PAULINE PETERS

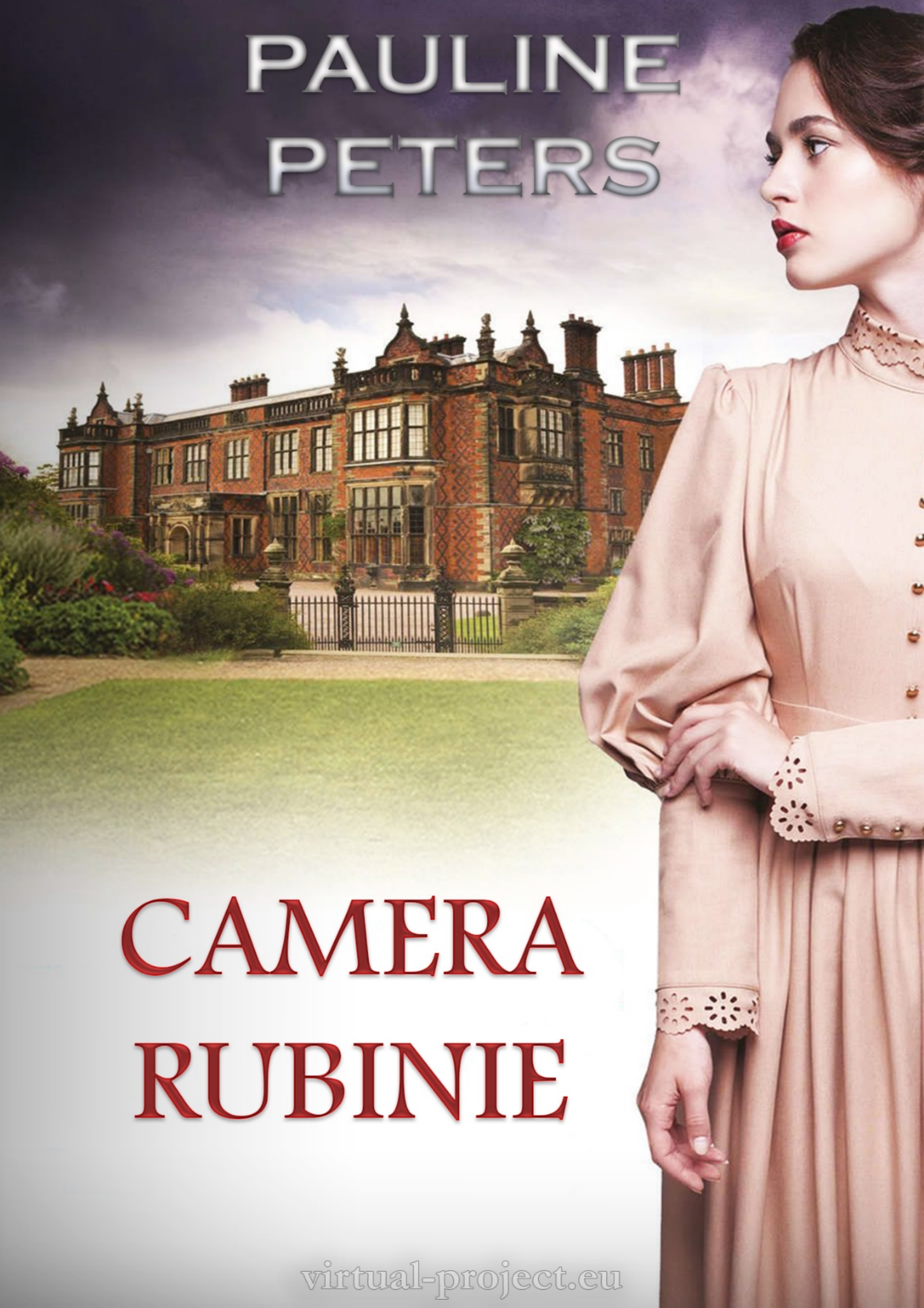

CAMERA RUBINIE

virtual-project.eu

PAULINE PETERS

Seria: Victoria Bredon

Volumul 1

CAMERA RUBINIE

Original: *Die rubinrote Kammer* (2016)

Traducere din limba germană de:
CORNEL STOENESCU

virtual-project.eu

2018

Capitolul întâi

Londra, 1907

Victoria Bredon mergea grăbită pe Palmer Street, când un bărbat într-un costum de culoare închisă îi aruncă o privire indignată, observându-i buzele rujate și rozeta din stofa violet, verde și albă, de pe reverul pardesiului ei – simbol al sufragetelor.

— Dreptul de vot pentru femei! strigă ea fãcându-i zburdalnic cu mâna.

La următorul colț de stradă, Victoria se opri. Scoase din poșetă un mic aparat de fotografiat Kodak și, concentrată, fotografie imaginea care i se oferea. Pentru un moment nu mai era luptătoarea pentru dreptul la vot al femeilor, ci, pur și simplu, o fotografă.

Soarele palid de februarie fãcea să sclipească fațada din gresie și cărămidă a Caxton Hall. În dreptul clădirii în stil neobaroc, împodobită cu numeroase cupole micuțe, se strânseseră câteva sute de femei. Purtau pancarte și bannere pe care scria: „Drept de vot pentru femei” și „Niciun impozit fără participare la guvernare”.

Cele mai multe femei erau îmbrăcate simplu, ca niște muncitoare, servitoare ori angajate mărunte, dar unele purtau pălării și pardesie elegante. Acestea proveneau, evident, din păturile superioare. Multe demonstrante aveau, ca și Victoria, buzele rujate, semn că nu erau dispuse să mai fie mult timp reținute, pudice și umile, așa cum pretindea morala victoriană dominantă încă în cel de-al șaptelea an al domniei lui Edward al VII-lea. În timp ce apăsă declanșatorul, Victoria zâmbi. „Buzele roșii vor accentua contrastul chipurilor din poze” – își spuse ea în gând.

— Drept de vot pentru femei! Drept de vot pentru femei! începură să scandeze câteva

demonstrante, altele le urmară și repede se ajunse la un cor zgomotos și mulțimea se puse în mișcare.

Înainte să li se alăture, Victoria mai făcu o ultimă fotografie.

— Ați hotărât să mergeți la Parlament? întrebă ea o femeie mai în vârstă, cu un chip cu trăsături ferme.

— Nu ai fost la adunare?

Victoria clătină din cap:

— Nu, a trebuit să lucrez.

Făcuse fotografii în docuri și apoi dusese acasă, în Green Park, camera mare, care era prea scumpă și prea greu de manevrat la o demonstrație.

Chipul femeii în vârstă luă o expresie batjocoritoare.

— Nu doar că vom demonstra în fața clădirii Parlamentului. Pentru că petițiile noastre nu au avut niciun efect, vom face uz de mijloace mai drastice. Îl vom lua cu asalt.

Femeia avea un puternic accent cockney[1].

— Chiar așa? O decizie bună.

Victoria simți cum o cuprindeau bucuria și emoția. Cu un an în urmă, liberalii îi înlăturaseră de la putere pe conservatori în urma unui succes răsunător. Înainte de alegeri, cei dintâi se bucuraseră de ajutorul femeilor – fie ca purtătoare ale mesajelor liberale, fie ca ajutoare la organizarea manifestațiilor lor electorale. Mai ales femeile care împărțeau ceai și fursecuri fuseseră bine-venite. După victoria în alegeri, liberalii consideraseră dreptul de vot al femeilor o problemă minoră. Când însă această solicitare nu fusese nici măcar menționată în discursul regelui la deschiderea Parlamentului, pentru multe sufragete paharul se umpluse.

— Probabil că în fața Parlamentului situația se va complica, copilă, zise femeia măsurând cu o privire critică statura firavă a Victoriei.

— Nicio problemă, sunt în stare să am grijă de mine, îi răspunse Victoria clătinând din cap.

„Drept de vot pentru femei! Drept de vot pentru femei!”, se alătură ea corului de demonstrante care treceau prin dreptul Catedralei Westminster.

Victoria simți că i se accelera din nou pulsul. Peste doi ani va împlini, în sfârșit, douăzeci și unu de ani, devenind astfel majoră. Probabil că până atunci dreptul de vot pentru femei nu va fi introdus. Dar ea nu se descuraja. Pentru ea, acesta nu însemna doar o contribuție la destinul politic al țării, ci și dreptate, precum și faptul că fiecare femeie – bogată ori săracă – va avea șansa de a-și lua viața în propriile mâini.

„Ironia face că mie tocmai o femeie mi-a arătat ce înseamnă să nu poți decide asupra propriei persoane și să fii complet dependentă, pe când eram copil” – îi trecu prin minte Victoriei.

În cele patru luni petrecute în copilărie în Germania, în Franconia, la tiranica bunică din partea mamei, principesa Leontine von Marssendorff, trăise iadul pe pământ. La fel crede și astăzi, după atâta vreme.

— Drept de vot pentru femei! Niciun impozit fără participare la guvernare! strigă Victoria dintr-odată mai tare.

Acum avea în față zidurile de culoare deschisă ale clădirii Parlamentului, construită în stil neogotic. În aer răsunară fluierături stridente.

— Înapoi, doamnelor, imediat înapoi! se auziră urlând niște bărbați.

— Lăsați-ne să trecem!

— Suntem cetățene plătitoare de impozite! Cerem dreptul de a fi lăsate să intrăm în Parlament! strigau femeile incitate.

— Dacă prim-ministrul refuză să ne primească, vom ajunge la el și fără invitație.

Demonstrantele se opriră un moment, apoi reîncepură să înainteze.

— Femeile din primele rânduri au reușit să treacă de lanțul de polițiști! strigă cineva.

Hotărâtă să pătrundă în Parlament, Victoria înaintă odată cu mulțimea. Cu coada ochiului, remarcă un grup de bărbați care râdeau prostește. O femeie din fața ei fu nimerită de un ou clocit, iar pe ea o atinse o portocală stricată. Călcă pe ceva alunecos și fu cât pe ce să cadă.

∵

Abia își recăpătă echilibrul când fluierăturile se intensificară. Se auzeau și tropote de copite. În piață își făcură apariția polițiști călare, care își struneau caii printre demonstrante. Țipete de panică, blesteme și strigăte de furie.

„Hm… deci asta este poliția călare!” își zise furioasă în gând Victoria. Se luptă cu propria panică, trecu ghemuindu-se pe sub gâtul unui cal și continuă să înainteze. La marginea pieței scoase din poșetă aparatul Kodak și îl îndreptă spre scena care avea loc în fața ei.

Prinse în obiectiv un polițist cu bastonul din cauciuc ridicat. Mai fotografie alți doi polițiști imobilizând o femeie care se apăra din toate puterile și târând-o pe caldarâm. Câțiva bărbați din grupul celor care se hlizeau se aruncară în îmbulzeală, opreau femei și le pipăiau.

— Încă una aici!

Victoria observă prea târziu că un bărbat se proțăpise în fața ei. O apucă brutal de braț, făcând-o să scape aparatul Kodak din mână.

— Hai, micuțo, dă-mi un pupic!

Accentul lui era tipic păturii sociale celei mai de jos. Omul îi rânjea ostil, lăsând să se vadă o gaură mare în șirul de dinți de jos.

— Ia mâna de pe mine!

Cu o mișcare de ju jitsu, Victoria îl dezechilibră și bărbatul căzu.

„Kodak-ul… Unde este Kodak-ul?”

Privi rapid în jur. Se strecură printre doi bărbați și când își ridica aparatul de fotografiat fu apucată din nou, de data aceasta pe la spate. Un braț o presa pe gât.

— Ești sălbatică rău. Am eu grijă de tine înainte să te predau poliției.

Victoria fu izbită de respirația cu iz de ceapă și bere a bărbatului. Reuși să întoarcă puțin capul. Deasupra ei se ridica un chip congestionat, neras de mult timp. Individul continua să o pipăie în timp ce ea încerca zadarnic să scape din strânsoare.

— Este foarte urât ce faceți. Dați drumul doamnei! auzi Victoria o voce puternică de bărbat și văzu un tânăr postându-se în fața individului care o imobilizase.

— Valea, fanfaronule! Altfel îți stâlcesc mutra!

— Dacă nu puteți fi convins cu vorba, atunci…

Prin fața ochilor Victoriei trecu un pumn care se opri în fața bărbosului. Acesta făcu câțiva pași înapoi, clătinându-se. Victoria profită, se eliberă și coti imediat pe Parlament Street. Când privi înapoi, îl văzu pe cavalerul care o eliberase urmărit de bărbos și de câțiva dintre camarazii lui. Chiar în acel moment, dintr-o stradă lăturalnică, se ivi o birjă.

— Haideți! Tânărul o apucă de braț pe Victoria și amândoi alergară până la birjă. Oriunde, numai ia-o repede din loc! îi strigă acesta vizitiului în timp ce o ajută pe fată să urce, după care se trânti și el alături de ea.

— Prea bine, sir!

Birjarul se întoarse și biciul lui dansă deasupra urmăritorilor. Apoi caii porniră în galop spre Covent Garden.

— Uneori ai nevoie în viață doar de un strop de noroc. Chiar nu mi-ar fi făcut nicio plăcere să mă bat cu golănimea aceea. Mai ales că nu prea sunt în formă.

Tânărul mișcă degetele mâinii drepte și pe chip îi apăru o grimasă de durere.

Pentru prima oară, Victoria avu ocazia să îl examineze mai atentă. Avea părul castaniu-deschis, tuns scurt, și ochi căprui. Nu se putea spune că era

frumos, dar trăsăturile îi erau regulate. Avea o sprânceană puțin mai ridicată, ceea ce îi dădea un aer ironic. Cutele ușoare din jurul gurii largi trădau însă o persoană veselă. Victoria aprecia că avea în jur de douăzeci și cinci de ani. După accentul de Oxford ori Cambridge, părea dintr-o familie instruită. La această impresie contribuia și faptul că pardesiul lui maro, deși cam uzat, era, cu siguranță, făcut pe comandă.

— Dumnezeule, murmură el, nu m-aș fi gândit că îmi voi luxa vreodată mâna pentru o adeptă a lui Mrs. Pankhurst.

— Deci nici dumneavoastră nu sunteți pentru dreptul de vot al femeilor? întrebă Victoria înverșunată.

— Nu am nimic împotrivă…

— Câtă generozitate din partea dumneavoastră!

— Mersi… El o aprobă mărinimos și adăugă: De fapt, cu Mrs. Pankhurst am eu ceva.

— Pentru că nu este răbdătoare și discretă, așa cum se cere să fie femeile, ci își cere drepturile?

— Nu, căpetenia luptătoarelor pentru dreptul de vot al femeilor mi se pare dogmatică și lipsită de spirit autocritic.

— Aha, cumva sunteți de părere că dreptul de vot al femeilor nu trebuie introdus în niciun caz înaintea dreptului general de vot al bărbaților? Pentru că, astfel, cei de același sex cu dumneavoastră ar fi dezavantajați? Dumneavoastră… îl măsură Victoria supărată cu privirea pe interlocutor… vă numărați, cu siguranță, printre bărbații care posedă o casă ori care au închiriat o casă și, datorită acestui fapt, au voie să aleagă guvernarea.

— Recunosc faptul că am o casă, zise el zâmbind, în timp ce scotea din buzunarul pardesiului o batistă, pe care i-o întinse Victoriei.

— Ce să fac cu ea? întrebă ea iritată. Vă deranjează buzele mele rujate?

— Câtuși de puțin. Ba chiar le consider adorabile. Dar… Dacă vreți să vă curățați umărul…

— Oh…

Victoria își privi îmbrăcămintea și văzu că avea resturi de portocală stricată împrăștiate pe pardesiu. Le șterse în grabă.

Abia după aceea remarcă ziarul împăturit care se ițea din buzunarul pardesiului tânărului. Sub titlul ziarului, *The Spectator*; sărea în ochi data de 13 februarie.

— Dumnezeule, își duse ea speriată mâna la gură, cât este ceasul?

Salvatorul ei își consultă ceasul de buzunar:

— Puțin peste trei și jumătate.

— Trebuie să ajung imediat la Ritz.

— La Ritz?

Victoria confirmă supărată:

— Am uitat complet că am o întâlnire acolo la ora trei.

— Sunteți surprinzătoare. Tânărul se aplecă spre birjar și îi strigă noua adresă. L-ați aranjat într-un mod cu totul impresionant pe individul acela. Părea o mișcare de ju jitsu… dacă îmi permiteți remarca.

— A fost chiar ju jitsu.

— Într-adevăr? întrebă el iritat.

— Tatăl meu m-a învățat.

— Trebuie să fie un bărbat remarcabil.

— Da, a fost, răspunse Victoria.

Resimțea din plin, în fiecare zi, lipsa tatălui ei, care decedase în urmă cu mai mult de un an. Mama îi murise de friguri pe când ea avea trei ani și jumătate. Victoria simți compătimirea din privirea interlocutorului și se grăbi să adauge:

— Pe dumneavoastră ce v-a adus în fața Parlamentului? Că doar nu demonstrația pentru dreptul de vot al femeilor?

— Nu, mărturisesc că nu eram acolo pentru aceasta, ci din motive profesionale. Lucrez pentru

Spectator. Numele meu este Jeremy Ryder. Scoase din buzunarul interior al pardesiului o carte de vizită pe care i-o întinse fetei. Nu aș vrea să par insistent, dar mi-ați putea spune și dumneavoastră numele?

— Oh, firește. Victoria scoase din poșetă una dintre cărțile sale de vizită. Victoria Bredon.

— Bredon… Precum celebrul medic legist Bernard Bredon? spuse el privind-o surprins.

— Da, exact. Era tatăl meu.

Birja tocmai traversa Piccadilly Circus, înconjurată de clădiri în stil georgian, și ajunse la hotelul inaugurat în urmă cu un an.

— Vă rog să mă scuzați că încă nu v-am mulțumit pentru că m-ați salvat de acel individ respingător, își aminti brusc Victoria și roși.

— Pentru mine este totdeauna o plăcere să le dovedesc doamnelor că sunt un gentleman, zise el și scutură din cap când Victoria își scoase portofelul. În niciun caz nu aș permite să contribuiți la achitarea costului acestei călătorii.

— Accept în mod excepțional oferta, având în vedere că aveți deja drept de vot, pe când eu încă nu am.

Victoria își luă rămas-bun zâmbind și, când birja opri, sări repede și se îndreptă către impozanta intrare a Hotelului Ritz.

∵

Portarul în livrea se postă în calea Victoriei cu o mină hotărâtă, ca și cum ar fi fost Sfântul Mihail și ar fi trebuit să apere poarta cerului de atacul iadului. Ea își dădu seama că nu arăta nici pe departe ca o persoană respectabilă. Pardesiul îi era vechi și uzat și împodobit cu o pată, acolo unde o nimerise portocala.

— Om bun, este inutil să îmi stați în cale, îi zise portarului, îl privi apoi drept în față și i se adresă într-o engleză arogantă, folosită de clasa socială cea mai înaltă: Sunt invitată la ceai de lady Glenmorag.

Portarul o lăsă să intre în hol, unde, fără cuvinte, o invită să aștepte. Victoria știa bine clădirea cu fațade sobre și totuși elegante, pentru că locuia în apropiere, dar nu intrase în ea niciodată. Un ceai sau o masă aici depășea cu mult posibilitățile ei financiare. Privi curioasă în jur. Lambriul din lemn de culoare crem era de o simplitate surprinzătoare, în contrast cu covorul roșu-auriu și cu elegantul candelabru, care ofereau oaspeților o mostră a luxului acestui hotel.

— Miss Bredon… șopti cineva în apropiere. Portarul revenise cu un chelner, care, judecând după nuanța închisă a părului și a tenului, era de origine sud-europeană. Miss Bredon, regretăm nespus că a trebuit să așteptați, rosti chelnerul clipind nervos. Lady Glenmorag vă așteaptă. Poate doriți să vă înviorați înainte de a vă conduce la Palm Court? arătă el către culoarul care ducea la toalete. Dacă îmi permiteți, am să vă iau pardesiul.

„Păi, da, normal că la cum arăt nu pot să apar în Palm Court”, își spuse Victoria un moment mai târziu, privindu-se în uriașele oglinzi aflate deasupra chiuvetelor din marmură din toaleta doamnelor. Făcu o grimasă. Pălăria îi stătea strâmb și câteva șuvițe din părul ei roșu, buclat, se desprinseseră din cocul de la ceafa și atârnau pe față. Și, în plus, i se mai întinsese și rujul de pe buze.

— Vă pot ajuta, miss?

O tânără menajeră se îndreptă spre ea și îi întinse o tăviță de argint pe care se aflau prosoape, piepteni și perii.

— Mulțumesc.

Victoria luă un prosop și deschise robinetul aurit pentru apă caldă – Ritz era primul hotel din Londra în care fiecare cameră era dotată cu apă curentă rece și caldă. În timp ce își ștergea rujul, jonglă un moment cu ideea de a se ruja din nou, dar decise să renunțe. Probabil că mătușa ei, Hermione, îi va lua imediat la rost tutorele pentru

că-i permitea Victoriei să se comporte ca o prostituată. O scenă de care chiar voia să îl scutească pe bătrânul și bietul Montgomery.

După ce își puse cât de cât părul în ordine și își pudră nasul, se mai examină o dată temeinic în oglindă. Acum, iarna, pielea ei era foarte luminoasă și fără cusur. Dar primăvara, odată cu primele raze puternice de soare, pe nas îi vor răsări din nou pistrui. O colegă de internat îi spusese odată că arată ca o păpușă scumpă din porțelan. Fata voise astfel să o complimenteze pentru fața în formă de inimă, ochii mari, verzi, și trăsăturile drăguțe ale gurii. Dar Victoria și-ar fi dorit să fie mai puțin *drăgălașă.*

Doar că…

Mai schiță o grimasă în timp ce își fixa pălăria pe cap cu ajutorul unor ace. Era timpul să se pregătească spiritual pentru o discuție cu mătușa ei.

Capitolul doi

Palm Court era un vis din coloane de marmură, aur și stuc. Susurul ușor al unei fântâni în formă de scoică era vegheat de o nimfa aurită. Din tavan atârnau candelabre bogate. Florile numeroase și amplul plafon din sticlă aminteau de o seră luxoasă și creau o atmosferă aerată, luminoasă. Chiar și muzica interpretată de orchestră era lejeră și veselă.

Victoria se așteptase ca mătușa ei, lady Hermione Glenmorag, fiica celui de-al optulea duce de St. Aldwyn și văduvă a celui de-al cincilea conte de Glenmorag, să se afle în apropierea latelor trepte din marmură ce duceau la Palm Court – de unde aveai o priveliște a întregii săli și, mai ales, de unde îi puteai vedea bine pe toți cei prezenți. Dar chelnerul o conduse într-o nișă, unde, protejată de frunzele palmierilor, aceasta ședea la o masă.

Cu o piele roz, ochi albaștri, chipul cu trăsături fine și părul blond-deschis, lady Glenmorag fusese considerată în tinerețe o frumusețe. În tablouri apărea surâzând, cu o privire plină de afecțiune – ceea ce, după cum Victoria știa, era o mască. De fapt, avea o inimă de oțel. Acum, la aproape șaizeci și cinci de ani, era încă o apariție impresionantă, chiar dacă încărunțise. Lady Glenmorag purta o rochie din mătase fucsia, care îi punea în valoare excepțional tenul perfect, și o pălărie de aceeași culoare. Ambele după ultima modă.

„Și dacă nu vrea să fie văzută cu mine și de aceea alesese această nișă?” se întrebă Victoria în gând.

— Mylady…

Chelnerul se înclină în fața mătușii, după care îi trase un scaun Victoriei și dispăru fără a i se auzi pașii.

— Ai întârziat aproape o oră! lady Glenmorag nu se străduia câtuși de puțin să își ascundă supărarea. Dacă nu aș fi fost informată că o tânără doamnă, destul de șifonată, care susține că mi-ar fi nepoată, a intrat la Ritz, aș fi plecat.

Victoria mai că regreta că nu întârziase ceva mai mult. Orice ar fi avut de discutat mătușa Hermione cu ea, cu siguranță nu era o șuetă între rude.

— Îmi pare rău, am fost reținută, spuse ea mimând respectul.

Faptul că fusese reținută era într-o oarecare măsură adevărat. Mătușa ei nu trebuia să știe ce întâmplare o făcuse să uite cât este ceasul.

— Hm… acum te afli aici…

Tonul lui lady Glenmorag deveni ceva mai îngăduitor, așa că Victoria se ridică ascultătoare, se aplecă spre mătușa ei și îi oferi obrazul spre a fi sărutat. Dar, brusc, bătrâna se trase înapoi, de parcă ar fi suspectat-o pe nepoata ei de o boală contagioasă.

— Ai *vopsea* la colțul gurii – zise aceasta cu voce tremurată. Ai folosit cumva ruj?

Deci putea să îi spună adevărul…

Victoria se așeză din nou pe scaun.

— Am fost la o demonstrație a sufragetelor și de aceea m-am rujat. Nu că aș fi intenționat să câștig niște bani ca prostituată.

— Dacă trebuie să rostești acest cuvânt oribil, măcar fă-o mai încet, șuieră mătușa în timp ce privea nervoasă în jur. Și ce vrea să însemne că ai fost la o demonstrație?

— Exact ceea ce tocmai am spus.

Victoria simțea că răbdarea ei era pe terminate.

— Deci tu participi la acțiunile acestor femei isterice, care, pentru a atrage atenția asupra unor așa-zise drepturi, caută ca prin modalități provocatoare, ca să nu zic impertinente, să șocheze opinia publică?

— Dreptul de vot nu este un așa-zis drept. Iar tactica de a acționa prin conceperea și înaintarea

de petiții a fost până acum complet lipsită de succes – ripostă Victoria cu vocea ridicată. De aceea a trebuit să apelăm la mijloace mai drastice.

Mătușa ei se cutremură.

— Te rog să te potolești! Nu trebuie să afle tot Palm Court că în familia St. Aldwyn avem o radicală. În orice caz, eu nu am avut nevoie de dreptul la vot pentru a imprima lumii pecetea mea.

— Ca fiică de duce și soție de conte, v-a fost mult mai ușor decât, de exemplu, unei muncitoare dintr-o țesătorie, ripostă sarcastic Victoria.

Lady Glenmorag se sprijini de spătarul scaunului tapițat cu mătase crem.

— Eu aș zice că aceasta este mai degrabă o chestiune de caracter și de perseverență decât de poziție socială.

— Dar o țesătoare nu îl găzduiește în weekend pe prim-ministru și nici nu poate să îi expună acestuia punctul ei de vedere în probleme politice în timpul unei plimbări la lumina lunii.

— Ești vulgară. Tu…

Doi chelneri care se apropiau de nișă o determinară pe lady Glenmorag să amuțească. Unul dintre ei ducea o tavă cu un serviciu de ceai din argint, iar celălalt împingea o măsuță pe roți plină cu sandvișuri și tot felul de prăjiturele și felii de tort cu aspect apetisant. După ce aceștia aranjară masa și le turnară doamnelor ceai în cestile fine, Victoria se servi din bunătăți. Abia acum își dădu seama cât de foame îi era, pentru că de la micul dejun nu mai mâncase nimic. Mătușa ei sorbi ușor din ceaiul Earl Grey și o privi în tăcere.

— Tu și Hopkins… trebuie să drămuiți fiecare penny, nu? întrebă ea în cele din urmă cu blândețe.

Alarmată, Victoria puse la loc sandvișul cu somon.

— Ne descurcăm, răspunse ea cu hotărâre.

— Draga mea, amândouă știm că tatăl tău nu ți-a lăsat aproape niciun ban și că locuința îți este

ipotecată. Tatăl tău a avut un mod de viață desfrânat și risipitor.

Victoria simți iarăși durerea care o cuprindea la orice menționare a tatălui ei. Un bărbat care încercase să dezlege tainele morții și care își trăise din plin viața.

— Chiar dacă după părerea dumneavoastră este cu totul nepotrivit, și o femeie poate să câștige bani.

— Da, știu. Tu vinzi din când în când fotografii ziarelor și scrii un ghid turistic al Italiei.

— Eu…

Victoria renunță să își mai întrebe mătușa de unde știa aceste lucruri. Cel puțin se părea că ea nu aflase că Hopkins, sub numele de Mrs. Ellingham, scria în ziare articole cu sfaturi gospodărești – ceea ce pentru bătrânul majordom al tatălui său era extrem de penibil. Se aștepta ca mătușa ei să remarce acum că, în locul lui Mr. Montgomery, nu ar permite niciodată pupilei să exercite o activitate atât de indecentă cum era câștigarea de bani. Dar lady Glenmorag se aplecă în față cu o mină preocupată.

— Victoria, bunicul tău regretă profund că nu a putut face pace cu tatăl tău.

— Oh, nici măcar nu a fost prezent la înmormântarea propriului fiu.

Într-adevăr, mătușa Hermione a fost unica rudă a tatălui ei care a apărut la înmormântarea care a avut loc la Highgate Cemetery.

— Știi totuși că bunicul tău se afla atunci pe riviera franco-italiană. Nu ar fi ajuns la timp la Londra. În afară de asta, tatăl tău era foarte încăpățânat. Probabil că nu ar fi fost de acord ca tatăl lui să se afle la mormântul său.

Mătușa amesteca supărată cu linguriță în ceașcă.

— Ar fi fost pentru prima dată când un duce de St. Aldwyn ar fi ținut seamă de dorința celui de-al doilea născut al său.

— Victoria, ești răutăcioasă. Lady Glenmorag o privi stăruitor. Ar trebui să te gândești că tatăl tău singur a hotărât să lucreze ca medic legist. Cuvântul *să lucreze* îl rosti înțepat, apoi continuă: Vremurile s-au schimbat, dar în urmă cu douăzeci-treizeci de ani, o asemenea activitate era incompatibilă cu poziția socială a unui nobil. Oricum… Bunicul tău ar dori să încheie conflictul. Îți întinde mâna spre împăcare și îți propune să vii să locuiești cu el în casa Aldwyn.

De parcă se înțelesese cu orchestra, pe sub palmieri răsunară câteva acorduri încheiate cu un tremolo dramatic.

Victoria lăsă linguriță pe farfurie.

— A intervenit prințesa pe lângă dumneavoastră? întrebă ea.

Atât în familia tatălui ei, cât și în cea a mamei, nunta părinților săi a creat un scandal răsunător. Rudele din partea tatălui și-au ieșit din fire când lordul Bernard Bredon s-a căsătorit cu o străină care mai era și catolică. Dacă el nu ar fi fost deja dezmoștenit, cu siguranță că i s-ar fi întâmplat asta atunci. Pentru prințesa Leontine von Marssendorff, căsătoria unicei sale fiice, Amelie, cu un protestant a echivalat cu căsătoria cu diavolul. Că soțul Ameliei era vlăstarul izgonit al familiei lui părea un fleac pe lângă acest grav păcat. Cu toate că prințesa Leontine și lady Glenmorag nu se suportau, s-au aliat când a fost vorba despre educația Victoriei. Concepțiile acestora se potriveau în privința a ceea ce era și nu era decent pentru un copil sau pentru o tânără femeie.

— Nu am mai corespondat de multă vreme cu prințesa, zise mătușa Hermione strâmbând nu prea convingător din nas. Se rezemă apoi de speteaza scaunului și își împreună palmele în poală. Victoria, recunoaște că este cel mai bine pentru tine dacă se vinde locuința din Green Park și te muți la rudele tale. Eu știu bine că voi doi, tu și Hopkins, sunteți nevoiți să vă restrângeți toate

cheltuielile. Montgomery ar putea plăti în numele tău ipoteca și bunicul ți-ar putea oferi lunar un cec generos…

— În niciun caz nu voi vinde locuința, ripostă Victoria. Tatăl ei își iubise căminul și îl iubea și ea. Acolo crescuse și acolo murise de cancer tatăl ei. Așadar adăugă: Iar banii bunicului nu mă interesează.

— În oraș se vorbește că trăiești singură cu un bărbat.

Mătușa Hermione continua să amestece în ceai.

Victoria nu își putu reține un zâmbet.

— Hopkins are aproape șaptezeci de ani. Așa că astfel de discuții nu au niciun rost.

— Draga mea, crede-mă, chiar și bărbații peste șaptezeci sau optzeci de ani pot deveni periculoși pentru noi, femeile. Mătușa făcu un semn negativ cu mâna, apoi adăugă: Dar eu nu doresc să îi găsesc vreo vină destoinicului Hopkins… Totuși, gândește-te: din banii care vor rămâne prin vânzarea casei ai putea să îi faci o pensie.

— Hopkins nu și-ar dori nimic mai puțin decât să se retragă la pensie.

— Dacă nu se poate discuta cu tine, oftă Hermione ridicând resemnată, cu o mișcare elegantă, din umeri, nu te mai bat la cap.

— Chiar așa?

Victoria nu putea să creadă că mătușa ei se dădea bătută.

— La începutul lui ianuarie ai împlinit nouăsprezece ani. Mătușa Hermione duse grațios la gură o bucățică de tort de caise îmbrăcat în bezea. De anul trecut ar fi trebuit să fii prezentată la Curte și introdusă în societate, lucru ce nu a fost posibil din cauza morții tatălui tău. Dar anul de doliu s-a scurs. O vei însoți pe vara ta Isabel la balul debutantelor de la Buckingham Palace. Anul acesta, balul are loc la sfârșitul lui februarie, deoarece Maiestățile lor regele și regina vor călători în lunile mai și iunie în Commonwealth.

Victoria pricepu că vânzarea locuinței fusese doar o introducere pentru adevăratul scop al întâlnirii. Ar fi trebuit să își dea seama că mai urma ceva și întrebă caustic:

— Întâmplător, dorința dumneavoastră nu are nicio legătură cu faptul că tata a fost distins cu Ordinul de Merit cu câteva săptămâni înainte să moară?

Lady Glenmorag puse cu un zgomot ușor ceașca de ceai pe farfurioară.

— Ți-am mai spus: ești grosolană. Bunicul tău dorește să vă împăcați.

— De fapt, vreți să spuneți… că vrea să dea bine în societate. Eu consider balurile debutantelor o stupiditate, cu toate acele tinere îmbrăcate în alb, purtând pe cap pene de struț.

Mătușa o privi cu capul înclinat într-o parte. După care vorbi pe un ton blând:

— Aș putea să mă ocup ca fotografiile tale să fie expuse la galeria din Grosvenor Square.

Să expună în renumita galerie era dorința cea mai fierbinte a Victoriei. Se luptă puțin cu sine înainte de a răspunde ferm:

— Nu, mulțumesc.

— Da, da, știu că ai vrea ca fotografiile făcute de tine să fie expuse pentru valoarea lor artistică, nu datorită susținerii mele. În timp ce o privea pe Victoria, mătușa Hermione descrise un gest generos cu mâna și continuă: Ei bine, dacă ești de acord să participi la bal, bunicul tău se declară dispus să finanțeze cartea neterminată a tatălui tău despre oribila sa muncă.

— Ați apelat la spioni? întrebă Victoria perplexă. Sau de unde știți că am discutat cu niște editori despre cartea aceasta?

Hopkins, care fusese nu doar majordomul, ci și asistentul tatălui ei, era pe punctul de a termina cartea.

— Ar trebui să știi că eu am relații. Lady Glenmorag ridică amuzată din sprâncene. Am aflat

și că, până acum, niciun editor nu e dispus să cheltuiască bani pentru aceste studii pe teme care stârnesc sila, al căror conținut respingător nu aș dori să îl dezvoltăm acum.

Această carte despre un domeniu al medicinei legale în care genialul ei părinte nu depășise cercetările de bază îi fusese cel mai aproape de suflet – volumul care tratase, de exemplu, împușcarea de aproape ori de la distanță sau interpretarea răspândirii stropilor de sânge la locul faptei.

— Nu trebuie să spui nimic. Se vede că ești de acord. Mătușa duse ceașca la buze și sorbi mulțumită. De hainele tale de bal se va ocupa, firește, bunicul. Altfel nici nu ai fi prezentabilă.

— Acum, când scopul întâlnirii noastre a fost lămurit, aveți ceva împotrivă dacă mă voi retrage? Victoria se ridică și adăugă: Eu mai trebuie să și muncesc.

— Desigur, draga mea. Să îi spun unui chelner să ceară la bucătărie să-ți pună la pachet prăjiturile rămase? Mătușa arătă către măsuța pe care mai rămăseseră câteva din delicioasele prăjituri și sandvișuri. Nu aș vrea să suferi de foame. Ca să nu mai vorbesc de sărmanul Hopkins.

— Mulțumesc. În cămara noastră se vor mai găsi câțiva cartofi pentru cină.

Încă supărată pe sine, Victoria traversă holul hotelului și ieși în stradă. Între timp se întunecase. Prin ceață, felinarele cu gaz își împrăștiau lumina de un galben lăptos. Bătăile grave ale Big Benului umpleau strada. Era ora cinci.

„Că discuția cu mătușa Hermione urma să fie neplăcută – cugetă Victoria abătută –, mă așteptam. Dar nu m-aș fi așteptat să mă las convinsă să iau parte la un eveniment monden în care tinerele sunt expuse și evaluate ca vitele în târg”.

Faptul că vara ei, Isabel, va lua parte la bal complica și mai mult situația. Isabel – mai exact

lady Isabel Bredon – era fiica fratelui mai mare al tatălui Victoriei și moștenitoarea titlului. Nu se puteau suferi și, în copilărie, rarele momente în care se întâlniseră se lăsaseră cu schimb de pumni, fiind despărțite cu greu de bonele lor. Și ultima întrevedere care avusese loc cu trei ani în urmă se încheiase cu o ceartă zdravănă. Victoria se îndoia profund că acum lucrurile vor evolua mai bine.

„Mda… în cazul în care ne vom părui la Buckingham Palace, cel puțin va fi un scandal grozav, despre care se va șușoti mult timp…”

Victoria nu se putu stăpâni să nu zâmbească.

— Miss Victoria Bredon?

Un polițist lat în umeri îi bara calea.

— Da, eu sunt.

— Vă rog să veniți cu mine.

— De ce? Sunt cumva arestată? întrebă înspăimântată Victoria.

Cu siguranță că în timpul demonstrației care avusese loc după-amiază fuseseră arestate multe femei.

— Veniți cu mine, sună răspunsul calm al polițistului.

În vreme ce acesta o conducea, ținând-o de umăr, spre o birjă care aștepta la marginea trotuarului, Victoriei îi trecu prin minte să o ia la fugă. Dar alungă imediat ideea. Mai întâi pentru că acest comportament era copilăresc și apoi pentru că polițistul îi cunoștea oricum numele.

Acesta deschise ușa birjei și după ce o ajută pe Victoria să urce, schimbă câteva cuvinte cu vizitiul și se așeză pe banca din lemn din fața tinerei.

Birja porni pe Regent Street spre sud. Nu spre nord și spre Islington, unde se afla închisoarea Holloway. Acolo erau duse cele mai multe sufragete arestate. Pe fereastră, Victoria zărea în noaptea cețoasă magazine de lux. Trecătorii se îndreptau către stația de metrou Charing Cross.

— Unde mă duceți? întrebă Victoria.

— Aveți răbdare, miss! răspunse indiferent polițistul.

Ca un semn în plus că pentru el discuția era încheiată, își sprijini capul de peretele birjei și începu să își mestece mustața.

„Nu voi reuși să developez la timp fotografiile pentru a fi tipărite în ediția de prânz de mâine a Morning Star”, îi trecu Victoriei prin cap. „Dacă voi rămâne în închisoare, cel puțin nu voi mai merge la balul debutantelor”.

Nu avea altceva de făcut decât să aștepte să vadă de ce era învinuită. Abia după aceea putea să acționeze.

Între timp, birja lăsase în urmă Cockspur Street și intrase în cartierul guvernamental Whitehall. Chiar și prin pâclă, clădirile aveau un aspect sever și rece. Opriră în fața unei intrări secundare.

— Am ajuns, miss.

Polițistul își aranjă sub bărbie cureaua căștii și se ridică.

∵

Îi dădu întâietate Victoriei pe scara secundară din piatră. La al doilea nivel al clădirii, intrară pe un coridor acoperit cu un covor și se opriră la mijlocul lui, în dreptul unei uși. Polițistul bătu și le deschise un bărbat palid, în jur de patruzeci de ani, într-un costum negru, cu cămașă cu guler tare.

— Sunt cu miss Bredon, spuse polițistul.

— Foarte bine.

Bărbatul îi făcu semn Victoriei să îl urmeze într-un fel de vestibul. Pe unul dintre pereții lambrisați cu lemn de nuanță închisă se afla o altă ușă.

— Sir Francis este încă ocupat. Vă rog să luați loc aici, miss.

Bărbatul, evident un secretar, arătă spre câteva scaune cu spătar înalt aflate lângă cămin.

Victoria avu nevoie de câteva momente să se dezmeticească.

— Este vorba cumva despre sir Francis, sir Francis Sunderland? întrebă ea.

— Exact.

Secretarul se așeză în spatele biroului său și își reluă scrisul de la care fusese întrerupt. Penița scârțâia monoton pe hârtie.

„Și eu crezusem că întâlnirea cu mătușa mea a fost cea mai neplăcută pe ziua de astăzi. Mare greșeală”.

Personal nu îl întâlnise niciodată pe sir Francis, dar știa că acesta era un înalt funcționar al Ministerului de Interne, adept al poziției dure față de sufragete.

Din spatele ușii se auzeau voci înfundate. Când Big Ben bătu sfertul de oră, ușa intermediară se deschise. În vestibul intră o femeie îmbrăcată în negru. Avea un chip rotund, cu o gură mică, și o piele foarte palidă, cu pete. Judecând după ridurile care îi marcau fruntea și obrajii, avea cam șaizeci de ani. Pe obrazul drept se vedea o aluniță mare, închisă la culoare. În timp ce Victoriei îi trecea prin cap că era o apariție înfricoșătoare, femeia apucă pălăria și își lăsă voaleta peste față.

— Walters, introdu-o pe miss Bredon, se auzi o voce graseiată din încăperea alăturată.

∵

Primul lucru care îi atrase atenția la sir Francis, după ce trecu pragul, fu tigva lui complet cheală. Purta ochelari fără rame, cu lentile rotunde. Nasul îi era ușor cârn, ceea ce o făcu să se gândească la capul unui șarpe. Mânecile jachetei lui negre erau puțin trase înapoi, scoțând la iveală manșete din țesătură de in sclipitoare, încheiate cu butoni grei din aur. În timp ce se îndrepta spre el, acesta își ridică fața, ceea ce o deranjă, pentru că nu îi mai putea vedea bine ochii după lentilele care reflectau lumina. Brusc, se simți lipsită de apărare și se enervă de propria-i nesiguranță. Auzi cum se închidea ușa în spatele ei.

Fără a scoate un cuvânt, sir Francis arătă către scaunul din fața biroului său. În ambele ferestre înalte se oglindeau pereții lambrisați, rafturile cu

cărți și căminul în care ardea focul. Din depărtare se auzea zgomotul roților trăsurilor. Pe Victoria o încercă pornirea de a deschide una dintre ferestre și a respira adânc aerul proaspăt de afară.

— Deci dumneavoastră sunteți fiica celebrului lord Bernard Bredon, începu să vorbească brusc sir Francis și Victoria tresări. A acelui pretins genial medic legist care se folosea de fiecare apariție în sala de judecată pentru a se evidenția, chiar dacă scăpa de pedeapsă un criminal. Ceea ce conta era ca lordul Bernard să prezinte iarăși juraților fermecați unul din trucurile lui de scamator.

Vocea lui sir Francis, plină de sarcasm, o ajută pe Victoria să își regăsească echilibrul.

— Tatăl meu nu s-a înghesuit niciodată să iasă în față, răspunse ea înverșunată. Lui i-a păsat totdeauna de știință și de dreptate.

— Dumneavoastră păreți la fel de fără caracter și de nestăpânită ca tatăl dumneavoastră. În plus, sunteți lipsită și de orice simț al decenței.

Sir Francis își împreună palmele și le lăsă pe tăblia biroului în fața sa. Avea manichiura făcută cu grijă, degetele foarte subțiri și neobișnuit de lungi și curbate, după cum remarcă Victoria. Aspectul lor îi provoca scârbă.

— De ce ați dispus aducerea mea aici? întrebă ea tăios. Dacă vreți să mă arestați pentru că am luat parte la demonstrația din fața Parlamentului, vă rog să o faceți. Îmi voi anunța tutorele și avocatul, care îi va explica oricărui judecător că nu am făcut nimic ilegal.

Un moment, sir Francis o examină în tăcere, în timp ce Victoria își dori din nou să îi vadă mai bine ochii din spatele lentilelor strălucitoare.

— Aveați opt ani când ați fugit de la bunica dumneavoastră după mamă, nu-i așa?

— Da, dar… îngăimă surprinsă Victoria.

El făcu un gest de protest cu mâna.

— Nu v-ați întrebat niciodată de ce tatăl dumneavoastră, pe care îl veneraţi atât, v-a lăsat

timp de cinci ani după moartea mamei dumneavoastră pe mâna unei femei cu care propria fiică rupsese legăturile?

— Tatăl meu a fost plecat mai multe luni la Delhi, pentru a implementa medicina legală. Se temea că mie nu îmi va prii clima de acolo și că m-aș putea îmbolnăvi. Bunica mea dorea să mă cunoască, iar tata voia să învăț limba mamei mele. Era convins că bunica se va purta cu mine altfel decât cu fiica ei.

Dar de ce îi relata ea, de fapt, lui sir Francis toate acestea?

Victoria nu își putea dezlipi privirea de pe lentilele ochelarilor bărbatului. În cămin trosni o bucată mare de cărbune, cu un zgomot pe care îl percepu la fel de îndepărtat ca zgomotul roților de pe stradă.

— Nu v-ați mirat niciodată de faptul că tatăl dumneavoastră nu voia să pictați, deși dovedeați o anumită înclinație pentru asta?

— Mama picta. Dacă aș fi pictat și eu, i-ar fi amintit de ea. Din nou, Victoria se întrebă de ce îi răspundea lui sir Francis. Trebuia să schimbe cursul discuției. Dar ce vă privește pe dumneavoastră relația mea cu tatăl meu? Și de unde știți aceste lucruri despre mine?

— Nu are importanță de unde știu.

Înaltul demnitar îi oferi un zâmbet reținut.

— M-am săturat de această discuție. Victoria se ridică. Plec!

Sir Francis o lăsă să ajungă la ușă, apoi spuse încet:

— Mai aveți probleme cu respirația, deși au trecut mai mult de paisprezece ani de la incendiul în care aproape v-ați pierdut viața și aveți și coșmaruri…

— Poftim?

Victoria se răsuci brusc.

Chipul lui sir Francis era lipsit de orice expresie. O clipă, Victoria avu revelația coșmarurilor ei,

când simțea dogoarea flăcărilor și se auzea strigând.

— Tatăl dumneavoastră v-a salvat din locuința care ardea.

— Da!

— Așa credeți dumneavoastră. Degetele lui alunecară pe mapa de birou, apucară un coupe-papier și începură să se joace cu el. Metalul reflecta lumina lămpii de birou și arunca săgeți strălucitoare în colțurile încăperii. Ce ați spune dacă ați afla că veneratul și eroicul tată nici nu se afla în locuință când a izbucnit focul?

— Tatăl meu nu a mințit niciodată!

Sir Francis zâmbi. Iarăși trosni o bucată de cărbune în cămin. Fumul îi ajunse Victoriei la nări. Brusc, avu senzația de sufocare. „Calm, mult calm” – își impuse ea în gând. „Ai în geantă o pungă din hârtie. Trebuie să o scoți și să respiri din ea”. Trase fermoarul genții, dar acesta nu se clinti. Se panică. Vedea interiorul încăperii ca prin ceață. Vru să îl roage pe sir Francis să deschidă el geanta și să scoată punga, dar din gură îi ieșiră doar niște scâncete.

Deodată sesiză un ușor iz de pergamută. Observă pe sir Francis umblând în geanta ei și în cele din urmă îi întinse punga.

— Iat-o.

În privirea lui se citea triumful nereținut. Într-o clipă de luciditate, Victoria realiză că îi cunoștea bine problemele respiratorii și că îi indusese criza intenționat. Groaza de sufocare fusese mai puternică decât disprețul. Îi smulse punga din mână, respiră din ea și, clătinându-se, se rezemă de birou. Din ochi i se prelingeau lacrimi.

— Deci nu sunteți atât de puternică și independentă cum pretindeți, îl auzi pe sir Francis alături. În profunzimea sufletului dumneavoastră sunteți încă un copil răzgâiat și temător.

Sir Francis ocoli masa și agită un clopoțel. Imediat se deschise ușa biroului.

— Walters, condu-o afară pe miss Bredon și cheamă-i o birjă, ceru el.

Capitolul trei

În clădirea mare în stil georgian din Piccadilly, unde locuia, Victoria se opri pe scările de la primul etaj. Inspiră și expiră gâfâit și se agăță de balustrada din fier forjat. Îi venea greu să urce treptele înalte. Pereții prevăzuți cu oglinzi între coloanele din marmură îi reproduceau imaginea. Avea chipul palid ca de mort, cu ochii larg deschiși. Dacă secretarul lui sir Francis nu ar fi sprijinit-o, nu ar fi ajuns din clădirea guvernamentală în stradă. Nu putuse evita nici umilirea de a fi ajutată să urce ca un copil în birjă.

După o vreme, respirația Victoriei reveni cât de cât la normal, încât să poată urca restul treptelor până la al treilea etaj. Când intră în apartament, ușa bucătăriei se deschise și ieși Hopkins. Își suflecase mânecile cămășii și, ca de obicei când pregătea apetisantele lui mâncăruri, purta un șorț.

— Bună seara, miss Victoria.

Majordomul o întâmpină ca totdeauna înclinând cu demnitate capul și o ajută să-și scoată pardesiul. Prezența lui îi era atât de familiară, încât mai uită din groaza pricinuită de întâlnirea cu sir Francis Sunderland.

— Cina este aproape gata, miss. Ne așezăm imediat la masă ori doriți ca înainte să vă mai odihniți puțin?

Acesta era modul lui Hopkins de a-i da de înțeles că arăta îngrozitor.

Victoriei nu îi era foame, însă își dorea ceva atât de familiar și liniștitor, precum compania lui Hopkins.

— Îmi scot repede pălăria și mă împrospătez puțin, răspunse ea.

— Foarte bine, miss, zise Hopkins înclinându-se.

∵

Când mai târziu Victoria intră în bucătărie, Hopkins deja își scosese șorțul și în locul lui purta redingota sa neagră. În soba cu lemne și gaz folosită și pentru gătit, și pentru încălzit ardea liniștit focul. Masa din stejar lungă de doisprezece metri, gândită pentru întreaga echipă de servitori, era la un capăt acoperită cu o față de masă apretată, pregătită cu farfurii din porțelan, pahare din cristal și tacâmuri din argint. Hopkins aprinsese o lampă cu petrol, pentru că lumina electrică, cu care locuința era dotată, era prea costisitoare pentru bugetul strict limitat al gospodăriei. Ca totdeauna, mai aprinsese două lumânări în sfeșnice sclipitoare din argint. Un trandafir, într-o vază din cristal, își apleca florile deasupra șervețelelor împăturite artistic și asupra unui castron așezat pe o spirtieră.

Pentru că nu își puteau permite să încălzească sufrageria, Hopkins se străduia cu îndârjire să mențină în bucătărie o anumită eleganță.

— Miss…

El îi aranjă scaunul tinerei, apoi descoperi castronul, ca să îi prezinte mâncarea și ea să se servească.

— Am pregătit paste à la Reigne.

— Miros minunat, Hopkins.

Din cauza situației lor actuale, mâncarea se afla pe masă și nu pe o servantă. Victoria avusese nevoie de multă putere de convingere să îl determine pe Hopkins să mănânce împreună, după ce tatăl ei murise, nu doar să o servească. El încă nu se obișnuise cu asta. Propunerea de a-i spune „Mr. Hopkins” în loc de „Hopkins” i-o respinsese însă politicos, dar ferm, deoarece pentru el acest mod de adresare era incompatibil cu calitatea de majordom. Când se așeză vizavi de ea pe un scaun fără spătar, pentru a nu-și mototoli poalele redingotei, părea, ca de fiecare dată, puțin crispat.

Hopkins trebuie să fi fost în tinerețe un bărbat arătos. Și acum, la șaizeci și opt de ani, cu ochii lui

albaștri strălucitori și cu părul gri-argintiu, pieptănat cu o cărare perfectă, avea aura unui diplomat de rang înalt, permanent distins și în formă. Îl cunoscuse pe tatăl Victoriei încă de pe vremea când era copil, pentru că ani la rând fusese majordom la ducele de St. Aldwyn. La scurt timp după ce Richard, unicul său fiu, murise, ca soldat, în timpul Războiului Mahdi în Sudan, Hopkins trecuse în serviciul lordului Bredon. Victoria bănuia că o făcuse pentru că totdeauna îl simpatizase pe tatăl ei și pentru că îi amintea puțin de fiul lui. Pe lângă activitatea de majordom, Hopkins îl asistase la lucrările lui științifice și îl îngrijise în timpul scurtei sale suferințe.

Victoria îl știa pe Hopkins de când avea cinci ani. Acesta îi citise, o încurajase când avusese necazuri și îi luase apărarea în fața bonelor și a guvernantelor. Chiar dacă niciodată nu îndrăznise să i-o spună, îl iubea ca pe un bătrân unchi excentric. Iar acum, după decesul tatălui, era familia ei.

— Ați avut o zi plăcută?

Hopkins adună cu cuțitul câteva paste pe furculiță.

— Printre altele, am luat ceaiul cu lady Glenmorag la Ritz.

— Da?

Pentru cel care nu îl cunoștea bine pe Hopkins, vocea lui putea părea neutră. Doar sprânceana dreaptă ușor ridicată lăsa să se vadă că lady Glenmorag nu îi plăcea în mod deosebit.

— Mi-a transmis o cerere de împăcare din partea bunicului. Ar fi trebuit să fiu de acord cu vânzarea locuinței și să trăiesc împreună cu familia.

— Presupun că ați refuzat oferta.

— Firește.

— Mă bucur mult să aud asta.

Victoria răscoli gânditoare mâncarea din farfurie.

— Bunicul este gata să finanțeze cartea tatălui meu.

— Cred că a pus condiții pentru aceasta.

— Da, am acceptat ca împreună cu vara mea Isabel să fiu prezentată regelui și reginei.

— Mrs. Dodgson va fi entuziasmată.

Hopkins își permise un zâmbet. Mrs. Dodgson, femeia care venea de două ori pe săptămână să îi ajute la curățenie și să spele rufe, era o monarhistă înfocată și colecționa toate articolele din ziare despre familia regală. Ca și Hopkins, aceasta muncea pe gratis, din atașament față de tatăl Victoriei.

— Cel puțin există cineva care se bucură de acest eveniment.

Victoria își dădu ochii peste cap.

— Cu siguranță că veți arăta foarte drăguță în rochia dumneavoastră albă, miss Victoria, remarcă plin de demnitate Hopkins. Astăzi, după ce am terminat capitolul „Dificultățile evidențierii otrăvirii cu arsenic pe cadavrele îngropate în sol cu conținut de arsenic", am scris articolul pentru ziar. Veți merge în zilele următoare la redacția *Morning Star* sau să le trimit eu materialul?

— Mâine oricum trebuie să predau fotografiile și am să îl iau cu mine.

— Ar fi foarte amabil din partea dumneavoastră.

În timp ce Hopkins continua să mănânce aplecat peste farfurie, ea tot răscolea mâncarea. Încă nu știa ce părere avea majordomul despre legătura ei cu sufragetele. Dacă acesta nu dorea să îi fie citite gândurile pe chip, mina sa diplomatică rămânea de nepătruns. Ea aprecia că cel puțin nu era contra dreptului de vot al femeilor.

Victoria începu să relateze cum o ridicase polițistul de la Ritz și o dusese la sir Francis Sunderland.

— Mă gândeam că va cere să fiu arestată pentru că participasem la demonstrația din fața Parlamentului, dar în loc de asta mi-a povestit

lucruri despre mine, pe care nu avea cum să le știe. Lucruri cu adevărat foarte personale. Victoria lăsă capul în jos și continuă: Sir Francis a susținut că nu tata m-a salvat din casa care a ars.

În sfârșit, spusese ceea ce o chinuia cel mai tare.

— Miss Victoria, eu sunt convins că tatăl dumneavoastră nu v-a mințit niciodată.

Vocea lui Hopkins își pierdu timbrul rezervat și suna acum foarte hotărâtă.

Când Victoria își ridică privirea din farfurie, majordomul murmura ca pentru sine, cu ochii pe jumătate închiși:

— Francis Sunderland… Francis Sunderland… Pleoapele i se ridicau și coborau regulat, ca și cum privirea căuta ceva într-un dicționar. Dacă nu mă înșel, sir Francis, ca tânăr procuror, a pierdut un proces în care tatăl dumneavoastră apărea ca expert și martor al apărării. Câțiva ani mai târziu, a plecat pentru un post administrativ în India. În urmă cu doi ani, s-a întors în Anglia și a fost numit șef al unui departament din Ministerul de Interne. Este celibatar, are în jur de cincizeci de ani și locuiește într-o casă din St. James Square. Credeți că este posibil ca sir Francis să vă fi adus la el pentru că l-a urât pe tatăl dumneavoastră?

Victoria bău grăbită o gură de apă.

— Ca să fiu cinstită, nu cred, răspunse ea ezitant. Dacă aș fi fost în locul lui sir Francis și aș fi vrut să mă răzbun, aș fi dat ordin să fiu închisă la Holloway. Trebuie să fie vorba despre altceva. Vrea să îmi demonstreze că sunt la mâna lui.

— Ceea ce chiar ar fi fost dacă ar fi dispus arestarea dumneavoastră.

— Se pare că pentru el este mai important să mă umilească.

Victoria revăzu triumful din privirea lui Sunderland, când aproape sufocată, reușise cu mare efort să își stăpânească groaza.

— Un comportament extrem de neplăcut. Hopkins se ridică și îi turnă apă proaspătă în pahar.

Având în vedere că sir Francis provine dintr-o neînsemnată familie de nobili de țară, a avut parte de o ascensiune spectaculoasă. Abia de curând a dobândit un conac la Cirencester, care nu pare tocmai modest.

— Un conac la Cirencester? Sunteți sigur?

Hopkins se așează din nou pe scaunul său fără spătar.

— Da. Am citit în *Times.* Casa era din timpul reginei Elisabeta în posesia familiei Cairfax, aristocrați adevărați.

Victoria își stăpâni cu greu un zâmbet. Hopkins era uneori un snob.

— Soțul prietenei mele Constance Hogarth are și el o moșie în zona Cirencester, Ivy Manor.

— Vorbiți de tânăra de origine americană, soția celui de-al zecelea conte de Hogarth, care și-a lăsat aici cartea de vizită în urmă cu puțin timp?

— Exact.

Victoria confirmă. Îi cunoștea pe soții Hogarth de un an și jumătate, din timpul unei vizite la Roma, unde perechea își petrecuse luna de miere. Victoria făcea fotografii la Forumul Roman pentru ghidul ei turistic. Constance se urcase pe soclul unei coloane și pozase drept comandant roman, cu o umbrelă de soare strânsă, ridicată. Ea și soțul ei, Louis, o rugaseră pe Victoria să le facă o fotografie. Le îndeplinise amuzată dorința înainte ca un paznic indignat să o alunge pe Constance de acolo.

— Constance l-a întâlnit cu siguranță pe sir Francis cu vreo ocazie în societate, zise ea îngândurată. M-ar interesa ce crede despre acesta.

— Să mă duc la lady Hogarth și să îi transmit că v-ar face plăcere să vă întâlniți?

— Ar fi foarte drăguț din partea dumneavoastră, Hopkins. Victoria îi zâmbi și adăugă: Luați o birjă. Bugetul încă ne permite.

— Cu plăcere, miss.

Victoria știa că Hopkins nu era încântat de mijloacele de transport public din Londra.

— În timp ce veți fi plecat, eu voi developa filmele.

— Să o faceți cu plăcere.

Hopkins înconjură masa și exact la momentul potrivit îi trase scaunul tinerei pentru ca aceasta să se ridice.

∵

Ca totdeauna, Victoriei i se părea o minune clipa în care pe hârtia fotografică apăreau primele contururi negre și albe, precum și nuanțele de gri care ulterior deveneau imagini. Doar când developa fotografiile folosea curentul electric. Din fericire, aparatul Kodak, care în timpul demonstrației căzuse pe caldarâm, nu pățise nimic. Victoria se bucura și pentru că folosise un film scump, în loc de plăcile din sticlă care s-ar fi făcut țăndări. Câteva fotografii în care se vedeau polițiști călări mânuind bastoane și femei fugind de ei cocoșate erau bune. „Sunt curioasă” – gândi ea – dacă *Morning Star* „le va publica”.

Când Victoria părăsi camera obscură, de sub ușa bibliotecii, unde de obicei Hopkins lucra până seara târziu la cartea tatălui ei, nu se strecura nicio dâră de lumină. Majordomul nu era nici în bucătărie. Așadar, nu se întorsese încă de la Hampstead. Victoria încălzi apă pe sobă și umplu buiotele din cupru.

Camera ei se afla la capătul unui coridor lung, cu vedere spre Green Park. Aprinse veioza cu petrol și vârî în pat buiotele. Se duse apoi la micul birou Queen Anne și luă în mână fotografia în ramă de argint a părinților ei. I se spunea mereu că îi semăna leit mamei sale. Dar Victoriei i se părea că aceasta era mult mai puțin *drăgălașă* decât ea. Nu avea amintiri concrete despre mama ei, însă când se gândea la ea, se simțea iubită și apărată și acesta era lucrul cel mai important. Tatăl ei avea părul negru, trăsături bine conturate și ochi căprui,

care îi aminteau Victoriei de portretele nobililor corsari din perioada elisabetană. „Are dreptate Hopkins, își spuse plină de afecțiune, el nu m-ar fi mințit niciodată”.

Se pregăti de culcare, se strecură în pat și stinse lumina. În clipa următoare adormi.

Se afla din nou în camera de joacă din clădirea de lângă Holland Park. Bona cedase rugăminților ei și coborâse în stradă, unde un era un vânzător cu castane coapte. Brusc, Victoria simți miros de fum. Fum și altceva, ceva caustic. Se întorsese cumva bucătăreasa și trebăluia la bucătărie? I-ar plăcea să discute cu ea. Ținând în mână păpușa, se îndreptă într-acolo.

Totuși, fumul venea de sub o ușă din partea din spate a locuinței. Se mai afla încă pe coridor, cu un deget în gură, când acea ușă zbură în aer urmată de un vârtej de flăcări. Victoria fugi către ușa de la intrare, apăsă clanța, dar ușa era încuiată. Ea țipă, și țipă, și țipă, dar nimeni nu îi sări în ajutor.

Victoria se trezi cu inima bătând cu putere. Mirosea a fum? Panicată, se ridică în capul oaselor. Dar auzi pașii măsurați ai lui Hopkins dincolo de ușă. Totul era în ordine. Era în siguranță. Ușurată, se lăsă din nou pe pernă, ca să se gândească, așa cum făcea mereu, la coșmarul ei. Se trezea totdeauna țipând disperată și bubuind în ușă. Nu își amintea cum ieșise din locuința în flăcări, știa doar ceea ce îi povestise tatăl despre salvarea ei. Și totdeauna considerase spusele lui ca fiind adevărate. Până astăzi.

În copilărie și adolescență, tatăl îi fusese stânca din mijlocul talazurilor, omul în care avusese încredere absolută. Acesta nu privise cu bunăvoință faptul că ea picta, dar o învățase să fotografieze. Imediat ce învățase să citească bine, de câte ori dădea de un ziar, căuta informații

despre el. Tatăl ei nu îi evita întrebările despre morții pe care îi cerceta, ci îi răspundea cu răbdare. În acest fel, omorurile își pierdeau pentru ea elementul de groază.

Nu, tatăl ei nu o mințise.

Ațipind, i se păru din nou că simte acel miros înțepător – pergamute. Se întrebă brusc de ce, după incendiu, tatăl ei concediase toți servitorii.

Capitolul patru

Dimineața, exact la ora opt, Hopkins ciocăni cuviincios, dar ferm la ușa camerei Victoriei, ca să o trezească. În timp ce ea încă mai clipea somnoroasă și căsca, îl auzi ducând în camera de baie alăturată o cană cu apă fierbinte. Baia era accesibilă și de pe coridor. Hopkins nu ar fi pus niciodată piciorul în dormitorul unei femei dacă aceasta se mai afla încă în pat, cu excepția unor cazuri speciale, cum ar fi o boală.

În baie era frig ca totdeauna în acest anotimp. În timp ce Victoria golea în lighean tremurând apa fierbinte din cana ornamentată cu trandafiri, aruncă o privire plină de melancolie căzii din porțelan cu picioare de leu din fier forjat și cabinei de duș.

„Ah, de am avea iarăși bani pentru încălzire și pentru boiler…”

Tatăl ei fusese pasionat de tehnică și aranjase locuința cu dotări moderne. Era supărător să ai o astfel de casă luxoasă dacă nu te poți folosi de ea.

În bucătărie era totuși cald. În capătul mesei lungi era deja așezată vesela decorată cu viorele, care ei îi plăcea atât de mult, un castronel cu marmeladă și un mic platou acoperit cu un capac din argint. Pâinea prăjită de Hopkins pe foc, cu ajutorul unei furculițe cu trei dinți, deja scotea aburi pe un mic suport.

— Bună dimineața, miss Victoria. Hopkins înclină capul. Pot să vă torn ceaiul?

— Cu plăcere. Beți și dumneavoastră un ceai cu mine.

— Dacă doriți.

Acesta era ritualul matinal obișnuit. Hopkins lua micul dejun foarte devreme, totuși mai bea un ceai și cu Victoria.

— Ieri-seară i-am predat personal mesajul dumneavoastră lui lady Hogarth. Întreba dacă la

ora unu ați dori să luați dejunul la ea.

— Perfect, înseamnă că după vizita la *Morning Star* mă pot duce imediat la Hampstead.

Victoria săltă capacul platoului pe care se afla un singur ou prăjit, modelat de Hopkins cu ajutorul unei ustensile de formă rotundă. În timp ce își puse oul în farfurie și unse cu unt o felie de pâine prăjită, privirea îi căzu pe proaspăta ediție a ziarului *Times.* Pe prima pagină era imaginea unei femei târâte de doi polițiști la intrarea în Parlament, femeie care se apăra cu vehemență. Textul de sub imagine suna astfel: „Poliția, agresată de sufragete. Ministerul de Interne solicită măsuri dure față de turbulentele femei". Fuseseră arestate cincizeci și opt de demonstrante, printre care Christabel și Sylvia, fiicele mai mari ale Emmelinei Pankhurst.

— Pfui… de femeile violente! Poliția ne-a atacat cu bastoanele, spuse indignată Victoria.

Hopkins își drese glasul.

— Poate că un… hm… o manifestare mai puțin provocatoare din partea doamnelor le-ar fi fost mai de folos?

— Hopkins, doar trăiți în secolul al XIX-lea.

— Secolul trecut avea avantajele lui. De exemplu, pe atunci încă nu existau aceste sosuri și jeleuri oribile, preparate industrial, a căror reclamă, din păcate, o văd atât de des pe spatele *Times*-ului. Hopkins sorbi din ceașcă și continuă: Când am venit ieri din Hampstead, am intrat într-un pub din cartierul guvernamental, pentru a intra în vorbă cu funcționari care lucrează acolo. Am înțeles că sir Francis Sunderland este antipatizat de toată lumea. Ascensiunea sa rapidă a stârnit mirare pretutindeni.

— Pare să aibă relații bune. Victoria mâncă oul prăjit și pâinea cu unt și luă o altă felie, pe care o unse cu unt și jeleu. Oh, ce gust delicios! spuse ea după prima mușcătură. Jeleu de mere, cu aromă de ghimbir și cuișoare, nu-i așa?

— … și puțină scorțișoară, coriandru și o picătură de coniac. Hopkins radia. Ieri, în Covent Garden erau mere la prețuri convenabile. Am profitat de ocazie să prepar un jeleu. Mi-am permis să utilizez rețeta pe care am publicat-o în ziar.

∵

După noaptea cețoasă, urmă o dimineață însorită. În mod normal, Victoria s-ar fi dus la redacție cu bicicleta, dar pentru că voia să meargă și în Hampstead, luă metroul din Piccadilly Circus, pe ruta Bakerloo Line, și schimbă în stația Embankment pentru District Line. Când ieși la Temple Station, zări cupola de la St. Paul's Cathedral pe cerul senin și cele două turnuri care îi încadrează portalul. Pe Fleet Street, cu clădirile ei în stil neogotic, huruiau birje și căruțe. Pretutindeni se auzea zgomotul înfundat al mașinilor tipografice. Victoriei îi plăcea agitația străzii pe care își aveau redacțiile cele mai mari ziare englezești.

În apropiere, un vânzător de ziare striga:

— *Spectator*; citiți *Spectator!* Prim-ministrul Campbell-Bannerman refuză să primească o delegație a sufragetelor!

„*Spectator*", își aminti Victoria, „este ziarul pentru care lucrează Jeremy Ryder. Cu siguranță că și el a scris ceva negativ despre noi, demonstrantele, precum colegul lui de la *Times"* Cumpără ziarul și se retrase într-un gang. Parcurse nerăbdătoare cu privirea materialul de pe prima pagină, scris într-adevăr de Ryder. Acesta descria sufragetele drept femei luptătoare și agresive, dar mai scria și că poliția a acționat așa cum erau obișnuiți polițiștii din alte țări, respectiv fără scrupule, ca să nu spună brutal.

„Poate că ar trebui să îl mai întâlnesc o dată", cugetă Victoria în timp ce se îndrepta către intrarea de la *Morning Star.* „O discuție cu el ar putea fi interesantă".

∵

În clădire fu întâmpinată de izul cernelii de tipar. Mr. Parker, șeful de serviciu, își avea biroul la al doilea etaj, mai curând un spațiu separat cu geamuri, la capătul unei săli mari, plină cu fum de țigară, în care mai mulți bărbați stăteau în fața unor mese și scriau articole la mașini de scris ori de mână.

— Oh, miss Bredon! Bărbatul scund, cu păr rar și maroniu ca de șoricel, se ridică grăbit de pe scaun când ea intră în încăperea plină de rafturi cu dosare. Sper că mi-ați adus articolul de la Mrs. Ellingham. Soția mea a fost de-a dreptul încântată de sfatul privind modul în care se poate repara o gaură dintr-o jachetă sau dintr-un pardesiu din lână. În fiecare săptămână primim cel puțin cincizeci de scrisori de la femei entuziasmate de sfaturile și rețetele ei.

Victoria și Hopkins se înțeleseseră ca Mrs. Ellingham să fie pseudonimul unei doamne care lucrase mulți ani ca menajeră într-o casă distinsă, care trebuia să rămână anonimă.

— Da, l-am adus. Am și fotografii de la demonstrația de ieri a sufragetelor.

Victoria înșiră fotografiile pe birou și îi dădu lui Mr. Parker rețeta lui Hopkins, care o citi pofticios și suspină.

— Jeleu de mere cu puțin coniac, ce rafinament. L-ați încercat?

— Ăă… nu… în ce privea gătitul, curățenia și spălatul, Victoria avea două mâini stângi și de fiecare dată când încerca să îi ajute pe Hopkins și pe Mrs. Dodgson, era politicos alungată de lângă mașina de gătit ori găleata pentru curățenie. Mr. Parker, nu doriți să vedeți fotografiile mele? Ce părere aveți despre ele? schimbă ea vorba imediat.

— Fotografiile dumneavoastră… da, firește… Mr. Parker luă, în cele din urmă, în mână fotografia cu polițistul călare care ridica bastonul asupra demonstrantelor. Foarte impresionant, într-adevăr. Dar și foarte delicat. Mă tem că în ediția de

seară nu vom mai publica ceva despre demonstrație.

— Mr. Parker, Victoria îl fixă cu privirea pe bărbatul cel micuț. Toate ziarele vor scrie în această seară despre demonstrație și despre reacția prim-ministrului. Mrs. Ellingham este o susținătoare și o prietenă a sufragetelor. Dacă *Morning Star* va refuza să informeze corespunzător despre evenimentele din fața Parlamentului, Mrs. Ellingham s-ar vedea nevoită ca pe viitor să publice în alte ziare.

Mr. Parker o privi speriat și căzu pe gânduri.

— Voi vorbi cu redactorul-șef și voi vedea ce se poate face, murmură el.

∵

Victoria se hotărâse să facă fotografii în Hampstead cu aparatul cel mare, în vreme ce mergea agale pe strada principală, prin fața caselor elegante în stil georgian. Soarele împrumuta pietrelor o tentă galben-aurie și se oglindea în ferestre. Era atât de cald încât își descheiase pardesiul, bucurându-se de această anticipare a primăverii. Hampstead fusese odinioară un sat din afara zidurilor Londrei. Între timp, granițele dintre oraș și periferii dispăruseră. Însă Hampstead își păstrase puțin din caracterul său rural, ca în susul străzii, unde casele erau înconjurate de grădini mari, ale căror straturi așteptau să fie cultivate.

Mrs. Ellingham era într-adevăr atât de importantă pentru *Morning Star*, încât redactorul-șef fusese de acord să publice fotografiile. Deși nu chiar pe prima pagină, ci ceva mai în spate, dar le publicase. Victoria zâmbi în sinea ei. Desigur că Hopkins îi va ierta minciuna.

Reședința familiei Hogarth se afla la marginea cartierului, pe o colină. Se putea zări orașul, de la etajele superioare ale acesteia, după cum putuse constata și Victoria la o vizită anterioară. De la o poartă din fier forjat, lucrată artistic și flancată de coloane din piatră, o alee îngustă conducea la casa

din cărămidă roșie. Ramele vopsite în alb ale ferestrelor și ușilor și frontonul doric de deasupra intrării îndulceau aerul sever al fațadei și îi imprimau clădirii stil și farmec.

Majordomul îi spuse Victoriei că lady Hogarth o aștepta în salon și o conduse la primul nivel într-o încăpere frumoasă, cu pereții zugrăviți în crem și mobilier clasic din epoca Regency.

— Victoria, ce mă bucur să te revăd!

Constance o îmbrățișă cu căldură. Aceasta era cu doar câțiva ani mai mare decât Victoria, însă emana siguranța unei femei coapte și nu făcea nici cel mai mic efort spre a-și ascunde accentul american. Purta o rochie din catifea bordo simplă, dar elegantă și avea părul coafat natural, perfect potrivit cu chipul ei expresiv, cu gropițe în obraji, și cu atitudinea ei nonșalantă. După ce se salutară, Constance se îndepărtă de Victoria la lungimea brațelor și o examină cu privirea.

— O englezoaică nu ți-o va spune direct, continuă ea, dar, ca americancă, trebuie să îți spun că pari extenuată. Apoi adăugă mai blând: Încă suferi în urma morții tatălui tău?

— Încă. Dar în acest moment mă frământă altceva. Despre acest lucru aș dori să discut cu tine, răspunse Victoria.

— La bucătărie s-a produs o catastrofă, de aceea dejunul va mai întârzia. Pe chipul lui Constance apăru o urmă de disperare amuzată. Hai să facem o plimbare și vom putea vorbi nestingherite.

O slujnică îi aduse pardesiul și cele două ieșiră din casă. În timp ce Constance pălăvrăgea despre ultimele baluri și evenimente din societate, străbăteau agale, la braț, aleile grădinii, unde doi grădinari erau ocupați cu tunsul tufelor de cimișir. În spatele unui gard viu înalt se afla o grădiniță cu trandafiri. Constance o conduse pe Victoria la o bancă din piatră din mijlocul straturilor aflate încă în hibernare.

— Așa, acum spune-mi ce ai pe suflet, îi ceru ea.

Victoria îi relată prietenei sale ce pățise cu o zi în urmă.

— Deoarece domeniul familiei Hogarth se află în apropiere de moșia lui sir Francis, m-am gândit că l-ai întâlnit vreodată. M-ar interesa să aflu ce crezi tu despre Sunderland, încheie ea abătută.

Constance se încruntă.

— Ca să mă exprim absolut neenglezește și nepotrivit pentru o doamnă, doar știi că bunicul meu a fost miner și că îi plăcea să vorbească pe șleau, eu îl consider un șobolan ticălos.

— Chiar așa? Victoria oftă. Asta este și părerea mea.

— În această țară, dacă aparții aristocrației, cercul de relații îți este condiționat. Mie, Sunderland mi-a fost antipatic de la prima întâlnire. Cu capul lui chel și cu pielea lui palidă parcă seamănă cu un vierme. Constance se cutremură și pe chip îi apăru o expresie de silă. Apoi continuă: După o partidă de vânătoare pe care am organizat-o împreună cu Louis, unul dintre servitori mi-a relatat că Sunderland a încercat să îl tragă de limbă cu privire la alți invitați. A mers până acolo că i-a oferit tânărului bani pentru informații. M-am hotărât să nu îl mai invităm altă dată. Dar Louis, deși nici el nu îl poate suferi, se temea că se va crea vâlvă dacă n-o vom face. Eu am insistat și a ieșit o ceartă zdravănă. L-am făcut aristocrat îndărătnic, care vrea cu orice chip să își păstreze mincinoasa etichetă a păturii lui sociale. El mi-a reproșat că nu am maniere și că încă nu am priceput că Anglia nu este Vestul Sălbatic. Ne-am spus atunci multe lucruri urâte. Ne-am împăcat abia a doua zi. Un moment, privirea lui Constance deveni visătoare și Victoria realiză că aceasta chiar îl iubea mult pe Louis. Cel puțin i-am smuls lui Louis promisiunea de a-i lămuri pe servitorii noștri cu privire la Sunderland.

Constance apucă mâna Victoriei și continuă să vorbească: Crede-mă, Sunderland este tipul de om căruia îi place să își exercite puterea asupra celorlalți. De aceea și încearcă prin toate mijloacele să obțină informații. Mai cred și că își dă seama imediat cum poate ataca un om. La tine a fost dragostea pentru tată tău și amintirile legate de acel oribil incendiu.

Constance privi pierdută în gânduri unul dintre butucii desfrunziți de trandafir. Apoi ridică din umeri.

— Sunderland este, nu pot să îl calific altfel, un om îngrozitor de perfid. Din cauza lui am avut afurisita aia de ceartă cu Louis. Iar tu, brusc, ai început să te îndoiești de tatăl tău. Cel mai bine ar fi să uiți, pur și simplu, de întâlnirea cu el.

— Ai dreptate. Victoriei parcă i se luă o piatră de pe inimă și îi zâmbi prietenei ei. Nu ar fi trebuit să îmi fac atâtea gânduri legate de el. Îți mulțumesc pentru sinceritatea ta.

— Cu plăcere. Știu că pot vorbi cu tine despre orice.

Constance îi răspunse și ea cu un surâs.

— Ți-aș cere sfatul și în altă problemă. Victoria îi relată pe scurt chestiunea cu balul debutantelor. Bunicul meu va suporta costul garderobei. Îmi poți recomanda un croitor? Și ca să fiu sinceră, deși asta nu aș recunoaște-o niciodată în fața rudelor mele, mă bucur că, în sfârșit, voi putea purta din nou o rochie elegantă. Chiar dacă mi-aș fi dorit ca asta să nu se întâmple tocmai la un bal retrograd ca acesta.

— Fă-ți rochia de bal la Poiret.

Victoria clătină din cap.

— Poiret este astăzi cel mai căutat croitor din Londra. Cu siguranță că șeful lui de atelier nu mă va accepta ca clientă.

— Îl voi convinge eu imediat. Constance râse și adăugă: în definitiv, în ultimul an, după cum crede

Louis, am lăsat la ei jumătate din avere. Și rochia asta este de la Poiret.

Ea trase de reverul pardesiului în așa fel încât să se vadă catifeaua.

— Zău?

Victoria oftă iarăși, de data aceasta de admirație.

Dinspre casă răsună o lovitură de gong.

— Se pare că bucătăreasa a izbutit să facă ceva comestibil. Constance se ridică. După dejun vom merge la Poiret.

— Îți sunt recunoscătoare.

„Ah, ar fi minunat să pot alege modele și materiale”, gândi Victoria în timp ce se îndreptau încet spre casă.

— L-am întâlnit recent pe Randolph, o auzi ea pe Constance vorbind, a întrebat de tine.

— Oh, adevărat?

Bucuria Victoriei lăsă brusc locul unor sentimente contradictorii. Ea și Randolph fuseseră prezentați unul altuia la Roma, la vernisajul unei expoziții. Randolph, lord Warwick, al șaptelea duce de Montague, arăta ca un zeu grec, fără exagerări. Doar că era mult prea conștient de înfățișarea lui seducătoare și de poziția lui socială excepțională și avea o atitudine arogantă, chiar dacă era și cavaler.

Cu toate că Victoria nu înțelegea cum anume, deja după prima întâlnire, ea și Randolph se treziseră implicați într-un flirt intens. Câteva săptămâni mai târziu, se reîntâlniseră în orașul Perugia, din Umbria, unde se apropiaseră mai mult. Nu își dădea seama cum ar fi evoluat legătura dacă nu ar fi trebuit să se întoarcă la Londra din cauza bolii tatălui ei.

Randolph își petrecuse anul trecut, după cum aflase din paginile ziarelor, pe proprietățile din Australia și călătorind prin colonii în Asia și Africa. Acesta citise tot din ziare despre moartea tatălui ei și îi trimisese o scrisoare de condoleanțe plină de compasiune.

— Victoria, cum pomenesc numele de Randolph, cum visezi cu ochii deschiși.

Constance o privi amuzată.

— Nu este adevărat, minți Victoria. Povestește-mi despre proiectul tău filantropic din East End.

Constance, al cărei tată fusese miner înainte de a face avere din petrol, era conștientă de rădăcinile ei simple și de aceea se angaja intens în proiecte sociale.

Victoria încercă să o asculte cu atenție pe prietena ei, dar gândurile îi zburară din nou la Randolph. Acestuia îi făcuse plăcere să flirteze cu ea și, desigur, nu avea intenții serioase, în plus, era și prea săracă, iar poziția ei socială ca fiică a unui al doilea lord era neînsemnată.

„Intenții serioase… Victoria, încetează să te comporți ca una dintre eroinele lui Jane Austen”, se avertiză ea cu fermitate când își dădu seama la ce se gândea. Dar își adresă și un surâs sie însăși. Era atât de frumos să visezi…

Capitolul cinci

Ascunsă într-un gang, Victoria acționă declanșatorul aparatului fotografic aflat pe un stativ greu. Imaginea celor cinci băieți și fete murdari și sărăcăcios îmbrăcați, care jucau mingea pe stradă cu o căpățână de varză, rămase fixată pe placa de sticlă. Spera să reușească să rețină esența acelei scene: condițiile grele de viață ale copiilor și pasiunea pe care o emanau în acea clipă.

Se afla deja de câteva ore în cartierul Battersea, iar imaginile în format mare, de pe plăcile de sticlă redau mai bine contrastul decât aparatul Kodak. Căutase locuri ascunse unde să își instaleze camera și pândise ocazii ca aceasta. Hotărî însă că era destul pentru astăzi. Demontă camera de pe stativ, vârî totul în atașul bicicletei, căptușit cu paie și cu o pătură, și fixă bine deasupra placa din cauciuc.

În timp ce străbătea fără grabă străzile cartierului care în ultimii ani se dezvoltase enorm, trecând prin fața puburilor încă închise și a micilor magazine alimentare și prăvălii cu articole la mâna a doua, se gândea la vizita de ieri la Poiret. Atelierul acestuia adăpostea o lume a luxului și a frumuseții.

Se simțea oarecum cu conștiința încărcată amintindu-și cât de mult îi plăcuse să încerce ținute de seară și să discute cu Constance și cu șeful atelierului, monsieur Lachasse, despre pantofii asortați și alte accesorii. Acesta chiar o întâmpinase cu plăcere ca nouă clientă. Iar cel mai frumos lucru era că putea să poarte fără corset rochia de bal pentru care se hotărâse, deoarece ținutele Poiret erau croite cu atâta rafinament încât nu mai era nevoie de această piesă vestimentară pe care o ura. Victoria surâse. Simțise rochia ei de bal ușoară și delicată. Se bucura de probele ce urmau. Zece zile aveau să treacă până când va fi gata.

Lăsă în urmă sărăcăcioasele străzi din Battersea și trecu Tamisa pe Albert Bridge. Curând ajunse în Kensington, cu splendidele lui case din cărămidă în stil victorian. Aici fusese locuința în care izbucnise incendiul.

Când traversă următoarea intersecție, privirea îi căzu pe postul de poliție al cartierului. Încetini și apoi opri lângă bordură. Polițiștii de aici trebuie să fi fost cei chemați la casa în flăcări și care constataseră nefericitul eveniment.

Indecisă privi ușa din lemn cu clanța de alamă tocită.

„Constance are dreptate, sir Francis susține un neadevăr". Dar dacă tot era aici, n-ar trebui să lămurească lucrurile odată pentru totdeauna, ca să nu-și mai facă tot felul de gânduri? Și noaptea trecută visase incendiul.

„Nu pot lăsa la marginea drumului nesupravegheat atașul cu aparatul de fotografiat", cugetă ea. „Și nici nu trebuie neapărat să discut cu polițiștii. Cu siguranță că cei care fuseseră de serviciu atunci se pensionaseră de mult ori nu își mai aduceau aminte". Victoria vru să reia pedalatul și să își continue drumul, când un tânăr polițist deschise ușa și veni spre ea.

— Vă pot fi de ajutor, miss?

— Nu. Adică… adică… poate că totuși… îngăimă ea. Le-aș pune colegilor dumneavoastră câteva întrebări, dar nu știu unde să îmi las bicicleta.

— Băgați-o în curte. Polițistul îi indică o poartă din lemn de lângă post. Veniți, vă ajut eu să o deschideți.

Și, cu un gest hotărât, apucă ghidonul bicicletei.

Ca și în redacția ziarului *Morning Star,* și în sediul poliției aerul era îmbâcsit cu fum de țigară. Impunător, regele Eduard al VII-lea, cu chipul lui bărbos și lat, îi supraveghea din fotografia îngălbenită de pe un perete pe cei trei bărbați aflați la birourile lor.

Unul dintre bărbați, în vârstă de vreo patruzeci de ani, cu părul pieptănat cu grijă cu cărare și cu urechi clăpăuge, se ridică de pe scaun, își aranjă centura și veni la bariera din lemn care compartimenta biroul.

— Cu ce vă pot ajuta, miss? întrebă el jovial.

— Numele meu este Victoria Bredon, răspunse ea ezitând. În urmă cu aproximativ cincisprezece ani locuiam cu tatăl meu în Holland Park. În casa noastră a izbucnit un incendiu. Aș dori să aflu câteva informații despre acest incendiu. Tatăl meu a murit în urmă cu un an și nu mai am pe cine să întreb.

— Tatăl dumneavoastră a fost cumva medicul legist Bernard Bredon? întrebă polițistul, și când Victoria confirmă, acesta continuă: Mi-a părut tare rău când am citit în ziar despre decesul dumnealui. A fost un om inimos. Pe când eram încă la postul din Paddington, în apropiere de St. Mary Hospital, unde lucra, mai beam câte o bere cu el după ce ieșeam din tură, la Crown. A suportat multe tatăl dumneavoastră. Hei, Nathan, se adresă el unui coleg aflat la alt birou, lucrai aici acum cincisprezece ani…

Un polițist cu părul cărunt, rotunjor, cu o mustață ca a unei foci și cu însemne de sergent împrăștie nisip pe o coală de hârtie, pentru a usca cerneala, apoi veni alături de cei doi.

— Am auzit ce spunea tânăra lady, spuse el, și o examină curios cu privirea pe Victoria. Mă numesc Sinclair. Da, am fost printre cei chemați la clădirea în flăcări.

Ușa postului de poliție fu dată de perete și un bărbat năvăli înăuntru reclamând că un birjar îl lovise.

— Miss, veniți cu mine, zise sergentul Sinclair înlăturând bariera din lemn, camera pentru interogatorii nu este tocmai frumoasă, dar acolo putem discuta în liniște.

Camera în care o conduse pe Victoria avea pereții vopsiți maro, o dușumea foarte zgâriată și zăbrele la ferestre, dar, într-adevăr, numai primitoare nu era. Într-un colț era o scuipătoare. Victoria își potrivi ușor rochia și se așeză la o masă uzată, în fața lui Sinclair.

— Am crezut dintotdeauna că tatăl meu m-a scos din flăcări, spuse ea. Dar în urmă cu puțin timp, cineva a susținut că nu așa au stat lucrurile.

Din fericire, polițistul nu îi puse întrebări. Nu era curios să afle de ce ar fi acest lucru atât de important pentru ea. Își mângâie barba cenușie și o privi gânditor pe Victoria.

— Focul a izbucnit pe când eram în prima mea săptămână de lucru aici. Pe atunci, tatăl dumneavoastră era deja un om foarte cunoscut, de aceea îmi amintesc încă bine circumstanțele acelei nefericiri. Nu, nu tatăl dumneavoastră v-a scos din foc, ci o femeie, în ultimele minute.

Victoria înghiți în sec.

— Sunteți foarte sigur?

— Da. Tatăl dumneavoastră a sosit împreună cu pompierii la locul incendiului.

— Acea femeie a fost bona mea?

— Nu, era o altă slujnică.

„Dar eu eram singură în casă când a izbucnit incendiul…”

Victoria era complet derutată.

— Cum arăta femeia aceea? întrebă ea.

Sergentul Sinclair ridică din umeri.

— Fața ei, părul și îmbrăcămintea erau murdare de funingine. Mai știu că era foarte marcată de groaznica nenorocire și vorbea incoerent. În stare de șoc se întâmplă des asta. Un martor a văzut-o cum fugea din casă cu dumneavoastră în brațe.

„Să mai fi fost o slujnică în casă, pe care eu nu mi-o mai amintesc? Ori femeia aceasta era o iubită a tatălui meu? Dar el niciodată nu adusese o iubită cât am fost eu în acea casă…”

∵

În mintea Victoriei se încrucișau întrebările. Trebuia să o găsească pe această femeie și să-i vorbească. Doar ea îi putea explica de ce tatăl ei o mințise.

— Îmi puteți spune numele femeii?

— Dacă aveți puțină răbdare, miss.

El se ridică și ieși din încăpere.

„Trebuie să existe o explicație plauzibilă pentru minciuna tatălui meu", încercă Victoria să se liniștească. Din cauza încordării i se făcuse rău.

După câteva minute, sergentul Sinclair reveni cu un dosar, îl deschise și îl frunzări.

— Annie Shanwick este numele femeii. Adresa părinților ei este Hoxon Street nr. 10.

— Tata mi-a spus că incendiul a pornit probabil de la niște scântei de la căminul din camera de zi, spuse Victoria.

Cu strângere de inimă, ea se întrebă dacă tatăl ei o mințise și în legătură cu asta.

— Acest lucru l-a declarat și miss Shanwick la ancheta privitoare la incendiu. Dar imediat după această afirmație sergentul Sinclair se încruntă și se corectă: Adică nu a declarat în fața instanței, pentru că era bolnavă. În numele ei a fost citită o declarație autentificată notarial. Ziua în care izbucnise incendiul a fost foarte furtunoasă. În oraș s-au produs mai multe incendii provocate de scântei. De aceea nu exista temei pentru a nu accepta declarația acesteia.

Victoria se strădui să zâmbească și îi mulțumi polițistului. Da, trebuia să vorbească neapărat cu miss Shanwick…

∵

Hoxton Street se afla în Shoreditch. Casele de închiriat de acolo aveau fațade sobre din cărămidă și semănau mai curând cu niște închisori decât cu locuințe pentru săraci. Victoria urcă bicicleta pe cele două trepte din fața intrării casei de la numărul zece și o împinse pe un ștergător de încălțăminte impregnat cu nisip, dintr-un coridor

îngust. În această zonă săracă era de preferat să nu lași ceva afară. Aparatul foto îl dusese acasă, bucuroasă că Hopkins era plecat cu vreo treabă și nu îi întâlni. O scară din lemn ducea la etajele superioare. Pardoseala din plăci de gresie roșie și verde era uzată. Mirosea pătrunzător a cărbuni și carne de miel fiartă. Bătu la prima ușă.

Îi deschise o femeie cam de patruzeci și ceva de ani, într-o rochie maro din lână și cu un șorț murdar. Peste față îi atârnau în dezordine șuvițe de păr. Din locuință se auzeau strigăte de copii.

— Da, miss? întrebă femeia posacă.

— Scuzați-mă că vă deranjez, încercă Victoria să îi vorbească într-o engleză cultivată. Caut o femeie cu numele de Annie Shanwick. Trebuie să fi locuit aici în urmă cu aproximativ cincisprezece ani.

— Nu am mai auzit numele acesta niciodată.

Femeia vru să închidă ușa, dar Victoria introduse piciorul în deschizătura ușii și scoase un șiling din portmoneu. În următoarele zile, ea și Hopkins vor trebui să fie și mai economi decât până acum.

— Sunteți sigură că nu ați mai auzit numele acesta niciodată?

Femeia rămase cu ochii la monedă. Spre surprinderea Victoriei, aceasta începu să strige:

— Hei, Mr. Phipps, coborâți până aici!

Un băiat cu ciorapii găuriți apăru pe coridor. Acesta se agăță de mama lui și privi curios bicicleta Victoriei. Victoria îi zâmbi.

— Bună ziua, bărbățelule! zise ea cât putu de blând.

De la etajul superior se auziră pași. Imediat apăru pe scări și un bărbat cu chipul roșu, într-un pardesiu ponosit, pe cap cu un melon și încălțat cu cizme grosolane.

— Lady vrea să afle dacă în urmă cu cincisprezece ani a locuit aici o anume miss Shanwick. Femeia arătă cu degetul mare spre

Victoria. Eu i-am spus că nu cunosc numele. Dar nu vrea să mă creadă. Aruncându-i din nou o privire Victoriei adăugă: Mr. Phipps încasează chiriile în acest cartier.

— Casier pentru chirii, Mrs. Smith, casier pentru chirii dacă îmi permiteți. Bărbatul o privi curios pe Victoria. Nu, o miss Shanwick nu a trăit niciodată aici. Nici mai de mult de cincisprezece ani și nici mai apoi. Eu fac munca aceasta de douăzeci de ani și vă pot recita și în somn cine și cât timp a locuit în acest cartier. Și acum, Mrs. Smith, că veni vorba… când veți plăti chiria pe săptămâna aceasta?

— Da, veți primi ce vi se cuvine, ripostă iritată Mrs. Smith.

Victoria îi puse rapid în mână moneda și mai adăugă câțiva penny.

— Pentru un măr băiatului, îi șopti ea.

Capitolul șase

Victoria își simpatiza tutorele, pe Mr. Montgomery, și era convinsă că și el pe ea, cu toate acestea, nu îi făcea plăcere să îl viziteze. Îi amintea de moartea tatălui ei și, totodată, de faptul că era încă minoră și nu putea decide liber în privința vieții ei. Dar pentru că acesta era unica persoană care, eventual, i-ar fi putut spune ceva despre Annie Shanwick, în aceeași zi căută biroul pe care acesta îl avea închiriat în apropierea Curții Penale Old Bailey, într-o clădire cu patru niveluri din secolul al XVIII-lea.

Mr. Montgomery era acolo și imediat își făcu timp pentru pupila sa. Era un bărbat înalt, de șaizeci și ceva de ani, care pentru corpolența lui avea mâini și picioare surprinzător de mici. Ochii lui căprui îi aminteau totdeauna Victoriei de un cocker Spaniei melancolic.

— Miss Victoria, exclamă el încântat și o conduse la setul de mobilier Chesterfield din piele, destinat vizitatorilor, în biroul lui. Mă bucură vizita dumneavoastră. Un ceai? Nu? Sper că sunteți bine și că dumneavoastră și Hopkins vă descurcați cu banii. Dar știți că la nevoie vă pot ajuta cu plăcere. Mătușa dumneavoastră, lady Glenmorag, a trecut puțin pe la mine și a încercat să mă convingă să vând locuința tatălui dumneavoastră. Firește că am refuzat.

„Era de așteptat ca mătușa Hermione să nu se dea bătută atât de repede…”

Victoria își înăbuși cu greutate o remarcă sarcastică.

— Pe la sfârșitul lui februarie voi pleca într-o călătorie de zece zile. Cu un velier în insula Man. Dacă veți avea nevoie de sprijin în această perioadă, vă puteți adresa, desigur, asociatului meu, Mr. McAllister.

Victoria nu l-ar fi crezut pe Mr. Montgomery capabil de a naviga cu un velier. Și, oricum, nu i s-ar adresa asociatului, un scoțian puritan deșirat.

— Tatăl meu v-a vorbit vreodată despre incendiul de la locuința noastră? trecu ea imediat la subiect.

— Mi-a pomenit de incendiu, dar nu am discutat în detaliu despre asta, eu am devenit avocatul dumnealui la câțiva ani după acel eveniment. De ce mă întrebați?

Victoria îi repetă povestea ei, evitând întâlnirea cu sir Francis, care i se păru prea intimă pentru tutore.

— Vă spune ceva numele de Annie Shanwick?

— Din păcate, nu.

Mr. Montgomery clătină negativ din cap.

Victoria se gândi un moment, apoi se decise să întrebe direct ce o frământa cel mai mult.

— Este posibil să fi fost o iubită a tatălui meu?

— Miss Victoria, Mr. Montgomery tresări îngrozit. O tânără nu ar trebui nici măcar să gândească la asemenea chestiuni, darmite să discute despre ele.

— Ah, doar amândoi știm că tata a avut iubite. Nu a făcut din asta un secret și eu nu i-am luat-o în nume de rău. Pentru el, sexualitatea nu era o temă tabu. În profesia lui s-a întâlnit cu așa ceva mult prea des.

Era mai bine să nu îi istorisească lui Mr. Montgomery că la vârsta de zece ani văzuse cu o groază fascinantă primul trup gol al unei femei, un cadavru, când se strecurase pe ascuns în morga de la St. Mary Hospital.

Mr. Montgomery roși și fără să mai afle și amănuntul acesta, și își drese glasul.

— Nu, nu știu nimic despre o iubită cu acest nume, murmură el.

Victoria parcă sesiză o ezitare în vocea lui.

— Dar… insistă ea.

— Nu ar trebui să vă spun acest lucru. Există o scrisoare a tatălui dumneavoastră, pe care trebuie să vi-o înmânez abia la împlinirea vârstei de douăzeci și unu de ani.

— O scrisoare?

Victoria tresări la rândul ei.

— Oh, nu, nu, miss Victoria. Mr. Montgomery dădu energic din mânuțele lui și în privire îi apărură sclipiri de oțel. Veți primi această scrisoare la cea de a douăzeci și una aniversare a dumneavoastră. Nici măcar o zi mai devreme!

∵

În timp ce răsucea cheia în broasca ușii casei sale, Victoria se gândea abătută cât era de supărător că Mr. Montgomery nu cedase. Apelase la întreaga ei putere de convingere, se rugase, implorase. Dar el rămăsese la acel NU al său. „Cu siguranță că nu mi-ar fi dat scrisoarea nici dacă l-aș fi amenințat cu un pistol. Ar fi preferat să moară decât să își încalce îndatoririle de avocat”.

Închise cu grijă ușa în urma ei. Nu avea niciun chef de companie acum. Dar nu făcu decât câțiva pași și ușa bucătăriei zbură în lături, iar Mrs. Dodgson își făcu apariția pe coridor.

— Miss Victoria, ați primit o scrisoare, spuse dintr-o suflare bătrâna durdulie. Veniți să o vedeți.

O apucă strâns pe Victoria de mână și o trase după ea.

Hopkins, care stătea la masă, se ridică și se înclină:

— Miss Victoria…

Se părea că el și Mrs. Dodgson tocmai luau ceaiul, pentru că masa era pusă pentru două persoane, iar pe platou erau firimituri de la sandviș și prăjiturele. Victoria recunoscu vesela din ceramică înflorată. Pentru un ceai între servitori, după Hopkins, porțelanul era nepotrivit.

— Iat-o, miss…

Femeia îi întinse o tăviță din argint pe care se afla un plic fin, care avea imprimată o coroană

aurie. Victoriei îi trebui un moment până să recunoască coroana casei regale.

— O scrisoare de la Palat! zise plină de respect Mrs. Dodgson. Este cu siguranță invitația la bal. Deschideți plicul, miss Victoria!

În mâna lui Hopkins apăru ca din senin un coupe-papier, pe care acesta i-l întinse Victoriei. Și el aștepta nerăbdător. Victoria deschise plicul și scoase o foaie de hârtie velină groasă.

— Da, este invitația la bal. Sunt invitată pe data de 27 februarie, spuse ea, apoi oftă și adăugă: Ador noua rochie, dar pe undeva speram să nu fiu acceptată ca debutantă de către mareșalul Curții.

— În acest caz, probabil că mătușa dumneavoastră ar fi intervenit la rege personal, fu de părere Hopkins.

— Ah, să sperăm că rochia dumneavoastră de bal va fi gata la timp. Mrs. Dodgson bătu din palme în timp ce radia ca un copil sub pomul de Crăciun. Firește că trebuie să exersați reverența ceremonială și să învățați să mergeți cu trenă. Cel mai bine ar fi să vă prind o cuvertură lungă de una dintre rochii.

„Reverența ceremonială… Ca și cum nu aș avea și alte probleme”, gândi Victoria.

I se adresă lui Hopkins cu o mină amărâtă:

— În seara aceasta merg la o adunare a sufragetelor. De aceea nu voi veni la masă.

— Miss Victoria… Mrs. Dodgson își puse mâinile în șolduri. Pentru că tatăl dumneavoastră era pentru dreptul de vot al femeilor, accept să susțineți aceste femei. Cu toate că nu le aprob. După părerea mea, țara aceasta s-a descurcat până acum foarte bine și fără acesta. Dar dacă veți fi arestată și din această cauză nu veți fi prezentată la Curte, nu am să vi-o iert niciodată.

— Atunci veți fi probabil de acord cu mătușa mea, ripostă Victoria.

∵

După ceai, Hopkins și Mrs. Dodgson plecară să facă niște cumpărături. Victoria merse în camera ei, pentru a mai lucra la ghidul turistic al Italiei, dar în timp ce încerca să descrie partea veche a orașului Florența, gândurile o purtară la discuția cu sergentul Sinclair și la insuccesul din Shoreditch. În cele din urmă, se ridică, se duse la fereastră și aruncă o privire asupra Green Park, unde primele brânduțe se ridicau spre cer. Apoi lăsă definitiv tocul jos. Poate că în biroul tatălui ei va găsi răspuns la întrebări.

Nu mai intrase de mult în acea cameră. Aici petrecuse mult timp împreună cu tatăl ei și îi lipsea în mod deosebit. Când deschise ușa, o izbi mirosul familiar de fum de țigări de foi. Draperiile din catifea grele, de culoare roșu-închis, erau lăsate ca să protejeze tapetul și cărțile de razele soarelui. După ce Victoria le trase deoparte, lumina după-amiezii inundă încăperea.

Pereții erau acoperiți cu rafturi înalte pline cu cărți. Deasupra unui vechi set de mobilă din piele, cu canapea și fotolii, erau schițe de cai în manieră impresionistă, iar deasupra căminului, trei arme de vânătoare. Tatăl ei fusese un călăreț entuziast și toamna participa la vânătoare de fazani și rațe. Era una dintre puținele activități comune cu clasa lui socială. Pe când ea avea șaisprezece ani, o învățase să tragă cu arma.

Victoria înghiți în sec și lăsă privirea să alunece mai departe. Copil fiind, stătuse deseori pe canapeaua din piele cu perne din catifea tocită și se jucase ori răsfoise cărți cu poze, în timp ce tatăl ei lucra. Mai târziu, în timpul vacanțelor școlare, acolo citise ori compusese scrisori. Pe birou se afla prespapierul pe i-l făcuse lui cadou odată, o bilă de sticlă având în interior o corabie din lemn, iar alături fotografii ale ei și ale mamei. Cele în nuanțe sepia erau mai noi, făcute puțin după ce aceasta, la 18 ani, fugise cu tatăl Victoriei, și

chipul ei emana fericire. Alte fotografii o reprezentau pe Victoria copil și adolescentă.

Se scutură. Nu venise ca să se adâncească în amintiri. Probabil că va găsi răspunsul la întrebările ei în jurnalele zilnice ale tatălui ei. Până acum nu îndrăznise să arunce nici măcar o privire în ele. El le păstra într-un vechi dulap cu sertare. Răsuci cheia și zăvoarele din lemn cedară. Volumele subțiri în coperți din piele brună erau înghesuite pe rafturi. Tatăl ei începuse să le scrie în anii de studii și încetase să o mai facă abia cu puțin timp înainte de a deceda, când din cauza morfinei devenise confuz.

Victoria urmărea cu degetul cifrele de pe cotoarele volumelor. În anul 1880, tatăl ei terminase studiile. În 1887 se căsătorise cu mama ei, în 1888 se născuse ea. Urmau volumele cu anii 1889 și 1890. Victoria ezită. Pentru anul 1891, în care murise mama ei, nu exista niciun volum, și nici pentru 1892, când izbucnise incendiul. Următorul volum era abia cel din 1895. Victoria spera că volumele lipsă erau în altă parte.

Își mai aruncă o dată privirea peste fiecare volum. Dar nicăieri nu erau jurnalele cu anii de la 1891 la 1894. Nu le găsi nici în sertarele din partea de jos. Își mușcă neputincioasă buzele. Tatăl ei avusese într-adevăr ceva de ascuns.

Când auzi pași pe scări, se ridică repede, închise dulapul și se furișă afară din cameră. Nu putea vorbi acum cu Hopkins despre descoperirea ei.

∵

Adunarea avea loc într-o sală de pe strada The Strand. Luau parte cam două sute de sufragete. Vorbea însăși Emmeline Pankhurst. Fondatoarea și conducătoarea Women's Social and Political Union – pe scurt, WSPU – era o femeie elegantă, suplă, în jur de cincizeci de ani. Trăsăturile fine ale chipului ei și ochii plini de viață îi confereau aspectul unei sfinte. În ciuda constituției fragile, avea o voință de fier și conducea WSPU

autocratic, dur. În afară de fiicele ei, Christabel, Sylvia și Adela, nu suporta pe altcineva alături. Victoria știa asta. Totuși, Emmeline Pankhurst o captivă imediat ce începu să vorbească. Își uită necazurile și, mulțumită de prelegere, plecă spre casă.

Acolo îl găsi pe Hopkins cu un vraf de hârtii și cărți în față. În anotimpul rece, majordomul lucra deseori la cartea tatălui ei în bucătărie și astfel mai făceau economii la încălzirea bibliotecii.

— Ați avut o seară interesantă, miss Victoria? se interesă el politicos.

— Da, îi răspunse ea așezându-i-se alături. Emmeline Pankhurst a vorbit despre faptul că noi, sufragetele, solicităm drept de vot nu doar din motive politice, ci mai mult pentru valoarea simbolică a acestuia. Este vorba despre egalitatea în drepturi a femeilor cu bărbații. Mrs. Dodgson ar trebui să fie de acord cu asta. Nu mi s-a părut că ea ar acorda prea mult respect vreunui bărbat, excepție făcând dumneavoastră și tata, continuă ea zâmbind ușor.

— Mă tem că nici soțului ei decedat, îi răspunse Hopkins cu același zâmbet. Dar Mrs. Dodgson este regalistă și pentru că regele este împotriva dreptului de vot al femeilor, nici ea nu îl poate accepta.

— Cumva, dumneavoastră nu sunteți regalist? îl întărâtă Victoria.

— Îmi permit să spun că eu am apreciat-o mai mult pe regina Victoria decât pe fiul ei. Hopkins își drese glasul și adăugă: Regele este în unele privințe… totuși cam mediocru.

Victoria știa că Hopkins avea în vedere atât numeroasele aventuri amoroase ale acestuia cu femei căsătorite, un secret public, cât și viața sa oricum imorală. Dar Hopkins tolerase faptul că nici tatăl ei nu trăise chiar conform moralei oficiale. În acest moment, se decise să îi vorbească despre jurnalele care lipseau.

— Hopkins… Astăzi după-amiază, am fost în camera de lucru a tatălui meu și am constatat că seria jurnalelor lui zilnice este incompletă. Nu există jurnale pentru anii de la 1891 la 1894. Știți ceva despre asta?

Bătrânul majordom nu se arătă surprins:

— Bănuiesc că tatăl dumneavoastră i le-a dat lui Mr. Montgomery. Aceasta ar fi explicația plauzibilă.

Dacă tatăl ei nu distrusese caietele, ci le dăduse tutorelui ei, înseamnă că le va vedea abia când va împlini douăzeci și unu de ani. Nicio zi mai devreme. Victoria își stăpâni cu greu un oftat.

— Cunoașteți vreun servitor care să fi lucrat pentru tata în perioada incendiului? continuă ea să îl testeze pe majordom.

— Din păcate, nu. Hopkins clătină din cap. După incendiu, dumnealui i-a concediat pe toți.

— V-a spus vreodată din ce motiv a făcut asta?

— Păi, bona dumneavoastră se dovedise lipsită complet de încredere lăsându-vă singură acasă. În mod cu totul de înțeles, el a angajat altă bonă. Și pentru că urma să plecați într-o călătorie pentru câteva luni, până când se cumpăra și se aranja locuința din Green Park, era inutil să mai angajeze un majordom, o bucătăreasă și o cameristă. Și, dacă îmi permiteți să fiu atât de franc, pe atunci, situația financiară a tatălui dumneavoastră nu era tocmai grozavă. Dar în această chestiune probabil vă poate fi de ajutor lady Glenmorag.

— Mă îndoiesc că mătușa mea este în stare să țină minte numele propriei bucătărese.

Privirea lui Hopkins alunecă gânditoare de la mașina de gătit la tacâmurile pentru micul dejun pregătite pe bufet.

— Numele fostului majordom al tatălui dumneavoastră era, dacă îmi amintesc bine, Lyons. Cred că acesta a intrat apoi în slujba unui diplomat de rang înalt, cu care la scurt timp a plecat în India.

— În India…

„Sir Francis a trăit mai mulți ani în India. Să îl fi întâlnit acolo pe Lyons și să fi vorbit cu el despre incendiu? Sau mă gândesc prea departe?” cugetă Victoria.

— Miss Victoria, îmi permiteți să aflu de ce îmi puneți aceste întrebări?

— Ah, doar pentru că în ultimele nopți am visat incendiul.

Hopkins avea încredere în tatăl ei și ea nu voia să îi întunece amintirea.

— Chiar așa?

Așa cum făcea de fiecare dată când avea o îndoială, Hopkins ridică o sprânceană. Victoria era convinsă că nu o crezuse. Dar spre ușurarea ei, discreția acestuia îl determină să nu insiste.

Capitolul șapte

— Sunteți minunată, miss Victoria!

Mrs. Dodgson oftă.

— Da, arătați foarte bine, confirmă tânăra coafeză la care o introdusese Constance. Veniți să vă vedeți în oglinda cea mare.

— Bine… bine…

Victoria se ridică și păși cu grijă prin cameră, cu pantofii cu toc înalt. În ultimele douăsprezece zile, atunci când nu era la probe la atelierul Poiret, se adâncea în munca la ghidul de călătorie. Nedumerirea legată de motivul pentru care tatăl ei o mințise anulase complet urma de bucurie pe care o simțise inițial pentru viitorul bal. Însă acum, când se privi în oglinda cea mare, inima începu să îi bată mai repede. Rochia din mătase crem se mula pe corpul ei. Simplitatea aparentă a croielii scotea în mod deosebit în evidență florile de orhidee aurii cu care era brodată. Peste rochie purta o jachetă cu mâneci scurte – un fel de bolerou – cusută din lamé auriu. Buclele ei roșii erau pieptănate cu cărare, netezite și strânse la ceafa într-un coc elegant. Victoria renunțase la diadema obișnuită a debutantelor. Ca podoabe purta o brățară și la gât un lănțișor asortat din aur roșu, masiv, moștenit de la mama ei. Pandantivul cu o piatră prețioasă verde îi făceau ochii să strălucească.

— Ei, ce ziceți, miss Victoria?

Mrs. Dodgson o privi așteptând un răspuns.

— Îmi place, recunoscu Victoria. Chiar și cele două neghioabe pene de struț de pe capul meu.

Obiceiul era ca debutantele necăsătorite să poarte două pene, iar cele căsătorite trei pene.

— Ah, miss… o amenință cu degetul rotunjoara femeie, nicio debutantă fără pene de struț. Așa, și acum să mergem pe coridor ca să vă vadă și Mr. Hopkins. Probabil că deja moare de curiozitate.

Mrs. Dodgson o măsură îndelung cu privirea și constată admirativ:

— Vă mișcați foarte grațios cu trena.

— M-ați instruit fără nicio milă. A trebuit să mă fâțâi ore în șir cu acea oribilă cuvertură prinsă de rochie.

— Doar spre binele dumneavoastră, miss. Mrs. Dodgson radia. Doar spre binele dumneavoastră. Credeți-mă, veți impresiona Curtea. Ah, Mr. Hopkins, ce bine că am apucat să văd și asta!

În mod excepțional, Hopkins nu mai încercă să își ascundă sentimentele. În glas i se citi emoția:

— Miss Victoria, tatăl dumneavoastră ar fi mândru să vă vadă.

Victoria simți o împunsătură în inimă. Încă nu apucase să discute cu Hopkins despre faptul că tatăl ei o minți se. Îi fu recunoscătoare lui Mrs. Dodgson când aceasta o smulse din gândurile ei.

— Iar acum faceți-ne o reverență, vă rog, îi ceru ea.

Victoria își prinse poalele rochiei cu mâinile și execută o plecăciune.

— Vă rog să rămâneți puțin în această poziție.

Hopkins trecu în spatele aparatului de fotografiat pe care îl instalase pe coridor. Aprinse praful de magneziu pentru bliț și, după o clipă, totul fu scăldat de lumină.

— Și acum o fotografie dreaptă, îi ceru Mrs. Dodgson.

— Doar dacă veniți și dumneavoastră lângă mine.

Victoria nu ținu cont de protestul femeii și, luând-o de după mijloc, o trase lângă ea.

— Așa este foarte bine.

Hopkins privi cu grijă prin obiectiv și imediat străluci din nou blițul. După zgomotul făcut de aprinderea pulberii, se auzi și o bătaie în ușă. Majordomul reveni la obligațiile sale și se îndreptă spre intrare cu pași măsurați. Era un tânăr valet în

uniformă albastră-aurie. Pe pieptul lui trona blazonul ducelui de St. Aldwyn.

— A sosit trăsura ducelui, anunță el.

Hopkins se grăbi să o ajute pe Victoria să îmbrace mantoul tivit cu blăniță. Mrs. Dodgson îi ridică trena rochiei și i-o puse pe brațul drept.

— Mâine trebuie să ne povestiți totul, miss, șopti ea.

— Așa voi face, promise Victoria îmbrățișând mai întâi pe Mrs. Dodgson și apoi pe Hopkins. Își luă rămas-bun și de la coafeză.

Oare i se păruse sau Hopkins chiar avea ochii umezi?

Trăsura care aștepta în fața casei avea șase cai. Lemnul negru strălucitor lustruit și blazonul auriu de pe uși sclipeau în lumina felinarelor cu gaz. Pe suportul din partea din spate a trăsurii se mai afla un alt valet în livrea de gală.

„Bunicul și mătușa Hermione au apelat la toate mijloacele”. Victoria își înăbuși un oftat.

Valetul care bătuse la ușă coborî scărița trăsurii și se înclină:

— Miss Bredon…

„Ei, bine, sus în cușca leilor”. Victoria își apucă poalele mantiei și rochiei și se aplecă mult când urcă, pentru a nu deranja incomodele pene de pe cap. Mătușa ei și vara Isabel ședeau deoparte pe pernele din catifea roșie, iar bunicul ei de cealaltă parte.

— Sire, mătușă, Isabel…

Victoria își aminti de maniere, își salută rudele înclinând politicos capul înainte de a se așeza alături de bunic. În timp ce caleașca se punea în mișcare, îl măsură pe ascuns cu privirea. Până acum îl văzuse pe tatăl tatălui ei, ducele de St. Aldwyn, doar în fotografiile familiei și în ziare. Avea în jur de șaptezeci de ani, părul des încărunțit și favoriți. Fața îi era mai lată decât a tatălui ei, cu trăsături buretoase, bea alcool mai mult decât îi făcea bine, dar semăna mult cu tatăl ei.

— Victoria… zise acesta ținând cu putere mânerul din argint al bastonului și întorcându-se către ea. Avea o voce gravă, puțin răgușită. O privi un moment distant și apoi continuă: Cred că tatăl tău nu ți-a pus numele după fosta noastră regină, ci după mătușa ta Victoria.

— Da, părinții mi-au pus numele după mătușa mea.

— Bine că a murit acum zece ani, altfel s-ar fi amestecat poate cu aceste blestemate de femei care cer drept de vot.

— Probabil că ar fi condus sufragetele în locul acestei Mrs. Pankhurst, o auzi Victoria murmurând pe mătușa Hermione. Eu nu înțeleg de ce familia noastră trebuie să aibă câte o oaie neagră în fiecare generație. La alte familii, asta se întâmplă o dată la sute de ani.

Victoria plecă privirea să nu se vadă că zâmbește. Mătușa Victoria îi lăsase moștenire tatălui ei banii cu care acesta aranjase casa din Green Park cu ultimele cuceriri ale tehnicii. Legat de excentrica bătrână doamnă, ea avea doar câteva amintiri vagi.

Surâsul i se stinse când o auzi brusc pe vara ei Isabel:

— Mătușă, Victoria nu poartă diademă!

Victoria se concentrase atât de mult asupra bunicului ei, încât abia acum o băgă în seamă pe aceasta. Mantoul și rochia îi erau de un alb strălucitor și garnisite cu strasuri care scânteiau. Cu părul ei blond ca mierea, coafat în formă de coroană, cu ochii albaștri și mari, cu buzele roz arcuite fermecător, părea coborâtă dintr-un tablou de Gainsborough.

— Sper că nu a trebuit să vinzi bijuteriile mamei tale?

Mătușa Hermione clipi nervoasă.

— Nu aș face niciodată asta, ripostă rece Victoria.

— Bine că măcar pari să ții oarecum la tradițiile familiei.

Lady Glenmorag suspină ușurată.

Victoria vru să îi spună că ținea la aceste bijuterii pentru că aparținuseră mamei ei și că atunci când le purta se simțea aproape de ea, dar în discuție interveni Isabel.

— Rochia și mantoul tău sunt frumușele, Victoria. Mă temusem că îți vei face apariția la bal învești mântată în genul acela de sac care se poartă acum. La ce croitoreasă ți le-ai lucrat?

— La atelierul acelui blestemat francez Poiret, mârâi bunicul ei. Garderoba voastră m-a costat o avere.

— Poiret… Isabel făcu surprinsă ochii mari. Dar acolo se poate ajunge doar cu recomandare!

În clipa următoare se opri și își mușcă buzele.

— Nu am avut nicio problemă să fiu acceptată drept clientă nouă, răspunse Victoria. Nu era chiar așa, dar acest mic triumf îi făcu bine… Nu se putu abține să mai adauge: Rochiile Poiret se pot purta minunat fără corset.

— Victoria! Mătușa ei păru îngrozită. O doamnă nu vorbește în prezența unui bărbat despre asemenea lucruri intime, nici chiar dacă bărbatul este o rudă!

Bunicul murmură ceva neinteligibil. Isabel îl atrase imediat într-o discuție despre un eveniment din înalta societate organizat de lordul Rogers în Suffolk. Participarea bunicului la conversație părea neapărat necesară, așa că Victoria fu foarte mulțumită.

Acum, caii mergeau la pas. Ajunseseră într-un loc în care trăsurile familiilor bogate și nobile formau un lung șir până la Buckingham Palace. La ferestrele acestora se iveau chipuri de gură-cască, trăgând cu ochiul în interior. Victoria își petrecea timpul imaginându-și cum ar fotografia ea aceste chipuri ce apăreau uneori clar, alteori deformate de geam.

„Gură-cască pe promenada dinaintea balului debutantelor ar fi poate o temă pentru un fotoreportaj”, gândi ea ironic.

Dură o veșnicie până când grilajul înalt din fier forjat al palatului începu să se zărească și apoi încă pe atât până când trăsura intră pe poartă. Brusc, se făcură auzite voci de femei, zgomot de copite și uruit de roți.

— Drept de vot pentru femei! Drept de vot pentru femei! se scanda.

Curioasă, Victoria se aplecă să privească. Lângă poartă se strânsese, într-adevăr, un grup de demonstrante. Acestea expuneau trăsurilor și celor care căscau gura pancartele lor.

— Oh, aceste îngrozitoare femei nu se dau înapoi să se răzvrătească nici măcar în fața palatului regal, oftă mătușa Hermione. Ce importanță are ceva atât de neînsemnat ca impunerea dreptului la vot în comparație cu un bal?

Victoria vru să protesteze, însă bunicul ei interveni indignat:

— Sper că Sunderland va dispune ca aceste femei isterice să fie împrăștiate!

Pentru un moment, Victoria reveni în biroul lui Sunderland, îi simți în nări izul apei de toaletă și i se tăie respirația. Din fericire, trăsura tocmai opri în dreptul portalului luminat puternic. Ușa se deschise și fu ajutară să coboare mai întâi mătușa Hermione, apoi Isabel și Victoria. Valeți regali înveșmântați în roșu flancau intrarea.

„Am depășit o parte a serii”, își zise în gând Victoria în timp ce pășea spre portal alături de Isabel. Dar ce era mai greu abia începea.

∵

Victoria își înăbuși un oftat. Acum, grea, mai bine zis istovitoare, era așteptarea. După ce valeții le luaseră mantourile, pătrunseră la primul nivel al clădirii. Ambele paliere ale scării erau pline de oameni. Auriul balustradelor, purpuriul covoarelor,

lumina candelabrelor din cristal și toate celelalte nuanțe ale uniformelor sclipitoare alcătuiau un scânteietor, aproape impresionist joc de culori, punctat de albul rochiilor debutantelor.

Odată ajunse sus, ea și Isabel fură conduse de alți valeți în uniforme de paradă într-un coridor lung, cu pereții îmbrăcați în oglinzi și marmură, care ducea la sala tronului. Victoria se trezi în mijlocul a aproximativ o sută de debutante, care așteptau să fie prezentate perechii regale și societății. Mai dură o oră până când ușa dublă alb-aurie fu deschisă și primei debutante i se permise să pășească în sala tronului.

Coada înainta chinuitor de încet pentru Victoria. Debutantele intrau una câte una. Ea mulțumi cerului că nu purta corset, căci aerul era insuportabil de greu. O tânără aproape că leșină. Dar un valet o observă la timp și o conduse la o sofa.

Victoria oftă. Mai avea în fața ei și a Isabelei încă patru femei. Își văzu imaginea într-una dintre oglinzile din perete.

„Cu penele astea albe pe cap, arătăm ca o ceată de găini nervoase, care așteaptă să fie duse la tăiere. Mrs. Dodgson nu mă va crede niciodată cât de plictisitor este totul”, îi trecu ei prin cap.

— Miss Bredon, nu mi-aș fi închipuit vreodată că am să vă întâlnesc la un eveniment atât de convențional, auzi deodată o voce de bărbat alături de ea.

Se întoarse imediat. Jeremy Ryder, care purta o redingotă neagră, se înclină zâmbind.

— Eu mă aflu aici din motive strict profesionale, îl înlocuiesc pe un coleg de la evenimente mondene, și nu din ambiții sociale.

— Ăă… mă bucur să aud asta. Așadar, cel puțin unul dintre cei prezenți aici nu este direct interesat să își caute o logodnică ori, pur și simplu, să fie văzut.

— Dar ce-i cu dumneavoastră?

— Categoric nu am venit pentru parada logodnicelor și nici pentru a fi văzută. Victoria clătină energic din cap, trăgând cu coada ochiului la oglindă, în care se vedeau stânjenitoarele pene bâțâindu-se. Credeți-mă că sunt aici doar pentru că uneori scopul scuză mijloacele.

— Scopul trebuie să fie foarte important pentru dumneavoastră, dacă vă subordonați uzanțelor.

— Negreșit.

Isabel, care stătea la coadă în fața Victoriei, și se întreținea cu fiica unui duce, deveni interesată de discuție și se întoarse, îl măsură curioasă cu privirea pe Jeremy Ryder. Care nu i se păru deloc dezagreabil, pentru că susură:

— Oh, Victoria, un admirator… Trebuie să mi-l prezinți neapărat.

— Mr. Ryder, de la *Spectator,* răspunse scurt Victoria. Ne cunoaștem de la o demonstrație a sufragetelor.

Isabel tresări.

— Oh, chiar așa? Ce neobișnuit…

Și se grăbi să se întoarcă spre interlocutoarea ei.

Tânărul reporter zâmbi.

— Mi se pare extraordinară fotografia dumneavoastră cu polițistul călare, care agită bastonul deasupra femeilor care fug.

— Chiar așa? întrebă Victoria mai mișcată decât ar fi vrut să se vadă.

— Da, o demonstrație impresionantă de violență brutală bărbătească. Dar în mod regretabil ați evitat să arătați și cum femeile au năvălit pe polițist cu umbrelele.

— Asta a apărut în presa dominată de bărbați.

— În orice caz, fotografia dumneavoastră a iscat o vie dispută printre cei care au trimis scrisori ziarului, dacă nu cumva intervenția poliției nu a fost cam disproporționată.

— Mă bucur să aud asta.

Victoria fusese așa de mult absorbită de lucrul la ghidul turistic încât nu o mai interesase altceva.

Jeremy Ryder o atinse pe braț.

— Dacă îmi permiteți să vă atenționez… v-a venit rândul.

— Poftim?

Victoria privi buimacă în jur. Într-adevăr, fiica ducelui tocmai intra în sală, iar Isabel urma să intre după ea.

— Mult noroc! Și dacă îmi pot permite o remarcă: sunteți foarte drăguță.

— Mulțumesc, răspunse Victoria puțin înfumurată, pentru că nu voia să arate că se bucura de compliment.

Din fericire, nu îi spusese că e „nostimă”.

Isabel se postă în fața ușii. Un valet se apropie de ea, îi apucă trena pe care și-o ținea pe braț și îi aranjă faldurile de pe podea. Victoria urmări cum vara ei pășește cu grație în sală și îi înmână cartea de vizită valetului care aștepta lângă postamentul tronului, iar după ce acesta rostise tare titlul și numele ei, execută o reverență desăvârșită mai întâi în fața regelui, apoi în fața reginei.

— Miss…

Servitorul îi făcu ei semn.

Victoria intră în sală. Distinse vag oamenii aflați pe lângă pereții tapetați cu mătase purpurie.

„Să nu alunec pe parchet. Mrs. Dodgson nu mi-ar ierta niciodată o căzătură în fața perechii regale… de n-aș aluneca…”

Acum era în dreptul podiumului unde se afla tronul cu baldachin purpuriu. Avea în fața ochilor chipul lat și bărbos al regelui și fața îngustă a reginei, pe care le vedea ca prin ceață. Brusc, își dădu seama că valetul întindea rugător mâna înmănușată către ea. Cerule, uitase să îi dea cartea de vizită…

— Miss Victoria Bredon, răsună în sală.

Victoria își prinse rochia cu mâna și făcu o reverență în fața perechii regale.

∵

— Cred că ai făcut o impresie bună.

Din vocea mătușii Hermione răzbătea o ușurare vizibilă. Defilarea debutantelor se încheiase și oaspeții porniră spre sala de bal. De undeva se auzea zgomot de veselă. Victoria își dădu seama că îi era foame.

— Ducesa de Dorset mi-a șoptit că nepoata mea Victoria ar fi de-a dreptul *încântătoare.* Mătușa Hermione îi oferi un zâmbet scurt. Mai adăugă totuși: pe Isabel a găsit-o minunată.

— Cred că Mrs. Dodgson ar fi mândră de mine, răspunse Victoria. Am reușit să mă retrag cu spatele din fața tronului fără să mă împiedic în trenă.

— Cine este Mrs. Dodgson?

— Femeia noastră de serviciu.

— Oh!

Mătușa Hermione consideră că era cazul să nu mai insiste. Cu siguranță de teamă că cineva ar putea să le audă discuția. Plecară însoțite de o doamnă în rochie de mătase violetă, a cărei siluetă plină sclipea sub mulțimea diamantelor care o împodobeau. Este cel puțin o ducesă, presupuse Victoria amuzată, dacă nu chiar o membră a familiei regale. Se uită curioasă în jur. Tatăl ei nu dădea doi bani pe relațiile din societate. Glenfield School din Salisbury, unde învățase ea, avea o faimă de excepție, dar nu trecea drept „distinsă", pentru că doar puține familii de nobili și din clasa superioară își trimiteau fiicele acolo. În afară de rudele ei, nu mai cunoștea pe nimeni dintre cei prezenți.

Ori poate că nu era tocmai așa?

Inima Victoriei începu să bată repede. Un tânăr înalt, blond, își croia drum prin mulțime îndreptându-se spre ea. Un bărbat de o frumusețe clasică, sigur pe sine și strălucitor. Atrăgea atenția tuturor. Randolph, al șaptelea duce de Montague.

— Victoria… Bărbatul ajunse la ea și se înclină zâmbind. Lady Hogarth mi-a spus că astăzi vei fi

prezentată regelui, așa că am avut grijă să fac rost de-o invitație la bal.

— Ce amabil din partea dumneavoastră, reuși să rostească Victoria cu inima bătându-i cu putere.

„Ah, nu ți-a trecut prin cap altceva decât banalitatea asta prostească?” se dojeni singură, în același timp fericită că Randolph se purta la fel de apropiat ca atunci când se cunoscuseră în Italia.

— Am dus dorul discuțiilor interesante purtate cu dumneavoastră. Din păcate a trebuit să plecați atât de repede din Perugia. Nu cunosc pe nimeni cu care să mai pot avea discuții atât de antrenante. Ce spuneați dumneavoastră de picturile lui Dante Gabriel Rossetti? Că sunt de prost gust?

— Înzorzonate, îl corectă Victoria.

— Exact, cum de am putut uita! Și nici pe William Blake Richmond nu l-ați iertat. Iar fotografia realizată și publicată de dumneavoastră în *Morning Star* este foarte reușită. O compoziție fotografică foarte clară. Chiar dacă, firește, eu nu vă împărtășesc opiniile politice.

„Și el a remarcat fotografia mea…”

Victoria își recăpătă autocontrolul.

— Firește. Cred că dumneavoastră sunteți pentru suprimarea oricărui drept de vot și instalarea monarhiei în cea mai pură formă a ei.

— Cu păstrarea Camerei Lorzilor, răspunse râzând Randolph.

— Duce… Isabel venise lângă ei și îl fericise pe Randolph cu privirea adâncă a ochilor ei albaștri… Trebuie neapărat să vă înscrieți pe lista mea de dansuri.

— Cu plăcere.

Randolph luă lista și își scrise numele pe ea. Victoria constată că nu se gândise la o asemenea listă. Se auziră primele tonuri ale orchestrei. Tocmai se deschisese balul.

— Lady Isabel, cu siguranță mă veți scuza pentru faptul că i-am promis primul dans verișoarei dumneavoastră.

Randolph voia să danseze cu ea primul dans. În stomacul Victoriei fâlfâiau mii de fluturi.

— Desigur, Isabel schiță un gest generos cu evantaiul și adăugă: Doar acesta este primul bal al dragei mele Victoria.

Înțepătoarea remarcă rămase fără efect asupra Victoriei, căreia Randolph îi și oferise brațul și împreună se îndreptară spre mijlocul sălii. Se porni și muzica. Un vals.

Victoria se simțea ușoară, dar și fermă mâna lui Randolph pe spatele ei. Se lăsă condusă și plutea parcă deasupra parchetului. Sala de bal se transformă într-un joc scânteietor de culori și lumini. Nu conta decât muzica, armonizarea mișcărilor și Randolph, cu ochii lui strălucitori, albaștri, care o priveau și amuzați, și atenți. Doar că dansul se încheie prea repede.

Randolph o conduse spre marginea sălii.

— Unul dintre următoarele dansuri mi-l veți acorda tot mie, Victoria, șopti el. Trebuie să îmi promiteți.

— Cu plăcere, șopti la rândul ei și Victoria.

Randolph îi eliberă brațul și se aplecă în fața lui Isabel, care îl privea extaziată. Un tinerel plin de coșuri se îndreptă spre Victoria. Dar ea se hotărî că nu avea chef nici să danseze cu el și nici să privească alunecarea pe parchet a lui Isabel cu Randolph. Părăsi brusc sala în căutarea bufetului.

∵

„Hm… într-adevăr delicios! Cu siguranță că ar fi meritat să-l fotografieze”, îi trecu prin cap Victoriei.

Etajere din argint cu mere, pere și felii de pepene galben în jurul splendidelor bucăți de ananas tronau printre platouri din care se revărsau bucatele. Văzu carne rece și caldă, pui în aspic, șuncă, diverse fripturi, rațe la grătar și fazanii decorați cu propriile pene. Printre acestea se iveau homari roșii, scoici, somon și păstrăvi, plus un imens platou cu o cambulă aburindă. Salatele erau

aranjate în grămăjoare garnisite cu felii de ouă fierte, lămâi sau alte fructe. Mai văzu limbă de vită pe pat de legume, pateuri, jeleuri așezate în formă de turnulețe și prăjituri glazurate.

Un valet îi dădu Victoriei o farfurie. Ea porni încet de-a lungul bufetului, nehotărâtă dacă să ia pasăre ori pește, când deodată sesiză printre mirosul mâncărurilor un iz de pergamute. Își spuse că fantezia ei îi juca o festă, dar în clipa următoare auzi o voce răgușită, atât de cunoscută.

— Miss Bredon, ce bine că ne-am întâlnit. Din câte am aflat, v-ați interesat la postul de poliție din Kensington despre incendiu.

Victoria se întoarse. Într-adevăr, sir Francis Sunderland se afla în fața ei. Violetul veșmântului său de gală și plastronul alb scrobit îi scoteau și mai mult în evidență paloarea.

— Ceea ce v-am relatat despre tatăl dumneavoastră v-a neliniștit, nu-i așa? râse batjocoritor, apoi continuă: Nu ați prefera totuși să mai discutăm o dată, ca să aflați ce s-a întâmplat în realitate în timpul incendiului? Nu vreți să știți adevărul despre tatăl dumneavoastră și, în sfârșit, să aflați că viața dumneavoastră era întemeiată pe minciună? Sunteți pregătită să acceptați că el v-a mințit neîncetat?

— Cum de cutezați… un ordinar…

Victoria observă că niște invitați întorseseră capul spre ei.

— Eu cunosc adevărul. Privirea lui deveni sfredelitoare în timp ce îi șuiera: Nu face nimic, eu știu că veți veni la mine, mai devreme sau mai târziu.

Victoria vru să strige, însă simți că nu mai putea respira.

„Să plec, să plec de aici… Să nu leșin sub privirea lui…” Farfuria îi scăpă din mână și se sparse cu zgomot de podea. Încercă să tragă aer în piept. „Aer, am nevoie de aer, mă sufoc…”

Se întoarse, dădu la o parte un valet, care se grăbise să îi vină în ajutor, și se îndepărtă împleticindu-se.

∵

Tremura de frig. Tufișurile luminate de făclii aruncau lungi umbre fantomatice. La oarecare distanță se profila pe cerul întunecat conturul unei statui. Habar nu avea de când stătea pe bancă. Coborâse în fugă scările late din piatră din spatele palatului și abia reușise să scoată din buzunar punga din hârtie fără să o rupă. Un timp, se sprijinise de un zid și respirase doar în pungă. Apoi fugise orbește în parc.

Dincolo de peluza și de gardul viu îngrijit putea vedea ferestrele luminate ale palatului. Auzea și muzica. Cel mai rău lucru însă nu era că sir Francis Sunderland reușise iarăși să o scoată din minți și că ea se lăsase din nou umilită de el.

„Mai rău este că acesta are dreptate”, gândi întristată Victoria. „Probabil că în curând nu voi mai suporta nesiguranța și mă voi înjosi ducându-mă la el. Evident că de la început țelul lui a fost să mă aibă la mână. Eu însămi mă gândesc că este vorba despre un secret. Tatăl meu nu a fost așa cum am crezut eu mereu că este”. Nu, nu mai putea să își întâlnească rudele și pe Randolph. Victoria se hotărî să se ducă acasă.

Se ridică nefericită. Străbătuse cam jumătate din drumul până la palat, când avu impresia că aude din nou vocea lui Sunderland. Dar nu, nu era posibil. Totuși, după puțin timp, în lumina făcliilor ce pătrundea printre tufișuri, îl zări pe Sunderland împreună cu un alt bărbat. Și acesta era îmbrăcat festiv și părea foarte sigur pe sine. Se răsuci puțin și Victoria putu să îi vadă profilul. Avea un nas coroiat ca un cioc de vultur și părul buclat. Îi părea oarecum cunoscut. Vorbea prea încet ca să audă ce spune, dar își putea da seama că era furios.

— Ah, fiți serios, Blackenwell, rosti Sunderland și râse ironic.

După aceea coborî tonul, astfel că nu se putea distinge decât un murmur. Să fi fost interlocutorul lui Sunderland marchizul de Blackenwell?

„Ciudat…”

Brusc, Victoria își dădu seama că Sunderland o făcuse din nou să își piardă capul. Supărată pe sine însăși, grăbi pasul străduindu-se să nu facă zgomot pe pietriș. Sunderland nu trebuia să afle că fusese observat. Ceva mai calmă, ajunse după puțin timp la scara terasei.

— Vă pot ajuta, miss?

Un valet se apropie de ea în hol, privind-o ezitant.

— Aduceți-mi pardesiul, vă rog, zise repede Victoria și își spuse numele. Și vă rog să îi comunicați mătușii mele, lady Glenmorag, că plec acasă.

— Cum doriți, miss.

În timp ce valetul se îndepărta, Victoria simți deodată că ceva o atingea la ceafă. Duse mâna la cap și constată că una dintre penele de struț îi alunecase din păr. Nicio mirare că servitorul o privise confuz. Apucă pana și o trase din păr.

„Ar fi trebuit să fac asta mai de mult”, gândi ea supărată. „Ah, de aș fi acum acasă și aș sta întinsă în pat!”

Capitolul opt

Victoria simți din nou mirosul de fum. Fugi pe coridor către ușă și zgâlțâi clanța, dar ușa era încuiată.

— Victoria!

Cineva strigase numele ei. Se întoarse suspinând. Prin fumul gros i se păru că zărește silueta unei femei. Brusc, auzi și alte voci.

Victoria se trezi agitată din somn și clipi. Lumina soarelui pătrundea prin spațiul îngust printre draperiile din catifea vernil. Micul ceas aurit de pe noptieră arăta ora nouă.

Ajunsese acasă pe la ora trei dimineața. Hopkins și Mrs. Dodgson erau încă în picioare așteptând-o. Le spuse că este foarte obosită și îi asigură că le va povesti despre bal a doua zi.

Victoria auzi voci pe coridor. Una era a lui Hopkins, cealaltă aparținea mătușii Hermione. „Oh, Dumnezeule!” oftă. Era foarte probabil ca lady Glenmorag să fi venit să îi ceară socoteală pentru cearta cu sir Francis. Și-ar fi dorit să își tragă pătura peste cap și să devină invizibilă.

„Hopkins pare enervat”, își spuse ea, ceea ce nu se întâmpla niciodată. Era imposibil. Victoria se ridică îngrijorată în capul oaselor. În același moment, cineva bătu la ușă. La răspunsul ei „Da, vă rog!”, ușa se deschise și își făcu apariția Hopkins. Privirea lui era îndreptată asupra unui punct imaginar situat deasupra capului Victoriei, iar mâna lui normală impenetrabilă exprima acum neliniște.

— Hopkins, ce s-a întâmplat? întrebă speriată Victoria.

— Iertați-mi deranjul, miss Victoria, zise el înclinându-se. Dar mătușa dumneavoastră, lady Glenmorag, mi-a comunicat că, azi-noapte, sir

Francis Sunderland a fost asasinat. Scotland Yard dorește să vă interogheze.

Victoria făcu ochii mari. „Încă visez, nu mai scap de coșmar”. Acum, alături de Hopkins apăru și mătușa Hermione. Părea extrem de înfuriată.

— Victoria, zise ea scurt, comportamentul tău este din nou inacceptabil. Nu era suficient că te-ai certat în public cu sir Francis. Nu, a trebuit să o faci chiar cu puțin înainte să fie asasinat. Îmbracă-te imediat, te voi însoți la discuția cu comisarul.

Nu era adevărat. Nu putea fi adevărat.

— Să îl anunț pe Mr. Montgomery, miss Victoria? îl auzi pe Hopkins.

— Da, vă rog. Ah, nu, este în insula Man, își aminti ea imediat.

Pentru prima oară de la moartea tatălui ei, Victoriei i-ar fi făcut plăcere să îl aibă alături pe Mr. Montgomery nu ca tutore, ci ca avocat.

∵

„Aș fi preferat să fiu escortată la Scotland Yard de un polițist în loc de mătușa Hermione”, cugeta Victoria ceva mai târziu, când, asaltată de gânduri negre, lua loc alături de lady Glenmorag în trăsura acesteia. Încă nu putea concepe că sir Francis fusese omorât. Atelajul se puse în mișcare. Cerul era acoperit de nori, ploaia biciuia ferestrele și acoperișul.

Mătușa părea proaspătă și odihnită, deși dormise doar câteva ore, și era foarte aranjată. Purta un mantou gri-deschis cu broderii în formă de valuri și cercuri. Gulerul și mânecile croite în formă de clopot, precum și pălăria bleu erau garnisite cu blană. Încă iritată, își privea nepoata.

— Mătușă-ta Victoria ne-a făcut permanent necazuri. Tatăl tău și-a ales nu doar o profesie ce stârnește scârba, zise ea pronunțând cuvântul profesie cu vădită silă, dar cu modul lui imoral de viață, pe care îl afișa public, și-a compromis și familia. Dar nici măcar ei nu au fost în stare să apară ca martori într-o investigație despre o crimă.

— Nu eu l-am omorât pe sir Francis, ripostă energic Victoria.

— Hm… asta sper și eu. Doar un proces cu tine ca acuzată mai lipsea familiei noastre. Lady Glenmorag ridică din sprâncene. În orice caz, ai spulberat buna impresie lăsată pentru puțin timp invitaților la bal, iar verișoarei tale i-ai stricat complet seara.

Victoria abia se abținu să nu-i răspundă că nu ea voise să participe la bal.

Mătușa se adânci într-o tăcere plină de reproș, lucru pentru care Victoria îi fu recunoscătoare. Pentru că, de câte ori se afla într-un spațiu închis și era agitată, avea probleme cu respirația. Se străduia să respire regulat și calm.

Printre arborii din Green Park, Victoria zări Buckingham Palace. Sub ploaie, părea cenușiu. Nimic nu mai amintea de luminoasa sală de bal din noaptea trecută. Nu-i venea să creadă că nu trecuse nici măcar o zi de când în rochia de bal pășise în fața regelui și a reginei, flirtase și dansase cu Randolph.

Treptat, șocul se atenuă și gândurile ei zburară la asasinarea lui sir Francis. Îl disprețuise și moartea lui violentă nu o atingea. Regreta totuși că nu putuse să îl descoasă mai mult ca să afle cine fusese misterioasa femeie care o scosese din locuința în flăcări.

„Nu voi mai afla niciodată de ce tata m-a mințit. Nicicând nu mă voi mai putea gândi la el liniștită”.

O clipă mai târziu, Victoria se disprețui pentru acest gând. Apoi observă că trăsura nu se îndrepta spre Piccadilly Circus, ci coti spre St. James Street.

— Nu mergem la Scotland Yard? întrebă ea mirată. Mi-ați spus că vrea să discute cu mine comisarul.

— Ne vom întâlni cu el în casa bunicului tău. În fața Scotland Yard-ului cu siguranță că pândesc o mulțime de ziariști. Mătușa Hermione strâmbă din

nas ca și cum i-ar fi ajuns la nări un miros urât. Secretarul bunicului tău și-a petrecut dimineața sunând redactorii-șefi ai tuturor ziarelor londoneze pentru a-i împiedica să amintească numele tău în legătură cu crima. Este totuși mai bine să nu fim văzute în apropierea Scotland Yard-ului.

„Probabil că la discuția cu comisarul nu va fi prezentă doar mătușa Hermione, ci și bunicul", înțelese Victoria. „Și eu care credeam că mai rău de atât nu se poate".

Mătușa Hermione o privi iarăși supărată pe Victoria.

— Se va afla că ai fost audiată în legătură cu această crimă, dar una este să se bârfească despre un astfel de lucru scandalos și alta să se facă public.

În timp ce trăsura străbătea St. James Street, cu casele ei în stil clasic, și coti pe Pall Mall, unde se afla casa Aldwyn, reședința familiei, Victoria recapitulă în gând ce știa din presă despre sir Arthur Stanhope, șeful de la Scotland Yard. Acesta era fiul cel mare al unui baronet din a doua generație, o familie care nu dobândise titlul de mult timp. Preluase postul acum câteva luni, după ce își încheiase cariera militară și ocupase mult timp o funcție de conducere în poliția din Rhodesia. De la numire se dovedise a fi foarte conservator, ca și sir Francis.

Nu, discuția nu va fi în mod sigur plăcută. Mai ales avându-i alături pe mătușa și pe bunicul.

Un grilaj înalt din fier forjat despărțea Aldwyn House de Pall Mall. Reședința familiei fuse construită la sfârșitul secolului al XVIII-lea, dar nu avea nimic din farmecul luminos al arhitecturii georgiene. Fațada din cărămidă și cele două aripi scurte, asemenea unor turnuri, îi confereau un aer de fortăreață.

Victoria auzise că interiorul casei arătase inițial altfel. Că holul de la intrare fusese zugrăvit în culori prietenoase, deschise, în stil rococo, și din el

urca spre etaj o scară maiestuoasă. Dar bunicul ei adoptase moda victoriană și ceruse ca holul și restul încăperilor să fie renovate. În locul scării largi acum se afla o scară din lemn, cu două aripi, iar pereții parterului fuseseră acoperiți cu lambriuri închise la culoare și tapet violet. Căminul era încadrat de marmură neagră și avea deasupra capul unui urs ucis odată de un membru al familiei.

Victoria știa că tatăl ei urâse această casă. Nici ea nu se simțise bine în acest loc. Venise aici de câteva ori în copilărie, pentru a-și vizita mătușa, dar bunicul nu fusese niciodată prezent.

În timp ce își urma mătușa prin hol, i se păru că o zărește dincolo de balustrada de lemn de la etaj pe Isabel.

„Desigur că Isabel se bucură că am dat de necaz”, presupuse Victoria.

Majordomul deschise o ușă și Victoria trase adânc aer în piept înainte de a păși împreună cu mătușa ei în spațioasa încăpere. Bunicul și comisarul ședeau în fața căminului, în care ardea focul. Cei doi bărbați se ridicară când femeile intrară.

Sir Arthur Stanhope era un bărbat masiv, de cincizeci și ceva de ani. Avea un chip lunguleț, colțuros, cu sprâncene stufoase și ochi negri. Părul, cu o cărare îngrijită, și favoriții erau și ei negri. Gura era încadrată de riduri adânci, care subliniau în plus aspectul general oricum sever.

— Lady Glenmorag, miss Bredon.

El se înclină cu mult respect în fața mătușii și pe Victoria o salută doar înclinând puțin capul.

— Comisare, a fost deosebit de amabil din partea dumneavoastră că ați venit aici.

Mătușa Hermione radia. Ceea ce, constată Victoria sarcastic, nu îi scăpă lui sir Arthur, a cărui mină exprima o admirație sinceră. Frumoasa ei mătușă avea o aură de aristocrație și eleganță, de care ea însăși era foarte conștientă. Victoria era convinsă de acest lucru.

— Să ne așezăm și să terminăm cât mai repede cu această neplăcută chestiune, interveni scurt bunicul. Victoria luă loc alături de mătușa ei, pe o sofa îmbrăcată în catifea. Comisare, întrebați-o pe nepoata mea orice doriți. Iar tu, zise bunicul întorcându-se către Victoria, să binevoiești să cooperezi cu sir Arthur, altfel vei avea de-a face cu mine.

— Miss Bredon, zise comisarul înclinându-se în fața Victoriei, știm că în ultimele săptămâni ați discutat de cel puțin două ori cu sir Francis. O dată când ați fost adusă la biroul lui și ieri, în noaptea balului.

— Da, așa este, confirmă Victoria.

— L-ați mai întâlnit și altă dată?

— Nu.

— De ce a pus sir Francis să fiți adusă la el și de ce v-ați certat?

— În ambele situații din cauza simpatiei mele pentru sufragete, minți Victoria.

Niciodată nu ar fi recunoscut în fața comisarului și a rudelor că sir Francis cunoștea un secret al tatălui ei, din cauza căruia ea se simțea încolțită și intimidată.

— Sir Francis m-a amenințat că va dispune să fiu închisă dacă voi continua să particip la demonstrațiile sufragetelor. El… el afirma că femeile care luptă pentru dreptul la vot sunt imorale și că vor distruge valorile regatului…

— Și avea mare dreptate, interveni bunicul. Nu trebuie să mai subliniez, sir Arthur, că familia Victoriei îi dezaprobă cu hotărâre acest angajament.

— Tatăl meu îl aproba, ripostă Victoria energic.

— Tatăl tău avea tot felul de gărgăuni în cap, spuse bunicul.

— Tatăl dumneavoastră, miss Bredon, o fi avut merite în domeniul științei și al justiției, dar concepția lui politică era, din păcate, foarte liberală. Comisarul strânse disprețuitor din buze.

Ceea ce dumneavoastră mi-ați spus despre discuția cu sir Francis corespunde cu ce mi-a relatat secretarul lui sir Francis. De aceea înclin să cred și ce îmi veți spune despre cearta de la palat.

„Deci sir Francis nu l-a informat pe secretar asupra adevăratului motiv pentru care am fost adusă la el". Victoria se simți ușurată.

— Miss Bredon, de ce ați părăsit așa repede balul?

— Nu mă simțeam bine. Sufăr de astm, răspunse Victoria fără să mintă. De aceea voiam să mă duc acasă.

— De ce nu ați cerut ajutorul familiei?

— Eu…

— În mod necugetat, Victoria nu a vrut să ne deranjeze, interveni rapid mătușa Hermione. Se temea să nu ne strice bucuria balului. Nu este așa, draga mea?

— Înțeleg asta. Comisarul dădu din cap înainte ca Victoria să fi apucat să zică ceva. Deci v-ați dus acasă. La locuința din Green Park bănuiesc. Când ați ajuns acolo?

— Am ajuns pe la ora trei.

— Poate confirma cineva lucrul acesta?

— Hopkins și Mrs. Dodgson.

— Cine sunt cele două persoane?

Sir Arthur ridică din sprâncene.

— Hopkins este majordomul nepotului meu decedat, iar și Mrs. Dodgson o îngrijitoare angajată cu ziua, interveni pe loc mătușa Hermione.

— Desigur că îi vom întreba și pe cei doi. Miss Bredon, v-ați dus acasă cu o birjă?

Era mai mult o constatare decât o întrebare.

— Nu, am mers pe jos.

— Ce vrei să spui?

Mătușa o privi îngrozită.

— Că m-am dus pe jos acasă. Victoria deveni nerăbdătoare. Mă temeam să nu mai fac o criză în birjă. Și în plus, zona din jurul Palatului

Buckingham nu este East End. Șansele de a fi atacată nu sunt foarte mari.

— Comportamentul dumneavoastră, miss Bredon, este foarte neobișnuit pentru o tânără de familie bună. Dar dacă cineva v-a văzut, aveți un alibi pentru momentul în care a fost săvârșită crima. Comisarul îi privi pe bunic și pe mătușă și adăugă explicativ: Sir Francis a fost ucis puțin înainte de ora trei.

— O tânără care umblă singură pe străzi noaptea târziu, în ținută de bal, trebuie să fi atras atenția cuiva, zise bunicul Victoriei.

Un moment, sir Arthur tăcu gânditor înainte de a întreba:

— Miss Bredon, la adunarea sufragetelor ori în altă ocazie, v-a ajuns la ureche vreodată că s-ar pregăti un atentat împotriva lui sir Francis?

— Nu, firește că nu, răspunse surprinsă Victoria.

— Vă promit că nu veți fi pedepsită dacă cooperați. Știți la fel de bine ca mine că tovarășele dumneavoastră de luptă, în ultima vreme, au atras atenția prin activități violente.

— Sufragetele au cerut doar dreptul de a participa la adunările partidelor liberale și conservatoare, pentru a atrage atenția asupra intereselor lor. Victoria se înfurie. Nu au recurs la violență directă. În plus, liberalii și-au încălcat promisiunea de a da femeilor drept de vot.

— Victoria, noi nu dăm doi bani pe confuzele tale tirade politice. Bunicul ei lovi cu mâna spătarul scaunului. Una dintre aceste femei l-a atacat la Manchester acum doi ani pe Winston Churchill. Știi la fel de bine ca mine.

— Annie Kennie l-a lovit doar o dată sau de două ori cu biciul pentru câini, și cu siguranță că el nici nu a simțit, răspunse Victoria agitată.

— Poate că l-ar fi amenințat și cu pistolul dacă nu ar fi intervenit la timp poliția și nu ar fi arestat-o. Mătușa Hermione scoase un oftat și clătină din cap. Pe mine nu m-ar surprinde dacă Emmeline

Pankhurst ar plasa în Tower o bombă, ca teroriștii irlandezi în 1885. Ori dacă va încerca să arunce Parlamentul în aer!

— Dar asta este absurd! protestă Victoria.

— Miss Bredon, în prezent, Scotland Yard-ul presupune că sir Francis a fost ucis de adversarii lui politici, o întrerupse comisarul. Și aceștia nu sunt puțini. În definitiv, el s-a remarcat prin măsuri dure, consecvente față de toți dușmanii națiunii noastre. Așa că mai gândiți-vă o dată dacă nu ați auzit de planificarea unor atentate la adresa lui.

— Cu siguranță că sir Francis avea și dușmani personali.

— Ce vreți să spuneți cu asta, miss Bredon?

— I-am văzut sir Francis și marchizul de Blackenwell certându-se în parcul palatului.

— Vrei cumva să sugerezi că marchizul l-a ucis pe sir Francis? întrebă mătușa Hermione.

— Eu nu afirm că el este ucigașul. Spun doar că el și sir Francis se certau, iar marchizul era foarte mânios. Dacă aș fi în locul dumneavoastră, se adresă Victoria comisarului, aș pune să fie interogat marchizul cu privire la această ceartă.

— Victoria, eu sunt convinsă că sir Arthur știe ce are de făcut. El nu are nevoie de sfatul tău.

— De la lady Constance Hogarth am aflat că sir Francis a încercat să îi mituiască servitorii, nu se potoli Victoria. Voia să obțină informații despre ea și soțul ei. Eu sunt convinsă că sir Francis a tras de limbă și alți servitori despre membri ai nobilimii și ai clasei superioare.

„În definitiv, a strâns informații și despre tatăl meu”, adăugă ea în gând.

Și se mai miră că cineva putea să îl urască pe sir Francis într-atât încât să se hotărască să îl omoare.

— Sir Francis a mituit servitori? Mătușa trase indignată aer în piept. Comisare, trebuie să știți că lady Hogarth este americancă și ca multe dintre compatrioatele ei are o fantezie bogată. Victoria, ar

trebui să îți fie rușine că răspândești asemenea minciuni!

— Nu pot decât să o aprob pe mătușa dumneavoastră, zise rece comisarul. Deoarece marchizul de Blackenwell este un dușman declarat ai dreptului de vot al femeilor, miss Bredon. Acuzația dumneavoastră este mai mult decât grosolană.

— Dar dacă sir Francis a încercat să șantajeze pe cineva și de aceea a fost asasinat… Sir Arthur, nu puteți, pur și simplu, să ignorați această posibilitate.

Victoria era consternată.

— Destul cu aceste acuzații hazardate, Victoria! îi ceru bunicul ei. În acest moment, în încăpere intră majordomul și ducele de Aldwyn îl chestionă scurt:

— Ce este, Watkins?

Watkins se înclină:

— Mylord, tocmai a sosit inspectorul Armitage. Să îl poftesc aici ori în altă încăpere?

— Mai aveți de pus întrebări nepoatei mele, sir Arthur?

Comisarul clătină din cap.

— Deocamdată nu, duce. Inspectorul poate prelua interogatoriul. El conduce investigațiile și este un om foarte destoinic.

— Tatăl meu era de altă părere, izbucni Victoria.

O clipă, în încăpere se așternu tăcerea. Apoi bunicul Victoriei i se adresă lui Watkins:

— Condu-l pe inspector în biroul meu. Nepoata mea va merge și ea imediat acolo.

După ce ușa se închise în spatele majordomului, bunicul o fixă pe Victoria cu o privire întunecată. Fața îi era roșie de furie.

— Nu voi mai tolera mult timp comportamentul tău nerușinat. Se pare că Montgomery nu te poate controla. Dacă nu îți bagi mințile în cap și nu te comporți cum se cuvine unei tinere de originea ta, dacă nu te distanțezi de aceste femei instigatoare,

voi avea grijă ca Montgomery să piardă tutela, care îmi va fi transferată mie.

— Dar… dar asta… nu o puteți face, se bâlbâi Victoria pierdută.

— Crede-mă că pot și că o voi face. Bunicul ei se întoarse către sora sa: Fă-mi plăcerea și ia-o din fața mea.

— Firește. Mătușa Hermione se ridică și surâse chinuit comisarului. Vă rog să ne iertați că ați fost martor la această scenă neplăcută.

Victoria era prea înfuriată și răvășită pentru a mai riposta. O urmă mută pe mătușa ei în hol. Nu se îndoia că bunicul ei își va duce la capăt amenințarea. Ca pair, care dispunea de multe relații influente, perspectivele de a avea succes erau mari.

Lady Glenmorag se opri în fața biroului bătrânului și o privi pe Victoria cu capul într-o parte.

— Ducele de Montague numai entuziasmat nu va fi de discuția ta cu sir Francis și de anchetarea ta de către Scotland Yard, spuse ea prezumțioasă.

„Oh, Doamne, Randolph!”, o străfulgeră un gând pe Victoria. Însă doar pentru ca în clipa următoare să își spună că pe moment avea griji mult mai mari decât să își facă probleme legate de un duce arătos și arogant, care probabil nu a fost niciodată cu adevărat interesat de ea.

Capitolul nouă

„Discuția cu inspectorul Armitage a decurs la fel de neplăcut cum mă temusem. Cel puțin mătușa Hermione a renunțat să mă mai însoțească acasă”, gândi Victoria în timp ce un servitor închidea ușa trăsurii și atelajul se punea în mișcare.

Tatăl ei, care îl întâlnise în mai multe rânduri pe Armitage, cu ocazia unor cercetări sau în instanță, îl caracterizase drept un idiot mărginit și îngâmfat, cu o capacitate intelectuală redusă și apucături de buldog. Victoria zâmbi. Și ei îi făcuse aceeași impresie. Armitage era un bărbat peste patruzeci de ani, corpolent, cu ceafa groasă. Deasupra bustului său îndesat avea o căpățână rotundă cu bărbie proeminentă, ochi mici și sprâncenele dese brun-roșcate. Brun-roșcat era și părul din jurul cheliei, la fel și favoriții.

Încercase de mai multe ori să o determine pe Victoria să declare că știuse despre un atentat împotriva lui sir Francis. Și o lăsase să plece abia după o oră, avertizând-o să se pregătească și pentru alte interogatorii.

Victoria era convinsă că Armitage nu va rezolva cazul asasinării lui sir Francis. Nici pe el nu îl interesaseră cearta din grădina palatului și presiunea exercitată de sir Francis asupra servitorilor lui Constance, și nu le considerase drept un denunț.

Pe fereastra trăsurii, Victoria observă câțiva polițiști într-un grajd, pe una dintre străduțele ce duceau la intrările de serviciu ale reședințelor unor înalți demnitari.

„Firește!”, se gândi ea. „St. James Square, unde fusese ucis sir Francis, se află în apropiere. Cu siguranță că polițiștii interoghează personalul din casele din jur”.

Cedând unei porniri de moment, Victoria deschise ferestruica dinspre birjar.

— Vă rog să opriți! îi ceru ea acestuia. Nu trebuie să mă așteptați.

Trăsura încetini și Victoria deschise ușița. Înainte ca birjarul să fi apucat să obiecteze, sări afară și se îndepărtă în grabă.

∵

Victoria știa că sir Francis locuise în St. James Square, dar nu știa exact unde. Un grup mai mare de oameni adunați în dreptul grădinii îngrădite din mijlocul pieței, care șușoteau și trăgeau cu ochiul la o clădire de culoare crem, în stil georgian, îi indică locul crimei. Un tânăr agent stătea chiar pe treptele late ce duceau la portalul de la intrare. Privea cam nehotărât la acel grup, neștiind dacă să le ceară oamenilor să își vadă de drum.

Deasupra intrării atârna o țesătură neagră, iar obloanele ferestrelor mari erau trase, cum se obișnuia când murea cineva. Când Victoria se apropie, văzu pe caldarâmul de la capătul scărilor un desen făcut cu cretă albă. Precis marca locul unde se găsise cadavrul lui sir Francis.

„Deci aici a fost omorât”.

Victoria se cutremură. St. James Square era o zonă de locuințe scumpe. Se gândi imediat dacă sir Francis cumpărase proprietatea ori o moștenise. Clădirea era una dintre cele mai mari din piață. Porticul care încadra intrarea se întindea pe două niveluri și avea un fronton clasic, ceea ce dădea fațadei o tentă elegantă, dar și sobră.

— Miss… – auzi Victoria o voce de bărbat.

Când întoarse capul și văzu lângă ea un polițist, crezu că poliția hotărâse să împrăștie oamenii. Apoi îl recunoscu pe sergentul mustăcios cu care vorbise despre incendiu la postul din Kensington. Acesta o privea nedumerit.

— Sergent Sinclair! strigă ea surprinsă. Ce faceți aici?

— Din cauza uciderii lui sir Francis, au fost deplasați în zonă și polițiști din alte secții. Pentru investigații. Când v-am văzut, m-am gândit că

poate ar trebui să vorbesc cu dumneavoastră. Se scărpină în barbă și continuă: Am aflat ceva deosebit legat de incendiu, dar nu știu dacă ar trebui să vă spun. Sunteți o femeie tânără și acest lucru aruncă o lumină mai ciudată asupra tatălui dumneavoastră. Deși este cunoscut faptul că acesta a avut o viață mai libertină.

— Despre ce este vorba?

Inima Victoriei bătea să îi spargă pieptul.

Sergentul Sinclair se îndepărtă de mulțime spre porțile de la intrarea în micul parc. În timp ce Victoria îl urma cu sufletul la gură, așteptând ca acesta să vorbească iarăși, băgă de seamă că soarele dădea să iasă din nori și se oglindea în băltoacele de la marginea drumului.

— La câteva zile după ce am vorbit, m-am întâlnit cu un vechi coleg, care fusese chemat odată cu mine la casa incendiată. Reynolds, acesta este numele lui, a fost curând după aceea mutat la postul din Newington, pe celălalt mal al Tamisei. Nu ne văzusem de mulți ani, zise Sinclair aruncând o privire asupra părculețului în care o pală de vânt scutura picăturile de pe tufe într-o cascadă strălucitoare. Așa cum se întâmplă de obicei, am discutat despre trecut și eu i-am povestit despre vizita dumneavoastră. Și Reynolds și-a amintit că v-a salvat o tânără și că în timp ce interoga martorii l-a văzut pe tatăl dumneavoastră îmbrățișând-o și sărutând-o pe această tânără, ca și cum ar fi fost o pereche de îndrăgostiți. Reynolds este foarte sigur de asta. Vă rog să mă scuzați, miss Bredon. Mi-a spus că a fost șocat și neplăcut impresionat de faptul că tatăl dumneavoastră avea o iubită. Reynolds a fost crescut de mic într-un stil foarte puritan.

Sergentul zâmbi.

„Deci așa-zisa servitoare care m-a salvat era iubita tatălui meu. Se pare că abia după incendiu nu a mai adus nicio femeie acasă”.

Sinclair slăbi curelușa căștii, potrivind-o mai bine.

— Reynolds mi-a spus că imediat după a apărut o femeie care a luat-o pe salvatoarea dumneavoastră. Este aproape sigur că în afară de el nimeni nu a mai observat scena. Nici eu nu am văzut-o.

Victoriei îi vuia capul.

— Colegul dumneavoastră își mai amintea cum arăta femeia?

— Asta l-am întrebat și eu. A răspuns că avea cam treizeci de ani, poate patruzeci. Cum arăta nu își mai aduce aminte. Dar își amintește că l-a întrebat pe tatăl dumneavoastră despre această femeie, și acesta i-a răspuns că era o servitoare din vecini, prietenă cu Annie Shanwick. O luase cu ea pentru că era șocată. Tatăl dumneavoastră era o persoană cunoscută și nu existau motive să nu fie crezut. De aceea Reynolds nu s-a mai interesat de datele personale ale acelei femei. S-a stabilit fără putință de îndoială că incendiul a fost pricinuit de scântei luate de vânt.

Sergentul Sinclair observă cât de zdruncinată era Victoria și clătină cu regret din cap.

— Îmi pare foarte rău, miss. După cum v-am zis… dacă nu v-aș fi întâlnit aici întâmplător, probabil nu v-aș mai fi spus toate acestea. Credeți-mă, tatăl dumneavoastră o fi făcut niște greșeli, dar a fost un om bun în fond.

Privirea lui se îndreptă către casa lui sir Francis. Tânărul agent se pare că se decisese să împrăștie mulțimea și cobora hotărât treptele.

— Cred că ar trebui să merg la agent, zise Sinclair. Nu mi-o luați în nume de rău.

„Dar și dacă salvatoarea mea era iubita tatălui meu, nu acesta trebuie să fie motivul pentru care el a ascuns jurnalele scrise în anii de după moartea mamei”.

Victoria își continuă drumul amărâtă. Acum nu mai credea nici că Annie Shanwick era numele

adevărat al salvatoarei ei și se îndoia că femeia care se ocupase de ea după incendiu fusese o servitoare din vecini. Ce îi ascunsese tatăl ei și ce știa sir Francis despre el?

Deodată i se păru că se afla în fața chipului demonic al lui sir Francis și îi auzea cuvintele: „Nu vreți să știți adevărul despre tatăl dumneavoastră și, în sfârșit, să aflați că viața dumneavoastră era clădită pe o minciună?”

Victoria mai zări coloanele albe de la Carlton House la capătul străzii și pe cei câțiva trecători care o priveau, când i se făcu rău. Se clătină și încercă să se sprijine de peretele unei case.

— Doamne, miss Bredon!

Cineva își trecu brațul după mijlocul ei și o susținu să nu se prăbușească. Victoria clipi și constată surprinsă că se odihnea pe pieptul lui Jeremy Ryder. Și el părea speriat.

— Nu vă simțiți bine? întrebă acesta îngrijorat. Să vă duc la un medic?

— Mulțumesc, nu este nevoie. Victoria clătină din cap confuză. Nu am luat micul dejun astăzi, de aceea mi s-a făcut negru în fața ochilor.

— Se rezolvă. Cunosc o ceainărie foarte simpatică în apropiere.

Victoria ezită, bugetul casei era pe zero. Din cauza pregătirilor pentru bal, în ultimele săptămâni nu mai ieșise la fotografiat.

— Mi-ați face o mare plăcere dacă m-ați însoți. Nici eu nu am luat masa și nu îmi place să mănânc singur, îi explică ziaristul amabil.

Victoria avu impresia că el nu o invitase doar din amabilitate.

— Bine, fu ea de acord. Accept.

∵

Ceainăria la care o conduse Jeremy Ryder era într-adevăr aproape și avea o atmosferă foarte intimă. Mirosea a ceai, cafea și a fursecuri proaspăt coapte. La vederea feliilor de tort expuse pe etajere, Victoria își dădu brusc seama cât îi era

de foame. Pereții erau vopsiți în verde-deschis, ca și ramele ferestrelor. Câteva femei, care, judecând după rochii și pălării, aparțineau clasei de mijloc, ședeau pe fotolii mici, îmbrăcate în catifea de culoare portocalie. Mesele rotunde erau decorate cu vaze cu ghiocei.

O tânără îmbrăcată în negru și purtând un șorț alb îi conduse la o masă liberă de lângă fereastră. Victoria comandă un chec cu unt, Jeremy Ryder un sandviș cu ou și untișor și ceai pentru amândoi. Părul lui castaniu era, observă ea abia acum, ciufulit ca la prima lor întâlnire din fața Parlamentului. Purta un costum maro din tweed.

— Eram în drum spre casa lui sir Francis din St. James Square, zise acesta.

— Vreți să faceți un reportaj despre asasinarea lui sir Francis?

— Da. Așa cum vă spuneam ieri, prezența mea în înalta societate se datora unei întâmplări. Altfel aș fi fost lipsit de plăcerea de a vă vedea în ținuta de bal.

Victoria își încrucișă brațele pe piept.

— Oh, și dumneavoastră în frac erați o apariție plăcută.

— Mulțumesc pentru compliment.

Li se aduse comanda. Checul era stropit cu unt topit și aromat cu scorțișoară. Victoria abia se stăpâni să nu înfulece toată bucata deodată. Urmări cum însoțitorul ei punea lapte în ceai și apoi mesteca încet cu linguriță.

— Mi-ați satisface curiozitatea spunându-mi dacă Scotland Yard v-a interogat între timp în legătură cu uciderea lui sir Francis, miss Bredon?

— De ce să mă fi interogat? ripostă Victoria cu aroganță.

Jeremy Ryder ridică din sprâncene:

— Păi, dacă mă gândesc că nu era un susținător al luptei pentru dreptul de vot al femeilor și că aseară v-ați certat cu el la bufetul palatului regal…

„Se pare că între timp toți cei care se aflau în Buckingham Palace sunt la curent cu cearta”, pricepu resemnată Victoria.

— Secretarul bunicului dumneavoastră l-a sunat azi-dimineață pe redactorul-șef al ziarului nostru și a insistat ca numele să nu vă fie menționat în legătură cu crima. Dumneavoastră ce concluzie ați fi tras?

— Da, am discutat cu comisarul, recunoscu Victoria.

— Deoarece sunteți liberă, înțeleg că sir Arthur nu vă bănuiește că ați avea vreo implicație în această faptă?

Tânărul bărbat zâmbi.

— Din fericire, am un alibi, răspunse sec Victoria. Însă comisarul a vrut să afle dacă aș fi auzit despre planuri ale sufragetelor de atentat la adresa lui sir Francis.

— Și? Ați auzit?

— Firește că nu! răspunse iritată Victoria și sorbi din ceai. Este un mister pentru mine de ce femei care își revendică drepturile politice sunt considerate potențiale asasine.

— Păi, dumneavoastră și tovarășele dumneavoastră de luptă ați fost chiar violente la demonstrația din fața Parlamentului.

— Pentru că am fost silite!

Jeremy Ryder se șterse la gură cu șervețelul.

— Din interes pur jurnalistic și ca simplă informație de culise… de fapt, de ce v-ați certat cu sir Francis?

— Din cauza dreptului de vot al femeilor, minți iarăși Victoria. Dar acum este rândul meu să pun întrebări. Se sprijini de speteaza fotoliului și zise: Și ce ați descoperit în urma investigațiilor dumneavoastră jurnalistice?

Tânărul reporter lăsă pe farfurioară jumătatea de sandviș:

— În esență că sir Francis nu era foarte iubit nici în afara cercului adversarilor politici. Cei cu

care am vorbit nu s-au lansat în explicații. Nimeni nu a vrut să fie prea explicit. Am mai aflat că Scotland Yard a făcut percheziții la domiciliul unor persoane considerate suspecte în virtutea opiniei politice. Multe dintre acestea au fost interogate. Comisarii îi consideră radicali pe membrii partidului laburist.

— Și ce părere aveți despre direcția în care merg aceste investigații?

— Ca să fiu cinstit, mi se par cam unilaterale. Exceptând atentatele republicanilor irlandezi, crimele politice din Anglia nu sunt la ordinea zilei și nici altfel decât cele din Rusia sau Italia, încheie reporterul și ridică din umeri.

Victoriei îi veni o idee.

— Mr. Ryder, dacă v-aș da o informație despre comiterea crimei din motive private, ați păstra confidențialitate? întrebă ea.

— Vă asigur, miss Bredon, că eu nu îmi trădez niciodată sursele.

Ryder duse mâna la piept.

— Bine, pentru că altfel mă poate paște acuzația de atentat la reputație.

Victoria trecu sub tăcere intervenția amenințătoare a mătușii și a bunicului ei cu privire la tutelă, fiind prea rușinoasă.

Tânărul ziarist scoase din buzunar un notes.

— Pare să fie ceva important.

Victoria îi relată despre cearta lui sir Francis cu marchizul de Blackenwell și despre tentativa de mituire a servitorilor soților Hogarth.

— Comisarul nu m-a crezut, încheie ea cu amărăciune. A crezut că voiam să îi denunț pe sir Francis și pe marchiz.

— Deci dumneavoastră sunteți de părere că sir Francis a fost omorât de cineva pe care îl șantaja?

— Da.

Interlocutorul ei căzu pe gânduri. Afară, pe stradă, trecu un automobil. Un moment, motorul

acoperi zgomotul discuțiilor și al veselei din ceainărie.

— Este o idee puțin cam curajoasă, spuse el.

— Deci nici dumneavoastră nu mă credeți?

Cum de se putuse înșela în privința interlocutorului ei?

— Miss Bredon, ridică mâinile Jeremy Ryder în semn de apărare, vă rog să nu mă priviți cu atâta furie de parcă tocmai aș fi condamnat-o la închisoare pe Mrs. Pankhurst. Ideea că un membru al clasei superioare engleze îi urmărește pe cei asemenea lui și îi șantajează, și din acest motiv este ucis… cum să spun… este… cu totul neobișnuită. Ceea ce nu înseamnă că eu nu vă cred.

— Chiar așa?

— Da. Despre acest lucru firește că nu am cum să scriu acum, dar voi cerceta și voi încerca să aflu dacă au existat și alte tentative de șantaj din partea lui sir Francis.

— Mulțumesc. Victoria surâse ușurată. Știți mai multe despre împrejurările crimei?

— Nu cunosc nicio altă tânără femeie care ar pune o astfel de întrebare.

Jeremy Ryder clătină amuzat din cap.

— Tatăl meu discuta deseori cu Hopkins și cu mine despre cazurile sale.

— Firește, uitasem. Sir Francis a fost ucis cu câteva focuri de armă trase de aproape, când cobora din trăsură în fața casei lui. Dar raportul final al judecătorului de instrucție va fi publicat mâine.

— Există martori?

— Da, dar nu au putut să dea nume. Jeremy Ryder împinse farfurioara deoparte și își sprijini coatele de masă. Valetul care i-a deschis ușița trăsurii s-a aruncat la pământ de la primul foc. Din cauza zgomotului, caii au rupt-o la fugă. Atât valetul, cât și birjarul au zărit doar o siluetă încotoșmănată. Și pe aceasta nu prea bine. Nu

există alți martori. Asasinul trebuie să fi așteptat în fața casei lui sir Francisc.

— Pare o crimă săvârșite cu sânge rece, zise gânditoare Victoria.

— Așa cred și eu.

— Cine l-a autopsiat pe sir Francisc?

— Dr. Ash.

— Oh…

— Îl cunoașteți?

— Era prieten cu tatăl meu.

— Am auzit zvonuri conform cărora comisarul nu prea s-a bucurat că autopsia a fost făcută tocmai de dr. Ash. Se teme că medicul legist, ca membru al partidului laburist, ar putea falsifica rezultatele.

— Nu va face asta niciodată.

— Știu că are o reputație incontestabilă.

Bătăile Big Ben răsunară din nou în ceainărie.

— Ora trei. Jeremy Ryder băgă notesul în buzunarul de la piept. Din păcate trebuie să plec. Discuția cu dumneavoastră a fost foarte interesantă, miss Bredon. Știți că pe mine mă puteți găsi oricând la redacția ziarului *Spectator*. Treceți odată pe acolo. Ah, uitasem să vă dau asta. Scoase din buzunar un ziar, îl despături și i-l întinse Victoriei. Tiparul de probă al ediției de seară.

— Dar aceasta sunt eu! zise surprinsă Victoria.

O fotografie format mare o reprezenta făcând reverența în fața familiei regale. În alte fotografii de dimensiuni mai mici erau vara ei Isabel și alte debutante.

— Firește că i-am cerut fotografului meu să imortalizeze acest moment memorabil. Jeremy Ryder zâmbi și adăugă: Vara dumneavoastră Isabel ar fi avut mari șanse să fie aleasă debutanta anului dacă, după ce la palat a ajuns vestea asasinării lui sir Francis, balul nu s-ar fi întrerupt înainte de vreme. Dar dumneavoastră ați putut să strângeți până la acel moment multe dintre voturi. Pe al meu în orice caz l-ați primit. Din păcate, în urma

comportamentului dumneavoastră de la bufet v-ați distrus șansele.

— Pot renunța cu plăcere să fiu premiată ca vită câștigătoare. Victoria strâmbă din nas. Pot păstra ziarul? Mrs. Dodgson, femeia noastră de serviciu, se va bucura foarte mult când va vedea fotografia.

Ea însăși consideră că în fotografie arăta într-adevăr drăguță, în ciuda jenantelor pene de struț din păr.

— Desigur, nu mai am nevoie de tiparul de probă. Jeremy Ryder se ridică. Prietena dumneavoastră lady Hogarth, pe care ați amintit-o anterior, este cumva soția lordului Louis Hogarth?

— Da, ea este, răspunse surprinsă Victoria, care își scoase portofelul din geantă și făcu semn chelnerului. Îl cunoașteți pe lordul Hogarth?

— Am fost împreună la Eton. Firește că ceaiul este din partea mea. Fac asta nu doar din cavalerism. Mi-ați furnizat informații importante.

Înainte ca Victoria să apuce să obiecteze, Jeremy Ryder se și duse la bar unde achită nota de plată, apoi cei doi dădură mâna și se despărțiră. În ușa ceainăriei, el îi mai făcu o dată semn cu mâna.

Da, a fost bine să îi spună lui Jeremy Ryder despre suspiciunea ei. În mod cert, el va cerceta dacă sir Francis a fost ucis de o victimă a șantajului.

Victoria constată că încă îi era foame. Doar cu greu își învinse pornirea de a mai comanda un chec. Se ridică rapid și își aranjă hainele. Nu îi folosi la nimic. Dacă pe viitor voia să trăiască nu doar cu pâine și apă, trebuia să câștige bani. Se hotărî să se ducă la *Morning Star* și să îl întrebe pe Mr. Parker dacă nu are o slujbă pentru ea.

Capitolul zece

În redacția de la *Morning Star* domnea agitația obișnuită. Victoria îl găsi pe Mr. Parker în biroul lui.

— Oh, miss Bredon o întâmpină acesta cu o privire iritată. Nu mă așteptam să treceți astăzi pe aici. Mr. Vendergart, redactorul-șef, m-a informat că sunteți implicată într-o… cum să-i spun… într-o chestiune neplăcută. Dar nu trebuie să vă faceți griji. *Morning Star* nu va publica nimic despre asta.

— Ăă… mulțumesc, murmură ea evaziv.

— În orice caz, la balul de la palat erați fermecătoare. Mr. Parker, vizibil ușurat de faptul că penibilul subiect fusese încheiat, se destinse. Vom publica, firește, o fotografie cu dumneavoastră. Presupun că ați venit pentru o nouă colaborare.

— Da.

— Ce ați zice de tema „Primăvara”? Mr. Parker își mesteca gânditor buza inferioară. Că primăvara se lasă așteptată, după cum se pare pe moment, sau că se va încălzi în zilele următoare, ceva privitor la ivirea primăverii? Primele flori etc., etc. Cu siguranță că există multe lucruri drăguțe. Cititorilor noștri le place. Veți găsi dumneavoastră ceva în mod cert. Apoi continuă radios: Pentru rubrica lui Mrs. Ellingham au sosit din nou scrisori cu aprecieri entuziaste. Am putea oare să colaborăm mai des? Adică două texte pe săptămână, în loc de una ca până acum?

— Mrs. Ellingham este foarte ocupată, dar am să discut cu ea, îl asigură Victoria.

— Bun, bineînțeles că îi vom crește onorariul.

Prima veste bună pe ziua de astăzi.

Tocmai își lua rămas-bun de la Mr. Parker și se îndrepta spre ușa din sticlă, când un tânăr cam dezordonat, un începător judecând după vârstă,

bătu la ușa lui Mr. Parker și intră. Acesta o privi curios pe Victoria.

— Fotografiile cu cadavrul din Tamisa, sir, zise el, pentru ca în clipa următoare să se împiedice de o cută a covorului și să împrăștie pe jos fotografiile pe care le ținuse în mână.

Mr. Parker scoase o exclamație de dezaprobare și Victoria se aplecă să îl ajute pe tânărul care se făcuse roșu ca sfecla. În fotografiile alb-negru cam neclare, zări o femeie cu fața umflată, probabil din cauză că stătuse câteva zile în apă. Ochii erau deschiși, părul cărunt dat pe spate. Avea o bărbie retrasă, sub o gură mică, și un nas borcănat.

„O femeie obișnuită", gândi Victoria, dar imediat tresări. Ceva din acest chip îi părea cunoscut. Alunița de pe obrazul drept. Deodată își dădu seama că pe această femeie o mai văzuse. Când fusese dusă la sir Francis, această femeie intrase la el în birou. Și nu părea deloc fericită.

— Mr. Parker, cine este femeia aceasta?

— Nu i se cunoaște identitatea. Mr. Parker veni din spatele biroului și examină și el fotografiile. Cadavrul a fost scos azi-noapte din Tamisa. Nu există nicio reclamație despre dispariția unei persoane și nu a fost găsit niciun document asupra ei, ca să se poată stabili numele sau domiciliul, așa că poliția ne-a rugat să îi publicăm fotografia. O recunoașteți, miss Bredon? Sunteți foarte palidă!

O privi el îngrijorat.

— Este posibil, dar nu sunt sigură. Știți cine i-a făcu autopsia?

Mr. Parker căută printre hârtiile de pe birou și ridică una. După ce își aruncă privirea pe ea, zise:

— Dr. Timothy Morton, de la St. Mary Hospital.

Dr. Morton fusese elev al tatălui ei. Nu chiar un prieten, dar Victoria își aminti că acesta venise la înmormântarea profesorului său.

Își luă rămas-bun de la Mr. Parker și, în timp ce traversa biroul alăturat plin de țăcănitul mașinilor de scris, se hotărî să îl caute pe Mr. Morton și să îl

întrebe în ce condiții murise această femeie. Putea fi o pură întâmplare faptul că atât ea, cât și sir Francis decedaseră la scurt timp unul după altul de o moarte nenaturală.

∵

St. Mary Hospital, unde dr. Timothy Morton practica de mult timp medicina legală, se afla în apropiere de Gara Paddington, la aproximativ trei mile[2] de redacție. Victoria socoti că pe jos ar fi avut nevoie cam de o oră, așa că luă metroul. Când plecă din stație, prin acoperișul acesteia pătrundeau razele soarelui. Isambard Kingdom Brunel, unul dintre cei mai pricepuți ingineri britanici ai secolului trecut, realizase construcția din sticlă și oțel. Stâlpii arcuiți păreau ușori, aproape fragili, și aruncau pe podea o umbră asemenea unei țesături din crengi.

Din piața gării, Victoria putea să vadă spitalul. În contrast cu luminoasa hală a gării, construcția din cărămidă în stil neorenascentist părea de-a dreptul posomorâtă, în ciuda arcadelor de la primul nivel, inspirate din arhitectura meridională.

Portarul o recunoscu pe Victoria și o lăsă să intre. Pe dr. Morton îl găsi în vestibulul pardosit cu dale, unde se spăla pe mâini într-o chiuvetă de porțelan. Mirosul de fenol era neplăcut, dar Victoria era atât de obișnuită cu el încât un moment o năpădiră amintirile.

Timothy Morton avea aproape patruzeci de ani, era înalt, suplu și arătos și provenea dintr-o familie de medici înstărită.

— Miss Bredon, cu ce vă pot ajuta? o întrebă el politicos în timp ce se ștergea cu un prosop pe mâini. Din păcate, mă cam grăbesc. Trebuie să țin o prelegere.

Avea un limbaj cultivat, cu un ușor accent de Oxford.

Victoria trecu direct la subiect.

— În redacția de la *Morning Star* am văzut fotografia unei femei decedate scoase din Tamisa.

Îmi puteți spune cum a murit această femeie? S-a înecat?

— Îmi permiteți să întreb care este motivul pentru care vă interesează?

Dr. Morton atârnă prosopul pe marginea chiuvetei și o privi pe Victoria așteptând răspunsul.

— Am întâlnit-o în anticamera lui sir Francis cu ceva timp în urmă.

— Am auzit zvonuri cum că Scotland Yard v-a interogat în cazul morții lui sir Francis, pentru că susțineți sufragetele. Sunt adevărate aceste zvonuri?

— Da, Scotland Yard mi-a pus întrebări.

— Eu nu le-aș permite fiicelor mele să aibă legături cu asemenea femei, peroră superior medicul legist. Ca să nu mai vorbesc de faptul că sunt împotriva dreptului de vot pentru femei.

Victoria își reținu un răspuns acid și întrebă:

— Aș putea să văd femeia decedată?

— Spuneți că ați întâlnit-o în biroul lui sir Francis.

— Exact.

— Cât timp ați putut-o vedea?

— Câteva secunde.

— Așa, așa… Câteva secunde… și în aceste condiții susțineți că o puteți recunoaște?

Doctorul clătină neîncrezător din cap.

— În general îmi pot reaminti foarte bine chipurile. Și în plus, acea femeie, ca și cea decedată, avea o aluniță pe obrazul drept.

Victoria nu îi mai spuse că în seara aceea fusese deosebit de încordată și de aceea privise în jurul ei cu cea mai mare atenție.

Spre regretul ei, dr. Morton nu părea convins.

— Vă rog, aș vrea doar să arunc o scurtă privire cadavrului. Nu durează mult, insistă ea.

— Sunteți în stare să priviți un cadavru?

— Îl vizitam pe tatăl meu la locul de muncă și am văzut deseori cadavre. Victoria se silea să rămână politicoasă, deși mai curând l-ar fi scuturat

pe dr. Morton. Cu siguranță că nu voi leșina la vederea unui mort, vă promit.

— Eu nu le permit fiicelor mele să mă viziteze aici.

— Tata m-a crescut altfel, zise Victoria privindu-l fix pe medic. În plus, acesta era de părere că nu trebuie să te temi în fața unui cadavru și că putrefacția este în primul rând un complex de procese chimice care are propria lui frumusețe.

Dr. Morton păru că își amintește că îi datora ceva doctorului Bernard Bredon sau poate, pur și simplu, vru să încheie disputa cu Victoria. În orice caz, oftă și se îndreptă spre ușa care ducea la morgă.

— Bine, zise el. Urmați-mă.

∵

Încăperea în care erau ținuți morții până la încheierea investigațiilor medico-legale avea un tavan boltit asemenea criptei unei biserici. Unul dintre pereți era prevăzut cu un șir de ferestre cu grilaje. Fiind la subsol și cu ferestrele orientate spre nord, existau și lămpi cu gaz. Izul dulceag de putreziciune din aer acoperea mirosul de fenol. Pe patru mese din lemn erau întinse corpuri umane acoperite cu pânză.

Dr. Morton se duse la masa cea mai apropiată de ușă și ridică pânza în așa fel încât Victoria să vadă chipul femeii. Deși nu lăsase să se vadă acest lucru, Victoria avea oarecare îndoieli că femeia din fotografiile pixelate ar fi aceeași cu cea întâlnită în biroul lui sir Francis. Se aplecă nervoasă și examină cadavrul. Lumina lămpilor cu gaz pâlpâi ușor și trăsăturile feței parcă prinseră viață.

— Ei? întrebă dr. Morton.

Victoria trase aer în piept:

— Ea este, spuse ea încet. Nu mă înșel.

— Cu tot respectul, miss Bredon. Permiteți-mi să vă amintesc: Scotland Yard v-a pus întrebări în cazul lui sir Francis. Probabil că în ultimele ore încă v-a preocupat această discuție și sunteți

neliniștită. Percepțiile noastre ne joacă uneori feste, în special femeile, care sunt mai sensibile, devin foarte ușor victime ale acestor feste.

Victoria se abținu cu greu să nu facă o remarcă sarcastică.

— De ce a murit, de fapt, această femeie? se interesă ea.

— Sunteți la fel de îndărătnică precum a fost tatăl dumneavoastră. Dr. Morton clătină iarăși din cap. Înainte, pe Victoria ar fi bucurat-o această remarcă, dar acum îi provocă durere. Dr. Morton reacoperi chipul moartei și spuse: A fost lovită cu un obiect contondent greu, bont, și era deja moartă când a fost aruncată în Tamisa, pentru că nu avea apă în plămâni.

Și nu se strădui să își ascundă nerăbdarea.

Victoria nu se descurajă.

— De ce nu s-a scufundat cadavrul? Și cât timp a stat în apă până a fost găsit?

— Judecând după starea acestuia, doar câteva ore. Probabil că femeia a fost omorâtă după-amiaza târziu ori seara, între orele patru și opt. Crinolina s-a desfășurat și a ținut cadavrul la suprafața apei, până când a ajuns la mal în Southwark, în apropiere de London Bridge, și s-a prins în parâma unei bărci ancorate acolo. Și ca să previn alte întrebări: Este evident un omor pentru jaf, deoarece asupra moartei nu s-au găsit nici bijuterii, nici bani.

— Nu a fost violată?

Dr. Morton încremeni vizibil oripilat că această temă a fost pusă în discuție de o tânără, apoi trase adânc aer în piept.

— Nu, nu a fost.

Nici Victoria nu credea asta, dar voia să fie sigură.

— Miss Bredon, eu chiar aș vrea să plec. Medicul se îndreptă spre ușă și adăugă: Așa cum am spus, sunt convins că sunteți încă sub impresia evenimentelor. Nu vă mai gândiți la morți. Și

salutați-l pe Hopkins din partea mea. Abia aștept cartea cu studiile tatălui dumneavoastră.

Victoria îi promise absentă că va transmite salutările. Gândurile ei erau îndreptate spre cu totul altceva.

∵

— Miss Victoria, ce bine că ați venit, o întâmpină Hopkins renunțând la obișnuita lui reținere. Purta șorț și cotiere. Unde ați fost? S-a întunecat de mult. Voiam să mă duc la Scotland Yard să mă interesez dacă nu ați fost reținută.

Ceea ce aflase Victoria de la dr. Morton o răscolise în așa măsură încât se hotărâse să se întoarcă acasă pe jos. Simțise nevoia stringentă să își pună ordine în gânduri. Și pe drum chiar luase o decizie.

— Hopkins, am atâtea să vă povestesc… spuse agitată Victoria. Aveți timp să discutăm?

— Desigur, miss Victoria. Preferați să mergem în bibliotecă sau în bucătărie?

— În bucătărie. Am înghețat suficient azi.

Victoria își scoase pălăria, se spălă pe mâini și își perie părul. Când intră în bucătărie, Hopkins deja schimbase cotierele și șorțul cu o jachetă gri. Ca totdeauna, îi potrivi scaunul înainte de a se așeza și el.

Pe servantă se afla argintăria pe care tocmai o curățase. Câteva piese care încă nu căzuseră victimă nevoii lor de bani. Mirosea a soluție de curățat și a prăjitură. Abia acum, la căldura emanată de vatră, își dădu seama Victoria cât de înghețată era.

„Ce bine este să fii din nou acasă…”

Îi zâmbi lui Hopkins și o clipă în privirea lui se aprinse o scânteie de simpatie, înainte ca mina sa să redevină politicos-distantă.

— Ah, Hopkins, nici nu știu de unde să încep. Oftă, apoi continuă: Mi se amestecă totul în cap.

— Din scurta discuție pe care ați purtat-o în această dimineață cu mătușa am reținut că în

timpul balului ați avut o dispută cu sir Francis. Ați putea să începeți cu aceasta?

— Aveți dreptate.

Victoria îi relată despre ceartă, criza respiratorie și despre faptul că în parc îi surprinsese pe sir Francisc și pe marchiz. După care îi redă lui Hopkins discuția cu comisarul din casa bunicului și cum aflase că femeia pe care o întâlnise în anticamera lui sir Francis fusese și ea omorâtă. Hopkins o ascultă concentrat și puțin încruntat.

— Doctorul Morton nu m-a crezut, dar sunt absolut sigură că decedata este acea femeie, încheie Victoria.

— Tatăl dumneavoastră nu îl prea plăcea pe dr. Morton. Era de părere că acesta bătea câmpii. Hopkins făcu un gest disprețuitor cu mâna. Însă eu nu am nicio îndoială că dumneavoastră ați recunoscut femeia.

— Chiar așa?

— Încă de mică aveați o foarte bună memorie vizuală. Îmi amintesc cum, de exemplu, mi-ați descris odată personajele unui spectacol de marionete la care v-a dus bona. După câteva zile am văzut afișul spectacolului pe zidul unei case. Toate detaliile erau așa cum mi le descriseseți. Deseori mi-ați povestit despre oameni și locuri pe care le-ați fotografiat. Când mai târziu vedeam pozele, recunoșteam toate detaliile. Sunteți de părere că sir Francis și necunoscuta au fost victime ale aceluiași criminal?

— Da, nu poate fi o întâmplare faptul că amândoi au fost omorâți la interval de doar câteva ore.

Victoria era bucuroasă că Hopkins o credea și era de aceeași părere cu ea. Asta o făcea să îi fie mai ușor să vorbească despre ce îi stătea pe suflet.

— Ah, Hopkins, nu v-am povestit că am făcut cercetări în privința incendiului de la locuința din Holland Park, mărturisi Victoria. Și îi relată ce aflase de la sergentul Sinclair. Știu că sunteți

convins că tatăl meu nu mi-a vrut niciodată răul, și eu aș fi vrut să cred asta. Dar nu pot. Mă întreb permanent dacă tatăl meu era omul pe care îl vedeam eu sau dacă m-am înșelat complet asupra lui. Trebuie să aflu adevărul despre el și despre incendiu. Poate că necunoscuta asasinată era femeia care a plecat cu salvatoarea mea, ea știa ceva despre incendiu și îi spusese acel ceva lui sir Francis. Trebuie să aflu cine era acea femeie și cine i-a omorât pe ea și pe sir Francis. Este posibil ca aceste crime să aibă legătură cu secretul tatălui meu. Hopkins, știu că asta sună nebunește, dar m-am hotărât să îl caut pe asasin, și am să îl găsesc.

Victoria se întrerupse. Ultimele ei vorbe răsunară în bucătărie. Planul ei apăru și mai absurd în urma acestui ecou imaginar. Ceea ce gândea majordomul nu se putea citi pe chipul lui, care devenise iarăși complet inexpresiv.

„Probabil că Hopkins este pur și simplu prea politicos pentru a-mi da de înțeles că mă consideră nebună”.

Pendula din bibliotecă bătu de opt ori. În același ritm cădeau în chiuveta din porțelan și picăturile din robinet.

— Consider că este o idee foarte bună, spuse Hopkins în liniștea ce se așternuse. Am făcut și eu cercetări privitoare la asasinarea lui sir Francis.

— Cum așa? întrebă Victoria perplexă.

Hopkins puse o mână pe masă.

— După ce ați părăsit locuința împreună cu lady Glenmorag, am plecat să mai trag cu urechea puțin și am aflat că investigațiile sunt conduse de inspectorul Armitage. Amândoi știm că tatăl dumneavoastră nu îl aprecia și eu însumi sunt de părere că acesta nu este pe măsura cazului. De aceea am considerat necesar să îl văd pe dr. Ash, cel care a efectuat autopsia cadavrului lui sir Francis. De la el am aflat că sir Francis a fost ucis cu cinci gloanțe.

— Și eu am auzit ceva de genul acesta.

Pe chipul lui Hopkins apăru umbra unui zâmbet.

— Interesant este că trei dintre aceste cinci gloanțe l-au lovit în piept și l-au omorât. Asasinul i-a mai tras însă două gloanțe în față, care i-a fost astfel complet distrusă. Dr. Ash mi-a arătat fotografii. Nu erau tocmi plăcute.

Hopkins tuși.

— Făptașul i-a distrus chipul lui sir Francis pentru a-i șterge personalitatea? întrebă Victoria dusă pe gânduri.

— Exact. Vă amintiți de studiul conceput de tatăl dumneavoastră privind mobilul psihologic al crimelor.

— Ceea ce indică mai mult o crimă cu motivație personală decât politică…

— În plus, eu nu cunosc nicio crimă în care anarhiștii ori adepții comunității republicane irlandeze să își fi mutilat victimele astfel.

Victoria avu nevoie de un moment ca să înțeleagă exact despre ce era vorba.

— Hopkins, am înțeles bine? Mă sprijiniți?

— Ar fi o onoare pentru mine, miss Victoria, răspunse Hopkins înclinându-se.

— Nici nu vă puteți imagina cât de recunoscătoare vă sunt!

Victoria îl privi radioasă pe bătrânul majordom. Abia acum își dădea seama cât de impresionant era planul ei.

— Știți că pentru mine înseamnă foarte mult redactarea și editarea cărții tatălui dumneavoastră. Însă uneori, în anii ce au trecut, regretam că nu am putut să mă dedic mai mult cercetării practice. Pe chipul lui Hopkins apăru o mină visătoare, în timp ce ochii îi luceau. Ah, ca să fiu cinstit, mă simt ca un câine de vânătoare bătrân, care, în sfârșit, a prins o urmă. Se opri și își drese glasul ca și cum ar fi observat brusc că își pierduse autocontrolul, apoi continuă: Oricum, eu cred că pentru elucidarea crimei trebuie să plecăm de la acea femeie necunoscută. Ce ați zice dacă am închina

pentru decizia noastră de a efectua propriile cercetări?, zise Hopkins visător. Mai sunt câteva sticle de vin roșu excelent în cămară, care i-au aparținut tatălui dumneavoastră. Sunt convins că el ar fi mai mult decât de acord să deschidem una dintre ele.

— Și eu cred asta.

Victoria râse. În acest moment, în ciuda tuturor îndoielilor, se simți foarte aproape de tatăl ei.

— Vinul roșu se și potrivește foarte bine cu plăcinta cu miel pe care am preparat-o în această după-amiază. Hopkins scoase din dulap o față de masă apretată. Am avut norocul să găsesc carne la un preț bun. Fără să mă laud, aș vrea să spun că plăcinta mi-a reușit foarte bine. Rețeta ar putea să apară în ziar la rubrica mea.

— Mr. Parker se va bucura cu siguranță. Apropo de ziar…

Victoria sări în picioare și se grăbi să ajungă în camera ei, unde lăsase proba de tipar din *Spectator*. Întoarsă în bucătărie, îi prezentă lui Hopkins fotografia în care executa reverența în fața perechii regale. Hopkins îi luă ziarul din mână și studie atent fotografia.

— Arătați minunat, miss Victoria, zise apoi el. Se înșela ea ori vocea majordomului chiar era emoționată? Mrs. Dodgson o să fie extrem de bucuroasă.

— Probabil că da, răspunse zâmbind Victoria. Cel puțin așa va afla că eforturile ei de a mă învăța afurisita de reverență nu au fost în zadar.

Acum, Hopkins punea masa. Ca aranjament floral, în această seară aveau un buchețel de zambile. Lumina lămpii cu petrol se oglindea în tacâmurile de argint și în paharele din cristal șlefuit. Hopkins trecu un șervet de pânză peste gâtul sticlei de vin scoase ca prin farmec din cămară, apoi o așeză din nou pe servantă.

— Scuzați-mă, miss Victoria, dar am uitat complet să vă comunic că lady Hogarth a întrebat

de dumneavoastră în această după-amiază și ați primit și o scrisoare, zise el și îi întinse o tăviță din argint.

Alături de coupe-papier se afla un plic din hârtie fină pe care scria cu litere mari *Miss Victoria Bredon.* Inima Victoriei începu să bată mai repede. Scrisul îi părea cunoscut și recunoscu, de asemenea, numele lui Randolph și blazonul lui. Îi scrisese pentru a o încunoștința că după cearta cu sir Francis și cercetarea ei de către Scotland Yard nu mai voia să audă de ea? Deschise repede plicul și scoase foaia de hârtie pe care o conținea.

„Dragă Victoria, a fost încântător să vă revăd ieri la bal. Mi-ați oferi plăcerea de a călări alături de mine odată în Hyde Park? Vă rog să spuneți da și să nu mă lăsați să aștept mult timp. Din suflet, al dumneavoastră Randolph", citi ea.

„Randolph vrea să ne întâlnim", gândi Victoria.

Când un bărbat necăsătorit iese în Hyde Park cu o femeie necăsătorită, înseamnă indirect că o cere în căsătorie, în acest fel făcând cunoscut public interesul său serios pentru ea. Asemenea ieșiri vor fi zile la rând subiect de comentarii în saloanele nobilimii și ale înaltei societăți.

— Miss Victoria, Hopkins îi oferi un pahar plin cu vin. Părea că nici nu a băgat de seamă că ea se înroșise ca o sfeclă. Pentru cercetarea noastră comună!

Victoria se aplecă deasupra paharului. În lumina lămpii, vinul părea roșu închis, aproape violet, iar aroma lui era tulburătoare.

— Da, pentru cercetarea noastră!

„Și pentru scrisoarea lui Randolph, și pentru ieșirea noastră, și pentru ce va urma poate", își permise ea să viseze.

∵

„Ce mai zi!" Seara târziu, Victoria ședea în fața comodei și se pieptăna. În lumina lămpii cu petrol, părul ei părea de un roșu-închis.

După masă, ea și Hopkins cugetaseră cum era mai bine să procedeze în continuare. Hopkins avea un plan al Londrei și un ghid cu mareele Tamisei și în baza unor calcule complicate, pe care Victoria nu le putuse pricepe, ajunsese la concluzia că criminalul aruncase cadavrul în apă undeva între Battersea și Southbank. De aceea planificaseră să afle de la secțiile poliției din cartierele respective dacă între timp necunoscuta fusese declarată dispărută.

Privirea Victoriei tot căuta scrisoarea lui Randolph aflată pe comodă. O atinse cu grijă. Da, știa că era înclinată să interpreteze exagerat această invitație la o plimbare, dar chiar voia să viseze puțin.

„Costumul meu de călărie!” îi trecu brusc prin minte. Sări în picioare și dădu fuga la dulap. Îi făcea plăcere să călărească, dar de cele mai multe ori în pantaloni, pentru că șaua pentru doamne era incomodă și nepractică. Își îmbrăcase rochia pentru călărie cu cel puțin cu doi ani în urmă. Dezbrăcă halatul și cămașa de noapte și îmbrăcă rochia. Era foarte strâmtă și prea scurtă la mâneci și la poale. Spera că Mrs. Dodgson va putea să o modifice.

Totuși, când încercă să încheie nasturii de la spate, cusătura și materialul cedară sub o mânecă. Bombănind, îmbrăcă din nou cămașa de noapte și se duse la culcare. Îl mai auzi pe Hopkins umblând prin bucătărie, apoi pleoapele îi căzură și adormi. În acea noapte nu a mai avut coșmaruri.

Capitolul unsprezece

În dimineața următoare, când Victoria intră în bucătărie, Mrs. Dodgson tocmai bea o ceașcă de ceai. Era în pauza pentru micul dejun. Hopkins prăjise pâinea și îi turnă și Victoriei ceai, înainte de a se duce la plită și a arunca un ou în tigaie.

— Mi se pare foarte interesant că dumneavoastră și Mr. Hopkins v-ați decis să îl găsiți pe asasinul lui sir Francis și al acestei femei. Mrs. Dodgson lăsă jos ceașca fără zgomot și adăugă: Mr. Hopkins mi-a spus că Scotland Yard îi suspectează pe teroriști și pe sufragete de asasinarea lui sir Francis. Aș crede-o în stare pe Mrs. Pankhurst de așa ceva. Chiar și ea ar trebui cercetată serios.

Încă adormită și înfometată, Victoria nu se simțea în stare să discute cu Mrs. Dodgson despre Emmeline Pankhurst și drepturile femeilor.

— Mrs. Dodgson, ieri-seară, am probat rochia de călărie pentru prima oară după mult timp, și s-a descusut. În plus, mai este și prea scurtă. Ați putea, eventual, să o reparați și să o lungiți puțin?

— Oh, vreți să mergeți să călăriți? întrebă imediat curioasă Mrs. Dodgson.

— Da, cu lady Hogarth, răspunse Victoria, ca să evite ca îngrijitoarea să o bombardeze cu întrebări despre Randolph.

— Rochia este în camera dumneavoastră?

Victoria confirmă.

— Da, pe scaun.

— Am să mă uit la ea.

Mrs. Dodgson se ridică și ieși din bucătărie.

— M-am gândit că nu veți avea nimic împotrivă să o informez pe Mrs. Dodgson despre investigațiile noastre. Hopkins îi puse în față Victoriei o farfurie încălzită, pe care se afla un ou prăjit. Mrs. Dodgson aparține în oarecare măsură…

— … familiei. Oricum, mai devreme ori mai târziu, tot ar fi aflat, zise Victoria zâmbind. A apărut ceva nou în ziare despre asasinarea lui sir Francisc?

Pe servantă erau câteva exemplare ale ediției de dimineață a câtorva publicații. Toate dedicaseră prima pagină crimei.

— Nu. Hopkins se așeză și el la masă și își turnă ceai. Ca și până acum, Scotland Yard merge pe ideea comiterii crimei din motive politice. În raportul poliției se vorbește despre faptul că sir Francis avea fața mutilată de gloanțe, însă doar ca o dovadă în plus că ar fi fost executat. Inspectorul Armitage nu vede în asta un indiciu că fapta ar fi fost săvârșită din motive personale.

Hopkins ridică dezaprobator o sprânceană.

— Nici nu era de așteptat altceva.

Mrs. Dodgson reveni în bucătărie și le întrerupse discuția.

— Îmi pare rău, miss Victoria, dar rochia dumneavoastră nu mai poate fi salvată, spuse ea. Tivurile nu sunt destul de late încât să o pot lungi, iar peste ruptura de sub braț ar trebuit să cos o bucată de material și va arăta foarte urât.

„Adio visului meu de a ieși călare împreună cu Randolph”, gândi abătută Victoria. „Nu îmi pot permite o rochie nouă”.

— Fotografia din *Spectator* a fost într-adevăr încântătoare. Mrs. Dodgson radia. Așa cum vă spuneam în seara dinaintea balului, tatăl dumneavoastră ar fi foarte mândru. Iar în privința incendiului din locuința din Holland Park… Eu mă pricep la bărbați, miss Victoria. Tatăl dumneavoastră a fost un gentleman desăvârșit. Precum Mr. Hopkins, și eu sunt absolut convinsă că nu a făcut niciodată vreun lucru josnic.

Ah, asta spera și ea atât de mult.

Brusc, Victoriei îi dispăru apetitul. Puse furculița și cuțitul în farfurie și îl privi pe Hopkins:

— Am terminat. Sunt gata să începem.

— Prea bine, miss Victoria.

Ochii lui străluceau de nerăbdare.

∵

Tramcarul opri pe Acre Lane, în Brixton. Hopkins se ridică de pe banca din lemn și, cu un gest instinctiv, își trecu ușor degetele peste pardesiu, ca și cum ar fi vrut să îndepărteze niște scame. Cu toate că cercetările lor în cartierele Battersea, Nine Elms și Vauxhall fuseseră lipsite de succes, Victoria era amuzată. Hopkins chiar detesta transportul în comun. Totuși, distanțele dintre cartierele orașului erau prea mari pentru a le putea parcurge pe jos, iar bugetul nu le permitea să cheltuiască pe o birjă.

— Postul de poliție este chiar după colț, spuse Hopkins după ce se uită rapid peste harta orașului.

Victoria privi de-a lungul străzii. Pe un viaduct pentru calea ferată era o reclamă cu litere mari pentru *Brixtonian*, cotidianul local. Până pe la mijlocul secolului al XIX-lea, Brixton fusese sat. Mare parte din aerul rural îi dispăruse. Majoritatea caselor în stil georgian își pierduseră grădinile, odată cu lărgirea străzii, și multe aveau la parter magazine și puburi.

Imediat după ce trecură de prima intersecție și lăsară în urmă aglomerația, deasupra intrării unei clădiri din cărămidă văzură sigla albastră, inscripționată cu alb, a postului de poliție.

Și aici era, ca și la Kensington, aceeași barieră din lemn care despărțea birourile polițiștilor de vizitatori. Când Victoria și Hopkins se apropiară, un polițist corpolent ridică privirea de pe mașina de scris. Pe chipul lui apăru un zâmbet surprins.

— Mr. Hopkins, ce vă aduce de pe malul nordic al Tamisei în sud? întrebă el.

— Sergent Mannings, credeam că încă mai lucrați în East End. Hopkins îi strânse mâna și continuă: miss Bredon și cu mine căutăm o femeie dispărută de o vreme, care după cele mai noi informații ar locui în Brixton. Familia ei ne-a rugat

să facem cercetări. Este o chestiune destul de delicată, inventă el o poveste.

Victoria constată amuzată cum Hopkins, pe un ton coborât, debita cele mai îngrozitoare catastrofe familiale, de la nebunie la adulter și bigamie. Chiar era un actor ratat. Și în alte posturi de poliție pe care le vizitaseră spusese aceeași poveste, în speranța că inspectorul Armitage și comisarul nu vor afla că începuseră investigațiile pe cont propriu.

— … de aproape șaizeci de ani, cu o înfățișare mai degrabă comună, mică de statură, cu o aluniță pe obrazul drept, își încheie Hopkins descrierea personajului.

— Hm, probabil că va trebui să dați rudelor o veste proastă, zise sergentul Mannings scărpinându-și bărbia. Pentru că o femeie care corespunde descrierii făcute de dumneavoastră a fost pescuită ieri din Tamisa.

Asta știau și ei.

— A anunțat cineva dispariția ei? întrebă Victoria, neputându-și stăpâni curiozitatea.

Hopkins o avertiză atingându-i brațul.

— Firește că ar fi foarte tragic dacă ar fi vorba despre femeia pe care o căutăm noi. Majordomul oftă și adăugă: Dar dacă am putea să aflăm unde și-a petrecut ultimele săptămâni, poate că asta ar fi o consolare pentru familia sa.

Victoria deja începuse să se teamă că ea și Hopkins veniseră și aici degeaba, când sergentul zise:

— Femeia scoasă din Tamisa a fost declarată dispărută azi-dimineață de gazda care îi închiriase o cameră, Mrs. Grant. I-am arătat acesteia o fotografie a cadavrului și ea a recunoscut-o. Gazda o cunoștea sub numele de Mrs. Oliver. Vă dau imediat adresa.

— Dar de ce Mrs. Grant nu s-a prezentat la poliție ieri dacă chiriașa ei nu a fost acasă o noapte

întreagă? întrebă curioasă Victoria. O femeie respectabilă nu face așa ceva fără să aibă o scuză.

— Mrs. Grant a fost câteva zile în vizită la fiica sa în Brighton și s-a întors abia ieri-seară. A crezut că chiriașa a ieșit pe undeva. Abia azi-dimineață, când a vrut să îi aducă micul dejun, i-a remarcat absența.

Sergentul Mannings se duse la biroul lui și răsfoi un biblioraft. Urâtă treaba asta cu sir Francis, i se adresă el lui Hopkins. Nu m-ar mira să îl aibă pe conștiință una dintre acele sufragete. Ce femei îngrozitoare! Până acum, țara aceasta s-a descurcat foarte bine și fără ca femeile să aibă drept de vot. Ia imaginați-vă că, într-o zi, acestea vor ajunge în Parlament sau că prim-ministru ar fi o femeie.

— Dar Marea Britanie a fost condusă peste șaizeci de ani de o femeie, izbucni Victoria. Ați uitat de regina Victoria?

Sergentul o privi buimac.

— Mda… o regină este totuși altceva.

— Voiați să ne dați adresa, interveni Hopkins spre a evita o intervenție nepotrivită a Victoriei.

— Oh, da, sigur… Mrs. Grant locuiește în Millbrook Road, la numărul 22.

∵

— Mătușa Hermione ar fi de aceeași părere cu acest sergent, spuse pornită Victoria, după ce părăsiră postul de poliție. Hopkins, mi-ați putea da un motiv rezonabil pentru care atât de mulți oameni din țara asta o consideră pe regina Victoria o guvernantă bună, dar se opun acordării dreptului de vot femeilor?

— Lăsând de o parte că mătușii dumneavoastră nu i-ar face nicio plăcere să fie asemănată cu un sergent, deseori, oamenii nu gândesc logic. Hopkins scoase din nou din buzunarul pardesiului harta străzilor și o desfășură. Millbrook Road se află aici, zise el arătând un drum din sudul

Brixtonului. Putem ajunge acolo pe jos, constată el ușurat.

∵

Millbrook Road era mai departe de centrul Brixtonului, astfel că grădinile din fața caselor de aici nu mai fuseseră sacrificate pentru circulație.

„Aș putea face un serial foto despre schimbările din diferite zone ale orașului”, se gândi Victoria în timp ce străbătea împreună cu Hopkins liniștita stradă pavată. În micile grădini creșteau hortensii, clematite și trandafiri la care se vedeau primii muguri. Casele înguste, cu două niveluri, din secolul al XVIII-lea, erau construite din piatră galbenă ca mierea și aveau, mai toate, o fereastră mare, rotunjită, cu cercevele încrucișate, un fel de bovindou.

Casa pe care o căutau se afla la capătul străzii. Avea în față narcise galbene, care se întindeau spre lumină, și o tufă golașă de liliac. Hopkins deschise poarta grădiniței, urcară cele câteva trepte din dreptul ușii și majordomul bătu cu mânerul de alamă. Nu se auzi nicio mișcare. Nu se întâmplă nimic nici după ce Hopkins ciocăni încă o dată mai puternic.

Victoria începuse să se teamă că Mrs. Grant nu este acasă, când se auziră pași ușori și apoi ușa se întredeschise. Deasupra lanțului de siguranță apăru chipul palid al unei femei în vârstă.

— Da, vă rog? întrebă aceasta temătoare.

— Numele meu este Bredon. Sunt fiica medicului legist Bernard Bredon, se prezentă Victoria. Poate ați auzit de tatăl meu. Dânsul este Hopkins, majordomul meu.

Ea arătă spre Hopkins, care își scoase pălăria și se înclină în fața lui Mrs. Grant.

— Madam…

— Ne temem că asasinarea chiriașei dumneavoastră Mrs. Oliver are legătură cu o altă crimă, pe care vrem să o elucidăm. De aceea v-am

fi recunoscători dacă ne permiteți să vă punem câteva întrebări referitoare la Mrs. Oliver.

— Am spus poliției tot ceea ce știam despre Mrs. Oliver, zise Mrs. Grant dând din cap în semn de refuz. În plus, nu vă cunosc. Poate că sunteți înțeleși cu asasinul! Vocea ei deveni aproape isterică. În niciun caz nu discut cu dumneavoastră.

Și se pregăti să le trântească ușa în nas.

— Madam, sunteți abonată la *Spectator*; nu-i așa? întrebă Hopkins spre mirarea Victoriei.

— Da, așa este.

Mrs. Grant îl privi iritată.

— În cazul în care aveți la îndemână ediția de ieri, veți găsi acolo fotografia lui miss Bredon ca debutantă la Palatul Regal. Poate că aceasta vă va risipi îndoielile cu privire la reputația noastră.

Ușa se închise.

— Cum de v-a venit ideea cu *Spectator?* întrebă Victoria nedumerită.

Hopkins arătă către sulul de ziare aflat lângă ușă, între care se afla și ziarul respectiv.

— Oh, nu observasem.

Ușa casei se deschise iarăși și lanțul fu coborât. Mrs. Grant ținea în mână gazeta *Spectator.* Privirea ei se plimba de la fotografia cu debutantele la Victoria.

— Sunteți ea… într-adevăr, în față… perechii regale, bolborosi femeia. Vă recunosc acum. Vă rog, poftiți înăuntru!

Pe chipul lui Hopkins fulgeră scurt un zâmbet de satisfacție.

„Așadar, acest bal afurisit a fost totuși bun la ceva”, gândi Victoria. Pe lângă faptul că îl revăzuse pe Randolph…

Mrs. Grant îi conduse pe Victoria și pe Hopkins printr-un coridor pardosit cu dale albastre și maro într-o cameră de zi mic-burgheză. Îi invită să ia loc pe o canapea, în timp ce ea se afundă într-un fotoliu.

— Mrs. Grant, spuse Hopkins, care rămăsese în picioare, sunt convins că după șoc v-ar prinde bine un ceai tare. Dacă îmi permiteți, m-ar bucura să pot folosi bucătăria dumneavoastră.

— Sunteți foarte amabil, răspunse Mrs. Grant apatică. Este a doua ușă pe stânga, pe coridor.

Hopkins se înclină și dispăru.

Camera de zi se afla, după cum remarcă Victoria, în spatele marii ferestre vizibile dinspre stradă. Mirosea ușor a ceară de parchet. Podeaua era strălucitoare. Canapeaua avea o cuvertură de bumbac, cu trandafiri din creton. Un clopot de sticlă proteja un buchet de imortele de pe comodă. Alături se afla o farfurie cu chipul reginei Victoria și cu data când se împliniseră șaizeci de ani de la urcarea pe tron. În cămin ardea un mic foc.

— Aveți o îngrijitoare care să vă ajute? întrebă blând Victoria.

Doamnele din clasa mijlocie aveau, de regulă, o fată care se ocupa de muncile mai grele, le ajuta la gătit și primea vizitatorii.

— Emily este la mama ei bolnavă. De aceea Mrs. Oliver a stat în ultimele zile singură. Eu am fost la Brighton, la fiica mea.

Vocea i se frânse. Era o femeie plinuță, aproape de cincizeci de ani, cu un piept proeminent și cu o bărbie dublă ce nu putea fi trecută cu vederea. În condiții normale, era cu siguranță o femeie energică. Din bucătărie se auzea zgomotul făcut de Hopkins.

— Să omoare o femeie ca Mrs. Oliver… Cine poate face așa ceva? Mrs. Grant clătină neconsolată din cap. Azi-dimineață, când am vrut să îi aduc micul dejun în cameră – de obicei asta este treaba lui Emily – și mi-am dat seama că Mrs. Oliver nu este și nici nu m-a anunțat nimic, imediat m-am gândit că i s-a întâmplat ceva. Dar nu că a fost omorâtă.

Înainte ca Victoria să fi găsit câteva cuvinte de consolare, intră Hopkins cu o tavă. Turnă ceai într-

o ceașcă de ceramică maro, adăugă lapte și zahăr, amestecă cu grijă, apoi i-o întinse lui Mrs. Grant.

— Mulțumesc. Mrs. Grant sorbi din ceașcă până când chipul ei palid își mai recăpătă din culoare. Scuzați-mă, încă nu mi-am revenit total. Am înțeles bine? Ați spus că moartea lui Mrs. Oliver are legătură cu o altă crimă? întrebă ea mutându-și marcată privirea de la Hopkins la Victoria și înapoi.

— Da, așa presupunem. Sper că veți înțelege însă că despre cealaltă faptă îngrozitoare nu vă putem da amănunte.

Hopkins îi turnă iarăși ceai lui Mrs. Grant.

— Oh, nici nu aș vrea să aflu.

Speriată, făcu un gest de respingere cu mâna ei rotunjoară.

— De când locuia Mrs. Oliver cu chirie la dumneavoastră? întrebă Hopkins.

— De aproximativ trei luni. Soțul ei a murit de curând. Și eu sunt văduvă de cinci ani și când fiica mea Bridget s-a măritat anul trecut, m-am gândit că aș putea să-i închiriez temporar camera. Cel puțin atât timp cât nu are copii și nu vine în vizită cu ei. Acum este gravidă și nu se simte bine. De aceea am și vizitat-o. Mrs. Grant se rezemă de spătarul fotoliului și deveni mai vorbăreață: Soțul meu a fost slujbaș la un birou. De aceea venitul meu, vă puteți imagina, nu este foarte mare. Banii pe chirie mi-ar fi de mare folos. Și mi-am dorit să am și companie. După ce a plecat Bridget, am fost mai tot timpul singură. Cu fata în casă nu prea pot discuta, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

— Sigur că da, confirmă Hopkins. Și Mrs. Oliver v-a oferit o companie așa cum vă doreați?

— Oh, a fost fără cusur, zise repede Mrs. Grant. Nu am niciun motiv să mă plâng de ea. Doar că era foarte retrasă. De obicei își lua toate mesele în cameră. Probabil că încă ținea doliu după soțul ei.

Victoria se îndoia că felul acesteia rezervat de a fi se datora doliului. Mai curând bănuia că ocolea

discuțiile cu Mrs. Grant pentru a evita să dea prea multe detalii despre ea. Răspunsul lui Mrs. Grant la întrebarea lui Hopkins dacă știa mai multe despre viața chiriașei ei, în afară de faptul că aceasta ar fi văduvă, îi confirmă suspiciunea.

— De fapt, mi-a povestit foarte puțin despre ea. Mrs. Grant se încruntă și continuă: știu doar că trăia cu soțul în nordul Angliei când el a murit și că a lucrat mulți ani pentru persoane cu poziție înaltă. Când Emily îi făcea curățenie în cameră, era foarte pedantă și greu de mulțumit.

— Chiar așa? Vocea lui Hopkins suna admirativ. A lăsat vreodată Mrs. Oliver să se înțeleagă la ce familii a lucrat și pe ce poziție?

— Drept cameristă sau ca menajeră. Mrs. Oliver știa să coasă foarte bine. Când, acum câteva săptămâni, mi s-a stricat un colț al unui șal din mătase, a fost amabilă și mi l-a reparat foarte frumos. Era foarte îndemânatică și foarte îngrijită.

— V-a spus de ce a venit la Londra și de ce locuia aici cu chirie? interveni Victoria în discuție.

— Da, mi-a spus că urma să se mute în Yorkshire, la nepoata ei. Casa în care locuiește nepoata trebuia renovată. De aceea Mrs. Oliver a venit mai întâi la Londra. Aici avea cunoștințe, dar despre acestea nu mi-a povestit nimic. Mrs. Grant veni în întâmpinarea unei întrebări care probabil i s-ar fi pus: Așa cum am spus, era foarte reținută. Dar de câteva ori a venit să o ia o trăsură.

— Vă amintiți când s-a întâmplat asta? se interesă Hopkins.

— Nu știu. Mrs. Grant oftă și mai luă o gură de ceai. Stați puțin… ultima oară a fost luată când femeile acelea groaznice demonstrau în fața Parlamentului. Îmi amintesc că în ziua următoare am întrebat-o dacă a fost în oraș și dacă mai era încă zarvă. Mi-a răspuns că a trecut pe la Parlament și că era liniște.

„În seara demonstrației a pus sir Francis să fiu dusă la el, îi trecu prin cap Victoriei. Acum

înțeleg”.

Ea schimbă o privire cu Hopkins.

— În afară de dumneavoastră și… – Hopkins avu o scurtă ezitare – … și de cunoștințele dumneavoastră, mai vorbea Mrs. Oliver cu cineva?

— Se ducea des la St. John Church. Era foarte evlavioasă. Și eu particip des la manifestările filantropice din comunitate. Din câte știu, în afară de un „bună ziua” și un „la revedere” nu schimba vreo vorbă cu altcineva.

— Mrs. Grant, zise Hopkins aplecându-se spre ea. Încercați să vă amintiți cu exactitate. Ați avut impresia că Mrs. Oliver se temea de cineva?

Vocea lui era calmă și insistentă ca a unui medic care îl întreabă pe un bolnav despre simptomele bolii.

„Mai lipsește doar să o ia de mână”, se gândi amuzată Victoria.

De afară se auzi zgomot de copite. Un vânzător cu un car de legume adusese varză, cartofi și sfeclă.

— Acum, că mă întrebați, Mrs. Grant îl privi nesigură pe Hopkins… – da, poate… Mrs. Oliver părăsea casa doar cu voaleta lăsată, din cauza doliului, am considerat eu…

— Am putea să aruncăm o privire în camera ei, desigur în prezența dumneavoastră?

— Oh, am încredere în dumneavoastră, Mr. Hopkins, și de asemenea în însoțitoarea dumneavoastră. Mrs. Grant îl gratulă pe Hopkins cu un surâs cald. Nu ca în acel tânăr polițist nepoliticos, care m-a condus acasă după ce am reclamat dispariția.

— Polițistul a verificat camera lui Mrs. Oliver? întrebă Hopkins.

— Nu, doar s-a uitat prin ea în fugă.

„Firește, poliția consideră că Mrs. Oliver a fost omorâtă în urma unui jaf pe stradă”. Victoria schimbă din nou o privire cu majordomul. „Poate

că această presupunere eronată este spre norocul nostru”, speră ea.

∵

Camera locuită de Mrs. Oliver se afla în partea din spate a casei, cu fereastra spre grădină. Inima Victoriei începu să bată mai repede. Femeia care trăise aici cunoscuse într-adevăr secretul tatălui ei? Va găsi ea vreun indiciu despre motivul pentru care el o mințise?

— În timp ce pregăteam ceaiul, am cercetat cu o lupă încuietoarea de la ușa din spate, spuse Hopkins îndreptându-se spre dulap. Are mici zgârieturi. Pot proveni de la un șperaclu.

— Oh, credeți că încăperea lui Mrs. Oliver a fost verificată și de altcineva decât de poliție?

Mobila era albă și solidă, și aparținuse cu siguranță fiicei lui Mrs. Grant, Bridget. Doar fotoliul îmbrăcat în catifea verde-închis, din dreptul ferestrei, părea nou. Alături se afla un coș cu un lucru de mână din mici petice de material.

— Miss Victoria, vreți să vă aruncați o privire?

Hopkins deschisese dulapul cu haine și arăta către două rafturi cu bluze și lenjerie de corp din bumbac.

— Mi se pare că bluzele și lenjeria nu sunt împăturite și aranjate, spuse imediat Victoria.

— Exact.

Victoria zâmbi.

— Nu știam că vă pricepeți atât de bine la rufăria femeilor.

— Eh, odată am fost căsătorit. Hopkins își drese glasul. Din spusele lui Mrs. Grant reiese că Mrs. Oliver a lucrat pe un post important într-o casă nobilă. Cred că o femeie care a fost cameristă trebuie să fie și în viața privată foarte grijulie cu hainele ei. Dar Mrs. Grant a mai spus și că Mrs. Oliver era foarte pretențioasă. Dacă îmi este permis să remarc, trebuie să existe o legătură între standardele personale și cele profesionale.

— Deci vreți să sugerați că cineva a răscolit dulapul lui Mrs. Oliver?

— Exact. Miss Victoria, vă propun să vă uitați pe poliță și în sertarele biroului, în timp ce eu voi cerceta alte piese de mobilier.

Victoria se duse la policioară, pe care erau doar câteva cărți, printre care o Biblie și lucrări religioase. Răsfoi cărțile cu grijă, dar nu găsi nimic între paginile acestora.

Într-unul dintre sertare erau un stilou, o călimară cu cerneală și hârtie de scris. În celălalt, o cutie din carton. Victoria se aștepta să fie plină cu scrisori ori fotografii, dar, spre dezamăgirea ei acolo erau doar ustensile pentru cusut.

Sertarele comodei conțineau diverse obiecte pentru spălat, prosoape și săpunuri, precum și cămășile de noapte ale lui Mrs. Oliver. În sertarul superior, Victoria dădu peste o cutiuță din lemn cu intarsii. O deschise nerăbdătoare. Erau podoabe. Cele mai multe broșe și lănțișoare lipsite de valoare, cu strasuri negre ori lila, dar erau și două piese argintate. Sigur Mrs. Oliver le purta pe acestea la ocazii speciale.

Pe fundul cutiuței se afla un pachețel în hârtie satinată. Despachetând hârtia, ieși la iveală o broșă elegantă din păr. Asemenea broșe se confecționau deseori după moartea unui apropiat din părul acestuia. Victoria o îndreptă cu grijă cu mâna. Șuvițele de păr erau de un roșu-blond. Foarte probabil să fi aparținut unei femei. Victoria constată că, în lumina soarelui, părul părea din aur.

„Să fie al femeii care m-a salvat din incendiu? Dacă da, ce legătură avusese Mrs. Oliver cu ea?”

Victoria se întoarse spre Hopkins.

— Ați descoperit ceva interesant? Scrisori, fotografii, un jurnal?

Majordomul îngenunchease lângă patul pe care se afla o cuvertură din bumbac în culori pastelate și cercetă cu lupa dușumeaua gri. Încercă să își ascundă un zâmbet.

— Dumnezeule, Hopkins, vă comportați ca Sherlock Holmes!

— Patul a fost cu siguranță deplasat, puteți constata asta după semnele de pe podeaua vopsită. Hopkins îi arătă locul unde picioarele rotunde lăsaseră urme vizibile. Ceea ce confirmă bănuiala noastră că cineva, foarte probabil criminalul, a cercetat camera. Și în ce privește întrebarea dumneavoastră despre scrisori, fotografii ori un jurnal zilnic… Nu, nu am găsit așa ceva.

Mai mult de frustrare decât în speranța de a găsi ceva, Victoria ridică lucrul de mână din coș. Nu s-ar fi îndeletnicit niciodată cu așa ceva. În școală urâse lucrul de mână. Acum însă o impresionă migala cu care Mrs. Oliver îmbinase bucățelele de material pe o păturică lila pe care o împodobise și cu borduri, dantele și cusături ornamentale. Își imagină cum femeia în vârstă, în timp ce cosea, privea în grădină, unde de-a lungul unei brazde cu gazon se înșirau tufe de hortensii, și unde ea acum văzu o păsărică scuturându-și penele de apă.

— Chiar credeți că Mrs. Oliver era cu adevărat văduvă? îl întrebă ea pe Hopkins, care tocmai se ridică și își netezea dunga pantalonilor. Eu nu cred.

— Și eu sunt de părere că ea ticluise povestea aceasta tocmai pentru a-și motiva traiul retras. Consider că și-a inventat și „cunoștințele”.

Victoria strânse păturica și vru să o pună înapoi în coș, când o fotografie zbură din ea pe podea. Era fotografia unui conac, după cum constată ea când se aplecă să o ridice. Era o clădire din cărămidă, în stil clasic, cu trei caturi. Câteva trepte duceau la un portal în stil antic, care preceda intrarea. Cu excepția acestui portal de-a dreptul pompos, clădirea avea un aspect banal. La parter erau uși cu ferestre până jos, cu ramele albe, ca și cele de la celelalte niveluri. Aripile laterale, scunde, ale clădirii, tot din cărămidă, mărgineau un fel de curte interioară. În spatele unei anexe se zărea un fag purpuriu. Pe spatele fotografiei nu era

nicio ștampilă cu datele fotografului. Deci putea fi o fotografie personală.

— Cunoașteți acest domeniu?

Victoria îi arătă fotografia lui Hopkins.

Acesta luă fotografia și o privi îndelung.

— Parcă mi-e cunoscută această casă, spuse el. Dar acum nu îmi pot aminti. Oricum, poza trebuie să fi fost importantă pentru Mrs. Oliver dacă a ascuns-o aici, sub lucrul de mână.

— Avem, așadar, vreo dovadă despre identitatea ei? vru să se asigure Victoria.

— Da. Hopkins confirmă. Asasinului i-a scăpat ceva.

Capitolul doisprezece

Victoria reveni la locuința ei din Green Park doar ca să își ia trusa foto, însă pe coridor îi ieși în întâmpinare, foarte agitată, Mrs. Dodgson.

— Miss Victoria, lady Hogarth vă așteaptă în bibliotecă, o anunță aceasta.

În mod excepțional, în căminul din bibliotecă ardea focul. Mrs. Dodgson îl aprinsese pentru vizitatoare. Mirosea ușor, ca și în camera de zi, a fum de țigări de foi. Cel puțin așa i se părea Victoriei de fiecare dată când intra aici. Constance, care ședea în fața căminului și răsfoia o carte, sări în picioare când o văzu pe Victoria deschizând ușa și o îmbrățișă.

— Pentru că nu mi-ai răspuns la invitație, m-am decis să trec pe la tine să văd ce faci, zise ea. Mi-am făcut griji pentru tine.

— Îmi pare rău. Victoria se așeză într-unul din vechile fotolii îmbrăcate în piele, lângă Constance. Ieri-seară am fost foarte obosită, iar astăzi am umblat o jumătate de zi cu Hopkins.

— Deci are dreptate Mrs. Dodgson. Tu și cu Hopkins v-ați hotărât să aflați cine i-a asasinat pe sir Francis și pe acea femeie până acum neidentificată? Nu îmi venea să cred!

— Da, este adevărat.

Victoria îi povesti lui Constance ce a determinat-o ca împreună cu Hopkins să facă cercetări și îi descrise pe scurt și ce aflase până acum.

Constance o ascultă cu atenție.

— Dacă aveți dreptate, acest asasin are pe conștiință doi oameni, spuse ea când Victoria termină de povestit. Părea foarte serioasă. Cred că te-ai vârât în ceva foarte periculos.

— În cazul în care criminalul cunoaște secretul tatălui meu, merită riscul, răspunse Victoria cu convingere.

— Înțeleg. Aș fi preferat totuși ca Hopkins să fie mai puternic și tu să nu fii o tânără delicată, ci un polițist solid, de doi metri înălțime.

Victoria râse.

— Mulțumesc, nu am nevoie de asemenea statură. Printre multele talente ale lui Hopkins se numără și acela că ține bine, iar eu știu să folosesc o armă. Sper că asta te mai liniștește puțin.

— Nu de tot. Constance oftă și clătină din cap. Îi luă mâna Victoriei și o strânse într-a sa. Și ce se întâmplă dacă descoperi că tatăl tău nu este așa cum îl credeai tu? Poate că atunci ai să-ți dorești să nu fi aflat secretul.

Privirea Victoriei se opri pe policioara căminului. Acolo era un ceas cu carcasa din lemn de abanos, cu cadranul din porțelan alb și decorat cu o floare albastră stilizată. Victoria își aminti că îl cumpărase în urmă cu doi ani cu tatăl ei dintr-o piață din Paris, unde petrecuseră o săptămână. Umblaseră prin muzee, se plimbaseră pe Sena și prin parcuri. Tatăl ei îi explicase atât de multe și îi dezvăluise frumusețile orașului.

Ascultă câteva momente tic-tacul ceasului înainte de a vorbi:

— Este posibil să aflu despre tatăl meu ceva ce mă va răni profund și mă va dezamăgi. Dar prefer adevărul faptului de a-mi trăi cea de-a douăzeci și una aniversare în incertitudine. Tutorele meu are o scrisoare pentru mine, care va clarifica probabil misterul. O voi primi la majorat. Dar nu pot aștepta atât. Nu, cu cât voi afla adevărul mai repede, cu atât va fi mai bine.

— Ești foarte curajoasă.

— Oh, nu știu. Victoria ridică din umeri. Un fost elev al tatălui meu m-a făcut ieri îndărătnică. Cred că mi se potrivește mai bine.

— Victoria, ești încă tânără și ai în spate un an greu.

— Vorbești ca o matroană cumpătată, Constance.

Victoria zâmbi.

— Sunt cu trei ani mai mare decât tine și sunt o femeie măritată. De aceea am o mai mare experiență de viață. Constance răspunse zâmbetului, fără să se simtă jignită. Promite-mi că nu te vei dedica în întregime căutării criminalului, ci îți vei face timp și pentru a-ți trăi viața.

— Îți promit!

— Bun, atunci propun să mă însoțești la o paradă a modei la Harrods.

— Cu plăcere. Dar trebuie să fac fotografii pentru *Morning Star.* Mr. Parker, adjunctul redactorului-șef, își dorește imagini de primăvară.

— Poate că vei găsi subiecte care să merite și la o prezentare de modă.

— Mă îndoiesc, zise Victoria râzând și adăugă: Dar, vai, mi-ar face plăcere să mai văd haine frumoase.

„Dacă nu mi le pot permite”, gândi ea cu părere de rău.

Constance purta un pardesiu roșcat din catifea brodat cu frunze și o pălărie elegantă asortată. În comparație cu ea, Victoria, în rochia ei gri, cu bluză albă, părea anostă.

— Atunci eu zic să vii cu mine. Constance o apucă de mâini și o ridică de pe fotoliu. Jos ne așteaptă șoferul cu Daimlerul.

— Aveți mașină?

Victoria nu călătorea prea des cu automobilul, așa că recunoscu că acesta era un motiv să își mai neglijeze câteva ore obligațiile.

— Da, Louis este nebun după ea. Ca totdeauna când vorbea despre soțul ei, vocea lui Constance era caldă. Iau lecții în secret de la Barreth, șoferul nostru. Dar să nu afle Louis. Vreau să îl surprind cu priceperea mea la condus.

∵

Daimlerul, cu capota argintie și cu caroseria albastră, era cu adevărat impresionant. Victoria se bucură de călătorie. Sub canapeaua din piele neagră se simțea pulsând motorul. Green Park, unde după-amiaza târziu ieșeau la plimbare bonele cu copiii, zbură pe lângă ei. Șoferul, de care erau despărțite printr-un geam, depăși și o trăsură.

— Lui Barreth îi place viteza, se încruntă Constance. Nu m-ar mira ca, mai devreme sau mai târziu, să aibă necazuri cu poliția. Dar pe Louis nu îl deranjează modul lui riscant de a conduce.

— Am citit undeva că regele pleacă totdeauna la drum cu două automobile, asta în cazul în care motorul unuia ar ceda.

— Daimlerul este foarte sigur. Louis speră că într-o zi l-am putea avea pe rege ca musafir de weekend la Ivy Manor. În ce mă privește, ca să fiu sinceră, nu țin neapărat. Să fii nevoită ca un întreg weekend să îl amuzi pe rege și să fii atentă permanent ca nimic să nu îl tulbure, îmi imaginez că este foarte obositor. Ah, de-asta apreciez eu republica!

Pe chipul drăguț al lui Constance apăru o grimasă.

— Mrs. Dodgson ar fi oripilată dacă ar auzi asta. Victoria zâmbi și adăugă: Pentru ea ar reprezenta momentul culminant al vieții să lucreze într-o casă care l-ar adăposti pe rege câteva zile.

Mașina opri la o intersecție pentru a-i da prioritate unei căruțe supra-încărcate cu butoaie. Dincolo de intersecție se vedeau deja primele case din Knightsbridge. Clădiri înalte, în stil victorian, cu elemente gotice.

— Arătai foarte drăguță făcând reverența în fața regelui.

— Se pare că între timp toată lumea a văzut acea fotografie. Fără să vrea, Victoria se simți puțin flatată. Probabil că vara mea Isabel nu mă va ierta nicicând pentru faptul că fotografia mea, cel puțin cea din *Spectator*; este mai mare decât a ei.

— Oh, în *Times*, imaginea ta era și mai mare. Constance zâmbi și continuă: Nu o cunosc pe vara ta, dar având în vedere ceea ce mi-ai povestit despre ea, bănuiesc că așa se va întâmpla. Am auzit că Randolph, ducele de Montague, a dansat primul dans al balului cu tine.

Constance nu se străduia să își ascundă curiozitatea. Era una dintre calitățile ei, pe care Victoria i-o aprecia.

— M-a invitat să ieșim să călărim în Hyde Park.

— Oh…

— Dar nu am o rochie pentru călărie. Rușinată, Victoria își plecă ochii spre pantofii ei uzați. Așa că nu pot să îi accept invitația.

— Draga mea, ar fi o plăcere pentru mine să îți dăruiesc un echipament de călărie. Ori să te împrumut, dacă preferi așa. Că doar văd cât de îndrăgostită ești.

— Pentru o rochie nu împrumut niciun ban. Victoria clătină energic din cap. În ultimii ani am călărit într-un costum, pe o șa bărbătească. Șeile pentru doamne mi se par tare nepractice, însă Randolph ar fi șocat să mă vadă astfel.

— Poate că ar trebui să încerci să îl șochezi.

— Ce vrei să spui? întrebă surprinsă Victoria.

Constance zâmbi.

— Dacă te acceptă îmbrăcată cu pantaloni, ar fi un semnal bun că vă potriviți.

— Este posibil să ai dreptate, spuse Victoria gânditoare.

— Cu siguranță am.

„Da, probabil că în acest fel s-ar clarifica foarte rapid dacă și Randolph este îndrăgostit de mine ori dacă ar trebui să mi-l scot definitiv din cap…”

Victoria își alungă aceste gânduri din minte cu regret și i se adresă din nou lui Constance:

— La bal l-am reîntâlnit și pe Jeremy Ryder, ziaristul care m-a salvat de polițiști în timpul demonstrației din fața Parlamentului. A fost coleg cu Louis la Eton.

— Zău? Trebuie neapărat să îl întreb pe Louis despre el.

Daimlerul opri în față la Harrods, cel mai cunoscut magazin universal al Londrei. Clădirea din gresie era atât de mare încât ocupa un întreg cvartal pe Brompton Road și avea șase etaje. O cupolă enormă domina construcția. La parter, vitrinele se înșirau una după alta. Victoria își înăbuși un oftat de emoție când văzu splendidele piese de îmbrăcăminte și articolele de lux.

Barreth deschise portiera. Victoria își agăță de umăr geanta cu trusa pentru fotografiat și alături de Constance păși spre intrarea lângă care stătea un bărbat în livrea verde.

— Aproape că uitasem, Constance își trecu brațul pe sub cel al Victoriei. Tu știi că eu fac parte dintr-un comitet de binefacere, care pe lângă altele are și o bucătărie unde se prepară mâncare caldă pentru săraci în East End. Poimâine este rândul meu și al altor trei doamne să împărțim mâncarea. Una dintre ele s-a scuzat că nu poate veni. Din păcate, este cea de care îmi place cel mai mult. Celelalte două mă tem că seamănă cu Isabel, vara ta.

— Probabil că vrei să spui că nu au nicio treabă cu angajamentul social și că au intrat într-o organizație de binefacere doar pentru că așa se obișnuiește în această pătură socială, replică sec Victoria.

— Câteodată ești șocant de directă pentru o englezoaică, răspunse râzând Constance. Da, exact asta gândeam. Ai timp ca să mă ajuți?

— Firește, cu plăcere.

Portarul se înclină și deschise larg ușa. Victoria și Constance intrară la parter. Traversară celebrul raion cu produse alimentare, cu coloane în formă de palmieri și cu plăci de faianță în stil Art Nouveau, unde se vindeau bunătăți alese din lumea întreagă. Urcară cu liftul la etajul al doilea, la sala unde avea loc prezentarea de modă, și fură

conduse de un angajat zelos la două locuri din primul rând.

— Nu regreți că ai venit cu mine? întrebă Constance încet ceva mai târziu.

O tânără prezentă primul model – un pardesiu din mătase croit în formă de clopot, purtat peste o rochie strâmtă din același material. Căptușeala roșie a pardesiului care licărea la mânșete și pe rever contrasta superb cu nuanța verde a pieselor de îmbrăcăminte.

— Nu. Victoria se rezemă de spătarul scaunului și clătină din cap. Cu certitudine, nu.

Pe durata spectacolului nu voia să se gândească la sir Francis, la Mrs. Oliver și la mai mult decât tulburătoarele evenimente pe care le cercetau ea și Hopkins.

Capitolul treisprezece

Victoria vârî hârtia fotografică expusă în baia de developare, apoi își plimbă privirea pe fotografiile care atârnau de o sfoară în camera obscură.

Nu, chiar nu regreta că fusese cu Constance la prezentarea de modă. Nu doar pentru haine, care i se păruseră minunate. Făcuse și câteva fotografii pentru *Morning Star*. După prezentare, se plimbase împreună cu prietena ei prin florărie și descoperise un bărbat, care tocmai adusese flori proaspăt tăiate. Un flăcău voinic, cu brațe tatuate, deloc intimidat de mediul pretențios, precum muncitorii din Covent Garden, ducea în echilibru pe cap mai multe coșuri goale. La butoniera vestei își pusese un ghiocel.

Victoriei i se păruse încântător contrastul dintre bărbatul vânjos și gingașa floare și îl fotografiase. Apoi mai descoperise o bătrână care, judecând după veșmintele-i simple, nu prea și-ar fi putut permite să meargă la Harrods și care era pierdută în contemplarea unui ghiveci cu zambile. Mai fotografiase și haine de primăvară.

„Mâine-dimineață am să îi duc lui Mr. Parker fotografiile și apoi voi merge prin centru și prin parcuri ca să mai fac altele”.

Își concentră din nou atenția asupra fotografiilor din baia de developare și le mișcă atentă. Pe una dintre ele deveni vizibil chipul lui Mrs. Oliver. Victoria mai făcuse colaje, așa că îi venise ideea să fotografieze poza din ziar și în locul ochilor închiși ai lui Mrs. Oliver să pună ochii deschiși ai unei femei din alt portret. Mai adăugase și gulerul unei uniforme de cameristă dintr-o altă fotografie.

Scoase din baie fotografia cu ajutorul unui cleștișor și o puse și pe aceasta la uscat. Rezultatul nu era tocmai rău. Nu se va gândi nimeni că este un mort. Intenționa să împrăștie copiile prin casele din Holland Park în speranța că, dacă Mrs. Oliver

ar fi fost femeia care o luase pe Annie Shanwick după incendiu, va fi recunoscută de unul dintre locatari. Fotografia unei moarte ar fi scandalizat. Cu siguranță că cineva ar fi alarmat poliția, lucru pe care Victoria ținea să îl evite.

În timp ce lăsă în baie alte poze la developat, gândurile îi zburară din nou la prezentarea de modă. La vederea unui elegant costum negru pentru călărie, cu fustă din catifea și garnitură de catifea la guler și la mâneci, i-a fost greu să își respecte decizia de a nu împrumuta bani de la Constance. Îi mai plăcuse foarte mult și o rochie de seară, chiar dacă, având în vedere talia ei subțire, putea fi purtată doar cu corset. Partea din față era dintr-o țesătură de mătase argintie încrețită, iar cea din spate și mânecile care ajungeau până la cot din catifea verde-închis țesută cu flori mari. Dantele argintii vaporoase încadrau decolteul și capetele mânecilor.

„Ah, nu are sens să mai visez la rochia asta. Nu mi-o pot permite”, gândi Victoria melancolică.

Tocmai pescuise ultima fotografie din baia de developare, când auzi cheia rotindu-se în broasca ușii de la intrare. Când se întorsese acasă, descoperise pe masa din bucătărie un bilet criptic. Hopkins scrisese că intenționa să se ducă la pubul The Golden Lion, ca să facă investigații despre sir Francis. Era nerăbdătoare să afle ce descoperise acolo.

∵

— Am fost la o întâlnire a angajaților particulari în poziții înalte, deci majordomi și servitori personali, îi explică în bucătărie Hopkins direct și plin de mândrie.

Șterse vesela pusă la uscat alături de chiuvetă. După-amiaza târziu copsese ceva, deoarece când venise acasă Victoria simțise imediat mirosul.

— Nici nu știam că există asemenea întâlniri.

Se abținu să mai adauge că i se păreau cam exagerate.

— Au loc la fiecare două săptămâni. Hopkins așează la locul lui în dulapul din bucătărie un castron. The Golden Lion este un pub foarte respectabil. Este frecventat mai ales de funcționari superiori și de avocați. Se află la marginea cartierului judecătoresc. Întâlnirile reprezintă o bună ocazie de informare cu privire la posturile vacante, dar auzi acolo și ultimele bârfe. Nu toți slujbașii sunt discreți, deși o poziție înaltă cere așa ceva. Oricum… Mă gândeam că unul dintre majordomi ar putea cunoaște niște informații neoficiale referitoare la sir Francis.

Deoarece pe chipul lui Hopkins se putea citi o mare satisfacție, Victoria întrebă:

— Să înțeleg că ați avut noroc?

— Într-adevăr. Hopkins șterse un fir de praf de pe o formă din cupru pentru prăjituri și o agăță în cârligul de pe perete unde îi era locul, apoi se așeză la masă cu Victoria. Am întâlnit un fost coleg, Mr. Merryman, care acum este majordom la lordul Arundel. În tinerețe am lucrat împreună ca lachei.

— Chiar ați fost lacheu, Hopkins? îl tachină Victoria pe majordom.

— Oh, la fel ca mulți majordomi, am început ca ajutor de servitor. Hopkins schiță un gest generos. Cum a vrut întâmplarea ori norocul. Mr. Merryman este o bună cunoștință a lui Mr. Gordon, majordomul lui sir Francis. După cum spune Mr. Gordon, sir Francis nu a fost foarte iubit de angajații lui.

— Asta nici nu e de mirare. Până acum nu am întâlnit pe nimeni căruia să îi fi plăcut cu adevărat sir Francis.

— Acesta nu este cel mai important lucru pe care l-am aflat. Hopkins clătină din cap și continuă: Casa din St. James Square este mobilată foarte luxos, ca și conacul lui sir Francis din Cirencester. Înaltul funcționar ministerial avea un număr considerabil de servitori, mult mai mulți

decât ar fi avut nevoie ca burlac. Mr. Gordon se mira cum de sir Francis își putea permite toate acestea. Familia lui nu este deosebit de avută, iar activitatea lui în Ministerul de Interne era importantă, dar cum se întâmplă în astfel de posturi, nu era bine plătit. Și Mr. Gordon nu avea cunoștință nici de vreo moștenire bănoasă.

— Ceea ce ar fi încă un indiciu că sir Francis era un șantajist, conchise îngândurată Victoria.

— Și eu am tras aceeași concluzie. Dar Mr. Merryman a aflat încă ceva de la Mr. Gordon. Majordomul era deosebit de cooperant. Poate și din cauza șocului produs de moartea lui sir Francis. Se pare că, în urmă cu câteva săptămâni, casa din St. James Square fusese spartă. S-a furat ceva argintărie, ceea ce nu părea să îl fi indispus sau să îl fi neliniștit prea tare pe sir Francis. Ba, dimpotrivă, el a afirmat față de Mr. Gordon că este foarte posibil ca hoțul să nu fi găsit în casă ceea ce căuta de fapt.

— Credea că era o înscenare?

— Mr. Gordon așa a interpretat. Dar el habar nu are la ce se referea sir Francis. Majordomul i-a relatat inspectorului Armitage, dar Scotland Yard nu prea s-a arătat interesat.

— Ceea ce nici nu este surprinzător, deoarece această spargere nu se potrivește cu o crimă din motive politice, zise sarcastic Victoria.

— Firește.

— Chiar a fost bună ideea să vă duceți la această întâlnire.

Victoria zâmbi.

— Și asta nu este tot. Hopkins plecă modest privirea și adăugă: întâlnindu-mă cu Mr. Merryman și depănând amintiri, mi-am dat seama de unde cunosc conacul din fotografia găsită în camera lui Mrs. Oliver. Este vorba despre Blickling Hall, o proprietate din estul Cornwallului. Împreună cu Mr. Merryman, l-am însoțit pe vremuri pe stăpânul nostru la o vizită de

weekend acolo. Aceasta trebuie să se fi petrecut acum mai bine de patruzeci de ani.

— Este normal să nu vă mai amintiți.

— Dacă sunteți de acord, miss Victoria, voi merge mâine acolo. Primul tren de la Waterloo pentru Cornwall pleacă puțin după ora șapte. Proprietatea este ceva cam izolată. De aceea s-ar putea să mă pot întoarce abia poimâine. Să o rog pe Mrs. Dodgson să se ocupe de gospodărie în acest timp? Mâine are liber.

— Hopkins, nu este nevoie. Mă descurc singură, se opuse energic Victoria.

— Dacă așa credeți… Hopkins nu părea prea convins, dar era prea politicos pentru a-și arăta îndoiala. Aveți de gând să mergeți la Mr. Parker în curând? În afară de rețeta pentru plăcinta cu carne de miel, aș mai avea încă una pentru un chec cu sirop de citrice, pe care l-am îmbunătățit cu marmeladă de portocale amare și mac.

— Pare tare gustos.

— Vreți să îl gustați?

Tonul lui Hopkins era mai mult decât doritor și Victoria aprobă imediat. Bătrânul majordom scoase din dulapul din bucătărie o cutie din tablă, din care luă un chec. Tăie o felie, pe care i-o servi pe o farfurie cu o linguriță de argint.

Victoria gustă.

— Într-adevăr, este foarte gustos, spuse ea cu gura plină, după prima înghițitură.

Hopkins radia.

— Credeți, așadar, că și rețeta aceasta s-ar potrivi rubricii mele ca și rețeta pentru plăcinta cu carne de miel?

— Neapărat! Ah, Hopkins, îmi pare rău. Victoria lăsă pe masă lingurița. Cu toată vânzoleala asta, am uitat complet să vă spun că Mr. Parker vrea să vă publice pe viitor două texte pe săptămână. Cititoarele sunt înnebunite după rubrica dumneavoastră.

Hopkins se gândi puțin.

— Păi, dacă rubrica îi mărește încasările, ar trebui să cerem și un onorariu mai mare. Aș propune să îi comunicați lui Mr. Parker că Mrs. Ellingham apreciază oferta dumnealui, însă ar dori să beneficieze de un onorariu mai mare, de o dată și jumătate pentru fiecare rubrică.

Victoria clătină din cap și râse:

— Hopkins, este o idee excepțională!

∵

Când Victoria intră în dimineața următoare în bucătărie pe la ora opt, masa era aranjată, Hopkins deja pregătise ceaiul și îl pusese într-un termos. După micul dejun, Victoria înghesui în poșetă fotografiile, inclusiv colajele cu Mrs. Oliver, din care îi dăduse unul lui Hopkins, pentru Cornwall. Apoi plecă la *Morning Star.*

Mr. Parker fu entuziasmat de rețetele lui Hopkins pentru plăcinta cu carne de miel și pentru chec și binevoitor la fotografiile Victoriei. După o scurtă împotrivire, pe care Victoria o socoti mai mult de formă, acceptă solicitarea lui Mrs. Ellingham referitoare la onorariu. Îi cumpără și fotografiile de primăvară, și pe cele de la prezentarea de modă, și pentru că vremea devenise în mod surprinzător frumoasă, îi mai comandă alte fotografii cu subiecte din natură.

Avea de gând ca după vizita la redacție să meargă în Holland Park, dar la ieșirea din clădirea ziarului se opri.

„Probabil ar trebui să îi vorbesc lui Mr. Ryder despre Mrs. Oliver și despre legătura acesteia cu sir Francis”, se gândi ea.

Poate că acesta descoperea ceva care ar ajuta-o pe ea și pe Hopkins la investigații.

Clădirea care adăpostea gazeta *Spectator* era ceva mai departe, pe Fleet Street. Pe această strada comercială, un grup de muzicanți ambulanți italieni și lumina strălucitoare a soarelui creau o atmosferă aproape mediteraneeană. Victoria își aminti de zilele petrecute în Italia. Mulțumită lui

Mr. Parker, bugetul li se îmbunătățise. De aceea lăsă generoasă o piesă de zece penny în cutia viorii muzicanților.

Îl găsi pe Jeremy Ryder într-un birou mare, cu ferestre pe tot peretele, de la al doilea etaj al redacției gazetei. Pe masa lui de lucru erau în dezordine teancuri de cărți, fotografii și o mulțime de bilețele cu adnotări – un haos care, considera Victoria, i se potrivea. În mașina de scris era o filă pe jumătate scrisă. Avea părul vâlvoi, de parcă își trecuse mâna prin el tot timpul în care concepuse articolul.

— Miss Bredon, mă onorează prezența dumneavoastră!

Tânărul se rezemă de spătarul scaunului rotitor și îi zâmbi.

— Trebuie să vă mai mulțumesc încă o dată pentru fotografia mea din ziar. A făcut-o foarte fericită pe îngrijitoarea noastră și mie și lui Hopkins ne-a făcut un mare serviciu, răspunse ea întorcându-i zâmbetul.

— Pentru mine a fost o plăcere. Nu ați vrea să facem o plimbare? Tocmai am terminat articolul și trebuie să îmi limpezesc mintea.

— Cu plăcere.

Acceptă bucuroasă ocazia de a discuta nestânjeniți.

Ziaristul luă hârtia din mașina de scris și alte câteva scrise de pe biroul lui.

— Doar să dau astea șefului.

Când părăsiră clădirea, Victoria cumpără două sticle cu limonadă de ghimbir de la un vânzător stradal. După care continuară drumul pe partea însorită a Fleet Street în direcția Tamisei. Plecaseră și muzicanții, dar, din când în când, peste tropotul cailor, uruitul roților și vocile trecătorilor mai răzbăteau frânturi din cântecele lor.

— Ieri l-am căutat pe marchizul de Blakenwell să îl întreb ce părere are de moartea lui sir Francis, spuse Jeremy Ryder. „Un amic de partid ale cărui

valori strict conservatoare le împărtășiți a fost asasinat într-un mod perfid", am început eu. „Ce ați dori să le spuneți cititorilor noștri despre el și despre țara noastră?" Cum era de așteptat, Blackenwell l-a lăudat excesiv pe sir Francis, a adăugat că regretă profund moartea acestuia și crede că națiunea este în pericol. Când am sugerat că cineva pe care îl cunosc bine l-a văzut certându-se cu Sunderland în parcul Palatului, și-a pierdut controlul și m-a dat afară. Apoi s-a și plâns la redactorul meu șef. Sunt convins că are ceva de ascuns.

— Ați avut necazuri din cauza asta? întrebă îngrijorată Victoria.

— Am jurat că știu despre ceartă dintr-o sursă sigură și m-a crezut. Jeremy Ryder zâmbi și adăugă: șeful meu chiar a acceptat ca în articolul pe care tocmai l-am scriu să pun sub semnul întrebării teoria Scotland Yard-ului că radicalii l-ar fi omorât pe sir Francis. Se pare că Sunderland nu îi era prea simpatic. Se prea poate ca acesta să fi încercat să facă presiuni asupra ziarului nostru din cauza articolelor liberale.

— Când sir Francis a pus să fiu adusă la biroul lui, am întâlnit o femeie. Se numea, ori așa își zicea ea, Mrs. Oliver. A fost ucisă cu câteva ore înaintea asasinării lui sir Francis.

Victoria îi relată lui Jeremy Ryder ceea ce ea și Hopkins descoperiseră în legătură cu misterioasa necunoscută. Trecu sub tăcere doar că sperase ca prin Mrs. Oliver să afle secretul tatălui ei.

— Cu siguranță că ați informat Scotland Yard-ul că acea femeie și sir Francis se cunoșteau.

— Nu, nu am făcut asta.

Victoria clătină din cap în timp ce evită un bărbat care își împinsese bicicleta pe trotuar. Cotiseră în Bouverie Street, care dă în Temple Avenue, și acum treceau prin dreptul Inner Temple, impozanta clădire gotică a tribunalului, una dintre puținele din oraș care supraviețuiseră

marelui incendiu din 1666. La capătul străzii, printre case, se vedea Tamisa.

Victoria se întoarse către Jeremy Ryder, care rămăsese cu un pas în urmă.

— În primul rând, comisarul și inspectorul Armitage nu m-ar fi crezut oricum. Iar în al doilea rând, eu și cu Hopkins am decis să elucidăm ambele crime. Ceea ce sir Arthur și investigatorul lui principal nu ar fi acceptat niciodată. Mai mult ca sigur că ei s-ar fi plâns bunicului meu. Bunicul meu nu este și tutorele meu, dar este un om foarte influent și nu aș risca să am necazuri cu el.

Victoria roși fără să vrea când își dădu seama că recunoscuse că nu era încă majoră. Se simți mai ușurată constatând că Jeremy Ryder părea să nu dea atenție acestui fapt.

— Am înțeles bine? O privi uluit. Dumneavoastră și majordomul dumneavoastră vreți să elucidați două crime?

— Chestia aceasta nu este chiar atât de surprinzătoare. Cel puțin în privința lui Hopkins, ripostă Victoria puțin iritată. El l-a asistat deseori pe tatăl meu. Firește, nu la autopsii, dar au fost împreună la locurile crimelor și au discutat cazurile. Hopkins a fost secretarul tatălui meu la conceperea articolelor științifice.

— Miss Bredon, zise tânărul reporter clătină din cap, mă surprindeți de fiecare dată.

Ajunseseră la promenada de pe țărm și se așezară pe o bancă. Tamisa era la cotă maximă, fluxul trecea cu mult peste fundația parapetelor care consolidau malul. Era atât de cald încât Victoria își scosese pardesiul și îl purta pe umeri. Pescărușii se roteau deasupra apei țipând. Și ei păreau că se bucură de vremea neobișnuit de frumoasă.

Victoria luă din geantă una dintre colajele cu Mrs. Oliver și i-o întinse lui Jeremy Ryder.

— Așa trebuie să fi arătat femeia pe care am întâlnit-o eu în anticamera lui sir Francis și care a

fost omorâtă. Mă gândeam că poate v-ar interesa să faceți cercetări referitoare la ea. Pe lângă asta, în urmă cu câteva săptămâni, casa lui sir Francis din St. James Square a fost spartă, fapt considerat de inspectorul Armitage irelevant în cazul crimei.

Ziaristul privi curios fotografia, apoi o băgă în buzunar.

— Mă voi interesa atât de Mrs. Oliver, cât și de spargere. Dar mai am câteva întrebări pentru dumneavoastră. Cum de v-a venit ideea de a cerceta crimele? Alte tinere, nu mi-o luați în nume de rău, își ocupă timpul pictând acuarele, brodând sau cântând.

— Știu că inspectorul Armitage este incapabil. Victoria ridică din umeri și decise să se limiteze la jumătate de adevăr. Pe lângă aceasta, părerea mea este că Scotland Yard încearcă să mușamalizeze ceva.

— Și cum ajunge un majordom să asiste un medic legist? Trebuie să recunoașteți, miss Bredon, că este o asociere neobișnuită.

— Hopkins este cu tot sufletul lui majordom și studiul criminalisticii este pasiunea lui. Victoria îi dădu însoțitorului ei o sticlă cu limonadă. Dacă nu ar fi fost majordomul tatălui meu, s-ar fi limitat probabil să urmărească interesat cazurile de crimă din ziare și să asiste la procese. În acest fel însă, el poate să își satisfacă pe deplin această pasiune. Am impresia că de când am început investigațiile a întinerit cu cinci ani. Deschise sticla și luă o gură de limonadă, apoi continuă: Cred că unii oameni au o muncă de care sunt și foarte pasionați. În cazul dumneavoastră cum este?

— Mie îmi place foarte mult că sunt ziarist. Investighez cu plăcere și scriu cu plăcere. A reconstitui faptele într-un articol este deseori ca rezolvarea unui puzzle. Am mai întâi în față piese pe care nu știu cum să le leg, apoi brusc se ivește un model și totul devine foarte clar.

— Îmi imaginez asta ca momentul în care introduc fotografia în baia de developare și încet apar contururile. La început sunt imprecise, doar câteva tonuri de gri, apoi devin tot mai clare, până când văd toate detaliile.

— Este o comparație bună.

Jeremy Ryder dădu aprobator din cap. Privirea îi urmărea un vapor care cobora pe Tamisa spre mare. Pescărușii străpungeau norii de fum țesând parcă o pânză în lumina soarelui. Pentru o clipă se auziră doar strigătele lor.

— Așa cum spuneam, îmi place profesia mea. Dar uneori mi-aș dorit să mă fi născut cu o sută ori cu două sute de ani în urmă, să colind lumea cu o corabie, să descopăr noi continente, să traversez jungle și pustiuri sau ca Jim Hawkins să ascund pe o insulă exotică o comoară a piraților. Mă tem că sunt un romantic irecuperabil. În mine trăiește încă un băiețandru care tânjește după aventură.

— Consider că este frumos să visezi astfel, surâse Victoria. Și dacă îmi este permis să întreb, cum a ajuns, de fapt, băiețandrul la Eton? La ceainărie spuneați că acolo l-ați cunoscut pe lordul Hogarth.

— Întrebați-mă direct, fără reținere, nu arăt ca un membru al păturii de sus…

Jeremy Ryder râse.

— Mda, vorbiți o engleză Oxford și nu aveți modul de exprimare al clasei de sus. Iar nobilii nu lucrează în general ca ziariști.

— Dar ce ziceți de lordul Curzon sau de Winston Churchill, care este nepotul unui duce?

— Lordul Curzon scria reportaje de călătorie, iar Winston Churchill a fost corespondent de presă în războiul cu burii. Niciunul din ei nu mergea regulat la o redacție, răspunse prompt Victoria. Nu am vrut să fiu nepoliticoasă când am spus că nu vă comportați ca un membru al clasei de sus. Dimpotrivă, consider asta un lucru bun. Eu aș putea foarte bine să renunț la partea mea nobilă.

— Ca să nu vă mai torturez, spuse Jeremy Ryder rezemându-se de spătarul băncii, tatăl meu provine dintr-o veche familie de avocați din Hereford. În tinerețe a căutat aventura și a intrat în armată. Se pare că spiritul de aventură l-am moștenit de la el, deși niciodată nu m-a interesat să devin soldat. În cel de al doilea război din Afganistan, tatăl meu a luptat alături de lordul Elgin și s-au împrietenit. Lordul Elgin a devenit nașul meu. Pentru că nu avea copii, a văzut în mine un fel de fiu adoptiv și i-a convins pe părinții mei să mă trimită la Eton. El a suportat cheltuielile. Avea amintiri plăcute de acolo și voia să îmi asigure un start bun în viață. De asemenea, părinții mei îmi doreau tot binele.

Jeremy Ryder oftă și se încruntă.

— V-a fost greu acolo ca membru al păturii mijlocii?

— Deși aparențele înșală, știu să îmi apăr bine pielea.

— Și eu îmi amintesc încă bine individul căruia i-ați aplicat upercutul.

— Așa este, uitasem complet. La Hereford era o bandă de băieți ai străzii cu care am intrat în conflict deseori. În comparație cu ei, progeniturile nobililor erau adversari mult mai slabi. Mi-am atras rapid respectul. În plus, eram un bun jucător de rugby, ceea ce mi-a întărit prestigiul. Am terminat cu bine cursurile la Eton, dar nu mi-a plăcut internatul. Cu totul altfel a fost la Oxford. Acolo m-am bucurat de fiecare zi petrecută.

— Ce ați studiat?

— Istoria și literatura engleză. Anterior stătusem un an în Germania, unde am urmat la Berlin și Heidelberg cursuri de filosofie. O perioadă interesantă, dar nu atât de inspiratoare ca aceea de la Oxford. Eu v-am povestit despre visurile mele. Dar dumneavoastră cum stați cu ele? Bănuiesc că aveți și alte visuri în afară de a vă găsi un soț corespunzător.

— Firește, răspunse Victoria revoltată și îl alungă rapid pe Randolph din minte. Îmi place mult să fotografiez.

Nu era dispusă să discute cu Jeremy despre patria mamei ei.

— Mai disting cumva un „dar” în vocea dumneavoastră?

— Nu, asta înseamnă poate că… da… Victoria urmări cu privirea câțiva trecători care se plimbau pe promenadă. Îmi place să imortalizez clipa, adăugă ea apoi. Dacă aș fi singură aici, aș pune mâna pe aparat și aș fotografia acești oameni, licărul Tamisei și cerul primăvăratic. Uneori însă îmi doresc să nu o fac cu aparatul. I-aș imortaliza pe oameni, locurile și lucrurile cu un creion sau cu o pensulă și cu vopsele. În copilărie am pictat mult. Dar nu prea mai știu. Tata nu privea cu ochi buni preocuparea aceasta, pentru că îi amintea de mama mea care a murit de timpuriu. Victoria și-ar fi dorit să nu își fi amintit tocmai acum de rânjetul batjocoritor de pe chipul lui sir Francis și de vorbele acestuia: „Nu v-ați mirat niciodată de faptul că tatăl dumneavoastră nu voia să pictați, deși dovedeați o anumită înclinație pentru asta?”

Ea plecă fruntea și își mușcă buzele.

— Ați putea să reîncepeți să pictați. Știu că la Royal Academy of Arts femeile nu sunt bine văzute. Însă ați putea să luați lecții particulare de la un pictor sau de la o pictoriță. Ori v-ați putea duce la Paris. Scena artistică acolo este mult mai deschisă femeilor decât la Londra.

Tonul vocii tânărului era cald și realmente interesat.

Iar în ultima vreme, Victoria chiar cochetase cu ideea de a picta din nou. Din când în când, mai făcea rapid câte o schiță când mergea să fotografieze și încerca să redea un loc ori un om și cu ajutorul creionului. Dar fără să știe de ce, nu făcea mai mult de atât.

— Oh, nu este atât de important pentru mine să pictez. După cum spuneam, fotografiez cu mare plăcere.

— Hm… nu știu… Jeremy Ryder nu păru convins. Îmi face impresia că pictura reprezintă mult pentru dumneavoastră, insistă el.

— Mai am de rezolvat ceva în Kensington. Dacă doriți, am putea merge împreună până la stația de metrou Blackfriars, zise Victoria și se ridică pentru a arăta că nu vrea să mai vorbească acest subiect.

— Desigur, vă conduc.

Jeremy Ryder se ridică și el.

Victoria căuta un subiect de discuție inofensiv. Dar cumva parcă se lăsase o umbră peste gândurile ei. Ea și tânărul ziarist traversară promenada și se opriseră la terasament, când o trăsură cu acoperitoarea trasă opri alături de ei.

— Victoria… Mr. Ryder… Randolph se aplecă din trăsură și scoase pălăria. Victoria, ce surpriză frumoasă să vă întâlnesc. Îi surâse și continuă: încă mai aștept un răspuns de la dumneavoastră. Sper că nu mă veți dezamăgi lăsându-mă să călăresc singur în Hyde Park?

În razele soarelui, părul lui blond era ca un coif de aur și el însuși părea un războinic din vremuri imemorabile. Victoria încercă să ignore fluturii care i se iviră în stomac.

— Îmi pare rău… eu… sunt foarte ocupată, de aceea încă nu am răspuns… se bâlbâi ea blestemând în gând faptul că rochia de călărie nu îi mai era bună.

Nu se putuse hotărî să urmeze sfatul dat de Constance de a accepta invitația. I se păruse prea îndrăzneț să apară cu Randolph în pantaloni de călărie.

— Atunci voi avea răbdare până când veți avea timp pentru mine.

Randolph înclină din cap și îl salută politicos pe Jeremy, care răspunse cu aceeași politețe. Victoria

privi cum trăsura se îndepărta către Westminster.

„Un alt bărbat nu ar fi niciodată atât de direct și în niciun caz în prezența unui presupus concurent. Dar Randolph știe că lui nu îi rezistă nicio femeie", gândi convinsă Victoria.

Pe de o parte, îi admira încrederea în sine, pe de altă parte, o supăra tocmai aceasta. Constată că imediat ce îl vedea pe Randolph, își pierdea capul.

— Miss Bredon? îl auzi ea pe Jeremy Ryder. Mergem?

Victoria tresări. Colțul gurii ziaristului tresări și el, ca și cum i-ar fi citit gândul.

— Oh, da, firește. Roși ea. Întrebă ca să își acopere jena: Vă cunoașteți cu ducele de Montague?

— Da, de la adunările politice. Dacă ducele nu ar fi pair, ci un burghez, ar candida cel mai probabil în Camera Inferioară pentru conservatori și ar încerca să facă o carieră ca politician. Dar ca nobil nu poate. Este nevoit să se mulțumească cu scaunul din Camera Superioară. De aceea sprijină candidații conservatori din circumscripția lui electorală. Sunteți prietenă cu ducele?

— Ne-am cunoscut în Italia, răspunse evaziv Victoria.

Se bucură că ajunseseră la Blackfriars. Chiar nu voia să discute cu Jeremy Ryder despre Randolph.

— Miss Bredon… Expresia feței lui Jeremy devenise serioasă. Îmi este clar că sunteți o tânără energică și știți să vă apărați. Dar dacă bănuiala dumneavoastră se confirmă, asasinul lui sir Francisc are pe conștiință două crime. Vă rog să îmi promiteți că veți fi atentă.

— Vă faceți griji pentru mine? întrebă amuzată Victoria.

Se opriseră la intrarea în metrou. Pe lângă ei se scurgeau călătorii. Deasupra acoperișurilor se înălța cupola de la St. Paul's Cathedral.

— Da, îmi fac griji. Și dacă credeți că vă pot ajuta cumva, nu ezitați să mă contactați. Nu spun

asta pentru că sunteți o femeie. L-aș ruga să fie atent pe orice prieten aflat pe urmele autorului unui dublu asasinat și i-aș oferi ajutorul meu.

Din nou, tânărul reporter păru că îi citește gândurile.

— Bine, vă promit și că voi fi atentă și că vă voi cere ajutorul. Victoria îi întinse mâna. Prin ușile din sticlă ale holului stației văzu că urcase un lift și din el ieșeau călătorii.

— Trebuie să plec!

Înainte să urce în lift, îi mai făcu semn cu mâna lui Jeremy.

Capitolul paisprezece

Victoria luă metroul de pe Circle Line și coborî la stația High Street Kensington. De acolo ajunse în cincisprezece minute în Holland Park. Ea și tatăl ei locuiseră într-o clădire în stil victorian cu patru niveluri și cu un mic turn. Brusc, își aminti cum își închipuia în copilărie că Rapunzel locuia în acel turn. Sperase totdeauna că într-o zi o va vedea la fereastră pieptănându-și părul lung. I se păru că aude și glasul mamei, care îi citea basme în limba germană. Își reaminti și senzația de siguranță și gâdilătura de pe obrazul atins de dantela rochiei acesteia, precum și un miros ușor dulceag. Mamei ei îi plăcea foarte mult parfumul de portocală amăruie și de verbină. Victoria se îndreptă plină de speranță către fosta ei casă.

∵

Nădejdea Victoriei suferi o grea lovitură. Portarul de acolo se schimbase și actualii chiriași se mutaseră de puțin timp. Portarul casei vecine nu avea amintiri deosebite legate de incendiu, dar putu totuși să îi dea numele unor familii care locuiau în Holland Park de mai mult de cincisprezece ani. Cu noi speranțe, Victoria le căută și le arătă fotografia lui Mrs. Oliver. Totuși nimeni nu o recunoscu.

Descurajată, vru să plece spre Green Park, când văzu pe o bancă de pe gazonul din fața caselor o bătrână care tricota și avea lângă ea un căruț cu un bebeluș. Era îmbrăcată asemenea bonelor, cu o bonetă albă scrobită și un pardesiu albastru peste o rochie de asemenea albastră. Aceasta ridică privirea și urmărea cu atenție o îngrijitoare tânără care se plimba pe gazon cu doi copii mai mici, în costume marinărești.

Victoria se hotărî să mai facă o încercare. Se duse la femeia care avea obraji izbitor de roșii, se recomandă și întrebă:

— Locuiați cumva aici și în urmă cu cincisprezece ani?

— Oh, eu lucrez de aproape treizeci de ani la familia Arnold. Am grijă de a doua generație a familiei, arătă ea mândră spre bebelușul rotofei care dormea liniștit în căruț și spre copiii – un băiat și o fată – care se opriseră sub un pom și supravegheau un cuib.

Cu Mrs. Arnold, Victoria tocmai vorbise. De aceea zise fără mare speranță:

— Acum cincisprezece ani, în casa de aici unde locuiam cu tatăl meu, a izbucnit un incendiu. Abia am fost salvată. Recent am aflat lucruri noi despre acest lucru și aș vrea să știu ce s-a întâmplat cu adevărat atunci. Tatăl meu a murit în urmă cu un an, de aceea nu îl mai pot întreba pe el. Dumneavoastră vă mai amintiți despre acel incendiu?

Bona o privi o clipă cu atenție pe Victoria.

— Oh, da, ceva atât de îngrozitor nu uiți. Și îmi amintesc și de dumneavoastră. Nu mulți au bucle atât de roșii, rosti ea puțin cam critic, după cum i se păru Victoriei. V-am văzut des împreună cu dădaca aici, pe gazon și în parc. Erați un copil cam sălbatic și vorbăreț. Bătrâna mai trecu un ochi pe andrea, după care îi căută iarăși vigilentă din priviri pe cei doi copii. Victoria presupuse că fata care îi supraveghea nu avea o viață ușoară cu femeia. Bătrâna continuă: Mai știu că i-am spus bonei dumneavoastră că ar trebui să vă mai disciplineze. Era tânără și fără experiență și presupun că acela era primul ei serviciu. Mi-a spus că mama dumneavoastră murise doar cu câteva luni în urmă, după care vă mutaserăți împreună cu tatăl, ceea ce vă tulburase probabil.

Victoria se gândi că pentru această femeie disciplina era prioritară și că pe cei trei copii mai mult îi făcea să sufere decât îi sprijinea.

— Din câte spuneți, înțeleg că tatăl meu și cu mine ne-am mutat aici abia după moartea mamei,

zise ea.

Bona schimbă iarăși andreaua.

— Da, cam cu un an înainte de incendiu.

— Dar nu este posibil… Eu am trăit cu mama și cu tata aici de când m-am născut…

— Vă înșelați. Eram prietenă cu bona familiei care stătuse înaintea dumneavoastră în acea locuință.

Bătrâna clătină energic din cap.

„Mătușa Hermione trebuie să fi știut asta… De ce nu mi-a spus?”

Încă răvășită, Victoria scoase din geantă fotografia lui Mrs. Oliver și i-o arătă interlocutoarei.

— O cunoașteți pe această femeie? Trebuie să fi lucrat la o familie din Holland Park. Se numește Mrs. Oliver.

Bona examină îndelung fotografia.

— Este mult de atunci. Nu cred că am mai văzut-o. Dar poate că mă înșel. Dacă aveți fotografia acestei femei, de ce nu știți pentru cine a lucrat? întrebă ea curioasă.

— Oh, este o poveste complicată.

Din fericire, bebelușul din cărucior începu să se miște. Nu se trezise pe de tot, dar scâncea în somn. Cu coada ochiului, Victoria urmări cum băiețelul descoperise în iarbă un porumbel și fugea către el, în timp ce tânăra și fetița erau atente la cuibul pe care aterizase o mierlă.

— Sss, sss, puiul meu! Dădaca clătină ușor cărucior și bebelușul se liniști. În locuința dumneavoastră trăia o bolnavă. Poate că această Mrs. Oliver era îngrijitoarea ei. Dar nu sunt sigură.

— De ce credeți asta? întrebă consternată Victoria.

Nerăbdătoare, urmări cum ochiul scăpat de pe andrea solicită întreaga atenție a bonei, care după ce rezolvă situația răspunse:

— Am văzut-o pe bolnavă uneori, acoperită bine cu un văl, plimbându-se prin parc cu îngrijitoarea

ei. Bona familiei mi-a povestit că chipul femeii fusese desfigurat în urma unui accident, de aceea ea trăia într-o parte separată a locuinței și nimeni din restul personalului nu o vedea la față.

„Tata nu mi-a spus niciodată că ar fi avut în casă o bolnavă", îi trecu prin minte Victoriei. Ea era sigură că nu o văzuse niciodată pe acea femeie. Oricum, ceea ce aflase despre incendiu era tot învăluit în mister.

În acea clipă, cineva izbucni în plâns. Căzuse băiețelul. Porumbelul fâlfâia în aer. Bebelușul se trezi și el și începu să țipe. Bona se ridică în picioare brusc și analiză rapid situația.

— Sophie, nu te pot lăsa o clipă nesupravegheată?

Ridică bebelușul din căruț și trecu peste gazon spre locul în care tânăra îngenunchease alături de băiețel și încerca să îl liniștească. Complet zdruncinată de ceea ce tocmai aflase, Victoria plecă fără a-și mai lua rămas-bun.

∵

Hopkins ajunse abia după-amiaza târziu la Blickling Hall. Călătoria până în Cornwall fusese foarte dificilă. Schimbase trenul de trei ori și ultimele șase mile dintre gară și Salcombe ar fi trebuit să le parcurgă pe jos, dacă un fermier nu s-ar fi oferit să îl ducă cu căruța sa cu lapte.

În dreptul porții de la parcul conacului, Hopkins se despărți de omul binevoitor și zdruncinat de drumul prost, coborî din căruță. Printre pomii înalți se zăreau acoperișul conacului și un râu sclipind în soare. Urmă o alee în pantă, pavată, ce străbătea o pajiște albastră, cu flori de nu-mă-uita. Când ajunse în fața unui mic povârniș, avu în față Blickling Hall. Construcția părea primitoare în lumina soarelui la apus. Dar obloanele verzi de la ferestre erau închise, ca și cum stăpânii ar fi fost plecați.

Hopkins se decise să nu se lase descurajat. Traversă curtea din față presărată cu pietriș și o

apucă spre o anexă, unde bătu la o ușă. O fată timidă, de vreo doisprezece ani – cu siguranță un ajutor la bucătărie – îi deschise și îl privi cu ochii mari. Când Hopkins îi spuse că dorea să vorbească cu majordomul ori cu menajera casei, ea murmură „Da, sir, o chem pe Mrs. Collins” și dispăru. După puțin timp reveni cu o femeie energică. Părul acesteia șaten era prins într-o coadă împletită în jurul capului. Hopkins constată că nu arăta deloc rău.

— Da, vă rog? spuse femeia și îl privi cu ochii ei căprui. Eu sunt Mrs. Collins, menajera. Cu ce vă pot ajuta?

Fata dispăru la semnul făcut de ea.

— Mă numesc Hopkins, se înclină ușor și adăugă: Fac cercetări referitoare la o femeie care își spunea Mrs. Oliver și care în urmă cu puțin timp a dispărut. Este vorba despre o chestiune delicată, motiv pentru care, din păcate, nu vă pot da mai multe amănunte.

Hopkins decisese ca, la fel cum procedase împreună cu Victoria la cercetările făcute la posturile de poliție, să nu dezvăluie întreg adevărul. Nu voia să o sperie pe Mrs. Collins cu moartea violentă a lui Mrs. Oliver, pentru că ar fi fost posibil ca aceasta să se vadă obligată să anunțe apoi poliția.

Și continuă pe un ton distins:

— Printre bunurile lui Mrs. Oliver a fost găsită fotografia acestei proprietăți. De aceea am tras concluzia că a trăit aici sau că are o legătură cu acest loc.

Mrs. Collins îl măsură cu privirea.

— Nu mi-o luați în nume de rău, dar nu arătați a detectiv particular, replică ea sec după câteva clipe de tăcere.

— Iau afirmația dumneavoastră ca pe un compliment. Hopkins se înclină din nou. Am fost majordom al doctorului legist Bernard Bredon, iar acum sunt în slujba fiicei acestuia.

— Faptul că sunteți majordom confirmă prima mea impresie. Mrs. Collins surâse, ceea ce în ochii lui Hopkins o făcu și mai drăguță. Cum arăta femeia pe care o căutați?

— Aveți amabilitatea să priviți această fotografie?

Hopkins îi întinse fotografia modificată de Victoria.

Mrs. Collins o studie câteva momente, apoi zise:

— Ar fi mai bine să discutăm în casă.

∵

— Femeia din această fotografie seamănă cu miss Wilcox, care în urmă cu aproximativ doisprezece ani era camerista bătrânei lady Carmichael, continuă după un timp Mrs. Collins.

Ea și Hopkins se aflau în sufrageria personalului casei. Masa lungă strălucea de curățenie, ca și vesela din cupru care atârna pe pereții văruiți în alb. Toate acestea îi făcură o impresie bună lui Hopkins, ca și vasul plin cu șofran aflat pe masă. Fata de la bucătărie aduse ceai și fursecuri, lucru pentru care, după lunga și dificila călătorie, Hopkins era recunoscător. „A lucra cu Mrs. Collins este cu certitudine o plăcere”, gândi el.

— Acum trei luni, de miss Wilcox s-a mai interesat un bărbat, care mi-a și descris-o. Mrs. Collins îl servi pe Hopkins cu o farfurie cu biscuiți din ovăz, apoi adăugă: Eu nu am cunoscut-o personal, pentru că lucrez aici doar de șase ani, iar miss Wilcox plecase cu doi-trei ani mai înainte. Dar îi cunosc numele.

— Ce fel de bărbat era cel care s-a interesat de ea?

Hopkins sorbi din ceai înainte de a gusta și biscuiții. Considera deja că investigația luase o turnură extrem de surprinzătoare.

— Era un detectiv particular, mi-am dat seama imediat. Mrs. Collins afișă o mină nemulțumită. Un individ respingător. Aproape de cincizeci de ani, cu părul și mustața negre. Avea accent din

nordul Angliei și susținea că se numește Kendall, dar mă îndoiesc că acesta era adevăratul lui nume.

— Probabil că v-a mințit.

— După cum dumneavoastră deja ați remarcat, casa este, de fapt, închisă, pentru că lordul Carmichael și soția sunt plecați în sud. Mr. Baker, majordomul, v-ar fi putut ajuta în privința lui miss Wilcox, însă îi însoțește. Se vor întoarce abia peste o lună.

— Nu aș vrea să vă deranjez, dar investigația mea referitoare la miss Wilcox este foarte urgentă. Se poate să îl contactez telegrafic ori telefonic pe Mr. Baker?

Hopkins constată recunoscător că biscuiții din ovăz erau foarte gustoși.

— Din păcate, trebuie să vă dezamăgesc. Lordul și lady Carmichael nu au o adresă fixă. Le place să viziteze obiective antice și deseori își modifică pe nepregătite planurile de călătorie. Nu mai știu nici măcar dacă se mai află în Italia ori au plecat deja în Grecia. Nici nu știu ce aș face în cazul unei nenorociri, pentru a-i înștiința.

Mrs. Collins oftă.

— Este bine că cei doi soți au interese comune, aprecie Hopkins.

— Da, se înțeleg bine și nu sunt niște stăpâni răi, trebuie să o spun.

— Presupun că în acest moment nu sunt aici alți servitori care au cunoscut-o pe miss Wilcox și cărora le-aș putea pune câteva întrebări.

— Știți cum este când stăpânii pleacă pentru mai multă vreme. Mrs. Collins clătină din cap. Cei mai mulți servitori au liber.

— Desigur că dumneavoastră sunteți foarte ocupată, nu?

Hopkins îi mai turnă ceai lui Mrs. Collins și ea îi mulțumi cu un zâmbet.

— Dumneavoastră ați spus-o. Sunt două cameriste și doi servitori și, din fericire, și

bucătăreasa. Cu acest personal redus trebuie menținută casa în ordine.

— Trebuie împrospătată lenjeria de pat, fețele de masă, cele puțin utilizate să fie spălate și călcate, covoarele, pernele bătute, alămurile și argintăria curățate, perdelele date jos, spălate, aerisite…

— … toată vesela clătită, de la cele mai mici farfurioare de desert până la paharele de Porto, în total peste o mie de piese… Văd că sunteți la curent cu ce este necesar la casele mari, zise Mrs. Collins zâmbind.

— Păi, ani la rând am condus diverse asemenea case, răspunse Hopkins modest, ascunzând că făcuse, de fapt, asta cam un sfert de secol.

Mrs. Collins spuse aplecându-se puțin în față:

— Ceea ce nu i-am spus acelui detectiv particular este că o fostă fată de la bucătăria din Blickling Hall are împreună cu soțul ei un han în sat. La una ori două săptămâni de la întâlnirea cu Mr. Kendall, am întâlnit-o pe această tânără, care se numește acum Betsy Pargenter, și am întrebat-o dacă o cunoaște pe miss Wilcox. Mi-a răspuns că nu o cunoaște prea bine, însă au lucrat împreună aici câțiva ani.

— Și care este numele acestui han?

— The Crown. Este chiar lângă biserică. Nu puteți da greș. Dacă doriți să cinați ori căutați un loc pentru înnoptat, are un bun renume.

După ce Hopkins mai sporovăi o vreme cu Mrs. Collins, porni spre sat. Traversase aproape jumătate din proprietate, când privirea îi căzu pe o poartă de grădină vopsită verde, într-un zid înalt din cărămidă. Își aminti brusc că în spatele acesteia se afla grădina bucătăriei, cu straturile și serele.

„Oh, Dumnezeule…” Își reaminti deodată că în timpul în care stătuse la Blickling Hall se îndrăgostise de o fată de la bucătărie. Și ea se simțise atrasă de el și în a doua seară se

strecurasem în sera cu pepeni galbeni, unde se sărutaseră cu pasiune. Ellen – așa se numea ea – chiar îi permisese să îi atingă sânii. Pe care el îi simțise rotunzi și tari ca niște mici pepeni.

Pentru o clipă se imaginăsărutând-o în seră pe Mrs. Collins. Dar alungă hotărât imaginea și se grăbi spre sat.

∵

Victoria se surprinse că în loc să descrie orașul vechi din Perugia rememora momentele când se plimbase cu Randolph pe străzile înguste ale localității. Își smulse privirea de pe fotografia aflată în fața ei pe birou. Era Fontana Maggiore – o fântână rotundă, care ei îi amintea de un tort mare de nuntă. Pe treptele scării din fața catedralei cu vedere la fântână, se așezaseră ea și Randolph la soare și discutaseră despre onoarea în antichitatea romană. Ca de cele mai multe ori, părerile lor erau diferite. Randolph susținea ideea că bărbații nobili aveau obligația morală de a se sinucide decât să trăiască în rușine. Victoria găsea că această concepție despre onoare era prostească.

Ea văzu în fața ochilor porumbeii care coborau să ciugulească grâu din piață și se înălțau apoi fâlfâind din aripi și își aminti și chipul lui Randolph, ochii lui albaștri sub părul blond și gura lui senzuală, frumos arcuită. Da, își dorise să o sărute.

Vocile din parc o treziră la realitate. Era într-adevăr timpul să ia o hotărâre și să pună capăt acestui vis romantic! Înainte de a se fi putut răzgândi, scoase hârtie pentru scrisori dintr-un sertar al biroului și scrise că ar fi bucuroasă ca – dacă vremea va rămâne frumoasă – să iasă cu Randolph în dimineața următoare în Hyde Park la o plimbare călare. Apoi vârî hârtia într-un plic, scrise adresa și coborî în holul clădirii, unde îl întrebă pe portar dacă s-ar putea lipsi o vreme de Joe, băiatul care făcea comisioane. Mr. Jarvis, un bărbat jovial de treizeci și ceva de ani, nu avea

nimic împotrivă. Victoria îi puse băiatului subțirel în mână plicul și câțiva penny și îl privi părăsind clădirea.

„Lui Hopkins – se gândi Victoria în timp ce se întorcea în locuința ei – nu i-aș fi încredințat niciodată misiunea aceasta”. Ea își dăduse seama că majordomul observase că roșise la citirea invitației. Nu-i scăpa nimic. Dar să îi încredințeze răspunsul pentru Randolph i se părea prea intim.

În bucătărie, Victoria încălzi o conservă de fasole și își prăji două ouă, singura mâncare pe care și-o putea prepara. Hopkins ar fi fost îngrozit. Afară, cerul înserării luase o nuanță întunecată de albastru. Ziua următoare promitea să fie iarăși una frumoasă.

După ce lichidă sărăcăcioasa masă, își alungă din minte gândurile referitoare la enigmatica femeie, pentru că acest mister nu îl putea dezlega acum, și se dedică total ghidului de călătorie în Italia. Tocmai scria ultimele rânduri privitoare la Perugia, când cineva sună la ușă. Era un valet cu răspunsul lui Randolph. Scrisul lui atât de familiar îi aducea la cunoștință că se bucura să o aștepte în dimineața următoare la ora unsprezece la casa lui din Gloucester Square.

∵

Hopkins se decise să se așeze la o masă situată într-un colț mai retras al hanului. Pereții încăperii aveau lambriuri maro și tavanul era susținut de grinzi negre din lemn. Pe jos era presărat nisip curat. Doi bărbați în haine simple, comis voiajori aprecie Hopkins, ședeau la o masă ceva mai îndepărtată. Ceilalți clienți erau locuitori ai satului și fermieri. Fumul scos de focul din cămin se amesteca cu cel al pipelor și al țigărilor. Supa de berbec comandată de Hopkins era gustoasă, iar berea de calitate. Camera în care își aruncase o privire părea mică, dar confortabilă. Pe scurt, Hopkins era foarte mulțumit cu recomandarea făcută de Mrs. Collins.

Tocmai luase ultima lingură de supă și voia să se ducă la tejghea, ca să întrebe de hangiță, când o tânără femeie cu un pahar plin cu bere se îndreptă spre el.

— Sunt Betsy Pargenter, se prezentă ea. Mrs. Collins mi-a dat de știre că vreți să îmi puneți câteva întrebări despre miss Wilcox. M-a rugat să vă ajut.

— A fost foarte amabil din partea dumneaei, răspunse Hopkins. Vă rog să luați loc.

Menajera unei proprietăți și majordomul aveau o poziție importantă într-un sat și prindea bine să le faci câte un hatâr. Și Hopkins profitase ocazional pe vremuri de asta. Mrs. Pargenter era o persoană zdravănă, cu maxilarul inferior ușor proeminent. Hopkins o găsea robustă și veselă, exact cum trebuia să fie o hangiță într-un sat.

— Din păcate, nu vă pot spune prea multe despre miss Wilcox. A fost camerista stăpânei domeniului, iar eu eram o tinerică la bucătărie. Nu aveam multe în comun. Vorbeam cu ea doar când mi se adresa, ceea ce se întâmpla rareori.

— Știți cumva unde a lucrat înainte de Blickling Hall?

— Nu îmi amintesc. Mrs. Pargenter își netezi șorțul scrobit și adăugă: Dar trebuie să fi fost vorba tot de o casă mare. Odată am auzit-o discutând cu bucătăreasa. Era nevoie ca pentru un dineu festiv la Blickling Hall să se împrumute douăzeci de servicii de masă. Eu știam că erau disponibile șaizeci. Iar miss Wilcox îi spunea bucătăresei că stăpânii unde lucrase aveau o rezervă de o sută de servicii de masă. Am reținut pentru că am fost impresionată.

Hopkins reflectă. Din ce știa el, o mulțime de familii de nobili și de oameni bogați dispuneau de așa ceva. La tejghea, un bărbat spunea o glumă care îi făcu pe ceilalți să izbucnească în râs.

— De ce a demisionat miss Wilcox? întrebă el după ce râsetele încetară.

Cei doi comis voiajori părăsiră hanul și când zgomotul vocilor încetă câteva momente, se auziră pașii acestora pe scări.

— Bătrâna lady Carmichael a murit în urma unei gripe care făcea prăpăd în zonă. Iar tânăra lady – soția actualului lord – avea propria cameristă, la care ținea. De aceea miss Wilcox a trebuit să plece. Mrs. Pargenter ridică din umeri și continuă: Sunt convinsă că a primit recomandări bune, pentru că din auzite știam că lady cea bătrână o aprecia. Dar habar nu am unde s-a angajat pe urmă.

— Ar fi putut miss Wilcox să se fi măritat și să devină astfel Mrs. Oliver?

Mrs. Pargenter râse:

— M-ar mira. Nu era interesată de bărbați.

— Ce vreți să spuneți? Ridică Hopkins din sprâncene.

— Păi, am auzit cameristele șușotind că ea era îndrăgostită de croitoreasa miss Coats din Fowey, care îi cosea rochiile lui lady Carmichael. Pe miss Coats o cunoșteam, pentru că atunci când lucra la Blickling Hall, mânca împreună cu personalul. O dată am văzut-o plimbându-se mână în mână cu miss Wilcox pe câmp.

„Ceea ce explică de ce Blickling Hall era atât de important pentru Mrs. Oliver, încât să păstreze o fotografiei a proprietății”.

Pentru Hopkins, femeia asasinată era încă Mrs. Oliver. El își aminti și de broșa cu păr blond-roșcat găsită de Victoria în caseta aceleia.

— Miss Coats mai trăiește și cumva… este blondă?

— A căzut victimă aceleiași epidemii ca bătrâna lady. Și în ce privește a doua întrebare a dumneavoastră, avea părul negru ca al unei țigănci.

După ce Mrs. Pargenter se retrase iarăși la bucătărie, Hopkins căzu pe gânduri. „Am descoperit astfel câteva lucruri interesante despre

Mrs. Oliver. Un detectiv particular este pe urmele ei și ea într-adevăr a preluat un nume fals”.

Sorbi o gură bună de bere. Noile informații reprezentau piesele unui puzzle și dacă erau puse la locul potrivit puteau aduce o importantă contribuție la rezolvarea misterului.

Capitolul cincisprezece

— Luați loc, Ryder!

Comisarul îi arătă fotoliul din piele din fața biroului său. Purta un costum de seară, un plastron întărit alb și o cravată albă. Draperiile din catifea de un roșu-închis ale camerei de lucru erau trase. În semiîntuneric, deasupra căminului, atârna un tablou în care fumul de praf de pușcă se înălța deasupra corăbiilor. Jeremy Ryder nu întrebase niciodată ce bătălie redase pictorul. Dar bănuia că era vorba de Trafalgar.

— Așteptați pe cineva, sir? se interesă el politicos.

— Da, trebuie să ne grăbim. Soția mea și cu mine dăm un dineu. Ce mai este nou, Ryder?

— În ultimele zile, niciun spion rus sau francez nu a încercat să iasă din țară. Este valabil și pentru mijlocitori.

— Deci însemnările lui Sunderland par să nu fi ajuns în mâini nepotrivite, indiferent unde le-a păstrat. Domnul să ne aibă în pază dacă asta s-ar întâmpla.

Comisarul se ridică și începu să se plimbe cu pași mari pe covorul persan.

Jeremy Ryder auzi clopoțelul de la intrare și voci îndepărtate. Se părea că sosiseră primii invitați. Se abținu să spună că fusese un joc cu focul din partea guvernului să îl lase să facă ce vrea pe sir Francis și să spere că va putea folosi într-o zi însemnările lui în scopuri proprii.

— Cu permisiunea dumneavoastră, zise el, ca și până acum, eu sunt convins că sir Francis nu a fost omorât de un spion străin, ci de una dintre victimele șantajate de el.

— Se poate, dar și în acest caz va trebui să găsim rapid locul în care și-a ascuns Sunderland notițele incriminatoare. Conacul lui de la țară și casa din St. James Square au fost între timp

temeinic percheziționate, dar nu s-a găsit nimic. Comisarul se opri în fața lui Jeremy Ryder cu o mină încordată. Eu încă am îndoieli că a fost o mișcare inteligentă să scrieți un articol în *Spectator* în care să puneți în discuție ipoteza unui asasinat motivat politic.

— Această ipoteză este prea grosolană, sir. Colegii mei investighează cu grijă. Foarte curând cineva ar fi pus-o pe tapet. Îndoindu-mă primul în mod public, putem canaliza cercetările până la un anumit grad. În plus, nu sunt doar colaborator al departamentului dumneavoastră secret, ci și jurnalist, și angajat al unui ziar. Îi furnizez ziarului povestea.

Jeremy Ryder zâmbi.

— În primul rând contează loialitatea dumneavoastră față de țară și de misiune.

În tonul comisarului se simțea o anumită asprime.

— Sir, eu nu am probleme cu loialitatea, răspunse hotărât Jeremy Ryder.

— Bun. Comisarul dădu din cap, apoi întrebă: Există noutăți de la mica Bredon?

— Desigur. Jeremy își modifică poziția din fotoliu și se așeză picior peste picior. Miss Bredon știe că Mrs. Oliver îl cunoștea pe sir Francis. În plus, a mai aflat că a fost spartă casa din St. James Square și că Scotland Yard nu dă mare importanță acestei spargeri. Ea și majordomul ei au decis să afle asasinul lui sir Francis.

— Glumiți?

Comisarul îl privi fix, nevenindu-i a crede.

— Nu, vorbesc cât se poate de serios. Chiar dacă nu îmi este clar care este motivația lui miss Bredon. Faptul că îl consideră pe Armitage incapabil nu mi se pare un motiv suficient.

— Am să îi cer bunicului ei să aibă grijă s-o facă să renunțe la această intenție.

— Mie îmi place miss Bredon, sir. De aceea nu aș dori să aibă probleme.

— Doar nu v-a sucit capul micuța, Ryder?

Comisarul ridică din sprâncene.

— Nu, sir, nu a făcut-o. O găsesc doar foarte energică. Jeremy Ryder ridică din umeri. Vă rog să mă lăsați pe mine să o supraveghez. Voi avea grijă să nu ne facă necazuri. Și, în plus… așa cum o cunosc eu pe miss Bredon, faptul că bunicul ei va interveni o va face să fie și mai hotărâtă în ideea de a afla criminalul.

Comisarul se gândi rapid. Apoi dădu aprobator din cap și spuse:

— Bine, vi-o las în supraveghere pe miss Bredon. Dar fiți atent și raportați-mi.

Victoria stătea pe covor în camera de lucru a tatălui. Când întoarse capul îl văzu pe acesta în spatele ei, la birou, unde studia o carte și lua notițe. Ea mai dădu o pagină a cărții cu poze. Dar povestea cu ursul care făcea o plimbare la râu o plictisea. Se ridică și se furișă în camera el de unde luă hârtie și culori. În baie, umplu un pahar cu apă. Își vârî sub braț foile de hârtie și cutia cu culori, și în mână cu paharul reveni în camera de lucru.

Tatăl ei o privi scurt și îi zâmbi înainte de a se adânci din nou în munca lui. Victoria se întinse pe podea, împrăștie hârtiile pe jos și deschise cutia cu culori. Îi plăceau culorile, în mod special roșul-închis. Concentrată vârî o pensulă în apă. Mai întâi pictă păpușa. Pe urmă observă că soarele descria cercuri de lumină pe parchet. Ceea ce îi plăcu și mai mult. Începu să picteze cercurile. Cercuri în tonuri de alb și galben pe fond maro deschis. Apoi, pur și simplu, i se făcu chef să traseze cercuri și linii de toate culorile pe hârtii. Era atât de adâncită în această preocupare încât sesiză că tatăl ei se ridicase abia când umbra lui căzu pe ea.

Victoria ridică privirea. Era mândră de ceea ce desenase și se aștepta să îi placă și tatălui ei. Dar

chipul lui era desfigurat şi alb de furie. Acesta se aplecă şi ridică mâna ca pentru a o lovi. Instinctiv, ea se retrase. Paharul se răsturnă şi apa se vărsă peste opera ei. El o apucă de braţ şi o ridică în picioare.

„Doar ştii că nu îmi place să pictezi", se răsti el.

Vocea şi chipul lui i se părură complet străine. Acesta nu mai era tatăl ei iubit. Era un uriaş ameninţător şi straniu.

Pe Victoria o cuprinse groaza. Nu putu decât să îl privească fix, în timp ce o cuprindea o tristeţe paralizantă.

Când se trezi, mai era încă sub influenţa visului. În cameră stăruia întunericul. Limbile micului ceas deşteptător de pe noptieră arătau ora cinci. În amintirile ei, tatăl i se arăta totdeauna iubitor. Existase oare cu adevărat această scenă de coşmar? Ori subconştientul ei acţiona sub influenţa învinuirilor proferate de sir Francis?

Brusc, i se păru că aude paşi în locuinţă. „Hopkins este plecat", îi trecu imediat prin minte. În casa lui Mrs. Grant avusese loc o spargere. Poate că asasinul o ucisese pe Mrs. Oliver chiar acolo. De ce nu se gândise să-şi ia în cameră pistolul aflat într-un sertar al biroului tatălui ei?

Victoria căută pe întuneric chibriturile de pe noptieră şi aprinse mica lampă cu petrol. Apoi coborî uşor din pat şi merse prin cameră în picioarele goale. Pe o etajeră îşi păstra trusa foto. Alături era sprijinit şi trepiedul metalic. Îl apucă şi trase cu urechea. În casă era linişte. Doar din stradă pătrundea zgomotul îndepărtat al unor copite şi al roţilor unei trăsuri. Victoria apăsă întrerupătorul şi în clipa următoare se aprinse lumina, care i se păru cu totul neobişnuită.

Ţinând strâns în mână trepiedul, deschise cu băgare de seamă uşa camerei şi aruncă o privire pe coridor. Nu era nimeni. Cu respiraţia tăiată, alergă

la ușa de la intrare, trase zăvorul și privi afară. Pe scări era întuneric, însă jos, în hol se zărea o lumină slabă. Victoria aprinse lumina electrică și pe coridor și examină încuietoarea ușii. Nu putu să descopere nicio urmă de forțare. Nu se auzea nimic. Alergă totuși în camera de lucru a tatălui ei, ca să ia pistolul. Cu acesta se simțea mai în siguranță.

Tocmai așezase pe birou caseta din piele în care era păstrată arma, când privirea îi căzu pe fotografia mamei sale, Amelie, aflată acolo alături de fotografii ale ei.

Deodată o străfulgeră o amintire. Mai întâi fu doar mirosul de vopsele și terebentină. Apoi îi apăru și mama ei stând în fața unui șevalet. Aceasta ținea în mână o pensulă și purta un halat plin cu urme de vopsele.

Victoria uită de teama spărgătorului. Se gândi că nu cunoștea mai niciunul dintre tablourile pictate de mama ei și că pe pereții locuinței nu atârna niciunul dintre ele. Doar la o expoziție ce avusese loc în urmă cu doi ani văzuse întâmplător două dintre schițele ei. Peisaje în acuarelă și în cretă pastel. Foarte delicate și totuși foarte expresive. Una reprezenta o uliță de țară, înzăpezită sub un cer senin de iarnă, cealaltă un drum printre câmpuri toamna. În timp ce privise tablourile, credea că simțise frigul și că mirosise izul cerealelor și al frunzelor veștejite. Timp de două săptămâni, se dusese la acea galerie aproape zi de zi, pentru a privi tablourile. S-ar fi dus și de mai multe ori, dar colecționarul vânduse ambele lucrări. Victoria nu îi spusese niciodată ceva tatălui ei despre aceste vizite.

În timp ce privea fotografia mamei, gândurile îi zburau mai departe. Dacă tatăl nu suporta să aibă picturile mamei ei, de ce îi ținea fotografia pe birou? De ce nu resimțea aceeași durere văzându-i chipul?

„Toate astea nu au niciun sens. De fapt, această contradicție trebuia să îmi fi atras atenția mult mai devreme. Ce îmi ascunzi?”, gândi ea privind în jur.

Într-un sertar al biroului se aflau agendele în piele ale tatălui ei. Le scoase în grabă și le privi. Așa cum se temuse sau chiar se așteptase, lipseau cele dintre anii 1891 și 1894, la fel ca în cazul jurnalelor zilnice.

Victoria începu să scotocească sistematic camera. După ce termină, trecu în dormitorul tatălui ei. Pe pat era cuvertura lui verde și pe masă cartea din care citise până la scurt timp înaintea morții, *Îngeri și nebuni* de Edward Morgan Forster. Hopkins și Victoria îi dăduseră hainele în urmă cu câteva luni. Așa că dulapurile erau goale și Victoria trecu repede de ele. Ca și în camera de lucru nici aici nu găsi nimic din ceea ce i-ar fi putut da un răspuns la ce o frământa.

Frustrată, se sprijini de un fel de canapea capitonată aflată la capătul patului. Tatăl ei fusese un om riguros. Victoria înțelese că el îndepărtase din casă orice indiciu referitor la secretul lui.

„Să nu crezi că mă voi mulțumi cu asta”, gândi ea cu înverșunare. „Voi descoperi ceea ce ascunzi de mine, îți jur!”

Brusc, remarcă dâra subțire de lumină ce cădea pe covor prin crăpătura dintre cele două părți ale draperiei. Imediat, pendula din bibliotecă bătu de șapte ori.

„Peste patru ore am stabilit întâlnirea cu Randolph”, îi trecu ei prin cap.

Când Victoria se duse la fereastră și trase puțin draperia, clipi surprinsă de razele soarelui ce răsărea. Înghiți în sec. Ah, oare de ce nu ploua? Dacă ploua, nu ar mai fi fost nevoită să iasă cu Randolph la plimbare călare. Dar își propusese să clarifice legătura cu el. Așa că nu îi rămânea de făcut altceva decât să își respecte promisiunea făcută.

∵

În timp ce străbătea străzile pe bicicletă, Victoria resimți ca o bătaie de joc faptul că vremea în dimineața aceasta era deosebit de frumoasă. Soarele dădea o sclipire roz fațadelor crem clasice ale caselor, amintindu-i de Italia și de clădirile de acolo.

Înainte de a părăsi casa, se mai privise o dată în oglindă. Părul îi era strâns la ceafa într-un coc. În costumul de călărie cu jachetă neagră, cu pantaloni bej și cu joben arăta ca un tânăr ceva mai delicat.

În mijlocul Gloucester Square se afla o grădină fermecătoare, în care creșteau arbori bătrâni înalți. Reședința familiei Warwick era o clădire care se întindea aproape pe toată lungimea pieții. Parterul era zugrăvit într-o nuanță deschisă, iar cele două etaje erau îmbrăcate în cărămidă roșie. În timp ce Victoria se pregătea să își lase bicicleta pe aleea lată, văzu doi îngrijitori care plimbau o iapă castanie grațioasă și un roib cu o stea albă în frunte, evident un armăsar.

„Caii noștri pentru plimbare…”

Victoria urcă încordată treptele de la intrare și bătu cu mânerul în ușă. Îi deschise un valet tânăr.

— Cu ce vă pot ajuta, sir?

Băiatul o privea nedumerit.

— Ducele mă așteaptă, răspunse Victoria cam de sus, pentru a-și ascunde iritarea. Numele meu este Bredon.

— Oh… Acum, servitorul își dădu seama că aceasta era femeie și se holbă la ea buimăcit.

Ceea ce, îi trecu Victoriei prin minte, ar fi provocat dezaprobarea lui Hopkins, deoarece, în opinia lui, un valet ar trebui să își păstreze calmul în orice situație. Ea încercă să își ascundă amuzamentul.

— … dacă ați dori să mă urmați… miss…

Tânărul o conduse pe Victoria printr-un hol cu pereți în tonuri pastelate și stucaturi aurite. Cupola din sticlă parcă făcea încăperea mai mare. O scară

cu două aripi urca într-o arcuire ușoară la nivelul superior.

Încăperea în care servitorul o rugă pe Victoria să aștepte era mică, dar frumos mobilată. Tapetul galben îi conferea luminozitate și un aer vesel. În concordanță cu stilul casei, canapeaua și cele două scaune erau clasice. Într-o vitrină se aflau porțelanuri chinezești. Prin ferestrele înalte până aproape de tavan, Victoria zărea grădina.

Din hol se auziră pași. Ea se întoarse spre ușă în momentul în care aceasta se deschise și intră Randolph, în costum de călărie și cu jobenul în mână. Acesta o măsură un moment cu privirea.

— Acum înțeleg de ce tânărul meu valet era atât de răvășit, rosti el sec.

— Nu trebuie să ieșiți cu mine, dacă nu doriți.

Victoria îl privi sfidătoare pe Randolph, dar inima îi bătea să îi sară din piept.

— De ce să renunț la o ieșire cu dumneavoastră?

— Asta înseamnă că… nu vă deranjează… se bâlbâi Victoria, care nu se mai putea preface.

— Vă referiți la costumul dumneavoastră? Randolph zâmbi. Vă vine foarte bine. Haideți să mergem!

∵

Ca să nu încurce circulația, Victoria și Randolph parcurseră porțiunea de drum până în Hyde Park unul în spatele celuilalt.

„Randolph apare în public cu mine, deși port pantaloni!”

Victoriei încă nu îi venea să creadă. Privea cu ochi strălucitori în jurul ei. Multe tufe și mulți pomi din Hyde Park începeau să înverzească. Ici și colo, pe ramuri apăreau flori. Pe micul lac pluteau bărci cu vâsle. În afară de ea și de Randolph, în dimineața aceasta, mai erau și alți călăreți.

Randolph își struni armăsarul ca să meargă paralel cu ea.

— Cum v-ați petrecut timpul de când ne-am văzut la bal? întrebă el.

— Am fotografiat mult.

Nu voia să vorbească despre faptul că încerca să îl descopere pe asasinul lui sir Francis. Cu toate că Randolph îi tolera costumul de călărie, nu își putea totuși imagina că el ar fi foarte entuziasmat de o femeie care vâna un criminal. Și, în plus, nici nu voia ca în acest moment să se gândească la sir Francis și la secretul tatălui ei, ci voia, pur și simplu, să se bucure de plimbarea călare.

— Este oricum neobișnuit pentru o femeie să câștige bani în acest fel.

— Dumneavoastră ce credeți că ar fi tipic femeii? Să facă pălării ori să coasă rochii? întrebă Victoria înțepată.

— Prin „neobișnuit" nu am vrut să spun că nu îmi plac fotografiile făcute de dumneavoastră ori că vă dezaprob munca. Randolph râse și adăugă: Păreți să mă considerați foarte redus la minte.

— Nu redus la minte, ci conservator.

— Bine. Atâta vreme cât mă considerați doar conservator, și nu reacționar, sunt mulțumit.

— În Italia am avut deseori ocazia să discutăm. Și veți fi de acord că de cele mai multe ori părerile noastre erau divergente. Iapa evită o pungă de hârtie purtată de vânt, dar Victoria o liniști rapid, porniră mai departe și i se adresă din nou lui Randolph: Ieri am scris capitolul referitor la Perugia din ghidul turistic al Italiei.

— Îmi mai amintesc destul bine cum stăteam pe treptele din fața catedralei și priveam acea remarcabilă fântână. Și cum după aceea am trecut pe sub un apeduct medieval. Au fost zile foarte frumoase. Rareori m-am mai simțit atât de fără griji ca atunci. Randolph se opri brusc din vorbit, apoi adăugă: și asta avea legătură cu dumneavoastră.

— Chiar așa?

Victoria zâmbi.

— Da…

Dar înainte ca Randolph să fi avut timp să se explice, de ei se apropie o călăreață blondă și elegantă – Isabel. Victoria fusese atât de concentrată asupra lui Randolph, încât abia acum o observă pe vara ei.

„Ah, asta mai lipsea!”

Victoria își înăbuși un oftat. Deoarece fusese cât se poate de convinsă că Randolph va respinge să iasă cu ea îmbrăcată în pantaloni, nu se mai gândise dacă bunicul și mătușa Hermione ar fi de acord cu asta.

Probabil însă că și fără Isabel le-ar fi ajuns la ureche…

Un tânăr atractiv o însoțea pe vara ei. Cu siguranță un candidat la însurătoare nobil și bogat.

— Duce, ce surpriză plăcută să vă întâlnesc! Isabel îl salută pe Randolph cu un surâs amabil, înainte de a i se adresa însoțitorului: Lord Leicester, îmi permiteți să vi-o prezint pe vara mea? Din păcate, ea are o slăbiciune pentru hainele bizare. Sper totuși că nu va trebui să o văd într-o zi în uniformă de pușcăriaș.

— Glumiți.

Lordul Leicester își muta cam nesigur privirea de la Isabel la Victoria.

— Oh, nu. Victoria arde de dorința de a ajunge la pușcărie ca martiră pentru cauza sufragetelor. Ea strânse disprețuitor din buze și adăugă: Mătușa Hermione m-a asigurat că nu tu l-ai omorât pe sir Francis. Sper că nu se înșală.

— Să ajung la pușcărie pentru sir Francis ar fi prea mult pentru martiriul meu, scutură Victoria din cap.

— În orice caz, la închisoare nu te voi vizita.

— Contactul cu realitatea ți-ar prinde bine.

Isabel făcu un gest de respingere cu mâna.

— Serbările de binefacere îmi oferă destulă realitate.

— Exact la asta mă refeream când remarcam că îți lipsește contactul cu realitatea, ripostă sarcastic Victoria.

Isabel mângâie gâtul iepei ei, care începu să danseze neliniștită.

— Știți, lord Leicester, vara mea muncește și mai este și mândră pe deasupra. Ea se opri scurt și privi peste umărul însoțitorului ei, înainte de a-i fi apărut un zâmbet pe chip, și arătă către pajiște, unde se afla un bărbat cu un aparat de fotografiat. Victoria, cred că tocmai ai fost fotografiată. Chiar ai devenit un subiect preferat de paginile mondene.

„Fotografia cu mine în pantaloni, în ziare, îi va entuziasma cu siguranță și mai puțin pe mătușa Hermione și pe bunicul”, gândi Victoria.

Dar nu lăsă să i se vadă îngrijorarea. După ce Isabel mai schimbă câteva cuvinte cu Randolph, ea și lordul își continuară drumul călare.

— Cred că bunul Leicester a fost cam copleșit de schimbul de lovituri dintre dumneavoastră și vara dumneavoastră.

Victoria oftă:

— Mă tem că vara mea îmi dezvăluie cele mai rele fațete.

— Nu sunteți chiar atât de diferite.

— Nu consider asta un compliment.

— Dumneavoastră și vara dumneavoastră sunteți două personalități puternice.

Amândoi călăreau prin grădina italiană printre bazinele cu apă, fântânile și statuile în stil antic. Victoria consideră uimitor faptul că așa ceva exista în mijlocul Londrei.

— Am auzit că bunicul dumneavoastră a intervenit ca în ziare să nu apară nimic despre interogatoriul la care v-a supus Scotland Yard.

Randolph o privi dintr-o parte.

— Este adevărat. A vrut să evite un scandal. Dumneavoastră nu v-ar fi teamă de un scandal?

— Nimeni nu apreciază implicarea într-un scandal.

— Răspuns evaziv.

— Aș lua în considerare un scandal doar dacă ar exista un motiv temeinic.

— Și acela care ar fi?

Tonul Victoriei fu unul glumeț, dar întrebarea ei era una foarte serioasă.

— Hm… dragostea…

„Cu asta, Randolph vrea să îmi dea de înțeles că el este îndrăgostit de mine și că ar putea trece peste implicarea mea într-un scandal, ori îi interpretez eu greșit cuvintele?”

Victoria se temu că spera prea mult.

— Am zis mai devreme că în Italia m-am simțit atât de fără griji și datorită dumneavoastră.

Randolph o privi fix.

— Da, îmi amintesc. Victoria încercă un ton indiferent.

— Mă bucură prezența dumneavoastră și îmi place nonconformismul dumneavoastră.

Victoria plecă privirea pentru a ascunde de Randolph faptul că fața i se luminase. Poate că ea se înșela în privința spuselor lui, dar poate că nu…

Capitolul șaisprezece

— Cele două doamne chiar seamănă cu verișoara mea Isabel, îi șopti Victoria lui Constance. Sunt sigură că au venit aici doar pentru a simula caritatea și iubirea aproapelui.

Privi discret femeile aflate la o altă masă, în spatele unui cazan mare emailat, plin cu supă, și încercă să își ascundă zâmbetul. Lady Florence și lady Charlotte aveau aproximativ treizeci și cinci de ani și erau chiar drăguțe. Aveau părul strâns într-un coc în vârful capului și câteva bucle drapate pe frunte. Erau îmbrăcate ostentativ în negru, în haine simple, dar prin întreaga atitudine arătau că nu se simțeau prea în largul lor aici.

— Și Isabel ar strâmba din nas și ar fi la fel de crispată. Pariez că și-au împrumutat fustele și bluzele de la cameriste.

— Mă tem că ai dreptate.

Constance oftă. Și ea purta o fustă comodă, de culoare gri, și o bluză simplă, cu o mică garnitură de dantelă. Dar nu pentru că se temea că se va murdări, ci pentru că nu voia să le facă să se simtă prost pe femeile care veneau la masa săracilor.

— Din păcate, depindem de donațiile lui lady Florence și lady Charlotte, continuă Constance pe un ton jos. Altfel le-aș fi spus că ne putem lipsi de ajutorul lor. Oameni ca ele mă fac să fiu veșnic recunoscătoare Revoluției Franceze.

— Da, te fac să speri chiar la o revoluție mondială comunisto-anarhistă.

Victoria se întrerupse când Alfred, un irlandez mătăhălos, mai aduse un cazan plin cu supă și îl așeză în fața lor. Fusese boxer, de aceea avea și nasul strâmb.

— Tăieței cu carne de berbec, o auzi Victoria spunând pe una dintre doamne. S-au gătit și cartofi, și varză. Cu astea se vor sătura și femeile, și copiii.

Sala în care luau masa aceștia era încăpătoare și sărăcăcios mobilată. Mesele lungi din lemn și băncile erau uzate, dar curate. Același lucru se putea spune și despre vesela din ceramică și despre tacâmurile din tablă. Prin ușa deschisă, Victoria putea să vadă încăperea alăturată. Acolo atârna pe perete o tablă din ardezie, pe care o tânără învățătoare scrisese cu creta litere și cuvinte. De două ori pe săptămână, femeile și copiii mai mari aveau ocazia de a primi nu doar o masă gratuită, ci și lecții de citit și scris. Acest proiect îi era foarte drag lui Constance. Umplea stomacurile flămânde ale femeilor și copiilor sărmani și deseori subnutriți, dar, pe termen lung, soarta lor putea fi îmbunătățită doar prin instruire.

Victoriei i se păru că trecuseră mai mult de trei ore de când se despărțise în Gloucester Square de Randolph. East End se afla la doar câteva mile, dar era cu totul altă lume. Pe drumul către sala din Whitechapel High Street, pe care asociația lui Constance o închiriase, văzuse un bărbat care aduna resturi de mâncare de pe stradă și le mânca. Copii rahitici, cu ochi goi, vagabondau pe marginea străzii. Deși era încă lumină, Victoria întâlnise mulți oameni beți, iar la un colț o prostituată care își aștepta clienții, având alături un bebeluș sumar îmbrăcat, așezat pe pământul rece. Și aceasta nu era cea mai rea față a East End, altfel Victoria nu ar fi cutezat să treacă pe aici cu bicicleta.

Alfred deschise ușile și un șir de femei și copii pătrunseră în sală. Victoria și Constance le puneau supă la adulți și copii mai mari și terci de ovăz la cei mici și la sugari.

— Leah, ai găsit de lucru la croitoreasa pentru care ți-am scris recomandarea? o întrebă Constance pe o femeie scundă și blondă, cârnă, îmbrăcată într-un pardesiu peticit în mai multe locuri.

— Da, madam, am găsit. Vă mulțumesc că ați intervenit pentru mine, răspunse Leah și îi adresă lui Constance un zâmbet care îi dezvălui dantura știrbă.

În timp ce coada înainta, Victoria constată că prietena ei le cunoștea pe multe dintre femeile de aici. Se interesa dacă acestea mai aveau ori își găsiseră de lucru sau dacă copiii bolnavi se simțeau mai bine. Pe o femeie firavă, cu chipul palid, sluțit de un hematom, o întrebă direct dacă o mai bătea bărbatul. Femeile păreau să aibă încredere în Constance, pentru că își deschideau inima în fața ei.

Victoria avu nevoie de ceva vreme ca să se obișnuiască cu mirosul trupurilor nespălate. Era însă impresionată că multe femei nu își pierduseră complet mândria. Deseori descoperea pe hainele lor roase și peticite câte o garnitură mică sau o panglică prin care încercau să își creeze o oarecare respectabilitate.

„Iar eu îmi fac probleme din cauza unui costum de călărie”, își spuse ea în gând mâhnită.

Cam după o jumătate de oră, coada se mai micșoră. În fața mesei unde se aflau Victoria și Constance mai așteptau o jumătate de duzină de femei și copii. La masa la care se aflau lady Florence și lady Charlotte nu era nimeni. Victoria tocmai punea terci de ovăz pentru un sugar cu scutecul plin, care urla cât îl ținea gura, când îi atrase atenția o roșcată înaltă. Avea în jur de treizeci de ani și un păr buclat, de o nuanță mai intensă decât părul Victoriei. Dacă o arsură nu i-ar fi urâțit obrazul drept, ar fi fost o frumusețe, cu trăsături regulate, cu pomeți înalți și cu ochii albaștri sclipitori. Se ținea dreaptă asemenea unei regine, dar era totuși o prostituată. Avea buzele și obrajii vopsiți cu roșu, iar sub pardesiu purta o rochie cu decolteu adânc.

Prostituata privi puțin în jur. Se hotărî să nu stea la rând și se duse la masa unde erau lady Florence

și lady Charlotte. Amândouă avură un gest reflex de retragere.

— Noi suntem o organizație respectabilă, rosti din vârful buzelor revoltată lady Florence. Nu distribuim ajutoare femeilor decăzute.

— Nu te mai ambala. Totdeauna am primit aici ceva de mâncare. Prostituata își înfipse mâinile în șoldurile puternice și le măsură pe cele două nobile cu o privire disprețuitoare. Avea vocea gravă, de fumătoare, și un accent irlandez puternic. Mă invidiați cumva? Pun pariu că niciun bărbat nu ar fi interesat de voi.

— Ce vreți să spuneți? scheună lady Charlotte.

În același timp, lady Florence țipă isterizată:

— Alfred, dați-o imediat afară pe această femeie nerușinată!

Alfred privi întrebător spre Constance, care urmărise și ea scena și clătină din cap:

— Ce înseamnă asta? Noi nu respingem pe nimeni! zise ea supărată.

— Mă ocup eu. Victoria puse farfuria cu terci în mâna mamei cu copilul care urla, apoi se duse la femeia cu păr roșu și o luă de braț. Veniți cu mine, vă aduc imediat o farfurie cu supă, îi spuse ea prietenoasă.

Femeia se lăsă condusă la o altă masă și se așeză pe bancă. Când Victoria reveni cu o farfurie plină, o cercetă curioasă.

— Pe tine te cunosc, spuse aceasta în cele din urmă. Te-am văzut la demonstrația din fața Parlamentului și la adunarea la care a vorbit Emmeline Pankhurst.

— Sunteți… ești sufragetă activă? întrebă Victoria perplexă.

Văzând că prietena ei Constance se descurca singură, se așeză alături de femeie.

— N-ai fi crezut, nu? zise ea ridicând ironic din sprâncene în timp ce ducea la gură lingura cu supă. De ce nu aș fi pentru dreptul de vot al femeilor, doar pentru că sunt o prostituată?

— Firește, îmi pare rău, se scuză Victoria.

— Grasul ăla te-a cam pus în dificultate în fața Parlamentului. Te-a predat poliției? Eu abia am scăpat de arestare.

— M-a salvat un ziarist.

— Să revenim: ți se pare neobișnuit că sunt sufragetă. Ca să nu mai vorbim că multe dintre sufragete mă vor la fel de puțin ca alea – și prostituata aruncă o privire plină de dispreț celor două doamne. Dar mă duc din când în când la demonstrații și la adunări. Sunt pentru ca femeile să voteze, să facă legi și să decidă asupra vieții lor. Am cunoscut prea mulți indivizi ticăloși pentru a lăsa puterea în mâinile lor. Mai luă câteva linguri cu supă înainte de a continua să vorbească: De fapt, aici nu vin pentru mâncare, ci pentru că există cărți și pot să citesc. Uneori, profesoarele sunt atât de cumsecade încât mi le împrumută. Dar dacă pot primi și altceva gratis… Femeia zâmbi. Goli farfuria și o împinse la o parte. Arătă către cicatricea care o desfigurase: pe asta o am de la un asemenea individ. Este drept că i-am plătit-o și eu mai târziu. Nu a mai maltratat altă femeie. Privirea ei deveni tăioasă și Victoria nu se îndoi că bărbatul își regretase fapta. Femeia o măsură iarăși cu privirea și zâmbi: Eu mă numesc Caitlyn.

— Victoria.

Victoria îi întoarse zâmbetul.

— Cumva Victoria Bredon?

— Da, răspunse mirată Victoria. De unde îmi cunoști numele?

Câțiva copii trecură prin sală făcând tărăboi și fură calmați de mamele lor cu ocări și palme.

— Unul dintre sticleții de la Scotland Yard m-a interogat în legătură cu asasinarea acelui sir Francis, spuse Caitlyn când se făcu din nou liniște. Un individ scârbos și gras, cu început de chelie și păr șaten-roșcat.

— Inspectorul Armitage?

— Da, așa îl chema. Armitage vorbea cu un alt sticlete că o anume Victoria Bredon, fiica unui medic legist și nepoata unui duce, a fost și ea interogată. Am reținut numele Bredon din cauza tatălui tău. El l-a scăpat de spânzurătoare pe un matroz irlandez pe care îl cunoșteam. Poliția îl învinuise de uciderea unui cămătar. Însă tatăl tău a dovedit că fusese omorât de o rudă. Și pentru că tu susțineai sufragetele, m-am gândit că ai putea fi Victoria Bredon, încheie ea ridicând din umeri.

— Deci cei de la Scotland Yard te-au interogat în legătură cu asasinatul pentru că susții sufragetele? întrebă interesată Victoria.

— Sufragete, irlandezi, prostituate… Caitlyn făcu un semn a lehamite. Toți sunt suspecți pentru poliție. Oricum, acest sir Francis a fost un șobolan ticălos. Nu îmi pare rău pentru el.

— L-ai întâlnit personal?

— Nu, dar am auzit destule despre el. Nu doar că vâna sufragetele. A fost și prin East End. Vezi Doamne ca să închidă bordeluri și să stârpească imoralitatea. Dar în realitate a fost ca să spioneze.

— De unde știi asta? întrebă surprinsă Victoria.

— M-am împrietenit cu o fetișcană care îl servea. Orla face bani într-un bordel pentru nobili. Ea mi-a povestit că sir Francis se întâlnea regulat cu patroana. O fi fost ea odată o frumusețe, dar acum are peste șaizeci de ani și mai este și grasă. Caitlyn rânji și continuă să povestească: Nu-și satisfăcea cu ea plăcerile carnale, da, cu siguranță că voia de la ea informații despre clienți.

— Le-ai povestit celor de la Scotland Yard despre asta?

— Că sir Francis avea treabă cu o prostituată tânără și că voia informații de la patroana bordelului? Caitlyn râse. Evident, că m-ar fi și crezut…

— Aș vrea să discut cu tânăra. Îmi poți face cunoștință cu ea?

— Și de ce vrei asta?

— Spre deosebire de Scotland Yard, eu cred că sir Francis era un șantajist și că a fost ucis de una dintre victimele lui. Vreau să aflu criminalul.

— O domnișoară fină ca tine vrea să dezlege o crimă? Caitlyn izbucni iarăși în râs. Vezi să nu facă pe ei cei de la Scotland Yard din respect pentru tine!

Victoria simți că roșește. Înțelegea bine faptul că interlocutoarea îi considera intenția absurdă.

— După cum deja știi, tatăl meu a fost medic legist, începu ea.

— Cu toate acestea, te consider într-o ureche.

Caitlyn se ridică. Victoria i se așeză în cale și încercă să o convingă. Caitlyn clătină încet din cap.

— Dar tu n-ai habar de nimic, șuieră ea. Ce te faci dacă în East End se dă la tine un tip?

În mână îi sclipi lama unui cuțit și făcu o mișcare spre Victoria.

Instinctiv, Victoria se trase un pas lateral, îi prinse brațul și o dezechilibră. Aceasta căzu la podea și scăpă cuțitul din mână. Femeile și copiii scoaseră țipete de spaimă. Cu coada ochiului, Victoria îi văzu pe Constance și pe Alfred fugind spre ea. Victoria îndepărtă cuțitul. Caitlyn se holba la ea și își freca brațul.

— Victoria, ești rănită?

Constance o îmbrățișă speriată.

— Afară! Ieși imediat!

Alfred o târa violent pe Caitlyn după el.

Victoria îi ignoră pe cei care îi săriseră în ajutor. Trase adânc aer în piept și abia acum pricepu ce se întâmplase.

— Acum crezi că știu să am grijă de mine? o întrebă ea pe Caitlyn.

Un zâmbet apăru brusc pe chipul ei.

— Gata, am priceput, spuse ea, poți să ai grijă de tine. Dacă vrei, mergem imediat la Orla. Acum nu este multă lume acolo.

∵

Bordelul pentru nobili unde lucra Orla se afla la aproximativ douăzeci de minute de mers pe jos de sala în care se servea masa săracilor. Străzile erau mărginite de case pline de funingine, cu două ori trei niveluri. Multe ferestre nu aveau geamuri. Din loc în loc, între clădiri, erau întinse sfori pe care atârnau scutece zdrențuite și lenjerie jerpelită. Cu toate că în această după-amiază târzie mai strălucea soarele, Victoriei lumina îi părea difuză. Probabil din cauza fumului adus de vânt de la fabricile de pe malul celălalt al Tamisei, care îi și irita plămânii. Se întrebă cât de toxic putea fi aerul când mai era și ceață.

Caitlyn se mișca degajată pe străzi. Două prostituate pe care le întâlniră o examinară cu răutate pe Victoria, dar când o remarcară pe Caitlyn nu mai spuseră nimic, ci le ocoliră pe departe. Victoria presupuse că însoțitoarea ei era bine-cunoscută în East End și că se bucura de un oarecare respect.

— Tu de câți ani trăiești la Londra? o întrebă curioasă pe Caitlyn.

Victoria mai făcuse fotografii în fabrici și în cartiere sărace. Dar East End și mediul prostituatelor îi erau complet străine. Resimțea o anumită fascinație pentru acesta din urmă, în care se amestecau compătimirea și aversiunea.

— Aveam zece ani când am venit la Londra cu mama și cu sora mea mai mică, Becky. Când tata a murit, mama nu a mai putut plăti arenda pentru ferma noastră din Galway. Singura slujbă care a găsit-o la Londra a fost într-o fabrică de chibrituri. După trei ani s-a îmbolnăvit de la fosfor. A mai dus-o doi ani, apoi a murit.

— Îmi pare rău, rosti încet Victoria, gândindu-se cât de ocrotit fusese traiul ei până acum.

Știa cât de dăunător sănătății era fosforul. Acum câțiva ani, muncitoarele de la o mare fabrică făcuseră grevă din acest motiv. Dar mai durase

mult timp până când condițiile de lucru se îmbunătățiseră cu adevărat.

— Ca să le ajut pe mama și pe Becky, am muncit din greu într-o țesătorie, continuă Caitlyn. La scurt timp după moartea mamei, Becky a fost călcată de o trăsură și a murit și ea. Atunci m-am hotărât să fac bani ca prostituată. Eram mai câștigată.

Tonul ei era indiferent.

O clipă, Victoria putu să zărească peste acoperișuri Tower Bridge. Și acesta aparținea unei cu totul alte lumi.

— Și Orla este irlandeză, nu? Numele sună irlandez…

— Da, a ajuns aici acum doi ani. Și-a pierdut ambii părinți. Un proxenet i-a plătit locul pe un vas cu emigranți, promițându-i angajarea ca fată în casă într-o gospodărie de bogătași, biată naivă… Avea doisprezece ani și era frumoasă ca un înger. În port a dat de Molly, care o cumpărase de la negustorul de carne vie.

— Molly este proprietara bordelului?

— Da, confirmă Caitlyn. Dar Orla – chiar dacă nu-mi place să spun asta – putea să ajungă mult mai rău. Molly nu își tratează prost fetele, dacă acestea o ascultă. Și are grijă ca ele să mănânce bine. Clienții ei vor să pipăie forme rotunde și moi, nu un schelet. Și hainele fetelor lui Molly sunt dintre cele mai fine. Ea știe ce să le ofere clienților.

Trecură pe lângă o cotigă unde se vindeau organe. Locuitorii acestui cartier nu își puteau permite altfel de carne. Din cauza duhorii, Victoria își duse involuntar mâna la gură și la nas.

— Însă Orla este foarte delicată. Caitlyn dădu din cap și oftă. Într-o zi am găsit-o în lacrimi pe treptele de la St. Anne, în Underwood Road. Se considera o păcătoasă și nu avea curaj să intre în biserică. Am luat-o sub protecția mea.

Un moment, vocea îi deveni caldă și Victoria se întrebă dacă nu cumva Orla îi amintea lui Caitlyn

de surioara ei decedată.

— Ajungem imediat, spuse Caitlyn pe tonul ei obișnuit, înfipt. Din exterior, casa pare foarte dărăpănată. Nici nu ți-ai închipui cât de dichisită este pe dinăuntru. Ca să trecem de Molly trebuie să îi turnăm o minciună bună. Dar de cele mai multe ori, după-amiaza doarme.

Mai făcură câțiva pași pe stradă, când Caitlyn se opri brusc și înjură scurt.

— Ce s-a întâmplat? se miră Victoria.

În acel moment zări și ea polițiștii din fața intrării unei clădiri de trei etaje, cu fațada din cărămidă înnegrită de funingine. Pe ușă tocmai ieșea inspectorul Armitage.

— Trebuie să dispărem rapid!

Caitlyn o prinse pe Victoria zdravăn de braț și o trase într-o stradă lăturalnică, unde intrară într-un pub. Victoria se trezi într-o încăpere joasă, în semiîntuneric, unde duhnea a sudoare și a bere stătută. Câțiva bărbați ședeau la mese slinoase sau umblau pe lângă tejghea. Cei mai mulți lăsau o impresie dezagreabilă.

— Ai adus o domnișoară faină, Caitlyn. Un individ slab din spatele tejghelei îi rânji lui Caitlyn dezvelind un șir de dinți galbeni cu pauze. Făcu un semn în direcția Victoriei. Vrea să câștige ceva bani? Sunt gata să mă ofer.

— Ține-ți pliscul, Bert! i se adresă Caitlyn. De ce roiesc polițiștii la stabilimentul lui Molly? S-a pricopsit cu o razie?

— Molly ar fi fost cu siguranță fericită să mai treacă printr-o razie, hăhăi birtașul. Dar a mierlit-o.

Victoria și Caitlyn schimbară o privire.

— Te ții de glume, răspunse Caitlyn.

— Nu, Bert chiar spune adevărul, interveni unul dintre bărbații de la tejghea. Molly este moartă. Cineva i-a venit de hac. Am auzit de la un valet de acolo. Una dintre fete a găsit-o în camera ei cu beregata tăiată.

„A fost ucisă de cineva care avea legătură cu sir Francis”, îi trecu prin minte Victoriei.

— Mă poți scoate de aici fără să dau ochii cu poliția? i se adresă ea lui Caitlyn.

Nici nu se gândea de ce ar fi în stare bunicul ei și mătușa dacă inspectorul Armitage ar descoperi-o într-o speluncă îndoielnică din East End.

— Da, vino cu mine, răspunse Caitlyn, care i se adresă apoi lui Bert: Cu siguranță că nu ai nimic împotrivă să folosim ieșirea din spate.

Nu fusese o întrebare, ci o hotărâre.

— Hă, grohăi unul dintre bărbați, tare mi-ar plăcea să folosesc ieșirea ta din spate, Caitlyn.

Caitlyn îl ignoră. O trase după ea pe Victoria prin ușa de lângă tejghea, ce dădea într-o curte îngustă, plină cu butoaie, lăzi și troace.

— Sărim gardul pe acolo, spuse ea arătând o grămadă de lăzi.

„Bine că nu port corset”, gândi Victoria, își suflecă poalele rochiei și trecu un picior peste marginea zidului.

Când Victoria intră în casa din Green Park, după ce Caitlyn o condusese prin tot felul de străzi până în Mint Street, de unde luase o birjă, aici mirosea plăcut a cafea. Hopkins era în bucătărie la mașina de gătit și prăjea boabe de cafea într-o tigaie. Victoria se bucură să îl vadă. Vestea uciderii lui Molly, chiar dacă nu o cunoștea, o marcase.

— Miss Victoria, sunteți foarte palidă. S-a întâmplat ceva?

Hopkins o ajută să își scoată pardesiul și îi oferi un scaun.

— Da, ceva s-a întâmplat.

În timp ce majordomul pregătea ceaiul, Victoria îi povesti despre uciderea proprietăresei bordelului și despre faptul că aceasta îi furniza lui sir Francis informații despre clienți.

— Sunt convinsă că asasinul care îi are pe conștiință pe sir Francis și pe Mrs. Oliver a omorât-o și pe Molly, concluzionă ea. Cei trei

trebuie să fi știut ceva care îl punea în pericol. Mă întreb doar de ce nu a omorât-o mai devreme. Trebuia să se teamă că după cele două crime Molly se va duce la poliție.

— Nu neapărat. Hopkins clătină din cap. Scotland Yard a răspândit ideea că sir Francis a fost victima unui atentat. Și probabil că această Molly nu a văzut fotografia lui miss Wilcox din ziare.

— Miss Wilcox? Nu vă referiți la Mrs. Oliver? întrebă surprinsă Victoria și își luă cana de ceai cu amândouă mâinile.

— Aceasta este o altă poveste, pe care am să vi-o istorisesc imediat. Hopkins se duse la mașina de gătit, agită tigaia și adăugă puțin unt înainte de a reveni la masă. În stația Waterloo am cumpărat o ediție specială a unui ziar, în care se anunța moartea violentă a unei patroane de bordel bine-cunoscută în oraș. Cu siguranță este vorba de Molly. Scotland Yard presupune că a fost ucisă de un client ori de un spărgător. În articol nu a fost amintit inspectorul Armitage.

— Așadar, Scotland Yard vrea să ascundă dedesubturile asasinării lui sir Francis ca și până acum, spuse gânditoare Victoria.

— Ceea ce este de temut.

Faptul că Hopkins umblase ore în șir cu trenul, observă Victoria, nu părea să îl fi afectat. Ba, dimpotrivă, avea iarăși acea privire de câine de vânătoare pe care i-o remarcase de când începuseră investigațiile.

— Am să mă interesez cine a făcut autopsia cadavrului lui Molly. Poate că vom afla alte indicii importante.

— Ce ați descoperit unde ați fost, Hopkins? Citesc pe chipul dumneavoastră că aveți ce să-mi povestiți.

— De fapt, chiar am… și Hopkins îi relată ce aflase de la Mrs. Collins și Mrs. Pargenter. Deci acum știm că un detectiv particular flușturatic este

pe urmele lui miss Wilcox. Mai știm sigur că ea s-a văzut nevoită să își ia un nume fals și să se ascundă. Presupun că o cunoștea pe Molly. Cu toate că în acest moment nu îmi este pe deplin clar ce puteau avea în comun o cameristă dintr-o casă nobilă și o patroană de bordel din East End.

— Poate că Orla ori Caitlyn o cunosc pe miss Wilcox, răspunse plină de speranță Victoria. Am rugat-o pe Caitlyn să vină aici cu tânăra aceea cât mai repede posibil.

— Voi avea grijă să fac focul în bibliotecă.

— Așa să faceți. Și, Hopkins… chiar dacă bugetul nostru nu este tocmai consistent, aș pune în funcțiune încălzirea și boilerul din baie. Victoria se ridică și adăugă: Trebuie neapărat să fac o baie și să mă spăl pe cap, ca să scap de mirosul din East End.

— În acest caz, miss Victoria, mă voi ocupa în primul rând de camera de baie și apoi de focul din bibliotecă, zise Hopkins cumpătat și se îndreptă spre ușă.

∵

Pe la ora nouă, după ce Victoria și Hopkins cinaseră, cineva sună la ușă. Majordomul se duse să deschidă și reveni imediat să o anunțe că cele două doamne despre care îi spusese Victoria sosiseră și el le condusese în bibliotecă. Pronunțase cuvântul „doamne” fără vreo urmă de ironie.

— Mr. Jarvis le însoțise până sus, adăugă Hopkins. Nu prea știa ce să creadă. Cu această ocazie mi-a înmânat și o scrisoare lăsată după-amiază pentru dumneavoastră. A primit-o Joe, care din păcate a uitat să vi-o dea.

— Oh, mulțumesc.

Victoria recunoscu imediat scrisul lui Randolph și vârî plicul în buzunarul rochiei. Va citi scrisoarea mai târziu. În bibliotecă, Caitlyn și o tânără blondă luaseră loc pe canapeaua îmbrăcată

în piele. Pe o măsuță ardea o lampă cu petrol, iar focul din cămin completa lumina din încăpere.

Victoria înțelese de ce Mr. Jarvis fusese circumspect. Prevăzătoare, Caitlyn își șterse machiajul de pe obraji și buze, totuși era evident că nu părea de-a casei în elegantul cartier Green Park. Ea examina interesată șirurile de cărți din rafturile înalte până în tavan, marele glob pământesc de pe birou și picturile în ulei de pe pereți, dar fără a fi în mod special impresionată. În schimb, însoțitoarea ei privea în jur uimită. Victoria aprecie că aceasta avea aproximativ cincisprezece ani. Era scundă și gingașă și avea un chip foarte drăguț, cu ochi căprui foarte mari, ce contrastau vizibil cu părul bălai. Victoriei i se păru într-adevăr că seamănă cu un înger.

— Victoria, ea este Orla, o întâmpină Caitlyn. Am fi venit mai devreme, dar Scotland Yard-ul le-a interogat pe ea și pe celelalte fete și le-a eliberat abia acum o oră.

— Pot să ofer ceva de băut doamnelor? se interesă politicos Hopkins.

— Ce aveți?

Caitlyn îi zâmbi majordomului.

— Ceai, cafea, vin, limonadă, whisky, brandy…

Caitlyn se decise pentru un brandy, în timp ce Victoria și Orla preferară cafeaua.

— Hopkins și cu mine investigăm cazurile de crimă, îi explică Victoria lui Caitlyn. De aceea propun să mai așteptăm cu discuția despre asasinarea lui Molly până când revine și el.

— Un majordom care încearcă să dezlege o crimă… nu îmi vine să cred.

Caitlyn clătină din cap ca și cum ea nu pricepea de ce acceptase să vină cu Orla.

— În după-amiaza aceasta ai amintit de acel matroz irlandez acuzat de asasinarea unui cămătar. Hopkins l-a ajutat pe tatăl meu să dovedească nevinovăția acestui om.

— Într-adevăr?

Caitlyn păru de data asta impresionată.

Orla arătă timidă către becul din lustră:

— Asta este lumină electrică?

Avea o voce delicată, plăcută, care se potrivea cu înfățișarea-i blândă. Accentul ei irlandez era mult mai puțin dur decât al lui Caitlyn.

— Ah, da… în casă există electricitate. Dar noi, Hopkins și cu mine, nu o prea folosim, explică jenată Victoria.

Hopkins reveni imediat. Îi oferi lui Caitlyn brandy într-un pahar încălzit, iar pentru Orla și Victoria aduse cafea. Apoi se așeză jenat într-un fotoliu. În mod normal, un majordom rămâne în picioare și servește oaspeții.

— Când a fost găsit cadavrul lui Molly? deschide discuția Victoria.

— Cam pe la prânz.

Caitlyn sorbi din brandy și își încreți buzele apreciativ.

— Asta înseamnă că a fost ucisă în timpul dimineții?

— Nu neapărat. Ar fi putut să fie ucisă și în timpul nopții trecute. Explică-i tu, îi ceru ea Orlei.

— Molly se culcă… adică cred că merge la culcare totdeauna spre dimineață. Făcea socotelile după ce plecau clienții. De cele mai multe ori, dormea până la prânz. Nu voia să fie deranjată mai devreme. Iris, una dintre fetele noastre, a vrut să îi ducă micul dejun, pentru că nu coborâse. Atunci a găsit-o pe podea, moartă.

Orla își mușcă buzele.

— Tot nu înțeleg de ce crezi tu că Molly a fost ucisă în timpul nopții.

Victoria o privi întrebător pe Caitlyn.

— Cam pe la patru și-a făcut ca de obicei rondul, explică Orla.

— Deci trebuie că a fost ucisă după asta, zise Victoria. Este adevărat ceea ce a spus cârciumarul, și anume că avea beregata tăiată?

— Da. Când Iris a alergat țipând prin casă, nu am știut ce s-a întâmplat. Ne-am dat seama doar că se petrecuse ceva îngrozitor. Când am intrat în camera lui Molly, peste tot era sânge și ea zăcea cu o rană adâncă la gât. Orla se cutremură și Caitlyn o cuprinse cu brațul după umeri, ca să o mai liniștească. Atunci a venit în fugă și valetul. El a anunțat poliția, continuă să vorbească cu întreruperi Orla.

— Miss Victoria m-a informat că Molly îi furniza informații lui sir Francis, interveni Hopkins. Cunoașteți amănunte despre acest lucru?

— Sir Francis apărea de regulă o dată pe lună și, înainte de a veni la mine, petrecea un timp în camera lui Molly. Orla își plecă privirea. Întâmplător, o dată i-am surprins discutând. Deși nu am putut să înțeleg despre ce vorbeau, am simțit că lui Molly îi era frică de el.

— Pe Molly, nimeni nu o putea intimida cu ușurință. Buzele lui Caitlyn se încrețiră într-un rânjet ce exprima și aprecierea, și ironia în același timp. Era rea de gură și în tinerețe s-a și năpustit cu cuțitul asupra unei concurente.

— Orla, tu ai idee ce fel de informații îi furniza Molly lui sir Francis? întrebă Victoria aplecându-se spre ea.

— Molly ne cerea totdeauna să vorbim cu clienții, să le punem întrebări. Dacă pe lângă soție mai aveau o amantă ori dacă aveau datorii, chestii din astea. Când venea cineva care lucra în parlament sau într-un minister, voia să afle dacă era implicat în intrigi sau avea probleme. De la alte fete știu că Molly, înainte de aparițiile lui sir Francis, le descosea despre asemenea lucruri. Și mai voia să afle dacă clienții aveau dorințe speciale…

— Dorințe speciale?

— Biciuit, încătușare și alte jocuri de-astea, răspunse cât se poate de deschis Caitlyn la întrebarea Victoriei.

— Oh, d… da, se bâlbâi Victoria gândindu-se că uneori era tare naivă.

— Chiar dacă este un păcat să spui așa ceva, eu sunt bucuroasă că sir Francis este mort.

Brusc, Orla începu să suspine. Din nou, Caitlyn o cuprinse protector cu brațul.

— Ți-a făcut rău sir Francis? întrebă încet Victoria după ce Orla se mai liniștise.

— Nu m-a lovit niciodată, șopti Orla și coborî privirea în podea.

— Cred că am uitat să opresc gazul, zise Hopkins, care se ridică și ieși din bibliotecă.

— Pot să îi spun? o întrebă Caitlyn pe Orla după ce ușa se închise în urma lui Hopkins.

Orla dădu afirmativ din cap.

— Orla mi-a povestit că sir Francis o lega de pat. Și în timp ce avea contact sexual cu ea o sugruma. Nu suficient de mult pentru a-i pune viața în pericol. Dar o înspăimânta și o panica. Legată cum era, nu avea nicio șansă să se apere de el.

Mina lui Caitlyn exprima clar oroarea și Victoria simți iarăși cum o cuprindea ura și scârba. Da, își putea imagina cât se bucura sir Francis să poată abuza de Orla. „Și chiar era tipic pentru el, gândi furioasă Victoria, că o alesese tocmai pe această fată firavă, aproape un copil”.

— Bordelul lui Molly era frecventat și de un nobil cu numele de Blackenwell? se interesă ea.

— Nu am auzit de acest nume niciodată. Dar le pot întreba pe celelalte fete, răspunse Orla.

Hopkins reveni și se așeză în fotoliu. Ținea în mână o mapă subțire. Orla îi surâse timidă.

— Se spune că Molly putea procura și băieți care se prostituau, dacă un bărbat solicita asta, interveni din nou Caitlyn. Și, din câte știu eu, aceștia niciodată nu mai reveneau în bordelul ei. Ceea ce poate fi foarte periculos.

— Dacă ar fi aflat despre un bărbat că era homosexual, sir Francis l-ar fi avut complet la

mână pe acesta, remarcă îngândurat Hopkins. Și invers, un bărbat homosexual șantajat de sir Francis ar fi avut un motiv temeinic să îl asasineze. Cum intrau clienții în… el ezită câteva clipe, în stabiliment? Ar fi putut una dintre… colegele dumneavoastră să îl vadă pe asasinul lui Molly?

— La camerele lui Molly se ajungea pe o scară secundară, răspunse Orla care devenea treptat mai vorbăreață. Probabil că ea însăși i-a deschis ușa. Dar aș putea să le întreb pe fete.

— Ar fi foarte amabil din partea dumneavoastră. Hopkins dădu din cap înțelegător și extrase din mapă fotografia lui miss Wilcox. O puse pe masă, în fața Orlei și a lui Caitlyn. O cunoașteți cumva pe femeia aceasta?

— Nu, nu am văzut-o niciodată.

Caitlyn clătină energic din cap.

— Nici eu nu am văzut-o, spuse Orla.

— Ați putea să arătați fotografia prin East End? întrebă Victoria. Și această femeie a fost omorâtă. Iar eu și Hopkins credem că a fost omorâtă de același criminal care i-a ucis pe sir Francis și pe Molly.

— Da, putem.

Caitlyn luă fotografia.

— Presupun că Scotland Yard-ul a sigilat clădirea, interveni Hopkins.

— Da, eu și celelalte fete, ca și valetul, nu mai putem intra, confirmă Orla aproape în șoaptă și se înfioră.

— Firește că ar trebui să aruncăm o privire asupra locului crimei, zise Hopkins adresându-se Victoriei înainte de a se întoarce către Caitlyn și Orla. Cu siguranță că ar exista o posibilitate să pătrundem neobservați în casă, zise el puțin agitat.

∵

Victoria privea îngândurată apa ce se scurgea din cadă. Cât i-ar fi plăcut să facă din nou o baie fierbinte! În timp ce se ștergea, se gândea din nou la scrisoarea lui Randolph. El îi mulțumise pentru

că îl însoțise în parc și îi spusese că se bucura de vizita pe care o stabiliseră la expoziția de la National Gallery. La despărțire, chiar Randolph o ajutase să descalece de pe iapă. Victoria parcă îi simțea și acum mâinile pe talia ei. Pentru un moment, gura lui îi atinsese, intenționat ori accidental, obrazul. Doar amintindu-și asta și respirația i se acceleră.

Ah, cât și-ar fi dorit să îl sărute… și… Victoria roși. Se întrebă deodată cum ar fi dacă ar atinge-o, dacă ar atinge-o în anumite locuri. Spera atât de mult ca el să o găsească frumoasă și să o dorească. Un fior îi străbătu trupul, sfârcurile sânilor i se întăriră. Cum ar fi să se *culce* cu Randolph? Își duse mâna la sân. Trupul ei păru că prinde brusc o altă viață, lipsită de rațiune.

Din cărțile de medicină ale tatălui ei, știa ce părți ale corpului se atingeau când un bărbat și o femeie deveneau intimi. Priveliștea animalelor care se împerecheau, surprinsă în timpul excursiilor la țară, îi consolidase cunoștințele. Pe când avea zece ani, aproape că fusese exmatriculată pentru că le explicase colegelor detaliile practice ale relației sexuale. Dar ceea ce simțeai culcându-te cu un bărbat rămânea un mister pentru ea. De fapt, chiar o înspăimânta puțin.

Victoria se simți acaparată apoi de alte gânduri. Cel la Randolph trecu pe plan secund. Uciderea patroanei bordelului o preocupa într-atât încât uită complet să îi mai povestească lui Hopkins despre discuția cu bona din Holland Park și despre misterioasa femeie cu fața acoperită. Despre care el știa oricum tot atât de puține lucruri câte știa despre circumstanțele incendiului.

„Tatăl meu avea multe iubite”, îi trecu prin minte Victoriei, în timp ce se întindea absentă după cămașa de noapte aflată pe un taburet lângă cadă. „Și dacă printre ele se aflaseră și prostituate din East End? Poate că el o cunoștea și pe Molly, iar

sir Francis primise informații despre el de la aceasta?”

Victoria își mușcă buzele. Nu, pe Hopkins nu îl putea întreba despre legăturile tatălui ei cu prostituatele. Trebuia să găsească alte căi de a afla aceste lucruri.

Capitolul șaptesprezece

— Miss Victoria… Hopkins îi aranjă Victoriei scaunul la masa din bucătărie. Am avut norocul să vorbesc cu dr. Ash și am aflat că tot el a făcut autopsia lui Molly.

— Cum ați reușit?

Victoria se așeză și își unse cu unt o felie de pâine prăjită. Hopkins îi aduse imediat obișnuitul ou prăjit în formă rotundă.

— Ieri, după ce au plecat cele două dame, m-am dus la clubul pe care îl frecventează cu regularitate doctorul Ash. Era acolo și mi-a relatat franc ceea ce doream să știu. Am aflat și amănunte despre împrejurarea în care s-a produs crima.

Hopkins îi turnă întâi Victoriei, apoi își turnă și lui o ceașcă de ceai și luă loc la masa pe care, observă Victoria, pusese în aceea dimineață o vază cu ghiocei, frumos decorați cu frunzulițe verzi.

— Lui Molly, cum deja știm de la cele două dame, continuă Hopkins, i-a fost secționată beregata. În gură i s-a găsit un căluș.

— Era legată?

— Nu, Scotland Yard susține că a fost victima unei tâlhării, dar eu presupun că asasinul nu căuta bani ori bijuterii, ci însemnări ascunse de femeie. A silit-o să i le dea, după care a omorât-o.

Hopkins sorbi din ceașca cu ceai.

— Și eu sunt convinsă că criminalul căuta informații despre clienții lui Molly, clătină Victoria aprobator din cap.

— După cum mi-a spus doctorul Ash, a fost ucisă între orele două și cinci noaptea, ceea ce corespunde cu programul ei zilnic, așa cum ni l-au descris miss Caitlyn și miss Orla.

— Să sperăm că vom putea intra în clădire cu ajutorul lui Caitlyn.

— Cu siguranță, miss Caitlyn are, după părerea mea, foarte multe talente. Hopkins mai umplu o

dată ceștile, apoi arătă către ediția de dimineață a ziarului *Times*, aflată lângă farfuria Victoriei. În ziar se află o fotografie foarte interesantă de-a dumneavoastră.

— A mea? întrebă uluită Victoria.

Însă în clipa următoare înțelese despre ce era vorba și deschise grăbită gazeta. La capitolul „Mondenități" era tipărită o fotografie mare a ei, în ținută de călărie, împreună cu Randolph. Văzând ce scria sub aceasta, scoase îngrozită un oftat.

Miss Victoria Bredon, cunoscută cititorilor noștri ca drăgălașa debutantă, combate, după cum am aflat dintr-o sursă sigură, și ca sufragetă. De aceea nu ne miră că pentru o ieșire cu ducele de Montague a ales să poarte o garderobă demnă de o amazoană. Sperăm că lui Mrs. Pankhurst nu îi va veni în curând ideea de a conduce o demonstrație prin Hyde Park călare pe un cal.

Victoria spuse pe un ton amar:

— Cu siguranță că Isabel l-a informat pe fotograf că sunt sufragetă. Probabil că acum mătușa Hermione îl presează pe bunicul să preia tutela mea.

— Îmi imaginez că pe aceasta o mai liniștește faptul că ducele a fost de acord cu ținuta dumneavoastră vestimentară neconvențională, comentă zâmbind Hopkins.

— Și eu sper.

Victoria oftă iar în timp ce examină încă odată cu atenție fotografia.

„Și ce frumos fusese să iasă călare cu Randolph…"

Chiar dacă poza o înfuria, o va decupa și o va păstra.

∵

— Le văd pe Caitlyn și pe Orla.

Victoria privea pe fereastra cupeului. Așa cum stabiliseră, cele două așteptau la intersecția East

Smithfield cu Dock Street, străzi ticsite cu vechi antrepozite, cu fațade jerpelite din cărămidă, unde bărbați de toate naționalitățile încărcau și descărcau mărfuri. Cuvinte în argou cockney, în rusă, germană și italiană îi ajunseră la urechi Victoriei, când aceasta se ridică și bătu în ferestruica dinspre birjar. Imediat, cupeul se opri și Caitlyn și Orla urcară. Caitlyn era din nou machiată strident, iar Orla avea buzele și obrajii roșii.

— Am cheia de la poarta curții din spate, zâmbi Caitlyn triumfătoare spre Victoria și Hopkins. Din curte, o scară duce direct la apartamentul lui Molly. I-am făcut ochi dulci valetului și i-am săltat legătura cu chei. Bărbații sunt atât de ușor de citit.

Hopkins tuși ușor.

— Valetul nu stă în… hm… stabiliment?

— Nu, el și fetele nu au încă voie în casă. Caitlyn scoase din poșeta ei de catifea neagră tocită o legătură cu chei, o zornăi, apoi arătă către o cheie cu trei zimți. Asta este cheia de la poarta curții, iar asta, arătă către o cheie lungă cu un singur dinte, este de la intrarea din spate.

— Exact, aprobă și Orla cu timiditate.

Acum, cupeul se deplasa mai încet, trebuind să își croiască drum printr-o piață. La tarabele de pe o parte se vindeau veselă și haine vechi. Duhoarea cărnii ieftine pătrundea prin fereastra închisă a cupeului. Cerul redevenise senin și în lumina puternică se vedeau sărăcia și depravarea cartierului.

— Însă vestea proastă este că poliția supraveghează bordelul. Vocea lui Caitlyn birui murmurul străzii și strigătele proprietarilor dughenelor. La intrarea principală și la intrarea în curtea din spate stă permanent câte unul de-al lor. Dar știu cum i-am putea păcăli.

— Ce vrei să faci? întrebă curioasă Victoria.

Era emoționată și puțin nervoasă. Nu mai pătrunsese niciodată pe ascuns într-o clădire și nu

mai cercetase niciodată locul unei crime. Până acum văzuse asemenea locuri doar în fotografiile pe care li le arăta ei și lui Hopkins tatăl ei.

— Așteaptă.

Caitlyn se așeză dezinvoltă picior peste picior. Ochii ei albaștri sclipeau. Victoria se gândi iarăși că, dacă s-ar fi născut în altă clasă socială, cele două femei ar fi fost probabil frumuseți în jurul cărora ar fi roit bărbații.

— Împreună cu celelalte fete, o s-o ajut pe Caitlyn, îi lămuri în șoaptă Orla.

— Fetele nu au iubit-o pe Molly. Fiecare prostituată din East End se teme că s-ar putea repeta crime precum cele comise de Jack Spintecătorul.

Caitlyn devenise serioasă și privirea i se întunecă.

Hopkins se întoarse către Orla:

— Vreuna dintre colegele dumneavoastră l-a cunoscut pe marchizul de Blackenwell?

— Din păcate, nu, răspunse Caitlyn în locul fetei. Iar de acea miss Wilcox nu și-a adus nimeni aminte, nici după ce Orla le-a arătat fotografia. Caitlyn se aplecă spre fereastră și arătă o stradă mărginită de ziduri din cărămidă, care se desprindea din Hooper Road. Acolo se află intrarea în curte. Vizitiul să meargă mai departe, ca să nu ne vadă polițistul. De cât timp credeți că aveți nevoie?

— Două ore ar fi de ajuns pentru cercetarea locului crimei și pentru un tur prin celelalte încăperi, răspunse Hopkins.

— Bine, atunci am să îi distrag atenția tipului de la intrarea din spate. Acum, voi doi ne urmați la distanță, ca și cum ați trece întâmplător pe stradă. Este bine că după veșminte păreți oarecum din East End.

Caitlyn îi examină cu o privire critică pe Victoria și pe Hopkins înainte de a ciocăni în geamul care îi separa de vizitiu. Se aflau, aprecie

Victoria, cam la o sută de metri distanță de strada cea îngustă.

Înainte de a fi venit în East End, Hopkins vizitase un negustor de mărfuri la mâna a doua, care vindea și haine. De acolo luase pardesie vechi, peticite, iar pentru Victoria și o pălărie deformată, cu voal. Victoria se așteptase ca Hopkins să se simtă jenat în pardesiul ros, dar îl purta cu naturalețea cu care un actor își purta costumul.

Coborâră din birjă, Hopkins plăti și Victoria luă coșul în care ascunsese aparatul de fotografiat. Caitlyn și Orla o porniră înainte.

— Așa cum am spus, miss Caitlyn are talente deosebite, zise Hopkins în timp ce înaintau pe Hooper Road. Are o părere proastă despre bărbați, dar probabil că din cauza meseriei pe care o practică.

Majordomul tuși din nou.

— Și eu cred la fel, îi răspunse Victoria zâmbind.

În dreptul intrării principale a bordelului, un polițist cu umeri largi se plimba într-o parte și într-alta. Ceva mai departe de el, Caitlyn se sprijinea dezinvoltă de zid, cu coapsele împinse în față, cu pardesiul întredeschis astfel încât să își etaleze decolteul și pieptul remarcabil.

Victoria și Hopkins rămaseră în fața vitrinei prăfuite a unei prăvălii cu vechituri din fier. Cu coada ochiului, Victoria o urmărea pe Caitlyn.

— Hei, lady, îndepărtați-vă, îi strigă polițistul.

— De ce? Tu îți faci treaba ta, eu o fac pe a mea, îi zâmbi Caitlyn provocatoare.

— Dacă nu dispăreți imediat, ajungeți în arest.

— Dar dacă mă voi ocupa de tine? Mă lași după aceea în pace?

Înainte ca polițistul să fi apucat să spună ceva, apărură Orla și alte trei prostituate care îi înconjurară pe polițist și pe Caitlyn.

— Hei, Caitlyn, întinde-o de aici! șuieră una dintre femei.

— Știi doar că ăsta este sectorul nostru! adăugă o altă femeie.

— Da, și? După ce codoașei voastre grase i-a fost tăiat gâtul, stabilimentul s-a închis.

Caitlyn o împinse pe una dintre femei.

— Ladys, plecați imediat de aici! încercă să facă ordine polițistul.

Totuși, femeile tăbărâră furioase pe Caitlyn. Țipetele lor fură acoperite de fluierul strident al polițistului. Imediat apăru grăbit și colegul lui de pe strada laterală.

— Acum! îi șopti Victoria lui Hopkins.

Alergară de-a lungul străduței până la poarta îngustă din zid. Hopkins vârî cheia în broască și o răsuci. Poarta se deschise, iar el și Victoria se strecurară în curtea din spate.

∵

Curtea era strâmtă și aleea avea dalele tocite, dar era măturată și prin crăpături nu ieșise iarba. Răzbăteau până acolo strigătele înfuriate ale prostituatelor.

— O reprezentație impresionantă, îi spuse Victoria lui Hopkins, care examina sigiliul pus de poliție pe ușa din spatele clădirii.

Hopkins desprinse atent sigiliul cu un cuțit, fără a-l deteriora.

— Gata, zise el în timp ce răsucea cheia cea lungă în broasca ușii.

În spatele acesteia, o scară acoperită cu un covor urca la etaj. Aici, pereții erau tapetați cu piele maro-închis.

Hopkins scoase din buzunarul pardesiului o lanternă – o realizare tehnică de dată recentă – și o aprinse.

— O intrare, deși secundară, destul de elegantă, remarcă Victoria în timp ce urcau treptele.

— Bănuiesc că Molly voia ca vizitatorii să priceapă că serviciile prestate de fetele ei și ce le

mai ofereau ele în plus nu erau tocmai ieftine, răspunse sec Hopkins.

Scara dădea într-un hol unde se vedeau o ușă și, vizavi de aceasta, o arcadă acoperită cu o draperie grea, roșie, din catifea.

— După descrierea făcute de Orla, aici se află apartamentul lui Molly.

Hopkins apăsă clanța ușii și intrară într-o anticameră cu o oglindă mare și cuiere pentru haine pe pereți. De unul dintre acestea atârna o mantie din catifea ocru, cu un amplu guler de blană negru, care mirosea a mosc.

Atât pereții anticamerei, cât și cei ai încăperii alăturate erau îmbrăcați cu tapet din mătase violetă. Catifeaua canapelei și a fotoliilor avea aceeași culoare. Deoarece ferestrele erau închise și singura sursă de lumină era lanterna, atmosfera părea sumbră. Pe un birou elegant, cu intarsii, se afla, ca și la Mrs. Grant, o farfurie cu imaginea bătrânei regine Victoria, obiect pus în vânzare cu ocazia împlinirii a șaizeci de ani de la urcarea acesteia pe tron. Regina ținea ochii plecați, ca și cum ar fi vrut să nu se uite la ceea ce se petrecea sub ochii ei în această încăpere. Într-un colț era o ferigă mare, iar deasupra căminului atârna un tablou cu o tânără femeie tolănită pe divan, într-o cămașă de muselină care mai mult o descoperea decât să o acoperea. Biroul, ca și masa din fața canapelei, era presărat cu pulberea de grafit cu care polițiștii evidențiaseră amprentele digitale.

Aerul stătut și atmosfera apăsătoare o indispuseră pe Victoria. Hopkins se îndreptă spre următoarea ușă. Când o deschise, fata simți din nou mirosul de mosc, amestecat de această dată cu miros de sânge uscat, după cum avea să își dea seama imediat. Respira pe gură, în timp ce îl urma pe Hopkins în dormitor.

Lumina lanternei alunecă pe tapetul rubiniu sclipitor, pe catifeaua rubinie a unui taburet, pe o comodă pentru coafat și pe un fotoliu aflat în fața

căminului. Până și covorul gros avea aceeași intensă nuanță de roșu. Acum, Hopkins îndreptă lumina lanternei spre patul lat. Pe cuvertura ușoară din mătase se vedeau niște pete mari, întunecate, care trebuiau să fi fost de la sângele uscat. Poliția desenase cu cretă conturul cadavrului lui Molly, ceea ce Victoriei i se păru oarecum obscen.

— Doctorul Ash mi-a spus că tăietura beregatei lui Molly nu era tocmai dreaptă, întrerupse tăcerea Hopkins. Vorbea pe un ton reținut, de parcă atmosfera apăsătoare și în același timp violentă îl afectase și pe el. În ultimul moment, Molly trebuie să își fi dat seama de intenția făptuitorului, că voia să o omoare, nu numai să o tâlhărească, și încercase să se apere. Avea sub unghii fibre de stofa provenite probabil de la pardesiul criminalului.

— Să tai gâtul unui om în timp ce îl privești…

Victoria înghiți în sec și vocea i se stinse.

— Avem într-adevăr de-a face cu un criminal cu sânge rece și lipsit de scrupule, zise Hopkins și mișcă lanterna, lucru pentru care Victoria îi fu recunoscătoare. Raza de lumină alunecă de pe pat peste noptieră și se opri asupra unei pipe, pe care imediat Hopkins o luă în mână foarte atent, ajutându-se de o batistă. În pipă se află resturile unei pastile de opiu, spuse el. Molly fuma când a sosit asasinul. Poate că opiul i-a mai atenuat puțin groaza.

— I-aș fi dorit-o, spuse încet Victoria. Iată acolo seiful, adăugă ea și arătă spre scobitura din peretele rubiniu.

Problemele ei respiratorii începură să se manifeste iar. Simțea că nu va mai putea să reziste mult timp în această încăpere.

— Este foarte probabil că Molly își păstra acolo însemnările.

Hopkins examină seiful. Era gol și fără amprente digitale. După aceea împinse ușița

acestuia în așa fel încât să poată cerceta cu o lupă pudra de grafit de pe partea ei exterioară.

— Amprentele, judecând după mărimea lor, par a proveni de la mâna unei femei, probabil mâna lui Molly, observă el.

Victoria luă aparatul foto din coș, îi puse o lentilă și presără șina de metal cu pulbere pentru bliț.

— Să fotografiem amprentele, cu toate că este foarte probabil să fie ale lui Molly? întrebă ea.

— Da, nu poți ști niciodată, îi răspunse Hopkins.

În timp ce Victoria fotografia amprentele digitale, el ținu șina metalică și aprindea pulberea pentru bliț.

— Cred că am terminat, spuse în cele din urmă Victoria.

De perete era fixată o oglindă mare, cu o ramă lată aurie.

Și pe ea fusese pulverizat grafit, deși nu părea să aibă amprente. La fel și pe tăblia măsuței din mahon, și pe sticla de brandy, și pe cele două pahare din cristal aflate pe ea. Victoria tocmai voia să ia din coș geanta din piele căptușită în care să așeze aparatul de fotografiat, când se opri.

— Hopkins, vreți să mai luminați încă o dată sub tăblia măsuței?

Hopkins făcu ceea ce îi ceruse Victoria.

— Se văd aici cinci amprente digitale, spuse el mirat. Nu sunt pulverizate cu grafit. Așteptați… El cercetă amprentele cu lupa și adăugă: După mărime, aparțin mâinii unui bărbat. Probabil mâna asasinului. Trei amprente sunt foarte clare, două sunt mânjite cu sânge, zise el abia stăpânindu-și emoția.

— Dar criminalul a purtat, cu siguranță, mănuși… zise Victoria puțin neîncrezătoare în concluzia trasă de Hopkins.

— Cred că mănușile erau murdare de sângele lui Molly. De aceea le-a scos. Atunci s-a murdărit de

sânge pe degete și cred că s-a împiedicat și s-a sprijinit de măsuță.

„Astfel, noi vom putea proba cine este asasinul. Chiar dacă este unul cu foarte mult sânge rece, a făcut din nou o greșeală”.

Victoria îngenunche pe covor și fotografie și aceste amprente. Când termină, Hopkins își consultă ceasul de buzunar.

— Nu mai avem mult timp, spuse el îngrijorat. Propun să trecem peste amprentele din camera de zi a lui Molly, probabil că asasinul nu a lăsat acolo niciuna, și să aruncăm o privire în celelalte camere ale stabilimentului.

Victoria chiar se bucura să părăsească apartamentul lui Molly. Arcada acoperită cu draperia de catifea roșie dădea într-un lung coridor pe care se înșirau douăsprezece uși numerotate. Un covor gros bordo le amortiză pașii. Toate încăperile erau decorate în tonuri de roșu, unele băteau mai mult în roz, altele erau bordo sau violet. Cele mai multe păreau dereticate și aveau cuverturi pe paturi.

În câteva, așternuturile erau șifonate și peste tot zăceau pahare folosite, ca și cum curățenia ar fi fost întreruptă de vestea uciderii proprietarei bordelului. Într-una dintre aceste încăperi era și o pipă pentru opiu. Într-o altă încăpere descoperiră un aparat de fotografiat fixat într-un stativ, în fața unui perete, cu obiectivul lipit de acesta. Când Victoria privi prin el văzu camera vecină, care avea pereți rubinii ca și dormitorul lui Molly. Deasupra patului, fixată pe tavan, era o oglindă mare.

Victoria i se adresă lui Hopkins:

— Această cameră era rezervată clienților speciali ai lui Molly. În perete este o ferestruică, prin care ei puteau fi fotografiați, zise ea și îi făcu loc și lui Hopkins să se uite.

După ce privi prin aparat, acesta zise:

— Pe mine nu m-ar mira dacă am găsi și bice, și cătușe.

Ceea ce se adeveri după ce intrară în camera vecină. De dimensiuni și modele diferite, aceste ustensile erau păstrate într-un dulap. Ferestruica era mascată de un tablou și putea fi sesizată doar dacă pipăiai pânza.

„Să fi fost tatăl meu cu o prostituată într-una dintre camerele acestea?”

Victoria se cutremură. Bordelul îi făcea greață. Hopkins își drese glasul.

— Ce este?

Tânăra se aplecă în față și privi înainte. Peretele aflat de-a lungul scării ce ducea din holul de la intrare până în camerele prostituatelor era pictat cu un șir de bărbați și femei, toți goi.

— Așa ceva am văzut într-un bordel antic din Pompei, murmură Victoria și trebui să se stăpânească să nu chicotească isteric din cauza încordării.

După ce mai aruncară o privire prin holul de la intrare, unde se aflau fotolii și canapele în catifea, firește tot roșie, și tablouri erotice pe pereți, Victoria și Hopkins coborâră scara și ieșiră în curte. După ce Hopkins refăcu sigiliul poliției, acesta își consultă ceasul de buzunar.

— Au trecut exact două ore, constată el.

— Mie mi se pare că am petrecut o jumătate de zi în bordel, spuse oftând Victoria.

Ea inspiră recunoscătoare aerul proaspăt, deși acesta mirosea iarăși a fum. Tocmai se întrebă ce mai născocise Caitlyn pentru a-l îndepărta a doua oară pe polițistul de la poarta curții din spate, când de la intersecția străzilor răsunară voci de bărbați și pocnete de bici.

— Cere-ți imediat scuze pentru tărăboanța ta blestemată! urlă un bărbat. Altfel o iei peste bot!

— Hei, mister, stăpâniți-vă! mai strigă alt bărbat din apropierea porții, evident polițistul.

Auziră pași grăbiți pe caldarâm, depărtându-se către Hooper Road.

Hopkins descuie poarta. O întredeschise cu atenție și privi afară.

— E liber, îi șopti el conspirativ Victoriei.

Aflați deja pe străduță, văzură că intersecția era ocupată de o căruță plină cu butoaie. Polițistul și colegul lui care păzea intrarea principală încercau să despartă și să liniștească doi bărbați. Judecând după accentul fiecăruia, un irlandez, cu părul roșu și brațele acoperite de tatuaje, și un locuitor din East End, ras în cap.

Victoria își lăsă pe față voalul pălăriei și porni cu Hopkins spre Hooper Road. Când ajunseră acolo, irlandezul care îl tot bestelea pe adversarul lui, sări deodată pe capra căruței și îi strigă celuilalt:

— Bine, este în regulă, am plecat.

Victoria crezu că zărește un zâmbet scurt și un gest cu capul în direcția ei. Locuitorul din East End se duse și el la căruța lui încărcată cu mobilă.

Acum se puseră încet în mișcare și celelalte căruțe și trăsuri blocate de scandalul din intersecție. Prin fața Victoriei trecu o birjă. În spatele ferestuicii acesteia zări clar profilul unei femei. Schiță un gest de retragere. În prima clipă crezu că se înșală. Dar caii încetiniră. Nu, nu se înșelase. În birjă se afla mătușa ei, Hermione.

— Hopkins… șopti ea și indică ferestruica printr-o mișcare a capului.

— Dumnezeule, este lady Glenmorag, murmură el. Probabil că mătușa dumneavoastră merge la o acțiune de binefacere.

— Într-o birjă închiriată? ripostă Victoria sceptică. Angajamentul ei social se rezumă la a lua parte la sărbători rurale și la baluri de binefacere.

Și mulțumi cerului că își coborâse voaleta.

∵

— Miss Bredon!

După ce trecu puțin pe acasă, Victoria se ducea la *Morning Star,* unde voia să îi predea lui Mr. Parker alte fotografii pe tema primăverii, precum și un nou material de la Mrs. Ellingham. Când se întoarse în direcția din care fusese strigată, îl văzu pe Jeremy Ryder îndreptându-se spre ea.

— Ce bine îmi pare că vă văd, îi zise ea zâmbind. Oricum, aveam de gând să trec pe la dumneavoastră, pe la *Spectator.*

— Am neapărat nevoie de o pauză. Jeremy își trecu mâna prin păr, cum făcea de obicei. Nu vreți să mergem la un pub ori este indecent pentru o tânără de familie bună? o privi el nesigur.

Victoria se abținu să remarce că își petrecuse dimineața într-un bordel, ceea ce oricum era mult mai indecent pentru o tânără.

— Nu am nimic împotrivă să mergem la un pub. Pericolul de a fi recunoscută acolo de cineva care să îi informeze pe bunicul și pe mătușa mea ar trebui să nu fie prea mare, și, în plus, tatăl meu m-a educat să nu mă las intimidată de convenții.

— Faceți aluzie la fotografia care vă prezintă în Hyde Park cu ducele, îmbrăcată foarte neconvențional? Ziaristul zâmbi și continuă: Am regretat foarte mult că această fotografie nu a fost publicată de *Spectator.* În cazul în care mai planificați ceva senzațional, nu m-ați putea anunța din timp și pe mine?

— Cu siguranță nu!

— De altfel, costumul de călărie vă venea foarte bine.

— V-aș fi luat în nume de rău dacă ați fi spus altceva.

Victoria mai era încă sub impresia atmosferei de la locul crimei și de la bordel. Se bucura că putea să discute liber cu Jeremy. În dreptul unei adăpătoare pentru cai, traversară Fleet Street. Tânărul bărbat se îndreptă către pubul Fox and Hunt. O denumire cam absurdă pentru un pub urban, se gândi amuzată Victoria.

— Denumirea amintește de vremurile când aici erau o pădure și câmp liber, îi explică Jeremy, de parcă îi citise din nou gândurile. La Fox, cum îi spun ziariștii, este cea mai bună bere din zonă.

Deasupra intrării se bălăbănea o firmă pe care, în acord cu denumirea, erau pictate o vulpe și un corn de vânătoare. Fațada clădirii era îmbrăcată în lemn, vopsit în verde la parter și în alb la etaj. În interior, Victoria și Jeremy fură întâmpinați de murmurul vocilor. Aerul era greu din cauza fumului țigărilor și al pipelor. Nu mai era niciun loc liber.

— Dacă doriți, așezați-vă acolo, iar eu mă duc să aduc ceva de băut de la bar.

Jeremy arătă spre o masă de la care tocmai se ridicaseră doi bărbați.

— Ce să vă aduc? Probabil că nu o bere.

Victoria vru un cidru. În timp ce îl aștepta pe Jeremy, privea curioasă în jur. Nu fusese de multe ori într-un pub. Pe pereți erau atârnate caricaturi din ziare, înrămate. În puținele locuri goale dintre acestea se vedea albastrul de Prusia al zugrăvelii. În contrast, barul era vopsit în culoarea sângelui roșu intens. Cei mai mulți bărbați purtau costume lejere din tweed și aveau cămășile descheiate la primul nasture de la gât și nodul cravatelor slăbit. În afară de ea, în local mai erau doar două femei, îmbrăcate cu rochii extravagante, imprimate cu modele de păsări și plante exotice. Fumau din portțigarete lungi. Victoria presupuse că era vorba despre un grup de boemi.

„Probabil că Hopkins nu ar considera acest pub respectabil…”

Victoria zâmbi. Jeremy reveni aducându-i paharul cu cidru.

— Noroc! închină el paharul.

Ridică paharul și Victoria.

— Mrs. Oliver se numea în realitate miss Wilcox și era cameristă la familia Carmichael în Cornwall, la Blickling Hall, începu ea după ce

sorbi prima dată din pahar. Hopkins, majordomul meu, a fost în Cornwall și a vorbit cu menajera lordului și a lui lady Carmichael, care din păcate erau plecați în sud și nu puteau fi contactați. De aceea nu știm nimic despre viața lui miss Wilcox înainte și după perioada petrecută la Blickling Hall.

— Interesant. Mai aveți și alte noutăți?

— Cu siguranță că ați auzit de asasinarea unei prostituate cu numele de Molly, proprietara unui bordel.

— Fără îndoială, și știu că sir Francis o contacta și că inspectorul Armitage investighează cazul, informații nefăcute publice de către Scotland Yard. Jeremy o privi pe Victoria cu sprâncenele ridicate. Știți și asta? Așa mi se pare.

— Da. Și mai știu că o persoană, foarte probabil asasinul, a lăsat la locul faptei amprente însângerate.

— Mă luați peste picior.

— Absolut deloc. Îmi promiteți că veți fi discret în ceea ce privește aceste informații? Nu le-am obținut pe căi tocmai legale.

— Sunt tare curios.

Jeremy se aplecă spre ea nerăbdător.

Victoria relată cum o cunoscuse pe Caitlyn, cum aceasta îi făcuse legătura cu Orla și cum ambele îi ajutaseră pe ea și pe Hopkins să pătrundă în bordel.

— Îl cred capabil pe Armitage să fi ignorat acele amprente, încheie caustic Victoria.

— Am să încerc să investighez asta. În orice caz, este clar că Scotland Yard și prin el și guvernul mușamalizează grosolan cazul lui sir Francis și al acestei Molly. Jeremy plimbă paharul cu bere încoace și încolo, lăsând urme umede pe tăblia din lemn a mesei. Dar dumneavoastră și majordomul aveți cam mult tupeu. Vă strecurați pur și simplu într-o clădire sigilată de poliție…

El clătină din cap zâmbind.

— Pentru că așa cum tocmai ați remarcat, Scotland Yard-ul tăinuiește faptul că proprietara bordelului îi furniza lui sir Francis material pentru șantaj și că a fost ucisă din această cauză, mie și lui Hopkins nu ne-a rămas nimic altceva de făcut. Într-o oarecare măsură, a fost legitimă apărare.

Victoria ridică din umeri.

— Nu aveți cumva intenția să deveniți ziaristă? Ați fi potrivită să dezvăluiți scandaluri și conspirații.

— Lăsând la o parte faptul că a fi fotograf mă satisface pe deplin, nu îmi pot imagina că *Spectator* ar angaja ca reporter o femeie, ripostă Victoria.

Totuși, ea se simți flatată. Sorbi din nou din paharul cu cidru și își dădu seama că era cam amețită. Femeile boem îmbrăcate se ridicară împreună cu însoțitorii lor și se îndreptară către garderobă. Un moment păru că prin pub trecea un stol de păsărele.

— Când am stat pe malul Tamisei, am discutat despre visurile noastre și eu am spus că mi-aș fi dorit uneori să pictez în loc să fotografiez, se auzi deodată Victoria vorbind.

— Nu am uitat discuția noastră.

— În urmă cu câteva nopți am avut un coșmar, în care tatăl meu îmi interzicea să pictez. Într-un mod care m-a făcut să mă tem de el. Țipa la mine. Credeți că în somn am retrăit o scenă reală ori era o fantezie?

„De fapt, de ce îi povestesc asta lui Jeremy Ryder?”, se întrebă imediat înspăimântată.

— Numele de Freud vă spune ceva? o întrebă Jeremy privind-o atent.

— Da, firește, confirmă Victoria.

— Pentru Freud, probabil că ar fi fost indiferent dacă această scenă s-a petrecut cu adevărat sau nu. Ceva din subconștientul dumneavoastră pare că vrea să comunice că tatăl dumneavoastră v-a împiedicat să pictați.

— Dar… interveni nefericită Victoria.

— Trebuie să reluați pictura. Sâmbătă am zi liberă. Dacă vremea rămâne la fel de frumoasă, ca acum, nu vreți să veniți cu mine într-o excursie la Hampstead și luați și ustensilele pentru desen sau pictură?

— Oferta dumneavoastră este foarte amabilă, doar că nu știu, începu ezitant Victoria.

Tocmai convenise cu Randolph o vizită la o expoziție. Avea lucruri mult mai importante de făcut decât să plece într-o excursie. Dar trebuia să se mai gândească și la faptul că prietena ei Constance o dojenise că era tânără și că nu se bucura de viață.

— Vin, zise ea în cele din urmă cu hotărâre.

— Ce bine. De unde să vă iau?

— Sâmbătă, Mrs. Dodgson, menajera noastră, va fi acasă. Ar muri de curiozitate dacă ar veni un tânăr să mă ia. Și m-ar interoga inchizitorial despre excursie, Victoria râse și adăugă: Dumneavoastră unde locuiți? Aș putea să trec eu pe acolo. Mi-e indiferent dacă în mod normal nu tinerele iau bărbații de acasă, ci invers.

— Dacă credeți, zâmbi Jeremy. Locuiesc în Camden, care se află în drumul dumneavoastră către Hampstead.

— S-a făcut!

Capitolul optsprezece

— Lady Glenmorag vă așteaptă în bibliotecă, o anunță Hopkins când Victoria se întoarse acasă.

— Oh, Doamne, precis a venit din cauza fotografiei din *Times* și vrea să îmi ceară socoteală, murmură Victoria.

— De asta mă tem și eu. Părea cam supărată, zise Hopkins pe un ton conspirativ.

„Cam supărată" în accepțiunea lui, după cum știa Victoria, însemna „deosebit de pornită". Și, într-adevăr, când Victoria intră în bibliotecă, mătușa Hermione părea înconjurată de un nor de furtună.

— Cum de ai putut să te afișezi în asemenea ținută! arătă ea furioasă spre pagina din *Times* aflată alături pe canapea. Și, ca totdeauna, firește că trebuia să îți expui proasta purtare în fața celui mai numeros public.

— Eu nu am trimis niciun fotograf în Hyde Park, se justifică ea și se aplecă, după cum cereau bunele maniere, spre a o săruta pe obraz pe mătușă. Care, așa cum constată cu un oftat tainic de melancolie Victoria, purta o minunată mantie din mătase fumurie, brodată cu trandafiri mari într-o nuanță întunecată de albastru.

Spre surprinderea Victoriei, mătușa Hermione o apucă hotărâtă de umeri și o adulmecă.

— Miroși a țigări! strigă aceasta îngrozită.

„Păi, dacă mă vizitează când tocmai m-am întors dintr-un pub…"

— Am călătorit cu metroul spre casă, improviză ea. Știți doar că în compartimente se fumează.

— Un motiv în plus pentru mine să nu mai folosesc niciodată astfel de mijloace de transport, ripostă mătușa ei înverșunată.

În alte circumstanțe, pe Victoria ar fi amuzat-o faptul că lady Glenmorag și Hopkins manifestau aceeași repulsie față de mijloacele publice de

transport. Dar acum se pregătea de predica moralizatoare ce avea să urmeze.

— Sărmanul duce trebuie să fi fost șocat când te-a văzut în acel costum de călărie.

Mătușa Hermione scuturǎ indignată din cap, făcând ca panglicile de mătase fumurie de pe pălărie să-i tremure tare.

— Nu am avut impresia asta. Și, în plus, nu ar fi trebuit să iasă cu mine la plimbare călare, se apără Victoria. Ar fi putut să renunțe când m-a văzut în acel costum.

— Ah, ducele este prea gentleman pentru asta.

— Randolph și cu mine ne-am simțit bine împreună.

Victoria se întrerupse și își mușcă buzele. Cum de putuse să menționeze în prezența mătușii prenumele ducelui…

Expresia de supărare dispăru de pe chipul mătușii Hermione. Gânditoare, o măsură cu privirea pe Victoria, ceea ce pentru tânără era mai neplăcut decât să înfrunte privirea ei furioasă. Își cunoștea mătușa suficient de bine încât să își dea seama că aceasta clocea ceva.

— Bănuiesc că tatăl tău, care manifesta dispreț pentru bunele maniere, ți-a permis să călărești pe șei pentru bărbați, spuse ea în cele din urmă. De fapt, tu ai o rochie de călărie?

— Da, dar îmi este prea mică, recunoscu Victoria.

— Vii cu mine imediat la Harrods. Acolo îți voi cumpăra o rochie de călărie, ca să nu mai apari în public atât de penibil, decise lady Glenmorag și se ridică. Victoria procedă la fel. Încă se mai gândea că s-ar fi putut termina mai rău, când mătușa îi puse mâna pe braț și o privi. Draga mea, nu ar trebui să îți faci speranțe deșarte. Apoi pe un ton cât se poate de blând adăugă: Ducele nu se va căsători cu tine.

— Nu este vorba să mă căsătoresc cu el. Victoria ridică demonstrativ din umeri, încercând

să ascundă faptul că vorbele mătușii sale o deranjau. Îmi place ducele și mă bucură compania lui. Asta-i tot.

— Victoria… Mătușa ei clătină iarăși din cap. Pe mine nu mă poți înșela. Tu ai un temperament de romantică incurabilă și crezi în puterea sentimentelor, ca și tatăl tău.

— Părinții mei s-au iubit!

— Da, și eu mă tem că nutreau reciproc acest sentiment al clasei de mijloc. Mătușa oftă și adăugă: Tatăl tău nu numai că a trebuit să convingă o femeie foarte tânără să fugă și să se căsătorească cu el în Gretna Green. Dar a trebuit ca aceasta să fie pe deasupra și o catolică nemțoaică.

Victoriei îi trecu brusc prin minte că de mult timp voise să-i pună câteva întrebări mătușii, intenție de care uitase însă când începuse să se preocupe de investigarea crimei.

— Tatăl meu și cu mine am mai locuit altundeva înainte de Holland Park? întrebă ea.

— Cum de te interesează asta acum?

Mătușa o privi uimită.

— Ah, mi-a trecut prin minte, pur și simplu, în ultimele zile. Hopkins nu știe nimic legat de perioada aceea.

— Tu și tatăl tău ați locuit în Belgravia, în Sloan Square, unde te-ai și născut.

— Când și de ce ne-am mutat de acolo?

— Dacă îmi aduc bine aminte, la scurt timp după moartea mamei tale. Mătușa Hermione se încruntă, apoi continuă: Este posibil ca din cauza morții ei. Dar despre asemenea lucruri nu obișnuiam să discutăm. Dar l-aș fi crezut în stare să procedeze astfel. Era o persoană foarte sentimentală.

Victoria abia se abținu să nu îi dea o replică acidă.

— Știți ceva despre o femeie care locuia cu noi în casa din Holland Park și al cărei chip era

desfigurat de o boală, în așa fel încât trebuia să poarte un voal când ieșea în public?

— Draga mea, o măsură indignată mătușa ei. Mă tem că citești prea multe romane de groază. Dacă o femeie considera potrivit să își ascundă chipul în public, atunci cel mai probabil o făcea pentru că era o iubită a tatălui tău. Și acum hai să mergem totuși.

Victoria regreta foarte mult că nu o putea întreba pe mătușa ei de ce umblase prin East End într-o birjă închiriată, fără să se trădeze că ea însăși fusese acolo.

∵

Mătușa Hermione traversă sectorul Lady's Fashion de la Harrods ca un general, iar vânzătoarele și chiar șeful sectorului o urmară precum niște recruți smeriți. Victoria a fost din nou cucerită de vastele încăperi cu tavane cu stucaturi. Covoarele groase crem și canapelele acoperite cu mătase în nuanțe deschise alcătuiau cadrul potrivit pentru toaletele de foarte bună calitate. Lângă o coloană, Victoria descoperi rochia de seară cu partea din față din mătase încrețită și partea din spate din catifea verde, pe care erau țesute flori mari. O privi cu admirație.

Mătușa Hermione se opri în cele din urmă în fața manechinului pe care se afla rochia de călărie elegantă, pe care Victoria o admirase în timpul prezentării de modă. Privirea ei se mută de la manechin la Victoria.

— În ea ai putea să arăți binișor, constată ea în final.

— Da, nu este rea, răspunse Victoria, chipurile interesată și nu prea.

Prefera să nu lase să se vadă cât de mult îi plăcea acest costum de călărie cu fustă din catifea neagră, cu garnitură din catifea la guler și mâneci, doar pentru că o credea în stare pe mătușa ei să nu i-o cumpere tocmai din acest motiv.

Vânzătoarea blondă întrebă serviabilă:

— Dorește stimata domnișoară să probeze această ținută pentru călărie?

— Da, dorește, răspunse mătușa Hermione în locul Victoriei.

Tânăra o însoți pe Victoria la una dintre cabinele pentru probă. O ajută să se schimbe, apoi îi aduse și o pălărie cu voal asortată, precum și pantofi, și mănuși. Astfel echipată, Victoria părăsi cabina și se privi într-o oglindă mare. Se plăcu foarte mult și, involuntar, își puse întrebarea dacă Randolph ar găsi-o drăguță și îmbrăcată așa.

— Hainele îi vin minunat stimatei domnișoare, susură vânzătoarea.

Mătușa Hermione o examină critic pe Victoria.

— Așa ești, firește, demnă, remarcă ea în cele din urmă. Dar mă întreb dacă nu este puțin cam extravagantă. Poate că mai bun ar fi un model convențional.

Își plimbă privirea în jur oprindu-și-o la un model mai sobru.

Victoria făcu un pas înapoi din fața oglinzii.

— În definitiv, eu prefer să călăresc pe o șa bărbătească, nu pe una de damă. De aceea nici nu am nevoie de o rochie.

— Luăm rochia aceasta, i se adresă mătușa Hermione pripită vânzătoarei. Împachetați-o.

Un sfert de oră mai târziu, Victoria și mătușa ei părăseau magazinul Harrods urmate de un băiat de prăvălie care ducea pachetul cu rochia.

Victoria zâmbi în sinea ei. „O plimbare pentru cumpărături cu Constance mi-ar fi făcut mult mai multă plăcere, dar cu siguranță că nu ar fi fost atât de eficientă”.

∵

După discuția cu Victoria, Jeremy Ryder s-a întors acasă, la Camden. Un timp, se plimbă încoace și încolo din camera de zi în camera de lucru și înapoi, unde, ca și în biroul de la *Spectator*; teancuri de cărți tronau pe etajere și pe podea. În cele din urmă se așeză la masă și ridică

receptorul telefonului. Un avantaj al colaborării cu Departamentul Special de la Scotland Yard era că avea telefon. Din salariul lui de ziarist cu siguranță că nu și l-ar fi permis.

Cu conștiința încărcată de faptul că ar fi trebuit să îl anunțe pe comisar imediat ce ajunsese acasă, răsuci manivela și rugă să i se facă legătura cu sir Arthur Stanhope de la Scotland Yard. Conveniseră să îl caute acolo cât mai rar posibil, pentru că angajații poliției de același rang și de rang inferior nu știau nimic despre Departamentul Special.

Imediat auzi vocea nerăbdătoare a comisarului:

— Stanhope.

— Ryder este la telefon, sir, se prezentă Jeremy. Am noutăți referitoare la miss Bredon.

Și îl informă pe sir Arthur despre ceea ce îi relatase Victoria la pub.

— Miss Bredon și majordomul au pătruns în bordel? În vocea comisarului se simțea uimirea, lucru la care Jeremy se și așteptase. Este clar că a sosit momentul ca tânăra să fie scoasă din joc.

— Armitage a descoperit amprentele de pe masă? se interesă Jeremy.

Tăcerea de la celălalt capăt al firului confirmă așteptările ziaristului.

— Nu, nu le-a descoperit… murmură în cele din urmă comisarul.

— Atunci, lui miss Bredon și lui Mr. Hopkins le datorăm un indiciu important, sir. Și pe lângă aceasta, fără ajutorul dezinteresat al celor doi nu am fi descoperit atât de repede că Mrs. Oliver se numește de fapt miss Wilcox. Ar trebui să îi rugăm pe ambasadorii britanici din Italia și Grecia să îi contacteze pe lordul și pe lady Carmichael, ca să îi putem întreba telefonic detalii despre viața anterioară a lui miss Wilcox.

— La asta mă gândeam și eu, Ryder, rosti sec comisarul.

— Nici nu mă îndoisem, sir, răspunse calm Jeremy în timp ce se juca cu tastatura mașinii de

scris. Având în vedere informațiile valoroase pe care le datorăm lui miss Bredon, aș insista să nu o oprim. Deoarece are încredere în mine și speră să o ajut la căutarea criminalului. Sunt permanent la curent cu pașii pe care îi face.

— Tânăra aceasta este o pacoste afurisită. Ca și tatăl ei, cu care din fericire nu am avut de-a face. Tonul comisarului era aspru. Atunci supravegheaz-o în continuare pe miss Bredon, iar pe mine ține-mă la curent.

— Bineînțeles, sir. Jeremy apăsă o altă tastă. Cu un clinchet ușor, litera respectivă lovi hârtia pe valț. Și pentru că Armitage este evident depășit de misiunea lui, aș vrea să văd personal locul crimei.

— Dumneata nu ești polițist, Ryder.

— Știu, sir. Dar sunt convins că pot să deprind cunoștințele necesare.

După câteva clipe de tăcere, comisarul spuse:

— Voi avea grijă ca cineva să vă predea normele muncii de polițist.

— Mă bucur, sir. Multe mulțumiri, răspunse politicos Jeremy.

Un țăcănit în receptor indica faptul că sir Arthur încheiase convorbirea. Jeremy privea absent foaia de hârtie pe care literele bătute de el lăsaseră urme slabe. Un fost coleg de facultate de la Oxford îl întrebase în urmă cu un an dacă nu ar fi interesat să candideze pentru un post la Departamentul Special, abia înființat al Scotland Yard-ului. Din spirit de aventură și din dorința de a-și servi țara, acceptase. Avusese câteva discuții cu funcționari ai Ministerului de Interne, și în final fusese admis. Probabil că și cunoștințele sale de limbă germană jucaseră aici un rol. Anglia și Germania rivalizau în multe domenii și încerca fiecare să își spioneze adversarul. Munca îi plăcea. Îi aducea doza de adrenalină care îi lipsea uneori în viața de jurnalist. În orice caz, nu și-ar fi putut imagina că va trebui atât de curând să abuzeze de încrederea unei femei, pe care din păcate o plăcea cu adevărat.

Abia acum Jeremy băgă de seamă că literele bătute de el la mașină alcătuiau cuvântul „Victoria”. Un moment le privi consternat. După care trase o înjurătură.

∵

— Aș dori să vorbesc cu miss Adair.

Victoria ajunsese seara târziu la Vauxhall Theatre și se postă în fața unui supraveghetor, încercând să îi câștige bunăvoința.

— De obicei, miss Adair nu primește vizite după reprezentații, răspunse bărbatul vârstnic cu o mină severă. Are nevoie de liniște, pentru a se relaxa după solicitantul spectacol.

— Spuneți-i că miss Bredon dorește să o vadă. Victoria îl cadorisi pe supraveghetor cu cel mai fermecător surâs al ei. Sunt convinsă că în cazul meu va face o excepție. Vă rog să o informați că această discuție este foarte importantă pentru mine, adăugă ea în timp ce îi oferea acestuia și un clipit șăgalnic.

— Bine, miss, am să văd ce pot face.

Zâmbetul Victoriei chiar înmuiase inima supraveghetorului, care se grăbi spre garderobă. Ea luă loc pe una din băncile îmbrăcate în catifea roz-antic din hol. Ușile teatrului erau deschise, pentru că era neobișnuit de cald. De afară venea un aer plăcut, cu un ușor iz de cal, pământ reavăn și iarbă umedă din Kennington Park. Marele hol cu tavanul acoperit cu stucaturi, cu lustre de cristal, era încă plin de oameni în ținută de seară, care beau șampanie. Victoria își alungă gândul că tare ar fi purtat și ea un mantou din mătase sau catifea, ornat cu perle și paiete, și privirea i se opri pe un afiș. *Emilia* era comedia anului, iar interpreta rolului principal, Geraldine Adair – regina necontestată a teatrului londonez.

Aceasta era o femeie plinuță, de aproape patruzeci de ani, nu tocmai frumoasă, dar foarte senzuală. Geraldine era spirituală, extravagantă, reușind performanța inimaginabilă de a fi în

același timp senzuală și maternă. Se bârfea că în tinerețe ar fi trăit o poveste de dragoste cu actualul rege, pe atunci principe moștenitor. Victoria nu era deplin lămurită dacă această bârfa chiar corespundea adevărului. Mai târziu, actrița avusese o relație de câțiva ani cu tatăl Victoriei. Acesta era și motivul pentru care ea se hotărâse să o caute pe Geraldine. Ea spera că actrița i-ar putea răspunde la câteva din întrebările ce o chinuiau. Victoria nu știa ce pusese capăt legăturii lor amoroase. Însă cei doi se despărțiseră prietenește și menținuseră legătura. Geraldine Adair venise la înmormântarea tatălui ei. Avea o pălărie cât roata carului, punctată ici și colo cu trandafiri din mătase neagră. Purtase un pardesiu simplu, de asemenea negru, în stil Empire, la guler cu un trandafir din mătase de un roșu aprins, pe care, spre nemulțumirea mătușii Hermione, îl aruncase în groapă cu un gest larg. Dar Victoria era convinsă că gestul i-ar fi plăcut tatălui ei.

— Miss Bredon… Abia acum Victoria își dădu seama că supraveghetorul se afla alături de ea. Miss Adair vă poate primi, îi spuse el surprins.

— Draga mea!

Geraldine Adair o sărută pe Victoria pe ambii obraji. Părul ei castaniu mai era încă acoperit cu o bonetă din bumbac subțire, deoarece pentru rolul Emiliei trebuise să poarte o perucă blondă, iar pielea îi strălucea din cauza unei creme grase cu care își înlăturase machiajul. Însă Victoria nu se îndoia că actrița s-ar fi prezentat astfel și în fața unui iubit. Purta un chimono negru dintr-un material imprimat cu bujori mari roz. Peste tot erau vaze cu buchete scumpe, trimise de numeroșii admiratori, orhidee, trandafiri și camelii, din care se revărsau parfumuri dulci.

— Cu ce te pot ajuta, Victoria? Că doar nu vrei să îmi prezinți omagiile pentru performanța mea actoricească. Nu te deranjează dacă îți spun astfel, nu? Ne-am întâlnit rar, dar tatăl tău povestea atât

de des despre tine, încât mi se pare că te-am văzut crescând. Geraldine Adair o conduse pe Victoria la un fotoliu. Te rog, ia loc!

— Aș vrea să discut cu dumneavoastră despre tata, explică Victoria. Cred că l-ați cunoscut foarte bine.

— Da, așa este. Vrei și un whisky? Ea turnă într-un pahar lichidul de culoarea chihlimbarului. Eu beau totdeauna un pahar după reprezentație, ca să mă destind.

— Nu, mulțumesc. În ultimul timp mă întreb mereu dacă tatăl meu a fost omul pe care îl știam eu, începu Victoria ezitant. A existat un moment… I-a povestit Geraldinei Adair despre aluziile lui sir Francis și despre faptul că începuse să facă investigații legate de circumstanțele producerii incendiului din locuință. Alaltăieri a fost asasinată proprietara unui bordel pentru nobili. Există indicii ce mă fac să bănuiesc că tatăl meu era client al ei.

Victoria se opri.

— Și acum vrei să afli de la mine dacă tatăl tău umbla cu târfe? întrebă Geraldine Adair direct.

— Da… răspunse Victoria. Nu mă interesează din punct de vedere moral. Este vorba de faptul că, dacă într-adevăr tata era client al bordelului, ar putea fi implicat în întâmplări ce au condus la moartea a trei oameni.

Geraldine Adair roti încet paharul cu whisky.

— Firește că eu nu pot să jur, însă înclin să cred că tatăl tău nu a frecventat acel bordel și că, în general, nu a frecventat bordeluri. Cel puțin nu cu regularitate, spuse ea în cele din urmă.

— Și de ce credeți asta?

— Mai întâi pentru că tatăl tău era un savant și deci cunoștea pericolul sifilisului. De această boală te poți îmbolnăvi firește oriunde, dar probabilitatea de a o lua într-un bordel este mai mare. Și pe de altă parte, el nu era tipul de bărbat care cumpăra dragostea.

— Nici pe cea fizică?

Victoria înghiți în sec. Nu se simțea deloc confortabil să discute despre asta, dar voia să descopere adevărul.

— Cel mai probabil nu, continuă artista cu convingere. Nu vreau să exclud că uneori se mulțumea cu o prostituată. Poate după un party, când era băut. Dar, practic, nu avea nevoie să plătească femei pentru a se culca cu el.

Ea zâmbi.

— Fuma opiu?

— Da, ocazional.

— În bordel s-a găsit opiu, zise Victoria vag.

Nu dorea să îi relateze Geraldinei Adair despre cum pătrunsese cu Hopkins în bordel.

— Copilă, în multe locuri din acest oraș se consumă opiu. Geraldine Adair goli paharul și își aprinse o țigară. Am încercat și eu. Dar am renunțat. Este prea periculos. Nu aș dori să devin dependentă.

— Tatăl meu era dependent?

— În ultimii patru ani ne-am văzut rar. Dar cred că nu era dependent. Era un bărbat care simțea nevoia de astfel de senzații, dar nu era capabil să facă din asta dependență.

— Tatei îi displăcea să pictez. Deși niciodată nu a spus-o explicit, simțeam asta. Cred că îi amintea prea mult de mama, care era pictoriță. De aceea am pictat sau am desenat doar la școală, niciodată acasă. Dar dacă pictatul meu îi amintea prea mult de mama, și eu sunt convinsă că nu mă înșel, de ce suporta să se uite mereu la fotografia ei? Pe biroul lui este o astfel de fotografie. Mai înainte nu îmi făceam din asta o problemă. Însă acum găsesc că nu se potrivește ceva.

— Nu am întâlnit-o niciodată pe mama ta. Dar tatăl tău avea un medalion cu chipul ei, pe care îl purta la el permanent. Tu îi semeni foarte mult. Vocea Geraldinei Adair suna cald. O fotografie nu este vie. Poate că tu, deși erai doar un copil, aveai o expresie a feței ori un gest care îi amintea de ea.

— Poate aveți dreptate, răspunse Victoria. Ea însăși voia mult să creadă acest lucru. Dar nu era pe deplin convinsă. Tata a menționat vreodată în prezența dumneavoastră ceva despre incendiul din locuința noastră din Holland Park?

Geraldine Adair trase din țigară.

— Doar foarte rar și doar spunând că era aproape să mori în flăcări, lucru pe care nu și l-ar fi iertat niciodată.

— Deci nici dumneavoastră nu știți nimic despre o femeie care pe atunci locuia în casa noastră, femeie al cărei chip era desfigurat de o boală?

— Nu, tatăl tău nu mi-a vorbit niciodată despre asta.

Geraldine Adair trase pentru ultima oară din țigară. Trase fumul adânc în piept și îl expiră într-un nor gros, apoi strivi restul de țigară într-o scrumieră din sticlă ornată în stil Art Nouveau.

— Nu știu dacă ce am să îți spun acum te va ajuta cu ceva, Victoria, adăugă ea. Totuși, vreau să știi ce mi-a trecut prin minte.

— Probabil vreți să îmi spuneți că tata m-a iubit și că nu ar fi făcut niciodată ceva rău.

Victoria oftă.

— Eu nu știu dacă tatăl tău nu ar fi făcut niciodată ceva rău. Geraldine Adair zâmbi abia sesizabil. Dar pe tine te-a iubit. Asta se simțea în vocea lui de câte ori vorbea despre tine. Dar mă referem la altceva.

Cineva bătu la ușă. La invitația „Intră!” rostită de actriță, apăru o garderobieră rotunjoară, într-o rochie cu dungi și cu șorț, ținând în mâini câteva flori de orhidee învelite în celofan.

— Madam, de la Mr. Gerkins, zise aceasta.

Gerkins era numele unui bancher bogat, din câte știa Victoria.

— Lasă florile pe masa pentru machiat, Weaver, zise Geraldine puțin nerăbdătoare. Le poți așeza într-o vază mai târziu.

— Prea bine, madam.

Garderobiera se retrase.

— Tatăl tău îmi trimitea totdeauna anemone. Sunt florile mele preferate. Geraldine Adair se gândi un moment înainte de a se adresa din nou Victoriei. Tu ești sau erai prea mică pentru a înțelege că tatăl tău era un bărbat care făcea echilibristică. Eu sunt convinsă că mama ta îi oferea stabilitatea de care avea nevoie.

— Ce vreți să spuneți cu asta? întrebă surprinsă Victoria.

— S-a ocupat atât de mult de moarte și de violență. Era atras de hăuri. Îi plăceau și avea nevoie de excese.

— A iubit viața, ripostă Victoria.

— Da, este adevărat. Geraldine Adair zâmbi. Dar există și oameni care iubesc viața fără a tinde permanent spre stări extaziante. Nu a reușit să treacă niciodată peste moartea mamei tale și a căutat uitarea în muncă, alcool și opiu. Cred că dacă nu te-ar fi avut pe tine, mai devreme ori mai târziu, ar fi căzut victimă a opiumului. Dar mulțumită ție a putut, ca să folosim aceeași imagine, să balanseze pe marginea prăpastiei.

— Tatăl meu a fost un om puternic, protestă Victoria.

— Da, a fost. Însă avea și o latură foarte slabă și vulnerabilă. L-am ținut deseori în brațe. Ah, copile… Geraldine Adair oftă. Înțelege că nu îl vorbesc de rău pe tatăl tău. L-am iubit. Dar greșelile i le-am văzut altfel decât tine, fiica lui.

— Dumneavoastră v-ați despărțit de el ori el v-a părăsit?

Victoria și-ar fi dorit să nu o fi căutat pe actriță, dar această întrebare trebuia pusă.

— Eu m-am despărțit de el. Mă durea că în afară de mine avea mereu alte idile. Ea ridică din umeri și continuă: Dar îmi lipsește. Mi-aș dori ca după o reprezentație să vină în cabina mea și să-mi spună: „Geraldine, hai să cinăm la Ritz ori la

Savoy”. Făceam asta deseori, deși nu își putea permite. După care am fi dansat până dimineața într-un club oarecare. Geraldine Adair își privi o clipă indiferentă imaginea din oglinda de pe masa de machiaj, ca și cum s-ar fi uitat la o străină. După care își scoase boneta din bumbac și își flutură părul castaniu. Îmi pare rău, Victoria, dar mă tem că pe Mr. Gerkins nu îl mai pot amâna mult timp. Sper că ți-am putut fi de ajutor.

Victoria mulțumi, dar, de fapt, părăsea teatrul cu mai multe întrebări decât răspunsuri.

Capitolul nouăsprezece

În dimineața următoare, când ajunse la National Gallery, Victoria privi gânditoare porumbeii care mișunau în Trafalgar Square. De pe soclul lui, lordul Nelson se uita senin, chiar indiferent, la cerul albastru de martie. Călătorii cumpărau cărți poștale de la vânzătorii ambulanți.

Se bucura să vadă expoziția împreună cu Randolph, dar mai era încă sub impresia vizitei de seara trecută la Geraldine Adair. În urma acesteia, tatăl îi deveni și mai străin. Pentru că o credea pe artistă. Și era convinsă că nu va afla mai multe de la alte iubite ale tatălui ei. În cursul nopții, avusese iarăși un coșmar. Se trezise cu respirația tăiată. Panicată, căutase punga din hârtie de pe noptieră și timp de câteva clipe se temuse că se va sufoca, până când o găsise și o dusese la gură.

„Asta ce o mai fi?" Victoria se opri surprinsă. Zâmbi involuntar. Lângă una dintre fântâni stătea un băiețel cu un fir de undiță în mână. Era certat de un polițist pentru că, în mod evident, încercase să pescuiască. Scoase rapid Kodak-ul din poșetă și trase câteva instantanee. „Ar putea fi o scenă pentru cotidianul londonez, sigur pe placul lui Mr. Parker", gândi ea înveselită.

— Victoria… Randolph apăru brusc lângă ea. V-am zărit de pe treptele galeriei. Ce ați fotografiat?

În aceeași clipă observă băiețelul cu capul plecat ștergându-și lacrimile, îl văzu și pe polițist și înțelese.

— Ar trebui să îl salvăm pe micuț. Ce părere aveți? o întrebă el.

— Sunt de acord cu dumneavoastră.

Se duseră împreună la polițist și la delincvent.

— Domnule polițist, eu sunt convins că amicul nostru a vrut doar să se joace, interveni Randolph împăciuitor.

— Se prea poate, sir. Dar a pescui într-o fântână este scandalos, mormăi polițistul.

— Am vrut să-mi încerc undița, suspină băiețelul.

— Nu a făcut nimic. Și noi am fost odată copii. Randolph scoase câteva monede din portofel. Cumpără-ți bomboane, îi spuse el micuțului și îi puse în palmă doi penny. Și sper că nu o veți considera drept mită dacă vă ofer și dumneavoastră de o bere.

Și îi întinse polițistului câteva monede.

— Nu, sir, mulțumesc!

Polițistul salută. Băiețelul le zâmbi timid Victoriei și lui Randolph și plecă în fugă, fericit că scăpase atât de ușor.

— A fost foarte drăguț din partea dumneavoastră, îi spuse Victoria lui Randolph în timp ce urcau scările de la National Gallery.

— Așa cum i-am amintit polițistului, cu toții am fost odată copii, răspunse el ridicând din umeri.

„Nu aș fi crezut că Randolph ar putea fi interesat de un băiețaș nefericit. Ce drăguț din partea lui!”, își zise regăsindu-și buna dispoziție și nerăbdătoare să vadă expoziția.

∵

Victoriei i se păru expoziția Turner un val incandescent de culori, lumină și întuneric. Până acum îi admirase cele mai multe tablouri doar în fotografii alb-negru. Văzuse în culori doar picturile care aparțineau National Gallery. Faptul că Randolph o însoțea îi intensifică impresiile.

Îi plăceau în mod deosebit peisajele londoneze pictate de Turner, Tamisa la răsăritul sau apusul soarelui sau în ceață, lucrări în care contururile orașului și ale fluviului se estompau. O atrase în mod special un tablou intitulat „Furtună pe mare”, în care norii și spuma valurilor se întrepătrundeau făcând imposibil de deslușit unde se termina marea și unde începea cerul.

— Ați căzut în extaz, zise în cele din urmă Randolph zâmbind când reveniră în hol și se îndreptară către ieșire. Nici nu am îndrăznit să vă adresez o vorbă, ca să nu vă smulg din contemplație. V-ați dat seama că am petrecut trei ore în expoziție?

— Sper că nu v-ați plictisit cu mine? se interesă speriată Victoria.

— Absolut deloc. Pentru mine a fost o plăcere să vă văd atât de captivată și de fericită. Chiar dacă Turner, ca să fiu sincer, este pentru mine ceva cam prea romantic și impresionist.

— Dar Dante Gabriel Rossetti vă place, îl necăji Victoria. Eu consider picturile lui foarte romantice.

— Le puteți denumi liniștită „înzorzonate", cum ați mai făcut-o o dată, ripostă amuzat Randolph. Rossetti pictează concret. Nu el, ci Gainsborough și Constable îmi plac mai mult decât Turner.

Ieșiseră din muzeu și se aflau în capătul de sus al scării late când în Trafalgar Square tocmai se înălța un stol mare de porumbei. Aripile lor, care în lumina soarelui străluceau ca argintul, o făcură pe Victoria să se gândească la niște monede aruncate în aer de o mână gigantică.

„Mi-ar plăcea să pictez aceste licăriri", îi trecu prin minte fără să vrea și apoi i se adresă iar lui Randolph:

— În lucrările târzii, și Constable a pictat în stil impresionist.

— Chiar așa? Nu știam. Pictura nu este domeniul meu preferat, trebuie să recunosc. Mă interesează mult mai mult politica.

— Jeremy Ryder spunea că dacă nu ați fi pair, ați candida cu siguranță pentru Camera Comunelor.

Victoria îi aruncă o privire curioasă lui Randolph.

— Ryder, ah, da… Nu este un ziarist slab, dar pare mai mult de partea liberalilor decât de cea a partidului conservator.

— Când vine vorba despre Emmeline Pankhurst și despre sufragete, cred că este mai mult conservator decât liberal.

Victoria râse. Coborau scările când își dădu seama că brațul ei era vârât sub al lui Randolph. Rușinată vru să și-l retragă. Dar Randolph se aplecă spre ea și îi șopti:

— Nu o faceți.

— Oh…

Și iarăși obrajii Victoriei se îmbujorară.

— L-am văzut pe Ryder în treacăt la sediul poliției, spuse Randolph cu intenția de a o ajuta să depășească momentul de jenă.

„Jeremy Ryder nu mi-a pomenit despre așa ceva…”

Victoria era puțin iritată, dar își spuse imediat că probabil acesta îl căutase pe sir Arthur pentru un articol ori un interviu.

— Este adevărat ce spune Ryder că ați candida pentru Camera Comunelor, dacă ar fi posibil? întrebă ea.

— Ca să îl citez pe ducele de Wellington: Nimeni nu dă un ban pe Camera Lorzilor. În Anglia, Parlamentul înseamnă totul, iar Camera Lorzilor – nimic. Oftă, apoi continuă: Da, mi-ar face plăcere să fiu în Parlament și să decid soarta acestei țări, în loc să sprijin alți candidați ai conservatorilor.

— Ca pair puteți deveni prim-ministru, glumi Victoria.

— M-am gândit serios să urmez această cale. Îmi place să mă amestec în marele joc al puterii.

— Serios?

„Dacă Randolph plănuiește să devină prim-ministru, nu se va căsători cu mine niciodată”, îi trecu Victoriei prin cap.

— Nu mă priviți atât de înfricoșată, Victoria. Randolph râse. Probabil că liberalii vor avea puterea doar în anii următori. Lloyd George este doar ministru al finanțelor, dar are în mod sigur

ambiții pentru cea mai înaltă funcție din stat. Ar fi dificil să câștigi alegerile împotriva lui. Și de fapt… Cine știe ce vor aduce anii următori pentru Anglia și pentru continent?

— Deci nu intenționați să vă orientați toată viața spre o carieră de prim-ministru?

Victoria se străduia să mențină tonul glumeț.

— Cu siguranță nu, răspunse Randolph decis. Dar imediat tonul lui deveni nesigur: Eu aș prelungi cu plăcere frumoasa dimineață cu dumneavoastră, invitându-vă la un dejun la Ritz. Nu aș dori în niciun caz să vă compromit.

Victoria auzi bătând clopotele de la St. Martin in the Fields, de la marginea pieței, și văzu porumbeii, speriați de sunetele lor, ridicându-se în stoluri în aer. Normele de onoare ale aristocrației și ale păturii superioare erau mult mai severe decât ale clasei mijlocii sau de jos și nu totdeauna logice. Un bărbat nobil și o tânără femeie necăsătorită puteau ieși împreună pe cai. Dar nu le era permis să ia masa în absența unei persoane supraveghetoare. Chiar și faptul că ea și Randolph fuseseră împreună la o expoziție, în ochii mătușii Hermione, nu era un lucru bun. Că Randolph încălca aceste convenții însemna că într-adevăr ținea la ea. Inima Victoriei bătea tare.

— Dacă dumneavoastră nu credeți că vă compromiteți prin această invitație, nu știu de ce aș crede eu asta. Victoria îi surâse și adăugă: Mi-ar face mare plăcere să iau masa cu dumneavoastră.

— Mi-ați făcut o mare bucurie.

Privirea lui Randolph stărui plină de simpatie asupra ei. În timp ce traversa Trafalgar Square, tot la brațul lui, îi venea să cânte de fericire.

∵

Seara, Victoria își desfăcu prosopul cu care își legase părul proaspăt spălat și se privi în oglinda din baie. Buclele îi încadrau chipul, iar ochii ei verzi păreau imenși.

Pe timpul mesei, între ea și Randolph fusese o atmosferă efervescentă. Nu doar ca urmare a șampaniei pe care o băuseră. Flirtaseră, schimbaseră opinii și râseseră. Când și când, ca din întâmplare, mâinile lor se atinseseră. Aceste gesturi, pe lângă privirile schimbate, erau ca niște atingeri intime. Randolph era o personalitate cunoscută. Stârniseră interesul în salonul placat cu marmură de la Ritz și Victoria se bucurase să fie văzută cu tânărul și atractivul bărbat. Era atât de mândră că se afișa cu ea în public.

După dejun, Randolph o condusese acasă cu cupeul lui. Când acesta oprise în Green Park, se aplecase asupra ei și o sărutase. Un moment, apoi vizitiul deschisese portiera. Doar la simpla amintire a sărutului, tot corpul gol al Victoriei parcă se aprindea. Își lăsă mâna să coboare pe puful roșu dintre picioare.

Da, îl dorea pe Randolph. Nu se temea să devină intimă cu el. Își dorea foarte tare să se culce cu el.

Și în după-amiaza de sâmbătă, când se duse cu bicicleta în Camden, se gândi mereu la Randolph. Se bucura și de picnicul cu Jeremy Ryder. Cu toate că nu se cunoșteau de multă vreme, îi devenise prieten. Era altfel decât cu Randolph, însă. De Randolph era îndrăgostită.

Coti pe strada lăturalnică și liniștită unde era casa lui Jeremy Ryder, nu departe de Regent's Canal. În fața caselor înguste din cărămidă, cu două niveluri, erau plantați platani. Fiecare casă avea în față o mică grădiniță cu o alee pavată, despărțită de trotuar cu un grilaj din fier forjat. În grădinița lui Jeremy erau ghivece cu primule de toate culorile. Victoria își sprijini bicicleta de unul dintre pomi, înainte de a bate în ușa vopsită într-un albastru luminos. Jeremy îi deschise imediat. Vesta și gulerul cămășii îi erau desfăcute, iar părul său castaniu zburlit.

— Nu știam că aveți ambiții de grădinar, spuse Victoria zâmbind și arătă spre primule.

— Sunt ale menajerei mele, Mrs. Brown. Le cultivă pe cele care nu mai au loc în grădina ei. Eu sunt un grădinar de groază. Îmi pare rău. Îmi făceam notițe pentru un articol și nici nu am băgat de seamă cum trece timpul. Sandvișurile nu sunt gata. Jeremy o privi pe Victoria vinovat și adăugă: V-aș invita cu plăcere în casă, dar Mrs. Brown nu este aici.

— Nu am nicio problemă să stau puțin singură cu un bărbat în casa acestuia.

— Bine. Jeremy păru ușurat. Atunci intrați, vă rog. Bucătăria fiind domeniul de acțiune al lui Mrs. Brown, este și ordonată.

— De fapt, de sandvișuri nu avem nevoie. Victoria îl urmă în bucătăria mică, strălucind de curățenie, în care trona o mașină de gătit din fontă, cu cărbuni. Când i-am spus lui Hopkins că vreau să fac o excursie la Hampstead cu dumneavoastră, nu s-a lăsat până când nu a pregătit sandvișuri cu ouă și cu șuncă. Mi-a mai pus supă de castraveți într-un termos, două sticle cu limonadă și câteva fursecuri pentru ceai.

— Dumnezeule, deci oricum nu vom flămânzi! Majordomul sper că nu v-a copleșit cu întrebări referitoare la excursie.

Victoria clătină din cap:

— Spre deosebire de Mrs. Dodgson, Hopkins este foarte discret. Din bucătărie, o ușă deschisă dădea în camera de zi și Victoria întrebă: Pot să arunc o privire? Totdeauna mi se pare interesant să văd cum trăiesc oamenii.

— Din partea mea, cu plăcere. Dar trebuie să vă avertizez: camera de zi este regatul meu și de aceea acolo domnește dezordinea.

Victoriei îi plăcu încăperea care gemea de cărți. În fața micului cămin se afla un fotoliu cu o husă din stofa maro tocită. Deasupra căminului, peretele era căptușit cu plăci de faianță turcoaz, a căror culoare amintea de mările sudului. Se asortau și cu vasul în miniatură așezat într-o sticlă pe cămin,

precum și cu stampele reprezentând corăbii, atârnate pe perete.

Jeremy îi urmărise privirea.

— Miniatura din sticlă am făcut-o într-o vacanță când eram la școală, iar în ce privește stampele… V-am povestit că, dacă m-aș fi născut în alt secol, m-aș fi făcut descoperitor și navigator. Dar acum trebuie, din păcate, să îmi limitez spiritul de aventură la câteva plimbări pe an cu un velier.

— Probabil că v-ar fi plăcut expoziția Turner de la National Gallery, spuse gânditoare Victoria. Turner a pictat foarte multe tablouri cu vase cu pânze.

— Am văzut-o și chiar mi-a plăcut foarte mult. Jeremy își îmbrăcă haina de tweed ce zăcuse pe un teanc de cărți de lângă birou. V-ați adus instrumentele pentru pictat?

— Da, le-am adus.

— Atunci suntem pregătiți și putem pleca.

Cu o plecăciune, el îi deschise Victoriei ușa casei.

„Sunt atât de bucuroasă că am acceptat excursia aceasta!”, gândi Victoria în timp ce înaintau pe Camden Dock spre Hampstead.

∵

La Hampstead Heath, Victoria și Jeremy se opriră pentru scurt timp într-un loc cu o priveliște frumoasă către Parliament Hill. Aerul era curat, iar panorama Londrei cu cupola de la St. Paul’s Cathedral ca reper se întindea la picioarele lor, ca și cum ar fi putut să o atingă. În apropierea colinei, ca și în jurul helești eului de la poale, erau multe bone cu copii. Pentru că în acea sâmbătă vremea era neobișnuit de frumoasă, ieșiseră la o plimbare în aer liber și mulți alți oameni. Ici-colo, pe pajiștile întinse mergeau la trap și câțiva călăreți.

Cu cât se îndepărtau mai mult de Hampstead, era mai liniște. În locul în care se vedea Kenwood House, o clădire albă cu fațadă cu coloane în stil clasic, se hotărâră să facă un popas. Victoria

descheie curelele din piele ale păturii în carouri pe care i-o dăduse Hopkins și o întinse pe iarbă. Își aduse apoi instrumentele pentru pictat din geanta din spatele șeii bicicletei. În timp ce făcea schițe, Jeremy scria ceva în notesul lui. Fiecare lucra în tăcere.

Mai întâi, Victoria fu foarte nemulțumită de schițele în creion și cărbune ale peisajului cu coline domoale, grupuri de pomi și tufișuri. Însă, treptat, reuși să redea în desen ceea ce vedea. În cele din urmă, chiar îi reuși o schiță rapidă a clădirii Kenwood House. O albină, care se așezase pe blocul de desen, o făcu să ridice privirea. Jeremy puse de-o parte notesul. Stătea întins pe burtă pe pătură și îi zâmbi.

— Păreați atât de prinsă, încât nu am vrut să vă deranjez. Probabil că nici nu am voie să vă văd desenele, nu?

— În niciun caz! Și, în plus, începe să mi se facă foame. Dumneavoastră cum stați?

— Și eu aș putea mânca ceva.

Jeremy se ridică și aduse coșul de picnic de pe portbagajul bicicletei.

— Măi, să fie! exclamă Jeremy când Victoria deschise coșul. Porțelan și tacâmuri din argint, șervețele apretate…

Victoria râse.

— Așa se simte bine Hopkins. Pentru el, și un picnic trebuie să aibă stil.

Ea întinse o față de masă albă peste pătura din lână și pe ea aranjă vesela, tacâmurile și șervețelele. Puse pe farfurii sandvișurile și fursecurile și umplu cești le cu supă de castraveți. Jeremy deschise o sticlă cu limonadă și umplu paharul Victoriei și pe al lui.

— Sandvișul acesta cu șuncă se topește în gură, spuse el încântat după prima înghițitură. Și supa de castraveți este gustoasă. Majordomul dumneavoastră nu vrea să își publice rețetele?

— Mă tem că nu. Victoria clătină negativ din cap. Mrs. Ellingham trebuia să rămână un secret. Fără acordul lui Hopkins nu voia să dezvăluie acest secret. Ea adăugă: Cred că am fost ultima dată la un picnic când eram la școală și am făcut o excursie de o zi.

Victoria se așeză comod pe pătură.

— Ați fost la internat?

— Da, la Gordens School pentru fete, în Winchester. Un internat foarte progresist, care punea mare preț pe educație. Mi-a plăcut acolo, cu toate că nu am legat o prietenie apropiată cu celelalte fete. Preferam singurătatea.

Brusc, Victoria își aminti că Randolph îl văzuse pe Jeremy la sediul poliției.

— L-ați intervievat recent pe sir Arthur? se interesă ea.

— Nu, cum v-a venit ideea? răspunse Jeremy și luă un al doilea sandviș.

— Oh, mă gândeam că poate legat de crime. O declarație a comisarului privind faptul că în cazul celor trei asasinate Scotland Yard încă nu are un suspect. Putea fi interesant pentru cititorii dumneavoastră.

Vru să-l întrebe pentru ce fusese la sediul poliției. Totuși, privirea cercetătoare pe care el i-o aruncă o făcu să renunțe.

— Sir Arthur nu mi-ar da niciun interviu. Pentru asta sunt mult prea tânăr și neînsemnat. Doar colegi mult mai în vârstă, renumiți, se bucură de așa ceva.

Vocea lui Jeremy era calmă.

Victoria netezi fața de masă, al cărei colț fusese întors de vânt. A fost, de fapt, un pretext pentru ca Jeremy să nu îi vadă fața. „Ori minte, ori Randolph s-a înșelat. Dar de ce m-a privit atât de ciudat? Și în plus… Eu i-am povestit lui mult mai multe despre crime decât mi-a spus el mie”, își dădu brusc seama. „De fapt el a reacționat doar la ceea ce îi spuneam eu”.

Pe furiș, îl privi pe Jeremy. Acesta se credea neobservat și o urmărea în continuare cercetător. Să fie un spion al poliției? Nu, nu voia să dea crezare îndoielii care o cuprinsese.

— I-am povestit lui lady Hogarth că ați studiat la Eton cu soțul ei, încercă Victoria să pălăvrăgească aparent nestingherită. Voia să îl întrebe despre dumneavoastră pe lordul Hogarth. Din păcate, nu am mai văzut-o pe prietena mea de câteva zile. De aceea încă nu știu dacă acesta a rămas cu amintiri plăcute legate de dumneavoastră.

— Sper că sunt plăcute.

Jeremy râse, dar Victoria sesiză ceva fals în râsul lui. Și buna dispoziție îi dispăru.

∵

Victoria se întoarse acasă abătută. Reușise totuși să nu o arate până când se despărțise de Jeremy în dreptul casei lui. Spera să nu fi observat că devenise suspicioasă brusc în privința sa.

Contrar obiceiului, Hopkins nu apăru pentru a o întâmpina și a o ajuta să își scoată pardesiul. Victoria îl auzi bocănind în bucătărie. Lăsă pardesiul și se duse în camera ei pentru a-și scoate pălăria și mănușile. În oglinda cea mare observă că din cauza soarelui pielea ei căpătase o ușoară nuanță de roșu și că pe nas îi apăruseră primii pistrui. „Asta mai lipsea…” Victoria oftă. Nu ar fi apelat niciodată la acei decoloranți la modă, cărora li se făcea reclamă în diverse reviste pentru femei, pentru a scăpa de pistrui. Dar nici nu îi plăceau. Data viitoare, când va sta afară mai mult într-o zi însorită, va trebui să poarte o pălărie cu boruri largi, pentru a-și proteja mai bine tenul.

Victoria tocmai vârâse mica pălărie de pai într-o cutie, când văzu pe biroul ei un pachețel. Îl ridică surprinsă. Era împachetat în hârtie satinată vernil și legat cu o panglică asortată. Pe plicul ce însoțea pachețelul era scrisul lui Randolph. Deschisă emoționată plicul.

Dragă Victoria, cu toate că nu m-a emoționat prea mult Turner; *totuși zilele petrecute de noi la Roma și Perugia mi-au lăsat cele mai plăcute amintiri. Când am văzut ieri întâmplător, în vitrina unei galerii, această mică pictură, nu am putut rezista. Mi-am permis să vi-o fac cadou, în speranța că vă va trezi aceleași amintiri frumoase pe care mi le-a trezit mie. M-aș bucura să ne revedem cât mai curând. Din tot sufletul, al dumneavoastră, Randolph.*

Victoria trase grăbită de panglica de mătase. După ce îndepărtă ambalajul din hârtie, ieși la iveală o acuarelă cu apeductul din Perugia. Fundalul era reprezentat de un peisaj primăvăratic. Acuarela era realizată cu trăsături foarte fine de pensulă, mai degrabă în stil realist. Dar tocmai de aceea, Victoria o găsea foarte reușită. I se păru că simte din nou pe piele căldura pe care o simțise când străbătea cu Randolph străduțele înguste și apoi, brusc, aerul răcoros din umbra apeductului. Era iarăși fericită și entuziasmată ca în acea după-amiază.

Cu cea mai mare atenție, rezemă acuarela de mica lampă cu petrol de pe biroul ei și o mai studie o dată uitând parcă de sine. „Randolph mă cere în căsătorie”, înțelese ea. Un zâmbet larg îi lumină chipul.

∵

— Pentru Dumnezeu, Hopkins, ce faceți aici? Spălați rufe? întrebă mirată Victoria când puțin mai târziu intră în bucătărie.

Hopkins stătea la masă și răsucea manivela unui recipient cilindric din metal, de dimensiunile unui cazan mare. Acum purta cotiere și un șorț cu dungi gri.

— Nu, miss Victoria, deși recunosc că așa s-ar părea. Și vă rog să mă scuzați că nu v-am întâmpinat la intrare. Voiam să nu întrerup procesul de răcire.

— Hopkins, ce este acesta?

Victoria nu înțelegea nimic.

— Tocmai încercam să prepar înghețată. Mai exact un sorbet, explică grav Hopkins. Când am stat în fața acelei prăvălii cu vechituri din metal din East End, am descoperit un tambur ieftin pentru spălat, pe care l-am achiziționat azi-dimineață. După ce l-am curățat temeinic, l-am umplut cu sare și am introdus în el un mic recipient din metal cu un amestec de suc de coacăze și creme de Cassis. Sarea și mișcarea tamburului realizează procesul de răcire.

Câteva sticle de suc goale se aflau în dulapul din spatele lui Hopkins. Sucul fusese preparat de Hopkins vara trecută. Lichiorul de Cassis îl cumpărase tatăl ei în timpul unei vacanțe în Franța.

— Ați avut o după-amiază frumoasă, miss Victoria? Hopkins continua să rotească manivela. Arătați, dacă îmi permiteți să o spun, foarte fericită.

După cadoul primit de la Randolph, Victoria uitase complet de excursie.

— În timpul picnicului s-a petrecut ceva bizar, răspunse ea și se așeză la masă. Îi relată lui Hopkins suspiciunea ei. Eu sunt convinsă că Mr. Ryder m-a mințit și că în acea seară l-a vizitat pe comisar.

— Hm… Mr. Ryder a urmat școala la Eton și a studiat la Oxford, spuneați dumneavoastră – remarcă Hopkins gânditor, în timp ce scotea capacul tamburului.

Scoase micul recipient din metal și îl șterse de sare cu un șervet. După ce îl vârî în răcitorul din cămară, se așeză și el la masă cu Victoria și adăugă:

— Cineva cu o educație atât de aleasă ca Mr. Ryder, din câte știu eu, nu lucrează ca spion al poliției.

— Și eu cred că asta nu i se potrivește, răspunse Victoria învinsă. Totdeauna l-am considerat pe Mr.

Ryder deschis, amabil și cu umor. Dar așa cum tocmai v-am povestit, i-am dat mereu informații. De la el nu am aflat niciodată ceva nou despre crimă.

— Firește, așa s-a întâmplat ca noi să avem norocul să fim oarecum în centrul celor petrecute. Hopkins făcu un gest amplu cu mâna și continuă: Dacă doriți, miss Victoria, pot să încerc să mă interesez despre Mr. Ryder.

— V-aș fi foarte recunoscătoare.

Ea spera să existe o explicație plauzibilă pentru comportamentul lui Jeremy Ryder și că el nu o spiona pentru comisar.

Capitolul douăzeci

Victoria se înfășură mai strâns în pardesiu și își așeză mai bine la gât șalul din lână. Peste noapte, vremea se stricase brusc. Un vânt rece sufla pe Minories Street spre Tamisa. Deasupra multora dintre micile prăvălii se aflau litere ebraice sau cuvinte în idiș, pentru că aici era partea din East End în care trăia o comunitate iudaică mare. O întâmpinară mai puțini cerșetori și copii slabi decât în urmă cu câteva zile în Whitechapel Highstreet și văzu mulți bărbați purtând pălării rotunde negre și perciuni lungi. La ureche îi ajungeau fragmente de discuții în ebraică și rusă.

Își petrecuse dimineața și prima parte a după-amiezii fotografiind pentru Mr. Parker o actriță în afirmare de la St. James Theatre din King Street. Tânăra damă păruse foarte dezamăgită să pozeze pentru o reprezentantă a propriului sex și nu pentru un bărbat, cu care probabil ar fi flirtat, așa că fusese cât se poate de dificilă. Refuzase la început orice poziție îi propunea Victoria. Dar cel puțin în teatru fusese cald.

Când se întorsese acasă, Mr. Jarvis o anunță că în lipsa ei „una dintre damele care îi vizitaseră cu puțin timp în urmă” apăruse în holul de la intrare și îi ceruse să i se dea voie la miss Bredon ori la Mr. Hopkins. Deoarece Mr. Jarvis știa că erau plecați, o rugase pe damă, rosti el acest cuvânt cu sprâncenele ridicate, să le lase un bilet cu ce voia să le spună. Ceea ce aceasta și făcuse, după câteva ezitări.

„Precis a fost Caitlyn”, se gândi Victoria. Și într-adevăr pe bucata de hârtie pe care i-o dădu Mr. Jarvis, cu o grafie chinuită și cu greșeli de ortografie scria: „Două fete au văzutără în noaptea crimei un bărbat la bordelul lui Molly, care li s-a părut ciudat. Ele nu mai vor să vie în West End. Dacă vreți să le vedeți puteți veni pe la patru la

cârciuma Blooming Rosebush din Cross Wall. Și io voi fi acolo, Caitlyn”.

Pentru că Hopkins nu se întorsese de la cumpărături, Victoria pornise singură la drum. Luase metroul până la Tower Hill, deoarece nu voia să își lase bicicleta nesupravegheată pe undeva prin East End.

Trecu de stația Fenchurch Street, cu fațada ei cenușie din cărămidă și cu marele fronton rotunjit, și coti pe Crosswall. Cârciuma Blooming Rosebush se afla într-o clădire pe colț. Nu era nici frumoasă și nici romantică. Avea ferestrele murdare. Niște urme de vopsea verde pe cărămizile negre de funingine și un trandafir pictat stângaci pe firma scorojită de deasupra intrării reprezentau o palidă aluzie la numele de altfel frumos.

Victoria intră cu strângere de inimă în pub. Nu era pe un teren cunoscut. Își ridică voalul și ignoră privirile curioase și libidinoase cu care fu întâmpinată în localul decăzut, cu clienți în veșminte sărăcăcioase. Puțea a bere, a sudoare și a haine murdare. Ușurată, o descoperi pe Caitlyn la o masă în partea din spate a cârciumii. Alături de ea ședeau două femei machiate strident, având în fața lor pahare cu bere. O văzu și Caitlyn pe Victoria și îi făcu semn.

— Ea este miss Bredon, tânăra lady de care v-am vorbit. Care vrea să descopere cine o are pe conștiință pe Molly, se adresă Caitlyn însoțitoarelor ei, când Victoria se așeză la masă.

Ori Caitlyn le risipise deja acestora îndoielile referitoare la faptul că o tânără voia să descopere un criminal, ori acestea nici nu se mirau de așa ceva, cert este că nu comentară nimic. O priviră pe Victoria nu chiar neprietenoase, așteptând.

— Ea este Brenda.

Caitlyn arătă către femeia care ședea în fața ei. Figura acesteia semăna cu o inimă și era oarecum

copilăroasă, cu toate că în jurul gurii avea cute adânci. Cu siguranță că dusese o viață grea.

— Iar ea este Mary.

Arătă către femeia de lângă ea. Buza superioară a femeii era despicată de o cicatrice ce urca până la nas, scoasă grotesc în evidență de machiajul roșu.

— Îmi face plăcere să vă fac cinste, zise Victoria politicoasă, în timp ce se așeza la masă.

— Hei, George, ai auzit?

Caitlyn se adresă cârciumarului aflat la bar.

— Ce ați dori?

Victoria le privi pe femei. Toate au vrut încă o bere.

— Trei beri și un cidru, îi ceru ea lui George, care venise lângă ele.

Acesta, un bărbat gras, cu chelie și brațe tatuate, clătină din cap:

— Cidrul tocmai s-a terminat.

— Atunci iau și eu o bere.

George reveni la bar, unde un tinerel cu păr blond ciufulit ridică un butoi cu bere și apoi începu să șteargă pahare cu o cârpă soioasă.

— Povestiți-mi, le ceru Caitlyn femeilor.

— În noaptea în care Molly a fost omorâtă, Mary și cu mine mergeam pe strada pe care se află intrarea în curte, începu Brenda. Era cam ora patru.

— De unde știați ora? întrebă Victoria.

Caitlyn o lovi ușor cu piciorul pe sub masă, ceea ce voia să însemne că era mai bine să lase femeile să vorbească.

Mary explică ridicând din umeri:

— Ceasul Bisericii Martirilor, cea din Prescott Street, bătuse tocmai de patru ori. Veneam de la o cârciumă din port și voiam să o luăm pe scurtătură.

În timp ce vorbea, femeia lăsa involuntar să se vadă că îi lipseau mai mulți dinți de pe arcada de jos, ceea ce o făcea să sâsâie.

„Ora patru, își spuse Victoria în gând, cam pe atunci s-a comis crima, așa cum stabilise dr. Ash”.

O trecu un fior pe șira spinării.

— Da, și pe când ajunsesem aproape de intrarea în curte, a oprit o trăsură la ușă, interveni Brenda. Strada este atât de îngustă încât ne-am oprit ca să-i facem loc să treacă. Din ea a coborât un bărbat. Era clar că voia să meargă la bordelul lui Molly, dar afacerile sunt afaceri, de aceea l-am întrebat: „Scumpule, nu vrei să îți petreci noaptea cu noi?”

— Însă individul nu a reacționat. Mary își șterse spuma de bere de la gură, întinzându-și în acest fel rujul de pe buze. A bătut la ușă. Noi ne-am zis că mai bine plecăm, altfel avem necazuri cu Molly. În acel moment, am văzut că bărbatul scoate niște mănuși din buzunarul pelerinei și m-am gândit: Ce ciudat, de ce își pune mănuși când merge la prostituate?

Victoria abia se stăpâni să nu întrebe cum de observase asta femeia în strada întunecoasă.

— Dar ați mai văzut ceva, se amestecă în vorbă Caitlyn.

Ca și cum s-ar fi vorbit să intervină pe rând, acum luă cuvântul Brenda.

— Când și-a pus mănușile, pelerina i-a alunecat puțin, i-am zărit manșetele. În lumina felinarului trăsurii care se îndepărta, străluceau ca mătasea. Trebuie să fi fost un bogătan. Păcat că nu am putut să-l agățăm, m-am gândit eu. „Astfel, problema luminii de pe stradă se lămurește”, îi trecu prin cap Victoriei. Oricum, ea și cu Hopkins bănuiseră că asasinul lui sir Francis, miss Wilcox și Molly era foarte probabil un bărbat bogat, influent, care ar fi avut multe de pierdut. Brenda adăugă: Atunci am remarcat și un buton la manșetă.

— Un buton de manșetă? întrebă Victoria agitată.

— Da, exact. Mi-a sărit în ochi pentru că mi s-a părut ciudat. Era foarte mare, oval și avea o margine din aur ca un coș.

Victoria avu nevoie de câteva momente ca să înțeleagă ce voia să spună Brenda.

— Vreți să spuneți că marginea era împletită?

— Da. Brenda dădu afirmativ din cap. Iar în mijloc avea o piatră albă sclipitoare.

— Putea fi o perlă de sidef?

— Foarte posibil.

Brenda se cinsti cu o gură de bere.

Victoria scoase din geanta ei un bloc de desen și un creion, pe care le purta mereu la ea pentru cazul că ar fi vrut să noteze ceva la o fotografie, și începu să deseneze rapid ceea ce văzuse Brenda.

— Butonul arăta astfel? întrebă ea și îi arătă Brendei schița.

— Aproape. Marginea de aur cred că era puțin mai lată.

Victoria modifică desenul până când Brenda dădu din cap satisfăcută.

— Mi-ați fost de mare folos, le mulțumi ea femeilor. I-ați putut vedea chipul omului?

— Nu.

Amândouă clătinară a negație din cap.

— Avea gulerul pelerinei ridicat și purta o pălărie trasă pe frunte, îi completă imaginea Mary.

Victoria abia gustase din berea ei. Dar se simțea puțin amețită. În afară de asta, afară deja se întuneca, deci era timpul să plece spre casă. Tocmai voia să se despartă de femei, când Caitlyn trase o înjurătură și sări în picioare. În pub năvăliră patru polițiști în uniforme, cu bastoanele ridicate, gata să lovească.

— Este o razie! Toată lumea la perete! strigă un sergent uriaș.

Oh, nu! Nici nu își putea imagina ce îi vor face bunicul și mătușa dacă era surprinsă aici.

— Vino!

Caitlyn o luă de mână și o trase spre o ușă din apropierea mesei lor, prin care tânărul blond tocmai ieșise în fugă. Mai ținea încă în mână cârpa jegoasă. Mary și Brenda le urmau îndeaproape. Victoria se lăsă trasă de Caitlyn pe o scară, trecură apoi printr-o încăpere umedă, în care mirosea a

cărbuni și mucegai. Neputând să vadă aproape nimic, se lovi cu coapsele de un raft.

Brusc, o rază de lumină căzu pe ea. Tânărul se cățărase pe o grămadă de cărbuni și deschisese un chepeng prin care erau aruncați cărbunii în pivniță. Apoi dispăru prin deschizătură.

Acum, Brenda și Mary escaladau grămada de cărbuni. Mary țipă când cărbunii cedară sub ea, dar reuși să se prindă de marginea deschizăturii și să iasă în stradă. Prin acea deschizătură, Victoria le văzu pe Mary și pe Brenda fugind. Buimăcită, vedea totul ca prin ceață. Acum, Caitlyn escalada grămada de cărbuni. Tocmai se strecura prin deschizătură, când din spatele Victoriei răsună o voce:

— Stați pe loc!

— Grăbește-te! îi strigă Caitlyn.

Victoria începu și ea să urce pe grămada de cărbuni, dar când fu aproape de vârf, alunecă. Imediat, Caitlyn îi întinse mâna și Victoria reuși să o apuce. Cu mâna cealaltă se ținea de marginea chepengului. Era deja jumătate afară, când brațe puternice o prinseră de mijloc și o traseră înapoi. Mâna ei alunecă din mâna lui Caitlyn. Căzu pe spate, peste casca unui polițist.

— Lăsați-mi-o mie!

Încercă disperată să se elibereze. Însă polițistul era mult mai puternic decât ea.

— Hei, ușurel, domnișoară, mormăi el.

Apoi o târî după el prin pivniță și prin cârciumă.

Victoriei parcă i se opri inima în loc când văzu acolo silueta corpolentă a inspectorului Armitage.

— Pe-asta am prins-o, șir, zise polițistul în timp ce o lăsa jos brutal, dar fără a-i da totuși drumul. Cu coada ochiului, Victoria remarcă faptul că era sergentul cel uriaș. El adăugă: Este cu siguranță o prostituată. Și încă una sălbatică foc.

— O să se liniștească ea.

Armitage vru să se întoarcă spre cârciumar și clienții lui, care erau supravegheați de alți trei

polițiști, dar renunță. O măsură cu privirea pe Victoria nevenindu-i a crede, în timp ce din buzunarul vestei scotea o batistă, cu care o șterse de praful de cărbune de pe față. Ea abia se abținu să nu îl scuipe.

— Mda… dacă asta nu este miss Bredon… murmură el. Pe chipul lui roșu apăru un rânjet triumfător. Domnișorică, veți avea ceva de explicat comisarului și rudelor dumneavoastră.

∵

Victoria ridică picioarele pe banca din lemn, pentru că spatele începuse să o doară. Pe pereții galbeni-verzui ai celulei erau scrijelite înjurături, cuvinte și desene obscene. Cu puțin timp în urmă tocmai auzise cum Big Ben bătuse de opt ori. Era arestată aici de trei ore bune. Armitage și comisarul deciseseră să o lase să mai fiarbă în suc propriu, pentru a o intimida. De pe coridor se auzeau blestemele furioase ale arestaților, apoi zăngănit de chei. O ușă fu deschisă și blestemele încetară imediat.

Înainte ca Armitage să o urce într-o trăsură pentru a fi dusă de un polițist la Scotland Yard, Victoria auzise un scurt schimb de cuvinte între doi polițiști, din care rezulta că razia avea legătură cu asasinarea lui sir Francis. George, cârciumarul, era suspectat de tăinuire. „Scotland Yard a ordonat razia doar pentru a susține în fața opiniei publice teoria că Molly fusese ucisă de un infractor”, cugetă furioasă Victoria. Ah, oare de ce nu părăsise ea Blooming Rosebush cu cinci minute mai devreme?

Victoria își analiză din nou teoria. Bănuia că Jeremy Ryder îl informase pe comisar despre cercetările făcute de ea și de Hopkins, dar nu era sigură. Probabilitatea ca Brenda, Mary și Caitlyn să fi scăpat era mare. În caz de arestare, Caitlyn cu siguranță că nu ar fi trădat-o. Dar Mary și Brenda i-ar fi mărturisit lui Armitage de ce se întâlnise cu ele.

„Da, am să blufez și am să găsesc un pretext pentru prezența mea în cârciumă”, hotărî Victoria. „În cazul în care comisarul știe că Hopkins și cu mine îl căutăm pe asasin, situația mea nu se va înrăutăți în urma minciunii. Orice este mai bine decât să dezvălui din greșeală adevărul”. Ca să nu mai spunem că mătușa și bunicul și-ar ieși cu totul din fire aflând că ea și Hopkins porniseră la vânătoare de criminali.

Victoria aștepta abătută să fie dusă în fața comisarului. Mai trecu o oră și se întrebă dacă nu cumva sir Arthur și inspectorul Armitage voiau să o lase să își petreacă noaptea în celulă, când zăvorul ușii fu deschis cu zgomot și o cheie se răsuci în broască. Un polițist tânăr, cu o față rotundă și obraji roșii, intră în celulă.

— Comisarul dorește să vă vadă, miss, i se adresă el grav.

Holul din capul scării ce ducea la biroul acestuia era luminat de o lampă cu gaz. În timp ce polițistul bătea la ușa masivă din lemn, Victoria își văzu chipul oglindit într-un geam al ferestrei. Pe frunte avea o pată neagră și cu toate că în celulă încercase să se curețe de praful de cărbune, hainele îi erau murdare.

La cuvântul „Intră!” rostit de sir Arthur, polițistul deschise ușa, o lăsă pe Victoria să intre prima și raportă:

— Miss Bredon, sir.

Comisarul aflat în spatele unui birou impozant îi făcu semn polițistului să plece și alt semn Victoriei să se apropie, în timp ce păși în încăpere, remarcă un tablou reprezentând un atac al cavaleriei – după uniforme, probabil o scenă din războiul Crimeei – și tabloul regelui pe peretele din spatele bărbatului. În fața biroului comisarului, mătușa Hermione ședea într-un fotoliu din piele.

„Măcar nu a venit și bunicul”, își spuse în gând Victoria. Era doar o slabă consolare, pentru că chipul întunecat al mătușii nu prevestea nimic bun.

Ea purta un mantou din blană cenușie și pe sub acesta o rochie mov cu partea superioară din catifea și dantelă și cea inferioară din mătase moale. Pălărioara garnisită cu blană gri era de o eleganță simplă. Privind-o pe mătușa ei totdeauna perfect îmbrăcată, Victoria se simți și mai răpciugoasă.

— În ce hal arăți! exclamă mătușa. Nu te așeza aici. Ai să murdărești totul. Cum de ai putut să ajungi într-un local atât de rău famat din East End? Nici nu mă pot gândi la ce se va întâmpla dacă va afla presa. Bunicul tău nu va mai avea atâta putere încât să evite publicarea articolelor despre asta.

Comisarul asistase în tăcere la această izbucnire, apoi interveni și el brutal:

— Chiar, miss Bredon, ce căutați dumneavoastră în East End? Aștept o explicație.

„Sir Arthur joacă teatru ori chiar nu știe de ce am fost acolo? Nu are importanță, eu rămân la minciuna mea”. Îl privi pe comisar în ochi:

— Vreau să realizez o serie de fotografii despre prostituate. De aceea am aranjat înainte o discuție cu trei dame bine-cunoscute.

Mătușa Hermione tresări:

— Nu îmi vine să-mi cred urechilor, suspină ea. Tu ai discutat cu… nici nu îmi vine să rostesc cuvântul… aceste dame? Ai cumva de gând să le fotografiezi goale? În stabilimentul lor?

— Nu că aș socoti potrivită o asemenea discuție pentru o tânără de familie bună, zise comisarul cu o mină impenetrabilă, dar de ce ați încercat să fugiți de agenții mei, ba chiar v-ați opus cu îndârjire unuia dintre ei?

— Știam că bunicul și mătușa nu vor fi tocmai entuziasmați de această întâlnire, răspunse Victoria. Ceea ce în oarecare măsură era adevărat. Ridică a neputință din umeri și adăugă: De aceea am intrat în panică.

Comisarul afișă aceeași mină impenetrabilă. O clipă, își făcu de lucru cu un stilou, ca și cum s-ar

fi gândit la vorbele ei, apoi zise:

— Nu vă voi sancționa nici de data aceasta, miss Bredon. Dar este pentru ultima dată. Să nu cutezați să mai apăreți în calea oamenilor mei încă o dată.

Amenințarea din vocea sa era fără echivoc.

„Știe că Hopkins și cu mine căutăm criminalul", pricepu Victoria. „Jeremy Ryder m-a trădat".

Dar dezamăgirea și furia ei păliră imediat. Mătușa Hermione se ridicase.

— În privința aceasta nu trebuie să vă faceți griji, comisare, îi declară ea lui sir Arthur. Răbdarea bunicului ei a ajuns la capăt. A decis să retragă tutela lui Mr. Montgomery asupra nepoatei lui. Se întoarse către Victoria, fulgerând-o cu ochii ei albaștri: Pentru ultima escapadă, față de care ieșirea în Hyde Park a fost nevinovată, bunicul tău va avea grijă să suporți consecințele, draga mea.

Victoria deschise gura. Vru să protesteze, să țipe la mătușa ei, să o întrebe ce căutase cu câteva zile în urmă, într-un cupeu închiriat, în apropierea bordelului, dar își înăbuși mânia. Nu voia să se înjosească în fața comisarului și a mătușii. Și oricum nu ar fi primit niciun răspuns la întrebarea ei.

— Voința tatălui meu a fost ca Mr. Montgomery să îmi fie tutore. Acest lucru va cântări greu în fața judecătorilor.

Victoria își dorea nespus ca Mr. Montgomery să se fi întors din croazieră.

∵

Hopkins intră în bucătărie cu paltonul pe el, semn clar că situația era gravă.

— L-ați întâlnit pe Mr. Montgomery? El ce spune despre faptul că bunicul va încerca să-i retragă tutela?

Victoria strânse cu ambele mâini cana cu lapte fierbinte adusă de Mrs. Dodgson, după ce pentru a doua oară în ultimele câteva zile făcuse o baie

fierbinte. De data aceasta pentru a scăpa de praful de cărbune.

— Din fericire, Mr. Montgomery s-a întors de curând și l-am putut găsi acasă. Hopkins se așeză alături de ele la masa din bucătărie și adăugă: Firește că va respinge cât se poate de ferm solicitarea bunicului dumneavoastră prin mijloacele legale. Atât timp cât tribunalul nu a luat o hotărâre, bunicul dumneavoastră nu poate să vă oblige să locuiți la el.

— Slavă Domnului!

Victoriei i se luă o piatră de pe inimă, în timp ce Mrs. Dodgson bătea ușurată din palme.

— Mr. Montgomery crede că instanța poate da o hotărâre cel mai curând peste șase luni. Până atunci vor fi examinate cu atenție acuzele bunicului dumneavoastră, precum și contraargumentele dumneavoastră și ale lui Mr. Montgomery.

— Și, după Mr. Montgomery, care sunt șansele noastre de reușită?

Hopkins clătină din cap:

— Depind în bună măsură de judecătorul care va da hotărârea.

— Cu siguranță că bunicul meu va încerca să facă uz de influența sa, spuse Victoria abătută.

— În acest caz, Mr. Montgomery crede că mai rămâne posibilitatea atacării imparțialității judecătorului.

Hopkins își dezbrăcă paltonul și îl puse pe spătarul unui scaun, din nou un gest neobișnuit pentru el.

Lampa cu petrol împrăștia o lumină blândă. În vatra din bucătărie trosnea focul. Pe servantă se afla argintăria pe care Hopkins o mai curățase o dată în cursul după-amiezii. Mrs. Dodgson își făcuse, ca și Hopkins, griji când Victoria, fără să le dea de știre, nu ajunsese acasă și de aceea rămăsese și ea. Acum, îngrijitoarea se apucă să lucreze la broderia unei fețe de pernă cam urâte, în

tonuri lila și aurii. Se simțea bucuroasă și recunoscătoare că era împreună cu ei. Nu, ea nu voia în niciun caz să renunțe la viața împreună cu acești oameni.

Victoria îndepărtă hotărâtă ideea că instanța ar putea să o oblige să locuiască la bunicul și îl privi pe majordom.

— Hopkins, ați putea să îi înmânați mâine-dimineață o scrisoare lui lady Hogarth? Poate reușește să organizeze o petrecere în weekend la Ivy Manor. Astfel am avea posibilitatea să facem o investigație la conacul de la țară al lui sir Francis.

— Vreți, de fapt, să spuneți că în acest fel scăpăm de urmărirea Scotland Yard-ului și a familiei dumneavoastră? Este o idee bună.

Hopkins dădu aprobator din cap.

— Mr. Hopkins vă va însoți în calitate de majordom? întrebă neliniștită Mrs. Dodgson, în timp ce continua să lucreze la broderie.

— Mă tem că asta nu va merge. Nu ar fi decent ca un majordom să însoțească o femeie nemăritată, răspunse Hopkins.

— M-am gândit deja la asta. Ați putea călători cu mine ca unchi al meu. „Ceea ce, ca să zicem așa, Hopkins chiar este", îi trecu prin minte Victoriei. Ați lucrat mai mult timp ca diplomat în India ori prin alt loc îndepărtat din colonii și ați revenit de puțin timp în Anglia. De aceea nici nu ar fi de mirare că nimeni dintre oaspeții lui Constance nu vă cunoaște numele.

— M-aș putea da drept diplomat. Hopkins zâmbi și continuă: și mi-aș putea îmbrăca fracul ca ținută de seară.

— Da… Victoria suspină. Eu nu am nicio ținută de seară corespunzătoare. Hopkins, ar fi posibil să vindem câte ceva din argintărie, pentru a-mi putea cumpăra ceva corespunzător?

Hopkins ridică mâinile parcă pentru a apăra vesela din argint de pe servantă.

— Păi… zise el ezitant.

— După toate emoțiile prin care a trecut, miss Victoria ar merita niște veșminte noi, Mr. Hopkins, conchise energic Mrs. Dodgson.

Victoria îi aruncă o privire recunoscătoare.

Hopkins își drese glasul.

— Miss Victoria, în bibliotecă este atârnat un tablou care a fost realizat la cererea surorii bunicii dumneavoastră, Victoria, reprezentând câinele ei de vânătoare. Tatăl dumneavoastră l-a considerat totdeauna oribil și l-a păstrat doar din respect pentru mătușa lui. Din câte știu eu, în ultimii ani, operelor acelui maestru le-a crescut foarte mult valoarea. Nu ar fi o opțiune vânzarea acelui tablou?

— Eu accept cu plăcere. Nici mie nu-mi place tabloul, confirmă Victoria.

Deși erau mult peste posibilitățile ei financiare, gândurile îi zburară la hainele văzute de ea și de Constance la prezentarea de modă de la Harrods și își reținu cu greu un suspin.

— Care este, de fapt, prenumele dumneavoastră, Mr. Hopkins? întrebă Mrs. Dodgson.

— Stephen, răspunse acesta.

„Unchiul Stephen…” Victoria zâmbi.

— În toată agitația aceasta am uitat de ceva, își aminti Hopkins și se lovi cu palma peste frunte. Între timp m-am interesat de Mr. Ryder. Vorbește foarte bine limba germană. Și-a încheiat cu note excepționale studiile de istorie și literatură la Oxford. Redactorul-șef de la *Spectator* este mai mult decât mulțumit de activitatea lui. Din spusele menajerei sale, Mrs. Brown, cu care am avut o discuție în piața din Camden, lucrează neobișnuit de mult. Deseori vine acasă noaptea târziu sau nu vine deloc.

— Poate că este implicat într-o relație sentimentală, își dădu cu părerea Victoria.

— Și despre asta m-am interesat discret. Mrs. Brown îl consideră un bărbat onorabil, nu pare să fie implicat sentimental și nu crede că acesta ar fi

motivul pentru care nu înnoptează acasă. Este de remarcat și faptul că Mr. Ryder are un aparat telefonic.

— Ceea ce ar putea dovedi că Mr. Ryder lucrează pentru Scotland Yard.

Victoria oftă. Ah, cum de putuse să fie atât de încrezătoare în Jeremy Ryder?

Capitolul douăzeci și unu

Victoria privea peisajul ușor vălurit din Cotswolds, care defila prin fața geamurilor automobilului. Constance trimisese Daimlerul la gara din Cirencester, ca să îi ia pe Hopkins și pe ea. Vremea era rece, dar însorită. Un vânt puternic biciuia ramurile înflorite ale tufelor de păducel dintre ogoare. Arborii și tufișurile erau învăluite într-o ușoară ceață verzuie, un râu șerpuia printre arături și pășuni. Traversaseră un pod din piatră și acum treceau printr-un sat cu case mici, construite din piatră galben-aurie. Pe ziduri se cățărau trandafiri, clematite și viță-de-vie îmbobocite.

Cu toate că veniseră pentru a căuta un criminal, Victoria se bucura de acest weekend. Pur și simplu, era încântată că se afla la peste o sută de mile de familia ei.

Hopkins vânduse melancolicul cocker Spaniei la un preț mult mai bun decât se așteptase. Astfel că Victoria își putuse permite nu doar o rochie drăguță de seară din catifea verde-închis cu pantofii potriviți, ci și o fustă nouă, o bluză din mătase și o jachetă lungă din dantelă Battenburg.

În ce îl privea pe Hopkins, acesta avusese norocul ca după cumpărăturile făcute de Victoria să mai rămână suficienți bani pentru a călători într-un compartiment de clasa a doua, nu de a treia, deoarece el detesta băncile din lemn din acestea la fel de mult ca mijloacele de transport public din Londra.

— Aceasta este moșia lui sir Francis.

Hopkins, care desfășurase pe genunchi o hartă, arătă către o clădire roșie, care se vedea pe o colină, printre arbori. El purta un costum lejer din tweed, potrivit pentru weekend, în care Victoria îl văzuse extrem de rar.

— Partea cea mai veche a casei este de pe vremea reginei Elisabeta, continuă el.

Victoria remarcă crenelurile și bovindourile. După ce Daimlerul luă o curbă, proprietatea dispăru din câmpul lor vizual.

După puțin timp, trecură pe lângă o poartă, apoi rulară pe o alee lungă, ce șerpuia printre pajiști pline de narcise și printr-o pădurice, și străbătură altă pajiște punctată de alb-albastrul miozotisului și al florii paștelui. Brusc, se ivi și râulețul din spatele colinei. După ce trecură de ultimii arbori, în fața lor apăru Ivy Manor. Clădirea principală din cărămidă roșie provenea din perioada Tudorilor, o aripă cu uși cu ferestre mari din epoca Regency și cealaltă aripă, după turnulețe și creneluri, evident din epoca victoriană. Iedera care se înălța pe fațadă dăduse numele proprietății.

— Doamne, acum înțeleg de ce Constance mi-a spus odată că Ivy Manor arată de parcă un proaspăt îmbogățit american adunase laolaltă toate stilurile arhitectonice englezești.

Victoria râse.

— În ultimele secole, familia Hogarth a construit mult, remarcă Hopkins. Piatra de temelie a fost pusă de primul lord Hogarth în 1538.

În vocea lui se deslușea admirația. Familia Hogarth era una de vechi nobili.

Daimlerul descrise o curbă pe esplanada acoperită cu pietriș și, în cele din urmă, opri. Doi valeți care așteptaseră în fața intrării se apropiară de ei.

— Am ajuns, unchiule Stephen, rosti Victoria.

Hopkins își drese glasul:

— Firește… Victoria…

Puțin mai târziu, în biblioteca cu plafon din lemn închis la culoare, sculptat în stil Tudor, dar provenind din epoca victoriană, Hopkins măsură critic rafturile cu cărți, plimbând un deget pe o etajeră.

— Hopkins, șopti Victoria, vă rog să vă gândiți că suntem aici ca oaspeți. Nu trebuie să verificați personalul.

— Biblioteca este într-o stare ireproșabilă, trebuie să recunosc. Hopkins își plimbă privirea prin spațioasa încăpere ale cărei ferestre dădeau spre sud-vest și prin care acum, la începutul amiezii, pătrundeau razele soarelui. Oricum, Jenkins, majordomul, mi s-a părut cam relaxat, iar Joseph, servitorul, nu era chiar corect îmbrăcat.

Victoria nu observase nimic nepotrivit la respectivul tânăr. „Cu siguranță că nodul cravatei lui nu era perfect", gândi ea, mustăcind. Înainte de a apuca să îl mai roage încă o dată pe Hopkins să se comporte ca un unchi, în bibliotecă intră Constance. O îmbrățișă pe Victoria, apoi îl salută pe majordom.

— Unchiul meu, îl prezentă Victoria pe Hopkins, pentru a-și intra în roluri.

— Mr. Hopkins, mă bucur să vă cunosc în sfârșit, intră în joc zâmbind și Constance. Firește că Victoria o anunțase de planul ei. Cu acest joc mai era la curent și Jenkins, majordomul, pe care Hopkins îl cunoștea din casa din Hampstead a familiei Hogarth. Constance își conduse oaspeții la un loc pentru discuții amenajat într-un bovindou și spuse: Propun să servim ceaiul aici. Mie, biblioteca îmi place tot atât de puțin ca restul casei. Dar de aici avem totuși o panoramă frumoasă.

Prin ferestrele înalte, așa cum constată Victoria, se vedea parcul, care dincolo de o terasă, cobora lin către râu. Pe porțiunile întinse acoperite cu iarbă creșteau tufe bogate de rododendroni și mici pâlcuri de pomi.

— La anul vom reface interiorul clădirii. Din păcate, la exterior nu se poate modifica prea mult, ar trebui să demolăm mai tot. Constance râse și adăugă: I-am spus de mai multe ori lui Louis că dacă aș fi știut ce gusturi groaznice aveau strămoșii lui, nu m-aș fi măritat cu el. Apropo, Louis vă roagă să îl scuzați. Are niște afaceri de rezolvat la Cirencester, dar la dineu va fi aici.

— Lady Hogarth, se poate spune fără discuție că Ivy Manor este pitoresc, remarcă politicos Hopkins.

— Eu aș spune că este mai curând bizar. Constance clătină din cap. Sper să găsiți aici ceva care să vă ajute. Cu toate că eu cred, mai ales acum, când știu că acest asasin mai are încă o victimă pe conștiință, că este foarte periculos ceea ce faceți.

— Vecinii au confirmat invitația la cină? întrebă Victoria.

— Da, deși am trimis invitațiile cam în pripă. Trebuie să vă avertizez că unul dintre oaspeți, Mrs. Ellis, este o zgripțuroaică bătrână. Odată m-a întrebat dacă nu am sânge indian în vene. Nu că mi-ar fi displăcut. Dar era clar o jignire. Am întrebat-o la rândul meu dacă are strămoși printre vikingi, dar mă tem că a luat-o drept un compliment. Toți servitorii lui sir Francis, cu excepția grădinarilor, au fost concediați. La conacul lui nu veți avea prea succes cu investigațiile voastre.

Constance fu întreruptă de intrarea în bibliotecă a servitorului Joseph, care împingea o măsuță pe roți cu cele trebuincioase servirii ceaiului. Sub privirile atente ale lui Hopkins, acesta aranjă măsuța în timp ce Victoria și Constance vorbeau despre călătoria cu trenul de la Londra la Cirencester.

— Amy, una dintre cameriste, îți va sta la dispoziție, Victoria. Sper că ești de acord. Iar Joseph vă va ajuta la îmbrăcat pe dumneavoastră, Mr. Hopkins.

— Sir, Joseph se înclină în fața lui Hopkins.

Victoriei îi părea puțin rău pentru tânăr.

Cu un binoclu agățat de gât, cu pantaloni bufanți și pantofi de drumeție, deghizat ca ornitolog, Hopkins părăsea puțin mai târziu Ivy Manor. Pășea energic prin parcul care nu prea avea nimic în stil victorian, în afară de câteva straturi mari de flori

geometric aranjate, cu mușcate, viorele și plante târâtoare. Un pod de piatră frumușel traversa râulețul. După ce urcă o movilă, pe care o floare cu tulpina în formă de vrej își înălța din iarbă ciorchinii albaștri, ajunse la poarta în zid pe care i-o descrisese lady Hogarth. Dincolo de ea se întindea pământul fermei, pajiști și ogoare, protejate cu ziduri din piatră și mărăcinișuri.

Cam la o milă distanță, Hopkins zări printre pomi zidurile roșii și acoperișul înalt al conacului lui sir Francis. Până acolo, se opri de mai multe ori ducând la ochi binoclul. Urmărea zborul unei ciocârlii pe cerul senin și o pitulice care căuta hrană în fața unui tufiș, într-o brazdă.

Pe când lucrase ca majordom la case mari, ocazional, în puținele lui ore de răgaz, Hopkins mergea să observe păsările. Nu se considera un ornitolog adevărat. Nu. Însă avea cunoștințele de bază. Traversă în mers susținut o vâlcea dintre pajiști pe care păștеau vaci și urcă o altă colină în pantă lină. În spatele unor desișuri de aluni și muri se întindea un câmp proaspăt arat. Un țăran tocmai făcea o pauză lângă acesta. Ședea pe un buștean culcat la pământ și mânca o plăcintă, în timp ce doi boi jumuleau iarba rară de la marginea ogorului.

— Ce zi frumoasă! i se adresă Hopkins. Ideală pentru observat păsările. A apărut cumva în zonă vreun stârc?

— Până acum nu, din câte știu eu, sir. Dar la Bibury, cam la două mile de aici, a fost văzută săptămâna trecută o privighetoare șuierătoare.

— Serios?

Hopkins avea suficiente cunoștințe ornitologice pentru a ști că aceste păsări erau extrem de rare în Anglia. Țăranul, un bărbat îndesat, ars de soare, care părea și el interesat de păsări, îl invită cu un gest pe Hopkins să se așeze lângă el. Timp de câteva minute, discutară ca niște cunoscători ai lumii păsărilor. Între timp, un măcăleandru țopăia

prin iarbă, întorcând mereu capul spre ei, ca și cum ar fi tras cu urechea la ce vorbeau.

— Sunteți în vizită, sir? întrebă în cele din urmă țăranul.

— Da, în weekend la lordul și lady Hogarth. Conacul de acolo este al lui sir Francis Sunderland, cel care a fost asasinat de curând?

Hopkins coborî impresionat tonul în timp ce arătă spre clădirea în stil Tudor. Ajunsese la motivul adevărat pentru care se angajase în discuție.

— Da, sir, a fost rușinos că familia Cairfax i-a vândut lui proprietatea, după ce aceasta a trăit aici trei sute de ani.

— Da, este regretabil, îi dădu Hopkins dreptate țăranului. Sper că sir Francis s-a dovedit un succesor demn.

— Pe morți nu trebuie să-i vorbești de rău, dar mie nu mi-a plăcut. Chipul bătut de vânt al țăranului se încruntă. Și asta nu numai pentru că a zis că o parte a pământului meu i-ar aparține. A fost un tip răutăcios. Spiona peste tot.

— Chiar așa? se prefăcu surprins Hopkins.

Încă se gândea cum să îl mai tragă de limbă pe țăran despre sir Francis, când acesta începu să vorbească. Se părea că de mult timp fierbea de furie și că acum era bucuros că avea cui să se descarce.

— Pământul cu pricina se află acolo. Țăranul arătă cu mâna către o pădurice unde un fag roșu își deschidea primii muguri roz. De două sute de ani, familia mea lucrează acel teren și niciodată familia Cairfax nu a ridicat vreo pretenție asupra lui. Imediat ce sir Francis a dobândit moșia, a zis că acela îi aparține și că eu îl țineam, de fapt, în arendă. Slavă Domnului că aveam un act care dovedea că familia mea îl dobândise legal. Dar în oameni ca Sunderland nu poți avea încredere. Au ei avocații lor.

— Păcat, confirmă plin de înțelegere Hopkins.

Țăranul se așeză mai bine pe buștean și continuă:

— În urmă cu câteva săptămâni, când reparam un gard lângă același teren, am văzut în pădurice un bărbat, care mi s-a părut cam ciudat. Părea orășean, purta pantaloni în carouri și palton. Un individ înalt, cu păr negru. Se plimba printre arbori ca și cum ar fi așteptat pe cineva. M-am gândit că o fi un topograf chemat de sir Francis pentru teren și m-am apropiat pe furiș. Țăranul aruncă o scurtă privire celor doi boi, se convinse că aceștia pășteau liniștiți, apoi continuă: După puțin timp, a apărut și Sunderland. A discutat o vreme cu individul, cam un sfert de oră. Eram prea departe ca să aud ce vorbeau. Tocmai voiam să plec, când am văzut că Sunderland scoate ceva din palton și îi dă tipului. Nu aș putea să jur, dar sunt destul de sigur că era un teanc de bancnote. Omul nu avea o geantă mare, așa cum poartă după ei topografii, asta mi-a atras atenția. Și m-am întrebat dacă nu o fi vreun detectiv. Acest sir Francis, așa cum am mai spus, iscodea peste tot. A încercat să îl tragă de limbă despre mine și pe un vecin. Probabil pentru a mă prinde cu ceva în legătură cu pământul. Dacă în privința acestui individ lucrurile ar fi fost curate, de ce sir Francis nu l-a primit acasă la el?

— Povestea pare interesantă, chiar ciudată, își dădu cu părerea Hopkins căzut pe gânduri.

Se întreba dacă bărbatul cu păr negru nu era detectivul care încercase să caute informații la Blickling Hall.

Țăranul se aplecă pentru a îndesa într-un coș un termos și cutia din tablă în care se aflase plăcinta.

— Ciudat a fost că pe tip l-am mai văzut o dată după câteva săptămâni. Tot în crâng. Dar eu știam de la bucătăreasa lui sir Francis, Sara, care nici ea nu prea îl putea suferi, că Sunderland se dusese la Londra. Sara și cu mine am fost colegi de școală. De aceea discuta cu mine, îl lămuri țăranul.

— Să se fi înșelat bucătăreasa? Ori poate că sir Francis revenise pentru scurt timp de la Londra?

— Nu avusese când. Eu am întâlnit-o pe Sara dimineața, în Cirencester, la târg, și mi-a spus foarte mulțumită că sir Francis avea să vină abia la sfârșitul săptămânii. Dar nu a mai venit niciodată. Câteva zile mai târziu, ziarele scriau că fusese împușcat în fața casei lui din Londra. Și așa cum spuneam, nu îl plâng.

„Să se fi înșelat străinul asupra datei ori să îl și momit aici cineva sub un pretext oarecare?" se întrebă Hopkins. „Și dacă ar fi așa, din ce motiv să fi făcut asta?"

Unul dintre boi scutură cu putere din cap și mugi.

— Trebuie să mă apuc iar de treabă, zise țăranul ridicându-se. Mi-a făcut plăcere să discut cu dumneavoastră, sir. Și așa cum vă ziceam, la Bibury a fost văzută o privighetoare șuierătoare.

El îi descrise lui Hopkins drumul, înainte de a reveni la plug și a lua boii pentru a întoarce încă o brazdă.

Hopkins mulțumi satisfăcut că Bibury se afla în direcția crângului în care se întâlniseră sir Francis și străinul, deci putea să se îndrepte într-acolo fără a stârni curiozitatea interlocutorului său. Ajuns în pădurice, își consultă harta. Un drum bine întreținut ducea la șoseaua aflată la o jumătate de milă. De acolo mai erau două mile până la gara din Cirencester.

„Nu este un loc de întâlnire prost pentru cineva care vine de la Londra", cugetă Hopkins. „Acesta putea să tocmească o birjă de la gară ori poate că adusese cu el în tren o bicicletă cu care să vină până aici".

Conform hărții, putea să revină la Ivy Manor făcând un ocol din pădurice. Ceea ce ar fi fost bine, pentru că, uitându-se la ceasul său de buzunar, Hopkins constată că era mai târziu decât

se așteptase și înainte de cină trebuia să se schimbe.

Mai jos de pădurice se afla un iaz năpădit de trestii, în care se vărsa un pârâu. Din iarba de pe mal pândea o vulpe. Când aceasta auzi pașii lui Hopkins, dispăru în desișul din apropiere. Ținea în bot ceva, dar Hopkins nu își putu da seama despre ce era vorba. Probabil că victima vulpii era o rață.

Pentru o clipă, Hopkins avu senzația unui iz dulceag și se opri. Dar o pală de vânt îl făcu să dispară. Își spuse că se înșelase și își văzu mai departe de drum.

∵

În absența lui Hopkins, Victoria colinda pe domeniul lui sir Francis. Socotise că deși nu mai erau servitori acolo, nu strica să mai arunce o privire. Obloanele clădirii erau trase, dar una dintre porțile parcului era deschisă. Victoria intră în parc și se îndreptă spre o construcție joasă, cu hornuri neobișnuit de înalte, unde bănui că era bucătăria. Aceasta, așa cum descoperi imediat, se afla în partea din spate, la demisol. Ferestrele erau ascunse după tufișuri de dafini. Când bătu la ușă, așa cum se așteptase, nu se întâmplă nimic.

Își continuă drumul prin parc. De undeva se auzeau lovituri de ciocan, dar în grădina bucătăriei protejată de ziduri înalte nu era nimeni. Pomii aranjați pe spaliere, din partea însorită a zidului din cărămidă, înfloriseră, iar în răsadnițele protejate cu geamuri creșteau salate și morcovi. Grădina bucătăriei se învecina cu parcul. Ca și casa, parcul era amenajat în stil Tudor. Tufele de tisă și cimișir erau tunse în forme geometrice. Din loc în loc, între tufe erau mici intrânduri ce duceau la grădinițe și alei ascunse. Descoperi și un labirint din dafini. Parcul fusese plantat și îngrijit timp de secole de familia Cairfax, dar avea și ceva enigmatic, ceea ce i se păru Victoriei că se potrivea lui sir Francis.

O alee cu cireși din partea din spate a clădirii principale ducea la o imensă tisă tunsă în formă de con. Victoria trecu pe lângă aceasta și ceva mai departe urcă o colină mică, lângă zidul parcului. Spera ca în punctul cel mai înalt să descopere un grădinar, dar nu văzu pe nimeni. Deodată, observă că în tisă era tăiată o deschidere. Curioasă, reveni la arbore, se aplecă și trecu printre crengile boltite. Se afla acum într-un fel de chioșc, în mijlocul căruia creștea trunchiul pomului. Solul era acoperit cu scânduri. Înăuntru se aflau un scaun de grădină și o masă din lemn. Prin deschizătură se vedeau colina și un zid al grădinii acoperit cu iederă. „Ce ciudat, gândi Victoria, că tisa nu este tăiată în așa fel încât să se vadă casa și parcul”.

— Miss, vă pot ajuta cu ceva?

Victoria se întoarse. Un tânăr în haine de grădinar, cu un chip rotund, blajin, se înclinase pentru a intra printre crengi.

— Scuzați-mă, încercă să se explice ea. Sunt oaspete al lordului și al lui lady Hogarth, și m-am rătăcit în timp ce mă plimbam. Mă gândeam că pot să întreb aici pe cineva despre drum și de aceea am intrat în parc.

— Este foarte simplu. Am să vă arăt eu drumul.

Victoria se strecură afară.

— Nu am mai văzut niciodată așa ceva, zise ea și arătă spre tisă. Dar de ce deschizătura nu este orientată către o priveliște frumoasă?

— Și eu mi-am pus întrebarea aceasta. Tânărul zâmbi și ridică din umeri. Se spune că un Cairfax căruia îi plăcea singurătatea a pus să fie astfel tăiată tisa. Ultimul proprietar, sir Francis Sunderland, probabil că ați auzit că a fost omorât…

— Da.

— … se retrăgea și el destul de des în acest loc. Chiar și iarna.

„Probabil că aici și-a ticluit planurile mârșave”, gândi amar Victoria.

— Walter, pe unde ești? strigă cineva nerăbdător. Trebuie să începem să curățăm pomii.

— Este șeful meu, spuse tânărul grădinar ca o scuză, înainte de a striga și el un răspuns: Vin imediat!

Îi arătă Victoriei drumul și apoi plecă în grabă.

„Această vizită la moșia lui sir Francis nu a fost foarte productivă”, își zise frustrată Victoria pe drumul de întoarcere. Spera ca Hopkins să fi avut mai mult succes.

Capitolul douăzeci și doi

— Sper că sunteți mulțumită de mine, miss, spuse seara, temătoare, camerista Amy.

Amy era o tânără dintr-o familie de țărani, cu părul des blond-auriu, împletit în cozi și ridicat în creștet. Deși nu putea să aibă mai mult de șaisprezece ani, îmblânzise cu multă dibăcie buclele rebele ale Victoriei, făcându-i cărare pe mijloc și un coc rafinat la ceafă.

— Da, foarte mulțumită, mulțumesc, răspunse Victoria zâmbind. Poți pleca acum. Mă descurc singură.

— Prea bine, miss.

După ce Amy făcu o plecăciune și plecă, Victoria se mai privi o dată în oglinda comodei. Partea superioară a rochiei ei din catifea verde avea un decolteu pătrat, era brodată cu spirale din fire aurii și ornată cu pietre verzi. La fel și bentița lată cu care Amy îi legase părul. În rest, mai purta doar un lănțișor fin de aur, moștenit de la mama ei.

În timp ce își punea mănușile negre lungi, mai cercetă odată cu privirea camera ei, așezată pe colț. Era aranjată foarte frumos în stilul georgian al casei. Tapetul din mătase de culoare deschisă se armoniza cu perdelele baldachinului patului. Cele patru ferestre înalte dădeau spre parcul în care deja se așternuse întunericul. Pe biroul stil Empire se afla o mapă din mătase, cu hârtie de calitate pentru scrisori și instrumente pentru scris din argint. Constance nu își lăsa oaspeții să ducă dorul luxului. Cel mai bun lucru era însă că alături de dormitor exista și o cameră de baie cu apă curentă rece și caldă. Strămoșii lui Louis nu or fi avut prea mult bun-gust, dar, din fericire, puseseră mare preț pe confort. După ce revenise din excursia la domeniul lui sir Francis, Victoria se bucurase iarăși de o baie fierbinte cu esențe parfumate.

„După cină voi avea desigur ocazia să discut cu Hopkins”, își spuse Victoria ieșind din cameră. Nu se mai întâlniseră de când sosiseră.

O scară lată din piatră ducea la parter. De acolo, printr-o ușă laterală se ajungea în parc. Această ușă era larg deschisă, lăsând aerul proaspăt să pătrundă în interior. Victoria o luă pe un culoar lung, cu pereții acoperiți cu picturi în stilul peisagiștilor olandezi, și ajunse în fața unei uși înalte, cu două canaturi, lângă care aștepta un valet. Când se apropie, acesta i-o deschise larg.

În camera de zi a Ivy Manor, Jenkins le servea vin de Xeres lui Constance, soțului acesteia și oaspeților. Constance se întoarse zâmbind spre Victoria și ridică paharul în semn de salut. Hopkins discuta cu o doamnă în vârstă, cu păr cenușiu-argintiu și cu o față cu trăsături fine.

— Trebuie neapărat să îmi povestiți despre India, Mr. Hopkins, îi spuse aceasta. A fost visul soțului meu decedat să călătorim o dată acolo, dar, din păcate, nu a mai apucat.

Imaginea lui Hopkins în frac îi era foarte familiară Victoriei, dar acesta avea acum cu adevărat aerul unui diplomat încărunțit cu onoare la datorie. Înainte ca Victoria să fi putut auzi ce îi răspundea majordomul interlocutoarei văduve, spre Victoria veni cu brațele larg deschise Louis, soțul lui Constance, și o sărută pe obraji.

Louis avea un chip îngust, ochi de un albastru-cenușiu, părul blond și arăta, așa cum îi păruse totdeauna Victoriei, ca un englez tipic. Era foarte conștient de rangul său, dar avea și umor. Chiar îl plăcea.

— Mă bucur mult să te revăd, răspunse Victoria.

— Mrs. Collingworth-Black, o prezentă Constance pe doamna în vârstă de lângă Hopkins.

O altă doamnă în vârstă, care o măsura dezaprobator pe Victoria, părând șocată că Louis o sărutase pe obraji, se dovedi a fi, după cum deja presupusese tânăra, Mrs. Ellis. Era bondoacă și

avea o impresionantă bărbie dublă. Victoria parcă auzea șuierând securea războiului și cu greu își înăbuși râsul. Soțul ei, un bărbat slab, cu o privire îngrijorată, nu arăta însă nici urmă de ostilitate.

Ceilalți trei oaspeți erau colonelul Beecham, un bărbat cu o ținută militărească și mustață subțire, cam de șaptezeci și ceva de ani, și soția sa, cu siguranță mai tânără cu vreo douăzeci de ani, o femeie roșcovană, caldă, ca și nepoata celor doi, lady Irene, după părerea Victoriei în jur de douăzeci și cinci de ani. Aceasta avea un chip drăguț, cu ochi de căprioară, și părea foarte timidă.

— Încă nu au sosit toți invitații, îi șopti Constance Victoriei.

— Sper că nu aștepți și mai multe femei-viking, îi răspunse Victoria tot șoptit.

— Absolut nu.

Constance clătină din cap.

În clipa următoare, ușa cu două canaturi se deschise din nou și în încăpere intră Jeremy Ryder. Victoria îl privi perplexă, în timp ce acesta îi săruta mâna lui Constance. „Oh, nu! Nu i-am spus niciodată lui Constance că îl suspectez că este spionul comisarului. Probabil că și aici va încerca să mă supravegheze”, simți cum începea să clocotească de furie. Dar acum îi va face misiunea cât mai dificilă posibil.

— Miss Bredon. Jeremy Ryder veni la ea și se înclină. V-am simțit lipsa. V-am supărat cumva și de aceea nu m-ați mai vizitat la redacție?

— Nu, chiar nu, spuse Victoria. Pur și simplu sunt foarte ocupată.

El o privi cercetător și ea își dădu seama că nu o credea. Spre ușurarea ei, Louis îl atinse pe braț pe Jeremy Ryder și începu o discuție cu el.

— Victoria, arătați atât de furioasă, auzi o voce cunoscută lângă ea. Se întoarse imediat. Randolph o privea zâmbind. Sper că nu eu sunt motivul supărării.

— Eu… habar nu aveam că și dumneavoastră ați fost invitat de Constance, se cam bâlbâi ea. Mă bucur foarte mult că sunteți aici.

O văzu pe prietena ei făcându-i cu ochiul.

Când Randolph îi sărută mâna, ea avu senzația că îi simte buzele prin stofă și se simți o clipă foarte vulnerabilă, în timp ce inima îi bătea mai puternic de plăcere și emoție. Se auzi gongul. Louis îi oferi lui Constance brațul și împreună păși în fruntea oaspeților în sufragerie. Celelalte perechi, Victoria la brațul lui Randolph și Jeremy Ryder, care o alesese pe lady Irene să stea lângă el la masă, îi urmară.

Sufrageria se afla, ca și camera de zi, în partea victoriană a casei. Plafonul din lemn de nuanță închisă era sculptat. Tapetul de mătase de deasupra lambriurilor, tot închise la culoare, era bordo, la fel și husele scaunelor. Pe pereți atârnau picturi cu membrii ai familiei Hogarth. Asemănarea multora dintre ei cu Louis era evidentă. Masa era decorată opulent, cu un aranjament din trandafiri, anemone, iederă și ferigă într-o vază din argint. Florile proveneau din serele proprietății, care aprovizionau conacul cu buchete proaspete tot anul. Vrejuri de iederă atârnau din tavan, lăsând impresia unui plafon de pavilion. Tacâmurile din argint și paharele din cristal șlefuit reflectau lumina lumânărilor.

Victoria stătea între Randolph și Hopkins. În timp ce valetul îi trăgea scaunul pentru a se așeza, ea observă că majordomul se apleacă și aranjează tacâmurile, care nu erau tocmai drepte. Victoria speră că lucrul acesta nu mai atrăsese atenția altcuiva. Imediat a fost servit primul fel, o supă de crabi în vin alb.

Se pare că Mrs. Beecham, care ședea în fața Victoriei, călătorise și ea în sud. În timp ce Victoria, Randolph și aceasta vorbeau despre Italia, Victoria retrăi zilele petrecute acolo. Cu toate că Mrs. Beecham lua parte la discuție, i se

părea că ea și Randolph își reînnoiau amintirile comune și că râsul lui îi era adresat doar ei. De câteva ori, mâinile lor se atinseră fugar și trupul Victoriei parcă se aprinse.

Din când în când, îi ajungeau la urechi frânturi din discuția dintre Hopkins și Mrs. Collingworth-Black. Văduva îl urmărea vrăjită cum îi descria foarte plastic și dramatic o vânătoare de tigri în jungla indiană, la care participase. Louis și colonelul Beecham purtau o discuție despre chestiuni militare, la care uneori mai lua parte și Jeremy Ryder, când nu conversa cu lady Irene. Ceea ce, după cum constată Victoria cu sarcasm, nu era tocmai simplu, pentru că tânăra femeie privea timidă mai tot timpul în farfuria ei. Iar Constance făcea vizibile eforturi să o țină de vorbă pe Mrs. Ellis, care îi răspundea cu o mină feroce, în timp ce soțul acesteia era mai tăcut decât lady Irene.

După stridii și un fel intermediar – un sorbet de lămâie – s-a servit felul principal. Vânat în sos de vin alb, cu păstârnac și morcovi, și cartofi cu unt, își dădu seama Victoria uitându-se pe meniul aflată în dreptul ei. Până acum, masa fusese gustoasă, iar ea destinsă, mai ales că și Hopkins aplaudase meniul.

În timp ce Randolph era servit cu cartofii așezați pe un platou din argint, de unul dintre valeți, Victoria îl auzi pe colonel spunându-i lui Louis:

— Cu braconajul stăm tot mai prost. Acum câteva săptămâni, am auzit focuri de armă ziua în amiaza-mare, în mijlocul perioadei de prohibiție.

— Unde anume? se interesă Louis.

— În apropiere de câmpul pe care sir Francis îl pretindea de la țăranul Combs.

— Și sunteți sigur că, într-adevăr, erau focuri de armă, sir? interveni și Jeremy Ryder.

Colonelul îi aruncă o privire ursuză:

— Tinere, m-a mai lăsat pe mine auzul, dar sunt totuși în stare să deosebesc un foc de armă de alte

zgomote. În plus, în ziua următoare am fost cu câinele meu în locul acela. În apropierea unui iaz am găsit un tub de cartuș nou-nouț, pe care imediat i l-am dus polițistului Sanders. Din păcate, pe acesta nu prea îl duce capul, de aceea nici nu a întreprins nimic după ce l-am informat de braconaj.

Victoria avu impresia că auzind spusele colonelului, Hopkins tresărise ușor. Dar până să fi apucat să se întrebe ce putea să însemne asta, interveni Mrs. Ellis.

— Nu mai există respect pentru lege și pentru drept, se pronunță ea cu vehemență. Unul dintre cei care în mod regretabil a simțit acest lucru pe pielea lui a fost sărmanul sir Francis.

— Mă rog, „sărman" nu i-aș spune lui Sunderland, a remarcat colonelul în timp ce își împingea cu furculița niște legume în farfurie. Nici din punct de vedere material și nici din alt punct de vedere. Ca să fiu sincer, nu l-am plăcut în mod deosebit.

— Sir Francis era un gentleman adevărat, pledă în continuare Mrs. Ellis. Un luptător onest pentru datini și morală. Nu m-ar mira ca una dintre aceste… hm… nu aș vrea să pronunț cuvântul, *femei* din anturajul lui Mrs. Pankhurst să îl aibă pe conștiință. Să ceară vot universal… pfui… asta nu este sarcina noastră, a femeilor, să alegem guverne sau să acționăm în public. Locul nostru este în căminul nostru, lângă soții noștri și lângă copiii noștri.

Victoriei i se părea că în timp ce Mrs. Ellis vorbea, soțul acesteia se făcea tot mai mic.

— Dar Anglia a prosperat sub două dintre femeile care au acționat pe scena publică, reginele Elisabeta și Victoria, interveni Victoria. Cum nu s-a întâmplat în cazul altor câțiva bărbați ocupanți ai tronului.

Mrs. Ellis înfipse furculița într-o bucată de friptură:

— Ambele erau suverane unse și puteau spera la ajutorul Domnului.

— Deci femeile nu sunt în stare să realizeze ceva fără ajutorul Domnului? ripostă Victoria.

Vinul băut i se cam urcase la cap, făcând-o să uite că această temă nu era potrivită pentru o conversație ușoară la o cină. Ignoră și atingerea mâinii lui Randolph și continuă:

— Atunci de ce acelea care au un venit trebuie să plătească impozit? Și dacă trebuie să plătească impozite ca bărbații, atunci de ce să nu aibă dreptul de a alege conducătorul?

— În această chestiune sunt de părere că miss Bredon are dreptate, interveni Jeremy Ryder spre surprinderea Victoriei.

Ea îi aruncă o privire furioasă. Voia să se dea cu binele pe lângă ea?

— Colonele Beecham, Mrs. Beecham, în grădina dumneavoastră au înflorit deja narcisele? Constance o privi pe Victoria parcă scuzându-se, în timp ce își făcea datoria de gazdă, orientând discuția spre teme inofensive. Totuși, încercarea aceasta nu avu niciun efect asupra lui Mrs. Ellis.

— Dreptul de vot pentru femei înseamnă destrăbălare și imoralitate, spuse aceasta sec. Femeile care cer asta, pentru mine nu sunt mai bune decât, scuzați-mi cuvântul, prostituatele.

Victoria se gândi la Orla, firava femeie, de fapt încă un copil, cu care sir Francis își satisfăcea pornirile sadice. Cu un zdrăngănit puternic își puse tacâmurile pe farfurie.

— Ah, dar cum stăm cu destrăbălarea și dubla moralitate a bărbaților? întrebă ea furioasă fixând-o cu privirea pe Mrs. Ellis. De ce se tolerează escapadele bărbaților, dar nu și ale femeilor? Cine frecventează bordelurile și prostituatele? Da, cine creează această întreagă imoralitate, pentru care tot femeile sunt făcute responsabile? O prostituată pe care o cunosc, mi-a spus odată că bărbații nu ar trebui să aibă dreptul de a dispune de ea. De aceea,

luptă pentru vot universal. La care opinie nu pot decât să mă raliez.

Lady Irene și Mrs. Beecham se uitau îngrozite la Victoria. Chiar și Mrs. Ellis parcă își înghițise limba.

— Eu sunt pe deplin de aceeași părere cu Victoria, zise calmă Constance. Și eu sunt pentru dreptul de vot pentru femei. Dacă vreodată aș fi fost de părere că din punct de vedere moral bărbații ar fi deasupra femeilor, munca mea în East End m-ar fi convins de contrariul.

Louis își puse mâna peste cea a lui Constance și zâmbi.

— Iar eu dacă aș fi fost de părere că femeile ar fi mai puțin inteligente, ar avea mai puțină capacitate de a se impune și ar fi mai puțin energice decât bărbații, atunci soția mea mi-ar fi deschis ochii. El ridică paharul cu vin și strigă: Pentru soția mea!

— Pentru lady Hogarth!

— Pentru Constance!

Oaspeții, printre care, în cele din urmă, și Mrs. Ellis, închinară pentru Constance, iar aceasta le mulțumi tuturor cu un surâs.

— Lady Hogarth, tocmai ne-ați întrebat de narcisele noastre, rosti grăbită Mrs. Beecham, da, în locurile mai însorite au înflorit.

— Beecham, trebuie să vedeți neapărat Daimlerul, i se adresă Louis colonelului.

Hopkins îi făcea lui Mrs. Collingworth-Black o prezentare plină de culoare a vizitei lui la un rajah indian. Victoria crezu că sesizează cum la celălalt capăt al mesei Jeremy Ryder încerca să își ascundă un zâmbet. Ce îi trecea acestuia prin cap?

Acum, Randolph lua parte la discuția dintre Constance și Mrs. Beecham referitoare la cultivarea orhideelor în sere. Mânia Victoriei se risipi. „Ce o fi crezând Randolph despre mine după această izbucnire?” gândi ea copleșită. Mâncarea nu îi mai plăcea.

∵

Victoria reuși să suporte și desertul, la care s-au servit diverse jeleuri, crème russe, fructe și brânzeturi. Totuși, când în final, femeile se ridicară pentru a se retrage la o cafea în salon, în timp ce bărbații se îndreptau spre bibliotecă, pentru a fuma, ea se decise să se retragă. Nu o mai putea suporta pe Mrs. Ellis! Era sigură că prietena ei Constance o va înțelege și se strecură pe coridor. De fapt, voia să ajungă în camera ei. Dar când ajunse la ușa care dădea spre parc, își schimbă planul. Simțea nevoia să iasă la aer curat, să-și limpezească mintea.

Își luă repede pardesiul din cameră și ieși în parc. Noaptea era senină, aerul era proaspăt, ceea ce îi făcu bine. Prin ferestrele luminate se puteau vedea Constance și celelalte femei. Victoria coborî repede scara din piatră și ajunse la o fântână arteziană mai jos de terasă. Acolo se opri. Stropi fini de apă o atingeau pe față. Seara începuse atât de bine. Ah, de ce se lăsase provocată de declarațiile obtuze ale lui Mrs. Ellis?

Când auzi pași pe dalele din piatră, se întoarse. Se așteptase ca Hopkins să o fi urmat, dar în locul lui apăru Randolph. Era întuneric, dar statura lui înaltă și părul blond erau inconfundabile.

— Ah, Randolph, îmi pare atât de rău, zise ea nefericită. M-am purtat ca o smintită.

— Nu v-ați comportat foarte convențional, dar îmi place când vă înfuriați. El veni și mai aproape de ea. De fapt, știți că în astfel de momente sunteți deosebit de drăguță?

Mâinile lui îi atinseră obrajii și îi trecu degetele peste buze. Ochii lui sclipeau în întuneric. Randolph o luă în brațe și o trase spre el. Victoria îi simți respirația pe chipul ei și închise ochii. Cu toate că aștepta sărutul, urmă o surpriză. Hotărâtă, dar și gingașă. Ea întredeschise buzele și se înfioră când limba lui Randolph pătrunse adânc în gura ei.

După un timp, se îndepărtară unul de altul și Randolph murmură:

— Dumnezeule, Victoria, de când te-am văzut prima oară, te-am dorit. O sărută imediat iarăși, până când ea avu senzația că trupul i se va aprinde. Nu ar fi trebuit să ți-o spun, șopti el. Dar îmi doresc atât de mult să fii a mea.

— Și eu îmi doresc… să fiu…

Vocea ei se frânse.

— Chiar așa?

Ea nu putu decât să dea aprobator din cap.

— Nu se poate… și în plus am putea fi văzuți…

— Lângă camera mea se află o intrare secundară… se auzi ea spunând.

Randolph o apucă de mână și urcară treptele. Sus, pe terasă, merseră în umbră până când ajunseră la intrarea secundară din aripa georgiană. Cum intrară, se sărutară iarăși. Apoi Randolph o ridică și o urcă scările.

„Ce fac?”, îi trecu prin minte Victoriei. „Ce se întâmplă dacă rămân gravidă? O să mă doară când Randolph mă?”

— Nu gândești urât despre mine, dacă eu…? șopti ea speriată.

— Nu, te găsesc foarte curajoasă.

Când Randolph o sărută din nou în camera ei, ultima îndoială a Victoriei dispăru. Suspină și se lipi de el. Mâinile lui îi despletiră părul la ceafă, îi scoaseră pardesiul. Apoi îi descheie nasturii de pe spate ai rochiei, în timp ce limba lui îi cerceta interiorul gurii. Acest sărut și apropierea trupului său, care îi treziră senzații până atunci necunoscute, erau desfătare și chin în același timp. Da, ea nu își dorea nimic mai mult, decât să fie odată a lui Randolph. Să i se dăruiască complet.

Rochia Victoriei căzu pe podea. Apoi rufăria de corp. Acum, era pe deplin goală. Era aproape leșinată de plăcere, dar și lucidă. Inima îi bătea sălbatic când Randolph o duse la pat.

Cearceaful rece îi atinse trupul fierbinte. Randolph alunecă deasupra ei și își desfăcu pantalonii. Victoria închise ochii. Mâinile lui îi mângâiară sânii, coborâră între picioarele ei și o dezmierdară. Victoria se încordă. Imediat… în sfârșit… în sfârșit el o va poseda…

Un ciocănit în ușă îi blocă.

— Miss? auzi Victoria vocea lui Amy.

— Nu răspunde, îi șopti Randolph la ureche. Cu siguranță că nu este nimic important.

— Miss? răsună din nou vocea lui Amy.

Aceasta părea emoționată.

— Ce… ce este?

Respirația Victoriei era atât de rapidă, încât ea abia putea vorbi. Ieși de sub Randolph.

— Unchiul dumneavoastră, miss. Nu se simte bine. Inima lui…

— Oh, Dumnezeule! Vin imediat! răspunse speriată Victoria.

Nu se putea ca lui Hopkins să i se fi întâmplat ceva grav!

∵

Când Victoria intră grăbită în camera lui Hopkins, acesta ședea sprijinit de perne în pat. Încă mai era în ținuta de seară, dar plastronul alb, scrobit și gulerul cămășii erau descheiate. Cu el erau deja Constance și majordomul Jenkins.

— Să chemăm un medic? întrebă îngrijorată Constance.

— Nu, aș prefera să așteptăm până mâine. Mă simt ceva mai bine. Probabil că nu mi-a priit vinul. Nu mai sunt tânăr, le explică Hopkins cu voce slabă. Aș vrea ca nepoata mea să mai rămână un timp cu mine.

— Firește… spuse Victoria și trase un scaun lângă pat.

În timp ce îi mângâia mâna, o libertate pe care nu și-ar fi permis-o niciodată, în afara unui caz ca acesta, îl privi speriată. Era pe punctul de a cere să fie chemat un medic, când își dădu seama că

Hopkins nu prea arăta rău. Ba, dimpotrivă. Chipul lui era ușor mai bronzat decât înainte de ieșirea de după-amiază.

— Cum credeți dumneavoastră, Mr. Hopkins, răspunse indecisă Constance, dar vă rog să nu ezitați să sunați după Jenkins ori după Joseph dacă vă veți simți iarăși rău.

Hopkins murmură că așa va proceda. După ce Constance și majordomul părăsiră încăperea, Victoria lăsă mâna lui Hopkins. Înainte să vină în fugă din camera ei, își pusese pe ea în grabă un halat, sub care era goală. Nervoasă, se acoperi mai bine cu el.

— Hopkins, ce s-a întâmplat? Nu vă simțiți așa rău, nu? Ați descoperit ceva important în excursia dumneavoastră și voiați să vorbim urgent?

Hopkins tuși.

— Am descoperit ceva, miss Victoria. Dar nu ceva ce nu mai putea aștepta. Sper să mă scuzați că am vrut să vă rețin să faceți o prostie.

— Ce vreți să spuneți?

Victoria îl privi surprinsă.

— Când dumneavoastră nu v-ați dus cu doamnele la cafea în salon, iar ducele de Montague nu a apărut cu noi în bibliotecă, am tras anumite concluzii. Hopkins tuși din nou. Pe scurt, el a manifestat în ultimele săptămâni un interes clar pentru dumneavoastră.

— Hopkins, ce vă trece prin cap? Victoriei nu îi venea să își creadă urechilor. Nu sunteți tatăl meu!

— Nu, însă nici tatăl dumneavoastră nu ar fi aprobat ca dumneavoastră… ducele…

Hopkins se opri și schiță un gest de neajutorare.

Victoria se înfurie.

— Oh, știți la fel de bine ca mine că tatăl meu a umblat cu tot felul de femei. Nu este un exemplu de moralitate.

Hopkins se ridică în capul oaselor în pat.

— Tatăl dumneavoastră nu a trăit conform normelor de morală general acceptate, dar era un

gentleman și niciodată nu ar fi sedus o femeie tânără, inocentă, declară el hotărât.

— Eu nu sunt inocentă. Și, de fapt, de unde știți că nu *eu* l-am sedus pe duce?

Victoria trebui să se stăpânească să nu ridice tonul.

— Miss Victoria, curând împliniți nouăsprezece ani… Hopkins clătină din cap. În lumina lămpii cu gaz părul lui argintiu, părea complet alb. Iar eu vă cunosc de când aveați cinci ani. Tatăl dumneavoastră a dus o viață neobișnuită. Cu toate acestea, dumneavoastră ați crescut foarte protejată. În plus, am discutat cu Mrs. Dodgson despre dumneavoastră și duce.

— Ce ați făcut?

— Cum tocmai v-am spus. Ducele a manifestat un interes clar.

— Iar dumneavoastră și Mrs. Dodgson sunteți convinși, precum este și mătușa Hermione, că nu se va căsători niciodată cu mine.

— Nu aceasta este problema. Mrs. Dodgson consideră că ducele arată foarte bine… Hopkins își drese scurt glasul, și continuă: …iar eu pot spune că îngrijitoarei i-ar plăcea să vină la nunta dumneavoastră. Dar este de părere, ca și mine, că după doar câteva luni cu ducele v-ați plictisi de moarte și ați fi profund nefericită. Hopkins se aplecă în față și o privi pătrunzător pe Victoria. Miss Victoria, ducele face parte din marea nobilime și sprijină partidul conservator. Ca toți bărbații în poziția sa, se va aștepta ca soția să îi fie alături și să își îndeplinească obligațiile în societate.

— Mie mi-a spus că tânjește după o altă viață, mai liberă. Și că pe mine mă apreciază tocmai pentru că sunt neconvențională, protestă Victoria.

— Miss Victoria, vă voi spune ca un om care v-a văzut crescând, căruia îi sunteți ca o nepoată, că nu contest faptul că ducele este îndrăgostit de dumneavoastră. Hopkins oftă, cu o mină

preocupată, apoi adăugă: Dar bărbații cu statutul lui social prețuiesc un comportament neconvențional de durată doar la o amantă.

Victoria avu senzația că Hopkins a lovit-o. Se făcu roșie ca focul și sări în sus:

— Și de unde știți dumneavoastră că mie nu mi-ar face plăcere să îi fiu amantă? strigă ea înfuriată și ieși ca o furtună din cameră.

Fu nevoită să facă un efort foarte mare ca să nu trântească ușa în urma ei. Pe coridor aproape că dădu peste Jeremy Ryder, care tocmai deschidea ușa încăperii de lângă cea a lui Hopkins.

— Miss Bredon, sunteți bine dumneavoastră și cu unchiul dumneavoastră?

— Nu! replică vexată Victoria. Dar asta nu vă privește.

Să fi tras cu urechea Jeremy Ryder la cearta ei cu Hopkins?

Spera ca Randolph să o fi așteptat. Când intră în camera ei, acesta nu se mai afla acolo. Și nici nu îi lăsase vreun bilet. În aer mai plutea doar mireasma de lemn de cedru a aftershave-ului său. Victoria se prăbuși pe scaunul din dreptul mesei de machiaj. Din oglindă o privea chipul ei roșu-aprins. Recunoscu obosită că ea însăși avea îndoieli în ce privea potrivirea cu Randolph. Era totuși îndrăgostită de el și îl dorea, iar dacă acum s-ar întoarce, i s-ar dărui fără să șovăie.

Capitolul douăzeci și trei

A doua zi dimineață, Victoria era nedormită și iritată. O jumătate de noapte se gândise la ea și la Randolph. Când mergând spre salonul unde se servea micul dejun îl întâlni în hol, ar fi preferat să o ia la fugă. Amintirea nopții trecute era penibilă. Dar Randolph o văzuse și se îndreptă spre ea.

— Victoria, sper că unchiul dumneavoastră se simte din nou bine, zise el compătimitor.

— Da, nu inima l-a deranjat, ci doar o indispoziție trecătoare.

În gând, Victoria îl blestemă pe Hopkins. Roși și plecă privirea. Nu îl putea privi pe Randolph în ochi.

— Victoria, credeți-mă, vă voiam atât de mult…

Randolph îi ridică bărbia și o obligă să îl privească în față.

Razele soarelui făceau din nou să îi sclipească părul blond. Pentru un moment, frumusețea lui îi tăie Victoriei respirația. Voia să îl sărute, să i se dăruiască, să se piardă în el.

— M-am gândit că nu este corect. Sunteți încă atât de tânără. Și, în plus, și unchiul dumneavoastră se simte rău. Desigur că erați răvășită din acest motiv, de aceea nu v-am mai așteptat.

„Oh, deci Randolph este totuși un gentleman și Hopkins s-a înșelat”, gândi Victoria. Se simți ușurată.

— Victoria, îmi pare rău, dar trebuie să plec. Mâna lui se lăsă pe umărul ei. Un gest pe care Victoria îl trăi la fel de intim ca o îmbrățișare. Și el adăugă: Am primit un telefon, administratorul meu a suferit ieri un accident grav la călărie.

— Ce îngrozitor, spuse Victoria sincer înspăimântată.

— Sper să ne revedem curând la Londra.

— Și eu sper, șopti ea.

Se auziră pași apropiindu-se de hol și cei doi se îndepărtară unul de altul. Apăru un valet, care se înclină în fața lui Randolph.

— Înălțimea Voastră, bagajul este pregătit și automobilul vă așteaptă.

— Mai am să-mi iau doar pardesiul. Randolph îi surâse Victoriei. Mă bucur deja pentru viitoarea noastră ieșire în Hyde Park.

— De data aceasta vă voi însoți în rochie pentru călărit, zise Victoria și răspunse și ea cu un surâs.

— Păcat, în pantaloni arătați foarte drăguță. Zâmbi larg. Dar poate că ați stârnit ceva cam multă vâlvă.

„În orice caz, și mătușa Hermione ar fi de aceeași părere", își spuse în gând Victoria. Amândoi îl urmăriră cu coada ochiului pe valetul care se îndepărta. Apoi Randolph se aplecă, o prinse drăgăstos de după gât și o sărută. Sărutul dură doar o clipă, dar trezi din nou dorința arzătoare din trupul tinerei.

∵

Spre ușurarea Victoriei, în salonul pentru micul dejun, orientat către est și inundat de soare, se mai afla doar Constance. Victoriei nu i-ar fi făcut plăcere să îl întâlnească pe Jeremy Ryder sau pe Hopkins. Jenkins stătea lângă servanta pe care erau păstrați calzi, sub un capac din argint, cârnăciori, rinichi prăjiți, omletă și șuncă. Constance puse deo parte ziarul pe care îl citea și îi zâmbi Victoriei în timp ce aceasta se așeza la masă.

— Pari atât de fericită, zise ea.

— Oh, chiar sunt, pentru că unchiul meu se simte mai bine, minți Victoria care încă mai simțea pe buze sărutul lui Randolph. Nu iei micul dejun la pat, deși ești femeie măritată? abordă ea o temă neutră, în vreme ce Jenkins îi turna ceaiul.

În prezența majordomului nu putea să îi vorbească deschis prietenei sale.

— Mi se pare foarte incomod să țin dreaptă o tavă pe genunchi. Constance râse și dădu din cap.

Mr. Hopkins s-a trezit foarte devreme, Jenkins?

— Da, unchiul lui miss Bredon a savurat micul dejun, după care a plecat să se plimbe.

— Constance, aș vrea să mă scuzi pentru scena pe care am făcut-o ieri la cină, rosti mâhnită Victoria în timp ce punea unt și marmeladă pe o felie de pâine prăjită. Sper că nu v-am stricat seara ție și lui Louis.

— Dimpotrivă, draga mea, a fost cel mai distractiv dineu din ultima vreme. Constance râse iarăși. Mrs. Ellis îmi toacă totdeauna nervii. În acest mod am putut și eu să îi răspund, ceea ce mi-a plăcut foarte tare. Apoi se întoarse spre majordom: Jenkins, mulțumesc, acum ne descurcăm singure.

— Prea bine, milady.

După ce acesta se înclină și închise ușa după el, Constance o întrebă:

— Discuția din timpul cinei v-a ajutat cu ceva pe tine și pe Hopkins?

— Nu știu. Aseară nu am avut ocazia să vorbesc cu el despre asta.

Victoria ridică din umeri. Era încă furioasă pe Hopkins.

— Jeremy Ryder este într-adevăr un om drăguț, continuă discuția Constance în timp ce se duse la servantă pentru a lua cârnăciori și omletă. Pe Louis l-a bucurat foarte mult revederea cu el. S-au înțeles foarte bine. Tocmai s-au dus să joace tenis.

Din parc se auzeau loviturile ritmice ale mingii. Victoria tocmai voia să îi spună lui Constance că suspectează că Jeremy ar fi spion al poliției, când prietena ei schimbă brusc tema conversației și reveni la masă.

— Louis mi-a spus că ieri Randolph nu a fost în bibliotecă, iar tu nu ai mers cu doamnele în salon. Constance luă niște omletă cu furculița și adăugă: Scuză-mi curiozitatea, dar v-ați întâlnit undeva? De aceea strălucești așa?

— Da, ne-am întâlnit în parc, la fântână, și ne-am sărutat.

Că ea și Randolph s-au aflat în situații mai intime îi va povesti poate odată lui Constance, dar nu acum.

— V-ați sărutat? Ce frumos!

Constance zâmbi.

Din păcate, Victoria își aduse aminte de discuția cu Hopkins, de faptul că acesta afirmase că ea nu ar fi fericită cu Randolph. Mototoli iritată șervetul și îl puse pe masă.

— Ah, Constance, cum a fost cu tine și cu Louis? întrebă ea. Ai știut imediat că el este cel potrivit? Eu sunt atât de îndrăgostită de Randolph, însă nu sunt sigură că ne potrivim.

— La prima noastră întâlnire, Louis mi s-a părut țeapăn, încuiat și arogant, așadar foarte englez în cel mai rău sens. În obrajii lui Constance apăru o gropiță și ea roși. Dacă cineva mi-ar fi zis că mă voi căsători cu Louis, m-ar fi pufnit râsul. De ce cu Randolph nu lași, pur și simplu, să treacă timpul, ca să îl cunoști mai bine? Nu trebuie să te căsătorești cu el imediat.

„Nu, gândi Victoria coborând privirea în ceașcă, dar aș dori atât de mult să cunosc iubirea fizică”. Dar pentru o tânără a obține una fără alta era mai complicat și avea mai multe consecințe decât pentru un bărbat. Auzi din nou cum se lovea în parc mingea de tenis. Brusc, îi trecu prin minte o idee, care îi alungă melancolia.

— Tocmai mi-am adus aminte că trebuie să rezolv ceva, îi spuse ea lui Constance. Nu mă aștepta.

Și sub privirea mirată a prietenei sale părăsi în grabă salonul pentru micul dejun.

∵

Chiar dacă Victoria nu ar fi aflat, în urma întâlnirii accidentale, noaptea trecută, cu Jeremy Ryder, unde era camera acestuia, ar fi găsit-o repede datorită cartonului cu numele său, care

atârna pe ușă într-o mică ramă din argint. Încăperea era aranjată, ca și cea a lui Hopkins, în stil victorian, cu mobilier greu și în culori posomorâte. Prin fereastră, Victoria îi putea vedea pe Louis și pe Jeremy pe terenul de tenis. Jeremy tocmai ridica racheta triumfător.

Aruncă rapid o privire în jur. Nici ea nu știa exact ce căuta. Dar trebuia să se folosească de ocazie. Pe noptieră erau două cărți. Discursurile lui Disraeli, un fost prim-ministru conservator, și discursurile lui Cicero, în engleză și în latină. Victoria răsfoi cele două cărți în grabă. Între paginile lor nu era nimic ascuns. Nici în hârtia pentru scrisori de pe birou.

Camera foto pe care o descoperi într-o geantă din piele sprijinită de canapeaua de la capătul patului nu era ceva neobișnuit pentru un ziarist. Victoria cochetă puțin cu ideea de a fura filmul, dar până la urmă se hotărî să nu o facă. În mod sigur, Jeremy Ryder ar fi bănuit că ea îl luase. Iar filmele pe care le folosea ea erau alt model. Cu excepția camerei foto, în geantă nu mai era nimic. Notesul îl avea cu el.

Cu inima bătând cu putere, deschise dulapul cu haine. Nu mai umblase prin hainele unui bărbat. Roși când dădu cu ochii de rufăria de corp din mătase gri-deschis a lui Jeremy și cercetă cămășile împăturite. Și sub a treia cămașă simți un obiect. Îl trase cu atenție afară. Era un etui din piele, în care se afla un pistol.

Victoria își mușcă buzele. Să care după el o armă nu era ceva normal pentru un ziarist. Deodată își dădu seama că zgomotele provenite de pe terenul de tenis încetaseră. Vârî repede etuiul și arma la locul lor și ieși din cameră.

∵

Iarba din parc mai era plină de rouă când Hopkins, încălțat cu cizme de cauciuc, părăsise Ivy Manor. Urmă același drum ca în ziua anterioară. Când colonelul Beecham pomenise în timpul cinei

de împușcături, Hopkins se gândi involuntar la vulpea strecurată în stuf și la mirosul ciudatul din apropierea iazului.

Cearta cu Victoria nu îi ieșea din minte. Își aminti de disputele cu unicul său fiu, acum decedat. Niciodată nu înțelesese de ce Richard urmase o carieră militară în loc de a studia medicina, care ar fi corespuns înclinațiilor lui. Hopkins încă nu se împăcase cu moartea acestuia. Pentru el, Victoria era ca o nepoată, ba chiar ca un fel de fiică. Se simțea responsabil pentru ea și fericirea ei îl ungea pe suflet. Familia Montague făcea parte din nobilimea străveche, totuși ducele nu îi plăcea. Și Mrs. Dodgson era de părere că nu era potrivit pentru Victoria. Iar Hopkins îi aprecia simțul realității.

Oftă în timp ce urca panta colinei pe care creșteau zambilele sălbatice. Peste pășune plutea o ușoară ceață, aurită de razele soarelui. Trecu de câmpul unde îl întâlnise pe țăranul Combs cu boii lui. Brazdele de pământ arat erau încă umede, întunecate. Își continuă drumul spre Bibury. În șanțul de lângă ogor susura pârâiașul. Puțin mai târziu ajunse la valea unde era iazul. Din nou simți mirosul neplăcut, acum mult mai accentuat decât în ziua anterioară, ceea ce distrugea peisajul idilic. Dădu la o parte stuful și încercă să bage un picior în apă. Simțea răceala ei prin cauciucul cizmelor.

Apa reflecta razele soarelui, așa că, un moment, Hopkins închise ochii. Acum, duhoarea era atât de puternică, încât își scoase batista, spre a-și acoperi nasul și gura. Când redeschise ochii, făcu îngrozit un pas înapoi. În fața lui, în apă, plutea un corp omenesc.

∵

Când Victoria reveni în salonul pentru micul dejun, Constance nu mai era acolo. Fusese ieri la conacul lui sir Francis și nu găsise mai nimic. Deoarece nu știa ce să mai facă pentru a afla dedesubturile crimei, se hotărî să își petreacă

timpul în parc, căutând subiecte pentru un fotoreportaj. Poate că odată Mr. Parker va fi impresionat de astfel de fotografii.

Victoria se duse în camera ei și își luă aparatul mic de fotografiat, deoarece camera cea mare era prea grea și prea greu de mânuit. Se întoarse din ușă pentru a mai băga în geantă blocul de desen și mai multe creioane, apoi ieși.

Straturile cu flori plantate în stil victorian din spatele casei nu i se părură interesante. O luă agale pe o pajiște întinsă, pe care creșteau rododendroni bătrâni, dintre care mulți deja aveau muguri mari. Forma acestora îi aminti de stucaturile romane și ea fotografie câțiva și făcu și schițe. Lângă pajiște mai era o parcelă împărțită în diverse grădini de garduri vii înalte. Victoria mai fotografie o statuie drăgălașă și începuse să îi facă și o schiță, când auzi în spatele ei un zgomot și se întoarse. În locul de trecere tăiat în gardul viu apăru Jeremy Ryder, cu racheta de tenis în mână. Chipul îi era încă înfierbântat de la joc. Purta haine albe, pentru sport, care îi veneau foarte bine, după cum îi trecu involuntar prin minte Victoriei.

— Deci nu ați renunțat la desen, zise el.

— Da, ocazional mai desenez.

De fapt, după picnicul din Hampstead, realiza mereu schițe și îi făcea plăcere.

O vreme, nimeni nu spuse nimic, apoi tăcerea fu întreruptă de Jeremy:

— Miss Bredon, sper să nu vă supărați pe mine, dar am impresia că s-a schimbat ceva între noi. O privi cercetător, apoi continuă: V-am jignit cumva sau am făcut altceva care să vă fi stârnit antipatia?

Îngrijorarea lui părea sinceră.

Victoria se gândi la discuția lor de malul Tamisei și la faptul că Jeremy o determinase să se reapuce de desenat. Da, el îi plăcuse și avusese încredere în el. Din nou începu să se înfurie. Dacă Jeremy Ryder era un spion al poliției, îl informase sigur pe sir Arthur că ea venise la Ivy Manor, lângă

moșia lui sir Francis. Și comisarul va face conexiunile. Se decise să îl confrunte cu adevărul.

— Știu că ați fost la sir Arthur de curând. De ce m-ați mințit că nu primește tineri ziariști ca dumneavoastră?

Jeremy Ryder ezită câteva clipe înainte de a răspunde:

— Este adevărat, am fost la sir Arthur. Dar discuția noastră a fost confidențială. M-a primit la intervenția nepotului său. Acest nepot și cu mine am fost împreună la Eton. Este vorba despre un prieten de-ai mei, care se află într-o situație dificilă și am vrut să îl rog pe sir Arthur să îl ajute. De aceea nu v-am spus nimic despre această discuție.

Jeremy Ryder o privi în față pe Victoria. Dacă ea nu ar fi găsit arma din dulapul lui, mai că ar fi dat crezare poveștii. Încă se mai gândea dacă nu ar fi cazul să îi spună clar că nu îl crede, însă în parc răsunară voci alarmate. Imediat după aceea, prin deschizătura din gardul viu apărură Louis și Constance.

— Tocmai a trecut pe aici un țăran, care ne-a spus că în pădurice a fost găsit un cadavru, zise Louis. Se pare că unchiul dumneavoastră, Victoria, a fost cel care l-a găsit.

— Fiind ziarist, mă interesează descoperirea unui cadavru, spuse repede Jeremy Ryder. M-ai putea duce la locul cu pricina, Louis? Poate că este vorba despre o istorie interesantă.

„Pfui, fiind ziarist”, gândi înfuriată Victoria. O luă de braț pe prietena ei și o privi sugestiv:

— Vă însoțim amândouă cu plăcere, nu-i așa, Constance?

— Desigur. Constance dădu afirmativ din cap și îi privi cu seriozitate pe cei doi bărbați. Și să nu îndrăzniți să spuneți că așa ceva nu ar fi potrivit pentru nervii slabi ai femeilor.

Capitolul douăzeci și patru

Hopkins a trebuit să îi dea dreptate colonelului: polițistul Sanders nu era într-adevăr cel mai deștept om. După ce descoperise cadavrul, majordomul informase prompt poliția. Dar în loc de a trimite câțiva bărbați discreți să pună cadavrul la adăpost, polițistul avusese grijă să împrăștie vestea cât putu de repede. Jumătate din comitat, i se păru lui Hopkins, se strânsese în crâng în jurul iazului. Nu se descoperiseră deocamdată probe care să dovedească dacă exista vreo legătură între cadavrul umflat și împușcăturile pe care le auzise la un moment dat colonelul Beecham.

— Atenție, încet! strigă polițistul, un bărbat scund și supraponderal.

Plin de importanță, acesta se plimba țanțoș încoace și încolo pe malul iazului. Demnitatea îi era sabotată doar de faptul că își acoperise nasul și gura cu un prosop. Și Combs, țăranul, și un alt bărbat voinic, ars de soare, cu siguranță tot un fermier, care vârâseră un fel de targă sub cadavrul din apă, aveau acoperite gura și nasul cu o cârpă. La comanda lui Combs, cei doi boi se puseră în mișcare fără grabă și mortul ieși pe uscat.

Din multe gâtlejuri răsunară gemete și icneli de groază. Mai ales din cauza duhorii care se intensificase, dar și stării în care se afla cadavrul. Aflat chiar pe mal, aproape, Hopkins îl examină cu interes profesional. Un strat subțire de grăsime, caracteristic cadavrelor care zac în apă, acoperea corpul, care se pare că fusese îngreunat cu pietre. Gazele de putrefacție care îl ridicaseră la suprafață îl umflaseră și costumul în carouri plesnise și atârna zdrențuit peste masa putrezită care odată fusese un corp omenesc. În plus, se mai ocupaseră de el și vulpile și alte animale. Doar un braț mai avea, iar celălalt se termina sub cot printr-un os ros. Un rest din părul negru se lipise de partea

posterioară a capului. Și Hopkins prefera să nu își imagineze ce mai rămăsese din fața bărbatului – pentru că, după înălțimea corpului și după haine, era vorba evident despre un bărbat.

În timp ce boii trăgeau targa prin stuful răvășit, un șuvoi de apă împuțită rostogoli ceva direct pe una din cizmele de cauciuc ale lui Hopkins. El scoase imediat o batistă din haina de tweed și ridică obiectul cu atenție. Inițial crezu că era un buton, dar apoi văzu că era, de fapt, un inel. Îl șterse cu grijă. De sub alge ieși la iveală o piatră mare, neagră, într-o montură din bronz și alamă. Era un inel pretențios și mare, potrivit pentru mâna unui bărbat voinic.

Hopkins mai privi încă o dată cadavrul scos din apă. „Cunosc acest inel", își spuse el în gând. „Cunosc inelul și bărbatul care îl purta".

— Sir, trebuie să vă rog să îmi predați proba!

Polițistul Sanders se proțăpi în fața lui. Absent, Hopkins îi întinse inelul. La marginea mulțimii îi descoperi acum pe Jeremy Ryder și pe lordul Hogarth, care își croiau drum printre oameni, urmați de Victoria și de lady Hogarth. Deci vestea găsirii cadavrului ajunsese deja la Ivy Manor.

O clipă, Hopkins uită, pur și simplu, de sine și trase o înjurătură. Dacă Mr. Ryder era într-adevăr spion al poliției – și instinctul îi spunea că tânărul nu era cel care se dădea – atunci va informa detaliat Scotland Yard-ul sau pe cei pentru care lucra despre găsirea cadavrului. Hopkins nu credea că șefii lui Ryder vor avea nevoie de mult timp până să descopere cine era mortul.

— Vă rog să mă scuzați… spuse Hopkins făcându-și loc prin mulțime destul de brutal.

Când ajunse lângă Victoria și lady Hogarth, spuse pe un ton scăzut:

— Miss Victoria, trebuie să ne întoarcem la Londra cât mai repede posibil. Lady Hogarth, ne puteți împrumuta mașina și șoferul dumneavoastră?

— Dar de ce?

Victoria îl privi mirată și încă supărată.

— Vă voi explica mai târziu, răspunse scurt Hopkins.

Când se întoarse spre iaz, îi văzu pe lordul Hogarth și pe Jeremy Ryder întreținându-se cu polițistul. Și… se înșela el ori Mr. Ryder tocmai cerceta inelul? Da, trebuiau să se grăbească.

∵

Victoriei i se păru că Hopkins arăta cu zece ani mai tânăr în timp ce el, ea și Constance mergeau grăbiți prin pădurice. Găsirea cadavrului și vâlva produsă de asta detensionaseră situația. Cu siguranță că niciunul dintre ei nu se va mai referi la disputa din seara precedentă.

— Hopkins, îl cunoașteți pe mort? întrebă ea.

— Da, sunt sigur că este vorba despre Thomas Marchmain. Un detectiv particular flușturatic, deseori amestecat în afaceri la limita legalității. Tatăl tău și cu mine am avut ocazional de-a face cu el. Este, ori mai bine zis era, tipul investigatorului pe care l-ar fi putut angaja un om ca sir Francis. Lipsit de scrupule și corupt. Se poate ca sir Francis să îl fi avut cu ceva la mână pe Marchmain, în așa fel încât să fie sigur că acesta nu pălăvrăgește despre investigațiile lui.

— Bineînțeles că vă va duce Barreth. Dar, Hopkins, de ce este atât de important pentru dumneavoastră să ajungeți cât mai repede la Londra?

Lui Constance i se tăiase respirația. Tocmai încerca să treacă peste un gard, pe o scurtătură spre Ivy Manor, care traversa peste ogoare și pajiști. O vacă îi privea dezinteresată și ei nu o deranjară din păscut.

— Pentru că polițistul va cere ajutorul superiorilor lui, care, la rândul lor, se vor adresa Scotland Yard-ului. Iar acolo Thomas Marchmain este bine-cunoscut. Hopkins îi întinse mâna lui Constance și o ajută cavalerește să treacă peste

gard. În mod sigur, Marchmain este dat dispărut. Imediat ce descrierea mortului va ajunge la Scotland Yard, cu indicarea faptului că a fost găsit în apropierea moșiei lui sir Francis, până și inspectorul Armitage, personal, va trage concluzia că este cazul să fie percheziționate biroul și locuința acestuia. Aș dori ca eu și miss Victoria să i-o luăm înainte.

„Poate că Marchmain i-a furnizat lui sir Francis informații despre incendiul din locuința mea", își zise Victoria. „Poate că a descoperit cine era femeia misterioasă, cu fața acoperită, și eu voi găsi în documentele lui răspunsurile la toate întrebările mele". Își dorea asta foarte mult și se simți ușurată când dincolo de un câmp apărură acoperișurile de la Ivy Manor. Abia aștepta să pornească la drum spre Londra.

∵

Biroul și locuința lui Marchmain se aflau, după cum știa Hopkins, într-o zonă deosebit de mizeră a cartierului Holborn. Erau pe drum deja de trei ore, când Barreth intră cu Daimlerul pe Port Pool Lane, o stradă strâmtă, pe care erau înșirate case înguste din cărămidă.

— Unde să opresc, sir? întrebă șoferul în instalația de comunicare din peretele despărțitor.

— La numărul 46, peste vreo cincizeci de metri, răspunse Hopkins și imediat blestemă.

— Ce este? întrebă alarmată Victoria, care nu își amintea să îl mai fi auzit pe Hopkins vorbind astfel.

Acesta arătă tăcut spre șirul de case. Acum remarcă și Victoria ruinele de lângă o prăvălie cu mărfuri diverse.

— Casa lui Marchmain? întrebă încet Victoria, deși răspunsul îl cunoștea deja.

— Exact. Tonul vocii lui Hopkins era înverșunat. Cineva ne-a luat-o înainte.

Barreth opri mașina la marginea drumului. Victoria și Hopkins coborâră amărâți și se duseră

în dreptul fațadei înnegrite. Prin găurile fostelor ferestre putură să vadă că în interior totul era distrus. Doar hornul zidit rezistase focului. Tavanele duble din lemn fuseseră mistuite de flăcări și împreună cu mobilierul ars se prăbușiseră peste parter. Tot ce rămăsese era o grămadă de lemn carbonizat, care mirosea încă puternic a ars.

Brusc, Victoria se simți ca în coșmarul ei și nu mai putu să respire. Deschise panicată poșeta, scoase punga din hârtie și trase din ea aer în piept.

∵

— Miss Victoria…

Hopkins o sprijini speriat.

— Ce a pățit tânăra miss? Se simte rău?

Un grup de copii, care se jucau pe stradă, se apropiaseră atrași de Daimler. Barreth, sprijinit de mașină, îi urmărea vigilent. O fetiță se desprinsese din grup, venise în fața Victoriei și o privea curioasă.

Respirația Victoriei se mai calmase, astfel că ea putu să ia punga de la gură.

— Mă simt mai bine, spuse ea, și schiță un zâmbet.

Fetița purta haine sărăcăcioase, dar fața ei slabă, îmbujorată de aerul proaspăt, era curată. Avea ochi rotunzi de culoarea alunelor. Victoria îi aprecie vârsta la șase ori șapte ani.

— Cum te cheamă? o întrebă Victoria prietenoasă.

— Evie.

Brusc, fetița se rușină.

— Știi când a ars casa?

Victoria se aștepta în cel mai bun caz la o informație vagă, dar spre surprinderea ei răspunsul lui Evie veni prompt:

— Pe 28 februarie, la miezul nopții.

— Cum de știi atât de precis? o întrebă Hopkins aplecându-se spre ea.

— Pentru că atunci a fost ziua mea de naștere. Pe 1 martie am împlinit șapte ani, țopăi Evie într-

un picior prin fața lor. Ea continuă: Emma, care ține prăvălia – arătă ea în direcția magazinului cu diverse – îmi dă câteodată o bomboană. Dar de ziua mea și toată săptămâna de după a avut închis, pentru că a ars și acoperișul ei și apa cu care a fost stins a udat tot.

Abia acum văzu Victoria că pe acoperișul casei vecine erau prelate și că firma de deasupra vitrinei era afumată.

Evie plecă țopăind în continuare spre prietenii ei de joacă, strânși în jurul automobilului. Barreth se îndurase de copii și ridicase capota motorului, ca aceștia să poată arunca o privire. Hopkins și Victoria se îndepărtară puțin de mașină și de copii.

— Deci casa a luat foc la o zi după asasinarea lui sir Francis, zise Hopkins îngândurat. Nu încape îndoială că asasinul a incendiat-o pentru a distruge documente incriminatoare.

— Așa văd și eu lucrurile.

Victoria înghiți în sec. Din nou, criminalul înlăturase o urmă care ar fi putut conduce la el. Nici nu își imagina că în rămășițele incendiului ar exista documente carbonizate, cu ajutorul cărora ar fi putut descifra taina tatălui ei. Ce îl mâna pe asasin? Ce secret încerca el să ascundă prin orice mijloace? Treptat, începuse să aibă îndoieli că vreodată ea și Hopkins vor reuși să dea de urma criminalului.

— Ca să fiu sincer, nu prea știu cum am putea proceda mai departe. Oftatul lui Hopkins era parcă un ecou la neputința Victoriei. Cred că ar fi mai bine să nu ne interesăm la secția de poliție locală despre circumstanțele incendiului. Cu siguranță că Scotland Yard-ul ar afla imediat.

— Să intrăm totuși în prăvălie și să întrebăm dacă proprietara a observat ceva suspect, propuse Victoria.

Emma Soames avea în jur de douăzeci și cinci de ani, era firavă și părea distrusă. În mod ciudat, era și prietenoasă. În prăvălia mică, nu prea curată,

se vindeau alimente de bază, precum și diferite săpunuri, detergenți și produse de tutungerie. Pe tejghea se afla un borcan cu bomboane multicolore, din care Mrs. Soames le mai dădea uneori lui Evie și celorlalți copii din vecinătate. Ea legăna în brațe un sugar care plângea și un băiețel în vârstă de vreo doi ani se agățase de fusta ei.

— Nu, nu am observat nimic suspect la incendiu, răspunse ea cu ochii mari la întrebarea pusă de Victoria și de Hopkins.

Îi spuseseră că lucrau pentru o firmă de asigurări care voia să clarifice circumstanțele producerii incendiului și, din fericire, Mrs. Soames nu se îndoia de acest lucru.

— M-am speriat de moarte când pe la ora zece seara oamenii strigau pe stradă „Foc!" Și m-am speriat și mai tare când am văzut că ardea casa vecină. Am înșfăcat copiii și am fugit afară. Pe urmă am mai intrat o dată în casă, ca să iau banii.

— Asta înseamnă că erați singură în casă? vru să se asigure Hopkins.

— Da, Robert, soțul meu, lucrează într-o țesătorie în tura de noapte. Mi-a fost îngrozitor de teamă că focul va cuprinde și casa noastră. De fapt, acoperișul s-a și aprins, dar, din fericire, ce era mai rău nu s-a întâmplat.

Amintirea incendiului o făcu pe femeie să pălească.

— Îl cunoșteați pe Mr. Marchmain? o descusu Victoria.

— Nu îl cunoșteam bine, mie nu îmi plăcea, era obraznic, până când Robert l-a pocnit o dată, relată ea cu o voce pierdută.

Acum începu să plângă și băiețelul și să ceară să fie luat și el în brațe.

— Pe clienții lui îi cunoșteați? încercă Victoria să se facă auzită peste vocile celor doi copii.

— La Mr. Marchmain se perindau tot felul de oameni, care uneori mai cumpărau din prăvălie

țigări ori tabac de mestecat. Dar de cineva anume nu îmi amintesc.

Țipetele sugarului deveniră asurzitoare și făcură imposibilă continuarea discuției.

„De ce Marchmain nu putuse să aibă ca vecină o văduvă bătrână, curioasă și plictisitoare, în loc de o mamă epuizată, care este copleșită de câte are pe cap, darmite să mai manifeste interes pentru ce se petrece în jur?", își zise în sine Victoria deprimată, în timp ce Mrs. Soames își punea pruncul într-un coș de pe podea și umplu o pungă cu bomboane pentru Victoria. Aceasta văzu și mina resemnată a lui Hopkins, căruia îi treceau prin cap aceleași gânduri.

— Evie! strigă Victoria când ea și Hopkins ajunseră iarăși în stradă. Micuța veni în fugă și Victoria îi întinse punga cu bomboane. Sunt pentru tine și prietenii tăi.

— Oh, mulțumesc!

Evie îi dărui și ea un zâmbet, din care lipseau câțiva dinților, înainte de a se întoarce țopăind la copiii care încă mai admirau Daimlerul. Victoria și Hopkins o urmară. Barreth tocmai deschisese portierele de la locurile din spate, când Evie mai reveni o dată la ei.

— Păcat că Ian nu mai este aici, spuse ea. El ar fi fotografiat cu siguranță automobilul.

— Ian este un fotograf? se interesă Victoria cu gândul în altă parte.

Mirosul de incendiu reîncepu să îi facă rău și voia să se îndepărteze cât mai repede de ruine.

— Da, dar el face imagini care se mișcă, răspunse Evie prompt. Ne-a povestit – fata arătă către prietenii ei, care acum descoperiseră bomboanele și se înghesuiau în jurul ei – că filmează cartierul nostru și alte părți ale orașului. El vrea să de-o… să deocumenteze…

Ea pronunță cuvântul încet și precaută.

— Vrei să spui „să documenteze"? o ajută Victoria.

Evie confirmă.

— Ian este drăguț, interveni un băiețel ceva mai mare, plin de pistrui. El ne-a arătat odată unul din filmele lui. Și Mrs. Soames, și copiii ei apăreau în el. Și calul lui Mr. Brown, dogarul, și multă altă lume.

— Când a filmat Ian strada asta? întrebă Victoria brusc animată de un interes nou.

— Puțin înainte de incendiu. Băiatul ridică din umeri și adăugă: Mai târziu a filmat și ruinele.

Victoria schimbă o privire cu Hopkins.

— Voi știți unde locuiește Ian? întrebă ea.

∵

Pe Ian îl chema de fapt Ian Mason și locuia cu chirie într-o locuință-atelier într-o mansardă din cartierul Marylebone. Era pictor, dar și fotograf, și realizator entuziast de filme. Cu înregistrările sale voia să documenteze modificările la care era supusă Londra, prin demolări de clădiri, salubrizarea și refacerea cartierelor orașului.

Când Victoria și Hopkins l-au căutat imediat după discuția cu copiii, acestuia tocmai îi poza ca model o frumusețe brunetă. Ea era întinsă lejer pe un divan acoperit cu catifea roșie. Victoria bănuia că era și iubita pictorului, atât de familiar se comportau cei doi. Ceea ce o făcu să se gândească iarăși la Randolph.

Și față de Ian Mason, Victoria și Hopkins s-au dat drept detectivi și au susținut că sunt în căutarea unei femei dispărute, care fusese văzută prin Port Pool Lane și împrejurimi. Mason, un tânăr bărbat entuziast, nu a pus la îndoială spusele lor și s-a declarat dispus să le copieze un film din Holborn.

Hopkins a împrumutat un proiector. Montă aparatul pe masa din bucătărie și introduse în el prima rolă. Mrs. Dodgson deja aștepta răbdătoare pe un scaun.

— Eu sunt gata, anunță Hopkins.

— Bine.

Victoria stinse lampa cu petrol și se așeză și ea pe un scaun, în timp ce Hopkins începu să rotească încet manivela proiectorului.

— Mă simt ca la cinematograf, zise Mrs. Dodgson și bătu din palme.

Pe peretele alb de deasupra servantei se derulară primele imagini: Emma Soames punând cu mișcări sacadate o reclamă pentru săpun ieftin în fața prăvăliei, în timp ce era urmărită de fiul ei din ușă, o căruță trasă de un cal dând cu spatele. Evie și prietenii ei apărură strâmbându-se în fața camerei. Pietoni circulând pe stradă. Apăru un biciclist, își rezemă bicicleta de perete, lângă ușa prăvăliei și dispăru în interiorul ei. Cu asta, prima rolă se termină.

Rola următoare începea cu o căruță trasă de cai, plină cu butoaie, care oprea în fața unui pub. O șaretă cu două roți traversa strada și oprea în spatele căruței. Bărbatul care coborî din șaretă privi exact în obiectivul camerei și își întoarse repede fața, ca și cum nu ar fi vrut să fie filmat.

Victoria sări în picioare.

— Hopkins, vă rog să derulați.

— Cum doriți, miss Victoria.

Mai puse o dată secvența cu șareta.

— Vă rog să mai derulați încă o dată această secvență. Victoria se aplecă în față și privi foarte atentă imaginile.

Bărbatul coborî din șaretă, privi în cameră și își întoarse chipul în așa fel încât i se vedea doar profilul. Un profil pe care ea îl văzuse în noaptea balului debutantelor de la Buckingham Palace.

— Ați descoperit ceva, miss Victoria?

Hopkins o privi peste proiector. Și Mrs. Dodgson se întorsese spre ea.

— Bărbatul acesta este marchizul de Blackenwell, șopti Victoria.

— Sunteți absolut sigură?

— Da.

∵

— Nu poate fi o întâmplare faptul că marchizul a apărut pe strada lui Marchmain puțin înainte de incendiu, spuse Victoria puțin mai târziu.

Hopkins reaprinse lampa cu petrol, opri proiectorul și depozită cu grijă rolele fragile de film în suporturile lor rotunde din tablă. Apoi se așeză alături de Victoria și Mrs. Dodgson.

— Cu siguranță că Marchmain l-a spionat pe Blackenwell din însărcinarea lui sir Francis și a descoperit ceva ce l-a făcut șantajabil. Și fie că marchizul a descoperit că Marchmain a fost pus pe urmele lui de către sir Francis, fie Marchmain a încercat să joace pe cont propriu și l-a șantajat el, continuă Victoria.

— Marchmain ar fi fost capabil de așa ceva, aprobă Hopkins dând din cap.

— Dar ar fi avut timp marchizul să îl omoare după bal pe sir Francis? puse Mrs. Dodgson o întrebare și privi când la Victoria, când la Hopkins.

Aceasta avea în poală o broderie. Acum căuta nervoasă un fir.

— Da, el l-ar fi putut urma fără nicio îndoială pe sir Francis până acasă, în St. James Square. Hopkins se rezemă de speteaza scaunului și adăugă: în tinerețe, marchizul a fost militar și în războiul din Crimeea a primit de mai multe ori distincția pentru vitejie. Îl cred în stare să aibă sângele rece necesar pentru a-l împușca pe sir Francis sub ochii vizitiului și ai valetului. De asemenea, este posibil să fi planificat și realizat și celelalte crime.

— Ah, de aș fi tras cu urechea după bal la discuția dintre Blackenwell și sir Francis, am fi știut de ce era marchizul șantajabil. Victoria oftă. Dar acum orbecăim în întuneric și, spre deosebire de Scotland Yard, nici nu putem percheziționa vreuna dintre casele lui Blackenwell.

— Și precis că nici nu putem primi o invitație din partea marchizului la vreo petrecere de weekend, remarcă sec Hopkins.

În jurul mesei se așternu liniștea. În cele din urmă interveni Victoria:

— Să ne gândim ce posibilitate ar exista să ne strecurăm în casa lui.

— Poate ca valeți?

Mrs. Dodgson trase cu acul un fir lila.

— În principiu, este o idee bună, Mrs. Dodgson, răspunse Hopkins cumpănind. Însă, din păcate, este prea puțin probabil ca tocmai acum să fie liberă o asemenea slujbă la familia Blackenwell.

— Nu am putea crea un asemenea loc de muncă? întrebă Victoria gânditoare.

— La ce vă referiți, miss Victoria? Nu putem răpi un valet, dacă îmi permiteți această remarcă directă.

— Firește că nu, Hopkins, dar Constance mijlocește ocazional angajarea unor tinere din East End, pentru a le oferi o șansă în viață. Ea s-ar putea interesa la familia Blackenwell, dacă nu ar accepta angajarea de probă a unei servitoare pentru câteva săptămâni, cu mențiunea că plata pe această perioadă ar face-o organizația ei de binefacere. Îmi închipui că familia ar dori o mână de lucru care nu o costă nimic.

— Dacă înțeleg bine, miss Victoria, în caz că planul reușește, v-ați prezenta la familia respectivă ca servitoare? se interesă Hopkins.

— Da, exact. Cunoștințele de bază de care aș avea nevoie mi le-ar putea preda cu siguranță Mrs. Dodgson.

Victoria părea foarte convinsă de reușita planului ei.

— Ei, dacă chiar credeți…

Hopkins tuși și schimbă o privire plină de îndoieli cu Mrs. Dodgson.

∵

— Măi să fie, zise furioasă Victoria.

Îi alunecase din mână o ceașcă de porțelan și se spărsese de marginea chiuvetei. Planul ei reușise după ce Constance negociase o angajare fără plată

ca spălătoare de vase la moșia Blackenwell din Cornwall. Familia Blackenwell locuia mai mult acolo în afara sezonului mai iulie, pe care, ca întreaga aristocrație și ca păturile superioare ale societății, și-l petrecea la Londra. Doar marchizul se ducea mai des în capitală, pentru a lua parte la ședințele Camerei Superioare. În dimineața următoare, Victoria va pleca în Cornwall. Aptitudinile ei materie de spălat și curățenie lăsau încă de dorit, cu toate că Mrs. Dodgson se străduise mult să i le dezvolte.

Victoria aruncă cioburile la gunoi și reveni la restul veselei murdare. Știa că nu era făcută pentru gospodărie. Dar nu bănuise că avea două mâini stângi și că nici după un exercițiu mai îndelungat nu înregistrase mari progrese.

„De fapt, trebuie să rezist la conac doar câteva zile”, încercă ea să se mai liniștească. „Doar până când descopăr ceva acuzator la adresa marchizului. După aceea nu au decât să mă concedieze”.

Randolph nu mai dăduse niciun semn de viață, cu toate că de la întâlnirea de la Ivy Manor trecuse o săptămână. Victoria voise să îi scrie, dar, în cele din urmă, nu o făcuse. Nu voia să lase impresia că se ținea de capul lui.

Și, pe deasupra, în această dimineață, sosise și o scrisoare de la Mr. Montgomery. Acesta îi aducea la cunoștință că instanța va decide asupra tutelei în mai puțin de două luni. Președintele instanței era un membru al clubului bunicului ei. Deși Victoria bănuia că acesta își va folosi toate relațiile, vestea o îngrozise.

Tocmai spălase ultima farfurie și întindea mâna după prosopul de bucătărie pentru a șterge vesela, când se auzi soneria de la intrare. Pentru că Hopkins și Mrs. Dodgson nu erau acasă, își șterse mâinile ude pe șorț și se grăbi spre hol. Spera că un servitor îi va aduce o veste de la Randolph, însă când deschise ușa, aceasta se dădu de perete. În fața ei era mătușa Hermione. Ca totdeauna,

îmbrăcată ireproșabil. La pardesiul de culoarea nisipului, cu guler mare la modă, purta o pălărie în formă de corăbioară, împodobită cu două pene arcuite elegant.

— Oh, bună… bună ziua… se bâlbâi ea surprinsă.

— Vai, dar cum arăți?!

Mătușa îi examină critic șorțul umed, cu dungi cenușii și albastre. Victoria își dădu seama și că o șuviță groasă de păr se desprinsese din coc și îi atârna pe față. În plus, mai era și asudată de la apa fierbinte și precis că pielea îi strălucea.

— Voi, adică tu și Hopkins, ați sărăcit între timp atât de mult încât trebuie să faci curat?

— Nu, o ajut puțin pe Mrs. Dodgson, minți Victoria.

— Zău? Mătușa Hermione nu se strădui să-i ascundă că nu o credea. Aș putea, te rog, să intru? Nu îmi face plăcere să conversez cu tine în pragul ușii.

Victoria o conduse pe lady Glenmorag în bibliotecă, unde aceasta se așeză într-un fotoliu. Din fericire, se părea că nu remarcase locul gol mai deschis la culoare de pe tapet, unde fusese atârnat tabloul cu cockerul Spaniei.

— Între timp s-a fixat un termen la tribunal privitor la decizia asupra tutelei tale, anunță ea.

— Știu. Mr. Montgomery m-a informat.

— Încă ai putea să te scutești de acest necaz dacă ai accepta ca până când împlinești douăzeci și unu de ani să locuiești la mine și la bunicul tău. În acest caz, bunicul și-ar retrage solicitarea.

— Nu mă interesează, iar tatăl meu ar fi avut aceeași opinie, declară hotărâtă Victoria. Dumneavoastră și bunicului meu vă este teamă de scandalul public pe care l-ar atrage plângerea? nu putu ea să își rețină întrebarea.

Spera ca mătușa să nu remarce îngrijorarea pe care în realitate i-o provoca acest proces.

— Pe noi ne interesează numai și numai binele tău.

Mătușa Hermione afișă, nu prea convingător, o mină mâhnită.

— Binelui meu i-ar fi foarte util dacă m-ați lăsa în pace.

— Pentru ca tu să colinzi prin East End cu niște femei rău famate? Niciodată! Mătușa Hermione se ridică în picioare și adăugă: în cazul în care te răzgândești și te decizi să te muți la bunicul tău și la mine, anunță-ne.

— În mod sigur nu îmi voi schimba părerea.

Victoria se ridicase și ea și clătină din cap.

Mătușa o examină iarăși cu o privire gânditoare, care totdeauna îi provoca Victoriei o senzație neplăcută.

— Mi-a ajuns la urechi că tu și ducele de Montague ați luat masa recent la Ritz, remarcă aceasta.

— Da, el m-a invitat. Iar eu am fost îmbrăcată decent. Despre compania unui duce nu cred că aveți nimic de obiectat, nu? ripostă Victoria sfidătoare.

— Probabil că încă nu știi că ducele ne-a invitat pe mine și pe Isabel să îl vizităm la una din proprietățile familiei sale din Devon?

— Ce bine pentru dumneavoastră și pentru Isabel. Compania ducelui este într-adevăr foarte plăcută.

Victoria spera foarte mult să aibă o voce indiferentă, dar surâsul mătușii îi dovedi că nu reușise să o înșele.

— Isabel, spre deosebire de tine, draga mea, este o partidă bună și soția corespunzătoare pentru un bărbat care vrea să ajungă departe în politică.

După ce lady Glenmorag lansă această săgeată, se îndreptă mândră către ușă.

Cu pumnii strânși, Victoria privi în urma ei. Nu, era imposibil ca Randolph să fie interesat tocmai

de vara ei! Cu siguranță că mătușa Hermione mințise doar pentru a o răni.

Capitolul douăzeci și cinci

Gara St. Austell era mică. Doar două șine străbăteau pajiștile și ogoarele încă înrourate. Victoria coborî obosită din tren. De când Hopkins și Mrs. Dodgson își luaseră rămas-bun de la ea în gara Waterloo seara târziu, călătorise încontinuu. Uneori mai ațipise. După multele ore petrecute pe bancheta din lemn, era capabilă să înțeleagă mai bine aversiunea lui Hopkins față de compartimentele de clasa a treia. Ținând în mână un cufăr mic, privi în jur.

Un bărbat vânjos, în uniformă de vizitiu, se îndreptă spre ea.

— Cathy Towler? întrebă el cu un puternic accent de Cornwall.

— Da, eu sunt.

Pentru cercetările de la moșia familiei Blackenwell își luase acest nume.

— Atunci vino cu mine.

Amabil, vizitiul îi luă cufărul. Ocoliră clădirea gării până la un atelaj pe care Victoria îl aprecie drept o serie limitată a tramcarelor londoneze, o trăsură mare, ca o cutie dreptunghiulară, trasă de cai.

— La Blackenwell Manor a fost multă lume, pentru un weekend prelungit, care a luat trenul de dimineață la Londra, îi explică vizitiul, în timp ce îi deschidea una dintre uși.

În interior erau șase rânduri de bănci îmbrăcate în catifea albastră. Pe ultimele dormeau doi valeți tineri.

— Cum stau lucrurile la Blackenwell Manor? întrebă Victoria timidă, în rolul ei de spălătoreasă la bucătărie.

— Se poate mai rău, bombăni vizitiul.

Era un răspuns pe care Victoria, dacă ar fi fost o slujnică adevărată, ar fi trebuit să îl găsească nu prea liniștitor.

După ce își găsi un loc pe una dintre bănci, se întoarse către valeți. Dar aceștia dormeau prea profund pentru ca ea să cuteze să îi trezească și să-i antreneze într-o discuție. Acum, trăsura trecea printr-un sat cu case vopsite în alb ori construite din pietre cenușii, apoi se angajă într-un defileu ce urca un deal. Pe ambele părți ale drumului erau garduri vii înalte. De sus, de pe deal, Victoriei i se înfățișară faleza abruptă și marea de un albastru-turcoaz intens, apoi trăsura se îndepărtă de mare. O vreme, merseră printre câmpuri pe care se arătau primele fire de cereale, apoi iarăși drumul fu mărginit de garduri vii înalte. După un timp, și Victoria închise ochii.

Se trezi abia când trăsura opri în fața clădirii grajdului. Când întoarse capul pe jumătate adormită, zări în partea cealaltă a curții o casă mare. Aceasta era din piatră maronie, construită în stil iacobin și emana o răceală severă care îi aminti instinctiv de bărbați și femei în haine negre, cu gulere mari, răsfrânte. „Oare am să găsesc aici vreun indiciu pentru șantajarea marchizului de către sir Francis, pe care îl ucisese?” se întrebă ea neliniștită.

— Cathy, am ajuns. Vizitiul o ajută pe Victoria să coboare. Hei, voi doi, le făcu el semn servitorilor, luați bagajul fetei și duceți-o la Mrs. Ainthorp.

Servitorii, care îi păreau de aproximativ douăzeci de ani, o măsurară cu priviri curioase, în timp ce se îndreptau cu toții către casă.

— Este prima ta slujbă? o întrebă unul dintre ei.

Acesta avea o față rotundă, plină de pistrui, și la fel ca vizitiul vorbea cu un puternic accent local. Celălalt tânăr, pe care ea l-ar fi putut lua drept model pentru o statuie a lui Adonis, arăta foarte bine cu părul său negru, cu ochi mari umbriți de gene lungi și cu chipul cu trăsături regulate.

— Da, răspunse cu timiditate mimată, adică am venit pentru probe. A intervenit pentru mine o lady,

ca să pot munci aici.

— Asta nu o va face mai îngăduitoare pe Mrs. Ainthorp, interveni servitorul cel chipeș cu un zâmbet cam strâmb. Este o scorpie. Eu mă numesc William, iar țăranul acesta de Cornwall, și îi trase un pumn în spate colegului, este John.

∵

Victoria nu putea decât să confirme descrierea lui Mrs. Ainthorp. Menajera mergea spre șaizeci de ani. În rochia ei gri-închis, cu chipul îngust încadrat de părul cărunt, nasul curbat, semăna cu un uliu. Iar pe Victoria o privi așa cum o pasăre de pradă își privește victima.

— Arată-mi mâinile, ceru ea.

Victoria își aminti că era slujnică și se supuse ascultătoare. Pentru că în ultimele zile, sub supravegherea lui Mrs. Dodgson, spălase și curățase, avea pielea înăsprită. Însă Mrs. Ainthorp îi întoarse mâinile cu palmele în jos.

— Nu ești obișnuită cu munca grea, o anunță ea pe Victoria.

— Și familia mea, și eu am trăit zile mai bune, murmură Victoria cu capul plecat. Dar voi face orice muncă îmi veți da.

— Asta sper și eu. Mrs. Ainthorp o examină iarăși cu severitate. Nici nu vorbești ca o slujnică. Modul în care o spusese suna a reproș. Deși Victoria chiar se străduise să vorbească cu accent de East End. În fine, adăugă menajera.

Mrs. Ainthorp se ridică din scaunul din fața căminului aflat în sala de mese a servitorilor. Legătura de chei prinsă în cordon zdrăngăni.

— Două dintre fetele noastre de la bucătărie s-au îmbolnăvit de alaltăieri de o febră urâtă. Deci ar fi nevoie de tine. Ceea ce pentru Victoria trebuia să însemne că ar fi cazul să fie recunoscătoare că nu reprezenta o povară pentru nimeni. Acum te duc la spălătoria bucătăriei. Acolo o vei cunoaște pe Agnes, o altă fată. Scările acestea, Mrs. Ainthorp se întoarse și indică treptele din capătul sălii, duc

la încăperile stăpânilor. Fără permisiunea mea, nu vei trece niciodată de ele. Ne-am înțeles?

— Da, Mrs. Ainthorp, răspunse supusă Victoria.

Deja o detesta din adâncul sufletului pe menajeră.

Mrs. Ainthorp traversă grăbită, împreună cu ea, o bucătărie imensă, în care domnea agitația. Bucătăresele fierbeau ceai, preparau ouă și prăjeau pâine la foc deschis. Era momentul în care familia stăpânilor servea micul dejun. În mijlocul încăperii, tavanul era înălțat cu câțiva metri și era prevăzut de jur-împrejur cu ferestre care, bănuia Victoria, asigurau aerisirea.

Dar nu avu prea mult timp pentru a se gândi, pentru că deja intraseră în spălătoria bucătăriei. O fată firavă, mai scundă decât Victoria, se afla în fața unui spălător mare din lemn și freca tigăi.

— Agnes!

Când fata auzi vocea stridentă a lui Mrs. Ainthorp, se întoarse spre ea. Victoria remarcă faptul că aceasta nu avea mai mult de paisprezece – cincisprezece ani. De sub boneta fetei ieșea o șuviță de păr blond. Nu era tocmai drăguță, fața ei îngustă era prea osoasă, dar ochii ei imenși și albaștri îi dădeau un aer feeric. Îi plăcu Victoriei din prima clipă.

— Da, Mrs. Ainthorp? răspunse ea uitându-se înfricoșată la menajeră.

— Ea este Cathy. Mrs. Ainthorp arătă spre Victoria. Te va ajuta la spălat și curățat. Du-o la magazia pentru cufere, unde se poate schimba. Tot acolo va dormi, pentru că toate paturile din camerele slujnicelor sunt ocupate. Cathy, Mrs. Ainthorp o fixă cu privirea pe Victoria, după aceea vreau să te văd aici, la treabă.

Victoria își aduse aminte la timp că trebuie să răspundă supusă:

— Da, Mrs. Ainthorp.

Agnes îi surâse timidă imediat ce menajera le întoarse spatele și plecă spre bucătărie.

— Bine ai venit! șopti ea cu accent scoțian. Mă bucur mult că ești aici. Mai ales când vin oaspeți la sfârșit de săptămână, munca mă doboară.

— Eu nu am mai lucrat niciodată ca spălătoreasă la bucătărie, mărturisi Victoria. Mă tem că pentru început nu îți voi fi de mare ajutor.

— Ah, te voi învăța tot ce trebuie să știi, răspunse prietenoasă Agnes, în timp ce urcau pe scara secundară.

— De cât timp lucrezi aici? se interesă Victoria.

— Cam de un an. Mrs. Ainthorp este foarte severă. Dar când mai am puțin timp liber, pot să ies în grădină. Îmi plac plantele, în special florile. Mr. Convan, grădinarul-șef, este drăguț și câteodată îmi dă voie să intru în câte-o seră. Dacă aș fi fost băiat, aș fi încercat să găsesc de lucru ca grădinar.

Vocea lui Agnes luă un ton melancolic.

„Faptul că îi plac plantele se potrivește cu înfățișarea ei de zână”, îi trecu prin minte Victoriei.

— De câțiva ani, la Kew Gardens din Londra, femeile sunt primite să învețe grădinăritul, îi explică ea.

— Dar cu siguranță că nu primesc fiice de țărani săraci, cum sunt eu.

Agnes clătină din cap. Amărăciunea cu care vorbise fu resimțită ca o lovitură de Victoria, care își aminti din nou de câte privilegii se bucura totuși ea.

Ajunseră la ultimul nivel al clădirii și porniră pe un coridor pe care era un covor roșu uzat. Prin ferestre se puteau vedea intrarea în clădire și foișorul în stil gotic de la poartă.

— Aici se află camerele slujnicelor, o lămuri Agnes arătând către uși. Îmi pare rău că trebuie să dormi în magazia pentru bagaje, dar eu deja împart camera cu una dintre fetele de la bucătărie și nu ar mai intra încă un pat.

— Ah, dar nu mă deranjează.

În realitate, Victoria era bucuroasă că nu trebuia să mai doarmă în cameră cu cineva, pentru că astfel putea să iasă și să intre noaptea neobservată. La capătul coridorului văzu o ușă, pe care Agnes o deschise.

— Te aștept aici, afară, până te schimbi, zise ea.

— Drăguț din partea ta, răspunse Victoria zâmbindu-i.

În depozit erau teancuri de cufere de cele mai diverse mărimi și forme, plus cutii pentru pălării și lăzi. Tavanul era susținut de bârne groase din lemn, printre care se vedeau țiglele acoperișului. Într-un colț era un pat din metal, având alături un scaun, cu o lumânare pe el. Victoria se schimbă rapid – uniforma ei de serviciu consta dintr-o rochie din stofa neagră grosolană și un șorț gri. Cu ajutorul oglinzii din geanta ei verifică dacă boneta era bine așezată, apoi se strâmbă.

„Cu siguranță că timpul pe care îl voi petrece la Blackenwell Manor nu va fi foarte plăcut…”

∵

Trei zile mai târziu, Victoria își îndrepta spatele, care o durea, și căscă. „Nu am să mai mănânc niciodată jeleu”, își spuse ea în gând înverșunată. Începuse să i se facă rău doar când vedea formele din aramă mari, în care era turnat jeleul lichid și lăsat la răcit înainte de a fi răsturnat. Era un iad să cureți formele asemănătoare unor castele de nisip, cu nenumăratele striații și colțuri. Nu că restul muncii ar fi fost o plăcere. Din contră, dacă Agnes nu ar fi ajutat-o mereu, ar fi fost probabil deja concediată, deși lucra pe gratis.

De când era la Blackenwell Manor, spărsese multe farfurii și castroane mari. Mrs. Ainthorp o asigurase că va trebui să le plătească, dacă va fi vreodată angajată. Victoria mulțumea cerului că niciodată nu se va ajunge acolo, în timp ce își răsucea cârpele prin castroane și apoi, vrând-nevrând, se dedica și formelor din aramă.

În plus, nici nu descoperise pentru ce venise aici să se chinuie astfel. Între timp, în urma unor întrebări pricepute puse lui Agnes și altor servitoare, și prin expedițiile ei nocturne secrete, aflase doar cum erau dispuse camerele în clădire. Nu dormise mai mult de patru sau cinci ore pe noapte, din care cauză ziua se simțea ca o somnambulă.

— Lasă-mă pe mine, spuse binevoitoare Agnes, care tocmai adusese în spălătorie un teanc de prosoape curate pentru veselă, și îi luă Victoriei cârpa din mână. Mai bine șterge tu restul farfuriilor.

Pe masa lungă de lângă spălător se mai afla o armată întreagă de farfurii în suporturi din lemn. Victoria trecu la șters, în vreme ce Agnes curăța rapid și cu pricepere formele din aramă.

Vântul răsfiră frunzișul dafinilor, care, ca și la proprietatea lui sir Francis, creșteau în fața ferestrelor bucătăriei, și lăsau loc vederii un cer albastru. Victoria îi aruncă o privire melancolică.

— Vremea pare frumoasă, zise ea.

Printre multe altele, nu știa că atunci când trudeai în bucătăria unui mare domeniu, uneori nu vedeai cerul ore la rând.

— Da, tocmai am fost în grădină. Agnes puse forma din aramă pe o masă și veni să o ajute pe Victoria la șters. Mrs. Ainthorp m-a trimis la Mr. Convan cu lista cu legumele care îi trebuie bucătăresei pentru mâine. S-a mai îmbolnăvit încă o fată de la bucătărie, de aceea Mrs. Ainthorp mi-a dat mie sarcina aceasta. Pe urmă am dat o fugă în grădina cu flori, deși nu aș fi avut voie să fac asta. Acolo, lalelele au început să înflorească. Trebuia să le văd. Mr. Convan cultivă niște soiuri atât de frumoase. Lalele-papagal și lalele alb-roșii, ba chiar și unele violete, care bat în negru.

Chipul îngust al fetei deveni din nou visător, ca totdeauna când vorbea despre plante. Victoria

tocmai voia să îi spună că nu trebuia să se simtă vinovată, când fata continuă să vorbească:

— În sera cu orhidee i-am văzut pe vicontele Lawrence și pe William. Stăteau foarte aproape unul de altul și vicontele îi atingea celuilalt obrajii.

Agnes relata totul atât de firesc, încât Victoria avu nevoie de un moment ca să înțeleagă ceea ce aceasta tocmai spusese.

— Vrei să spui că… vicontele îl dezmierda pe William? întrebă ea.

Vicontele Lawrence era fiul cel mare și moștenitorul marchizului.

— Da, cam așa. Agnes așeză pe suport încă o farfurie și adăugă: De fapt, acum, când vorbim despre asta, mi se pare cam bizar.

„William este un tânăr foarte drăguț", îi trecu prin cap Victoriei. Ea coborî tonul și întrebă:

— Ai auzit și alți servitori spunând că vicontele este posibil să fie homosexual?

— Homosexual… ce-i asta?

Agnes o privi mirată cu ochii ei mari și albaștri.

— Ăă… asta înseamnă că un bărbat iubește alt bărbat și devine intim cu el.

Ochii lui Agnes se măriră și mai mult:

— Ce? Există așa ceva?

— Da, însă este mai bine să nu amintești de așa ceva servitorilor și mai ales lui Mrs. Ainthorp și majordomului.

„Dacă vicontele chiar este homosexual, sir Francis ar fi avut cu ce să îl șantajeze pe marchiz", cugetă Victoria, care căzu pe gânduri în fața suportului pentru farfurii. „Trebuie să urmăresc chestiunea asta".

— Cathy! Agnes îi atinse brațul și îi zâmbi. Nu ai auzit clopotul? Este ora pentru ceaiul de după-amiază.

∵

Ca spălătorese la bucătărie, Victoria și Agnes se aflau jos de tot în ierarhia servitorilor și, în consecință, locurile lor erau la coada mesei lungi

din bucătăria slugilor. Beau ceai negru, tare, din căni din faianță maro, și mâncau felii groase de pâine, unt și marmeladă, și niște pișcoturi pentru ceai, care nu aveau gust rău. Bucătăreasa nu se putea totuși compara cu Hopkins în ale bucătăriei. Mrs. Ainthorp și majordomul Gravis nu erau încă prezenți, ceea ce era neobișnuit, pentru că ei deschideau totdeauna masa.

Abia acum, când se așeză, Victoria își dădu seama cât de obosită era. Sorbi ceaiul fierbinte cu înghițituri mici. Auzea ca prin vis discuțiile celorlalți servitori. Se gândea că știa unde se afla dormitorul vicontelui, dar era dificil să-l cerceteze, ba chiar imposibil, pentru că nu avea acces la apartamentele familiei. Iar noaptea era foarte probabil ca vicontele să se afle în patul său. Dar poate că în încăperile marchizului putea afla un indiciu referitor la un șantaj. Dacă nu ar lua-o somnul până să ajungă acolo…

Zgomotul făcut de scaune o sperie pe Victoria. Mrs. Ainthorp și Mr. Gravis intrară în sală și toți servitorii se ridicară în picioare, așa cum era obiceiul. Victoria își aminti la timp că și ea trebuia să se ridice. Ah, și cât ura asta!

Mr. Gravis, un bărbat la șaizeci și ceva de ani, suplu și vioi, conștient ca și Hopkins de poziția lui, părea agitat, iar obrajii în mod normal palizi ai lui Mrs. Ainthorp erau ușor îmbujorați. Majordomul întinse brațele.

— Am marea onoare și plăcere să vă anunț că tocmai am aflat, vocea îi cedă scurt, că Maiestatea Sa, regele, va petrece weekendul viitor la Blackenwell Manor. Mai avem la dispoziție doar două zile pentru pregătiri, dar eu sunt convins că fiecare dintre voi vă face tot ce îi stă în puteri pentru a-l mulțumi deplin pe regele Edward și a aduce onoare familiei Blackenwell.

— Dumnezeule, vine regele…

Agnes duse mâna la piept și o privi pe Victoria radiind. Și ceilalți servitori începură să vorbească

între ei emoționați.

„Asta înseamnă și mai multă muncă”, gândi Victoria năucită, pentru că știa că totdeauna regele călătorea cu o suită numeroasă. Și în clipa următoare înțelese că avea o altă problemă. Cu certitudine, regele va veni însoțit de oameni care îi asigurau securitatea, lucru care făcea și mai dificil umblatul noaptea pe ascuns prin casă.

Ce ghinion! Victoriei îi venea să urle de frustrare.

Capitolul douăzeci și șase

— Cum s-o descurca miss Victoria? întrebă Mrs. Dodgson în ziua următoare, când ea și Hopkins ședeau la masa din bucătărie în locuința din Green Park.

— Oh, este o tânără remarcabilă. Sunt convins că își face bine treaba.

În vocea lui se oglindea o anumită mândrie în timp ce turna ceai în ceașca lui Mrs. Dodgson.

După care îi întinse acesteia ediția, totdeauna călcată cu fierul, din *Times*, pentru că știa că îi plăcea să citească știrile mondene. În timp ce ea era adâncită în citirea ziarului, el gusta din prăjiturelele cu ciocolată pe care le copsese – un experiment, pentru că, de fapt, nu fuseseră coapte în cuptor, ci într-o baie de aburi. Erau cremoase și îi plăcură. Tocmai ridica la gură încă una, când Mrs. Dodgson lăsă ziarul să cadă și îl privi speriată.

— Oh, Mr. Hopkins, aici scrie că, din cauza unui incendiu, regele a trebuit să își contramandeze weekendul planificat la Fowey Hall în Cornwall și va merge la Blackenwell Manor.

— Cerule… Hopkins se ridică și se aplecă asupra paginii din ziar. Ca oaspete este așteptat și ducele de Montague, citi el cu voce tare.

Lui îi mai atraseră atenția încă alte două nume din lista de oaspeți, lady Hermione Glenmorag și nepoata ei, lady Isabel Bredon. Citi și că regele va fi păzit de câțiva oameni de la Scotland Yard. Această măsură specială de securitate a devenit necesară după asasinarea lui sir Francis Sunderland, se presupune în urma unui atac terorist.

— Să sperăm că printre acești oameni nu se află inspectorul Armitage, murmură el.

— Mr. Hopkins, trebuie să o avertizăm pe miss Victoria.

Mrs. Dodgson se agăță speriată de brațul lui. Însuși Hopkins se simți oarecum cuprins de panică, deși firește că nu ar fi arătat acest lucru niciodată.

— Am să o caut pe lady Hogarth, spuse el, poate că la Blackenwell Manor există un telefon și sub un oarecare pretext pot vorbi cu miss Victoria.

Rostind aceste cuvinte, se îndreptă către vestibul, ca să își ia pardesiul.

∵

— Există la Blackenwell Manor un telefon? Ați putut vorbi cu miss Victoria?

Cu aceste vorbe îl întâmpină Mrs. Dodgson pe Hopkins, când majordomul se întoarse după două ore. Pe masă avea trusa de brodat, dar fusese prea nervoasă să lucreze. Ca să își găsească totuși o ocupație, făcuse curățenie în bucătărie și în vestibul, deși, de fapt, nu mai era necesar.

— Din păcate, nu. Hopkins oftă, și se lăsă să cadă pe un scaun. Părea extenuat. Doar casa Blackenwell din Londra are o asemenea aparatură modernă. Aș lua trenul de noapte spre Cornwall, dar și așa aș ajunge prea târziu.

— Am putea să trimitem o telegramă, cum că cineva din familia Victoriei s-a îmbolnăvit și ea trebuie să revină urgent la Londra.

Fața lui Mrs. Dodgson se lumină.

— Lady Hogarth a prezentat-o pe Victoria familiei Blackenwell drept orfană și, în afară de asta, locuitorii din East End nu prea trimit telegrame. Pentru ei sunt mult prea scumpe. Nu, dacă miss Victoria ar primi o telegramă, ar deveni suspectă. Mă tem că altceva nu ne rămâne decât să sperăm că va recunoaște la timp pericolul în care se află. Chiar dacă nu-mi place deloc că nu putem face nimic.

Hopkins încheie ultima frază cu o expresie neobișnuită pentru el. Apoi oftă adânc.

— Mama lui miss Victoria era catolică, nu?

— Da, dar de ce întrebați?

Hopkins o privi mirat pe Mrs. Dodgson.

— Eu nu dau doi bani pe papiștași și pe ritualurile lor superstițioase. Menajera își supse indecisă buza inferioară. Dar nu există la catolici obiceiul de a aprinde o lumânare atunci când vrei să ajuți pe cineva?

— Mda… cred se practică astfel de datini.

— Atunci mă voi duce la biserica catolică din Brompton și voi aprinde o lumânare pentru miss Victoria. Dacă nu putem face nimic altceva pentru ea.

Mrs. Dodgson se ridică plină de energie.

— Cel puțin nu va strica. Vă voi însoți, Mrs. Dodgson.

∵

„În ce m-am băgat eu aici?”, se gândi Victoria în timp ce se necăjea cu o oală cu urme de grăsime, care, oricât se străduia, nu voia să se lase curățată. Ultima zi fusese un coșmar. După ce Mr. Gravis anunțase vestea că regele va petrece weekendul la Blackenwell Manor, toți servitorii au fost puși la treabă. Ore la rând, împreună cu Agnes, spălase și lustruise pahare nefolosite de mult timp, până când nu se mai putea vedea nici cea mai mică pată. După aceea trebuise să ajute cameristele care aranjau încăperile pentru oaspeți. Abia pe la ora unu noaptea Mrs. Ainthorp o lăsase să plece.

Victoria plănuise să doarmă o oră înainte de a trece la investigațiile ei nocturne. Dar fusese atât de obosită, încât nu auzise ceasul deșteptător. Se trezise abia când, după patru ore, Agnes trăsese de ea să se scoale pentru a începe ziua obișnuită de muncă.

„Cu siguranță că nici sclavii din Antichitate nu se spetiseră mai tare”, gândi ea în timp ce se lupta cu o oală grea aflată pe scândura de scurs.

— Nu mai avem săpun. Agnes, care ca totdeauna își rezolva treaba cu ușurință, i se adresă

Victoriei. Mă duc repede la Mrs. Ainthorp ca să aduc. Ah, cu siguranță că între timp au sosit și primii oaspeți. Nici nu îmi vine să cred că în seara aceasta îl voi vedea pe rege.

Ea plecă fericită. Ca și ceilalți servitori, și Agnes era extrem de bucuroasă de vizita regelui. Familia Blackenwell și toți angajații ei se vor încolona în fața clădirii pentru a-l saluta pe Edward.

Victoria tocmai băgase în apa fierbinte o altă oală, când Mr. Gravis apăru în spălătoria bucătăriei, un loc în care doar foarte rar punea piciorul. Privi cercetător în jur.

— Unde este Agnes? întrebă el.

— Aduce soluție pentru spălat de la Mrs. Ainthorp, răspunse Victoria, apoi adăugă rapid un smerit „Mr. Gravis".

Majordomul o măsură cu privirea.

— Ia de la bucătăreasă un șorț curat și desfă-ți mânecile. Lady Palmer, un oaspete, nu se simte bine și a rugat să i se aducă un ceai. Cum toate cameristele sunt ocupate cu altceva, i-l vei duce tu.

— Desigur, Mr. Gravis.

Victoria dădu ascultătoare din cap. „Da, în acest fel voi ieși cel puțin o dată din această gaură umedă și fierbinte", se gândi ea cu arțag.

În imensa bucătărie, temperatura era tropicală. Toate gurile de foc funcționau și în jurul mesei lungi trebăluiau ajutoarele, pregătind mâncarea pentru marele dineu. Victoria aruncă o privire asupra castroanelor cu legume mărunt tăiate, cu pește și bucăți de carne marinate. Bucătăreasa stătea la una dintre vetre, învârtea o friptură într-o tigaie și totodată urla ordine ajutoarelor ei. Când îi văzu pe Victoria și pe Mr. Gravis, își părăsi locul, îi dădu Victoriei un șorț curat, scrobit, și arătă către o tavă aflată pe o servantă.

— Camera lui lady Palmer se află în aripa din dreapta, la etajul doi, spuse ea răstit. Citește tăblițele de pe uși și o vei găsi.

Victoria luă tava pe care se aflau o cană mare cu ceai, o ceașcă și o farfurioară cu pesmeți, și se duse la scara din spate. În comparație cu bucătăria, acolo era răcoare. În timp ce urca treptele, se gândea că era o întâmplare fericită faptul că regele și personalul său erau cazați în aripa din stânga. Pentru că biroul marchizului și dormitorul vicontelui se găseau în clădirea principală, ea spera că acolo nu va da peste personalul de securitate.

Pe ușile camerelor de la etajul doi erau, ca și la Ivy Manor, rame din argint în care se aflau etichete din hârtie scumpă cu numele oaspeților. Victoria trecu de camerele pentru lady Claire Morgan și lady Arthur, slavă Domnului, nu erau dintre cele care o cunoșteau, până ajunse la camera lui lady Palmer. La ciocănitul ei în ușă, aceasta fu deschisă de o subretă, care îi preluă tava. Ușa tocmai se închisese și Victoria voia să se îndrepte spre scara secundară, când se deschise o altă ușă și ieșiră o tânără blondă, care purta un costum pentru ceai din mătase roz-închis cu dantelă, și o femeie în vârstă îmbrăcată de asemenea elegant.

„Mă înșel”, își spuse ea. „Nu se poate ca Isabel și mătușa Hermione să fie aici”. Femeia blondă privi fugitiv spre ea. Victoria lăsă imediat capul în jos și făcu o plecăciune. Nu încăpea nicio îndoială. Vara ei și mătușa se aflau printre invitați.

Cu inima bătând puternic, așteptă strigătul de uimire al lui Isabel. Totuși, aceasta se întoarse și, împreună cu lady Glenmorag, plecă spre scara principală. Victoriei i se luă o piatră de pe inimă înțelegând că ea, ca servitoare, era aproape invizibilă. Și se hotărî imediat să se țină discret după cele două. Ele deja ajunseseră la capătul coridorului și începuseră să coboare treptele către hol, unde se strânseseră deja câțiva oaspeți. Râsete și voci ajunseră la urechile Victoriei.

Un bărbat înalt, blond, se desprinse din mulțime și se îndreptă spre cele două femei. Acesta purta un costum gri de după amiază și avea un aer eroic.

Inima Victoriei zvâcni – Randolph. Fascinată, ea îi urmărea fiecare pas. Pe ultima treaptă a scării, el se întâlni cu Isabel și cu mătușa Hermione. Se înclină în fața lui lady Glenmorag, apoi îi sărută mâna lui Isabel. Aceasta îi spuse ceva, râse și îi atinse scurt brațul. Victoria era prea departe pentru a auzi ce își spuneau, dar cei doi păreau familiari.

Victoria încercă să se convingă pe sine: „Randolph nu se află aici pentru Isabel. Este o întâmplare că printre oaspeți se aflau și cei doi. Și pe lângă asta, Isabel a încercat și la balul de la palat să flirteze cu Randolph". Aproape i se făcu rău, când își aminti cuvintele mătușii Hermione: „Isabel, spre deosebire de tine, draga mea, este o partidă bună pentru el".

— Ei, nu ai nicio treabă?

Vocea unui bărbat o făcu pe Victoria să tresară. Foarte aproape de ea, atât de aproape încât ar fi putut să o atingă, se afla un bărbat. Victoria îi aprecie vârsta ca fiind în jur de douăzeci și cinci de ani. Avea accentul celor din înalta societate și era foarte atrăgător, dar ceva din zâmbetul lui nu îi plăcu.

Arătând către picturile în stil baroc ce acopereau tavanul și sculptura artistică a balustradelor, ea răspunse:

— Mi se par foarte frumoase scările. De aceea mă pierdusem în contemplare. Vă rog să mă scuzați, sir.

Ea făcu o plecăciune și vru să treacă pe lângă el, către scara de serviciu, dar bărbatul îi blocă drumul.

— Da, pot să îmi imaginez că acest hol ți se pare ca dintr-un basm. Ești foarte drăguță. Ești nouă aici?

— Da, sir. La Blackenwell Manor lucrez doar de câteva zile.

— Și ai și o înfățișare plăcută.

Bărbatul îi puse mâna pe piept. Mai întâi, Victoria rămase perplexă. Apoi, din reflex, ridică

mâna, ca să îi cârpească o palmă.

— Mr. Helmsley, ce mă bucur că sunteți printre oaspeți.

Vocea tăioasă a lui Mrs. Ainthorp îl făcu să se retragă.

— Oh, Mrs. Ainthorp, totdeauna mă bucur să vă revăd. Sper că sunteți bine, nu?

El schiță ironic o plecăciune, îi făcu cu ochiul Victoriei, apoi continuă să coboare scara.

— Fii cu băgare de seamă față de Mr. Helmsley sau, și mai bine, ferește-te de el cât poți. Mrs. Ainthorp aruncă o privire disprețuitoare în urma bărbatului și adăugă: Mereu se ia de servitoare și mai este și agresiv. Eu am încercat să îi atenționez pe lordul și pe lady Blackenwell asupra lui, dar în ochii lor este inimaginabil ca un gentleman să facă așa ceva.

Pentru un moment, severa menajeră păru extrem de obosită și Victoria simți din partea ei și o oarecare simpatie. Care în clipa următoare dispăru fulgerător.

— Ce cauți tu aici și de ce căști gura la oaspeți? o dojeni ea. Înapoi la treabă!

Când Victoria reveni în spălătoria bucătăriei, unde erau teancuri de veselă pentru ceai, Agnes era la spălător, cu brațele până la coate în apa cu săpun.

— Parcă aș fi Sisif, murmură Victoria cu amărăciune în timp ce își sufleca mânecile și atârna într-un cârlig șorțul curat. Nici nu termin bine de spălat un rând de vase, că apar altele.

— Cine este Sisif? întrebă Agnes și își îndepărtă de pe față câteva șuvițe de păr năclăite.

— Este eroul unei legende antice. Ca pedeapsă pentru ceva, am uitat ce făcuse, era blestemat să rostogolească un bolovan greu până în vârful unui munte. Când ajungea cu el în vârf, bolovanul se rostogolea înapoi la poalele muntelui. De aceea o muncă ce nu se mai termină niciodată este numită o muncă de Sisif.

— Cathy, tu nu ești fericită ca spălătoreasă la bucătărie, nu?

Tonul din vocea lui Agnes era plin de compătimire.

— Nu, eu nu aș putea… nu pot să mă imaginez făcând asta ani la rând.

Victoria oftă. De fapt nu se putea imagina făcând-o mai mult de o săptămână.

— Mâinile tale sunt numai răni. Agnes își șterse mâinile de șorț. Apoi apucă brațul Victoriei. O trase la o bancă și scoase o cutiuță din buzunarul șorțului. Ia alifia mea, zise ea prietenoasă. Chiar ajută la pielea crăpată.

— Este foarte amabil din partea ta.

Victoria îi zâmbi în semn de mulțumire. Pielea de pe mâini îi era foarte înroșită și o durea. Ungând-o cu alifia, durerea mai ceda.

— Nu ajută la nimic să te revolți de propria soartă, spuse blând Agnes. Nu face decât mai rău.

— Tu vrei să îți petreci toată viața ca slujnică? o întrebă Victoria.

— Eu nu am de ales. Poate doar dacă aș găsi un bărbat care să vrea să se căsătorească cu mine.

— Dar ție ți-ar plăcea să lucrezi într-o grădină.

— Ți-am mai spus o dată că, femeie fiind, calea aceasta nu îmi este accesibilă. Și ce spuneai tu de locul acela din Londra, unde femeile pot învăța grădinăritul… așa ceva nu mi-aș putea niciodată permite.

— Poate că Kew Gardens oferă o bursă.

O clipă, privirea lui Agnes deveni melancolică. Dar imediat ea clătină din cap:

— A-ți face visuri nu înseamnă decât să îți produci singură durere, spuse ea, și luminițele din ochii ei se stinseră.

Victoria ripostă:

— Ah, Agnes, eu cred că, dimpotrivă, trebuie să lupți pentru visurile tale.

Înainte ca tânăra femeie să fi apucat să răspundă, în spălătorie năvăli un servitor.

— Tocmai s-a primit vestea că peste puțin timp regele și escorta sa vor ajunge la poartă, strigă el. Toți servitorii se vor aduna împreună cu familia stăpânului și cu oaspeții în fața clădirii!

„Numai să nu mă remarce mătușa Hermione, Isabel și Randolph!" Victoria căută un pretext pentru a putea să rămână în spălătorie. Dar Agnes o și apucă emoționată de mână și o trase în bucătărie, unde sub privirile severe ale lui Mr. Gravis și Mrs. Ainthorp, se încolonaseră servitorii.

— Așadar…

Mr. Gravis își aranjă nervos cravata, apoi deschise ușa spre curte și brigada servitorilor se puse în mișcare.

În fața clădirii, majordomul și Mrs. Ainthorp au poziționat servitorii în stânga portalului. Victoria avu grijă să rămână ascunsă în spatele a doi servitori înalți, în vreme ce Agnes țopăia agitată de pe un picior pe celălalt. Adia un vânt proaspăt, plăcut, ce făcea să fâlfâie drapelul britanic de pe acoperișul foișorului de la poartă. Pe cer nu se vedea niciun nor.

„Este ceea ce în Germania s-ar numi Kaiserwetter[3]", gândi Victoria. Ea cunoștea termenul de la o guvernantă care o educase în limba mamei ei. Ușile principale se deschiseră și prin ele își făcu apariția familia Blackenwell. Victoria îl recunoscu pe marchiz și pe fiul lui cel mare, vicontele Lawrence, pe care îl știa din fotografiile publicate în ziare. Avea cam douăzeci de ani, era blond, arăta bine și semăna cu mama lui, o femeie scundă, cu trăsături blajine. Lângă soțul ei, marchizul, cu capul cărunt cu profil de vultur mândru, părea ștearsă. Vicontele mai avea și o soră, mult mai mică decât el, moștenitoare a trăsăturilor accentuate ale tatălui său.

Dacă vicontele era homosexual – și Victoria era ferm decisă să afle adevărul – nu își putea imagina că acesta îl ucisese pe sir Francis și mai săvârșise și celelalte crime. Pe tatăl lui însă l-ar crede

capabil. Victoria se făcu involuntar mai mică atunci când mătușa ei, Isabel și Randolph se aliniară împreună cu ceilalți oaspeți în dreapta familiei Blackenwell. Însă ignorându-și teama de a fi descoperită, era cu ochii pe vara ei și pe Randolph. I se păruse ei ori aceștia tocmai schimbaseră o privire cu subînțeles? Spre deosebire de ei, mătușa Hermione părea foarte supărată. Victoria cunoștea prea bine cuta proeminentă de pe fruntea ei.

„Oh, nu… Victoria fu cât pe ce să scoată un strigăt de groază. Ieșise puțin de sub acoperirea ei și acum se retrase rapid. I se păruse că un tânăr bărbat, care acum se alătură oaspeților, privise exact în direcția ei. Nu putea fi adevărat ca și Jeremy Ryder să se afle la Blackenwell Manor. Sau el și comisarul știau că ea se ascundea aici? Nu, era imposibil. În acest caz, comisarul ar fi pus să fie arestată de mult.

Uralele puternice o readuseră la realitate pe Victoria. Agnes o strânse de mână și se ridică în vârful picioarelor. Un Rolls-Royce cu însemnele regale, urmat de un alt Rolls-Royce și de un șir de trăsuri, intră pe poartă. În vreme ce automobilele rulau încet pe alee, servitorii se repeziră să deschidă ușile când mașina regală se opri. Coborî regele. Acesta purta o mantie cu guler din blană, pe cap avea o pălărie Homburg, iar între degete ținea o țigară de foi aprinsă. Figura lui lată, bărboasă, era roșie, ca și în timpul balului de la palat. Privi comitetul de primire cu un zâmbet jovial.

Bărbații se înclinară, iar femeile se întrecură în reverențe ample. Când Victoria încheie reverența, ridicând capul îl zări pe inspectorul Armitage și pe alți trei bărbați coborând din automobilul ce oprise în spatele mașinii regale. Urmări zăpăcită cum marchizul și soția lui îl salutară pe rege, însoțindu-l în casă.

„Nu, gândi ea cu amărăciune, atâta vreme cât inspectorul se află la Blackenwell Manor, nu pot îndrăzni să colind prin clădire”. Ba dimpotrivă, putea fi bucuroasă dacă acesta nu o descoperea și așa.

Abătută, Victoria își reluă munca la spălătorie împreună cu Agnes. Aici ajungeau permanent veselă, oale și tigăi murdare, căci pregătirile pentru dineu erau în toi. Victoria nici nu încerca să își imagineze ce munți de porțelanuri și pahare va avea de curățat. Ah, și tocmai inspectorul Armitage trebuia să îl însoțească pe rege! Și mai era și Jeremy Ryder la conac! I se părea că totul conspiră împotriva ei.

Agnes dădu drumul apei murdare să se scurgă din spălător și Victoria luă un platou greu din lut, curat, din rastelul în era lăsat la scurs, ca să îl șteargă. În clipa următoare, acesta îi alunecă din mâini și se făcu cioburi pe podeaua din piatră.

— Fir-ar.

— Nu tolerez ocările la personalul meu! se auzi vocea stridentă a lui Mrs. Ainthorp. Aceasta tocmai intra în spălătoria bucătăriei și se proțăpi în fața Victoriei. Pentru acest sfârșit de săptămână, poți să mai rămâi la Blackenwell Manor și vei primi și simbrie. Dar apoi îți vei strânge lucrurile și vei pleca. Ești cea mai neîndemânatică spălătoreasă pe care am avut-o vreodată. Și oricum ești prea bună pentru o asemenea muncă.

— Dar Mrs. Ainthorp, Cathy chiar se străduiește, îi sări în ajutor Agnes. Are nevoie doar de puțin timp, ca să se obișnuiască.

— Nu admit să fiu contrazisă! Iar tu – ea i se adresă acum Victoriei – te duci în grădina bucătăriei să îi ceri lui Mr. Convan douăzeci de castraveți. Sper că nu vei face pagube și acolo.

— Da, Mrs. Ainthorp, se strădui să fie supusă Victoria, în timp ce clocotea de furie în sinea ei.

Abia după ce ieși din spălătorie și se afla în curte își dădu seama că mai are doar două nopți

pentru a realiza ce își propusese – pentru că după acest weekend va fi concediată. Pentru ca ședereа ei la Blackenwell Manor să nu fie complet în zadar, trebuia ca în următoarele două nopți să percheziționeze biroul marchizului și dormitorul vicontelui.

Victoria îl găsi pe Mr. Convan, grădinarul-șef, în sera orhideelor, unde culegea panicule și flori ale unor plante scumpe. Desigur că pentru rege decorațiunile florale ale mesei și ale camerelor trebuiau să fie de excepție. Mr. Convan era un bărbat bărbos și calm, de vreo șaizeci de ani, și Victoria înțelese de ce Agnes îl simpatiza. După ce rezolvă ceea ce avea de făcut, vru să revină în casă. Dar la cât era de răscolită, greși ușa de ieșire din zona serelor și brusc se trezi în fața unui gard viu înalt din tisă, tuns în valuri. Vru să se întoarcă, însă auzi voci de femei în spatele ei. Probabil că stăpâna casei își conducea oaspetele prin sere, ceea ce reprezenta o activitate preferată pentru weekend. Și cum Victoria nu voia să riște în niciun caz să dea peste mătușa ei și peste Isabel, o luă pe lângă gardul din tisă, până când găsi o trecere în el. Dincolo de gard era parcul.

Acum, în fața Victoriei se întindea un mic lac, înconjurat de ferigi înalte și tufe uriașe de rubarbă. Dincolo de lac era o pajiște pe care creșteau tufișuri de rododendroni. Iar în dreptul unui asemenea tufiș – Victoria fu atât de descumpănită încât nu mai făcu niciun pas – se certau mătușa Hermione și Isabel. Erau prea departe ca Victoria să le poată auzi, dar limbajul trupului era elocvent. Mătușa bombănea și Isabel se apăra. Ba chiar aceasta ridică mâinile la față și începu să plângă.

„Vara mea totdeauna fără de cusur a cam dat-o în bară”, remarcă surprinsă Victoria. Din direcția opusă se auziră pași ce o speriară. Când întoarse capul, îl zări pe Jeremy venind în jurul lacului. Ea se ascunse imediat printre ferigi.

„Și dacă m-a văzut?” se întrebă ea temătoare. În timp ce spiona printre plante, abia mai respira. Dar nu, Jeremy își continuă calm drumul. Trecu atât de aproape de ea, încât l-ar fi putut atinge dacă ar fi întins brațul.

∵

Îmbrăcată cu pantaloni, un pulover de lână și încălțată cu pantofi cu talpă de cauciuc, Victoria se furișa în noapte. Stinsese lumânarea de lângă patul ei și se îndrepta spre ușă. O întredeschise, ieși pe coridor și trase cu urechea. După ce se asigură că totul era în ordine, se strecură afară, apoi se duse la scara din spatele casei. Își întipărise cu exactitate în minte calea. În Blackenwell Manor, coridoarele și scările erau întortocheate și, în plus neluminate, deoarece clădirea încă nu avea curent electric, iar pe scările secundare, din cauza pericolului de incendiu, nu mai era aprins atât de târziu niciun felinar cu gaz. Și având în vedere oamenii de pază, nu avea curaj să folosească o lanternă.

Era ora patru dimineața. Ultimii oaspeți se culcaseră abia pe la ora trei, așa că ea și Agnes avuseseră de lucru la spălătorie. În timpul în care așteptase ca în casă să se facă liniște, se dusese când și când până la magazia pentru bagaje. Se temuse că, fiind moartă de oboseală, ar adormi pe undeva, dacă s-ar așeza. Nu va dispune de mai mult de o oră pentru a percheziționa biroul marchizului. După care va reîncepe ziua ei de lucru ca spălătoreasă.

După ce Victoria trecu printr-un coridor îngust și urcă o altă scară secundară, ajunse pe culoarul lung, unde se aflau biroul marchizului și biblioteca. Parcursese deja o jumătate din drum, când o ușă se deschise și lumina din cameră pătrunse și pe coridor. Panicată, Victoria privi în jur. În apropiere se afla o fereastră, în fața căreia atârnau perdele din catifea. Se ascunse după acestea și trase cu urechea. Auzi murmur de voci bărbătești. Șoapte ușoare, ca o boare. Cu atenție,

privi de după perdea. Îl zări pe viconte, care îmbrățișa și săruta un bărbat în costum de seară, evident un oaspete. În clipa următoare, cei doi se despărțiră, flecare urmându-și drumul ca și cum nimic nu se întâmplase.

„Deci vicontele chiar este homosexual”, își zise Victoria. Mai așteptă câteva minute, apoi își părăsi ascunzătoarea și se îndreptă spre biroul marchizului.

Capitolul douăzeci și șapte

„Trebuie să îl anunț pe comisar că Victoria Bredon se află la Blackenwell Manor”, își spuse Jeremy Ryder. „De fapt, ar fi trebuit să fac asta de acum câteva ore.” Ședea într-un fotoliu în camera sa. Pe noptieră ardea o lumânare. Pe geamul ferestrei i se oglindea chipul. Dincolo de fereastră se întindea parcul cuprins de întunericul nopții. Lumină mai era doar la câteva ferestre ale aripii în care erau cazați regele și cei care îl serveau. Când, în cursul după-amiezii, Jeremy o descoperise pe Victoria printre servitori, crezu că are halucinații. Totuși, când a văzut-o și în parc, i-a fost clar că tânăra în rochie neagră de servitoare, cu o bonetă pe cap, era ea și că el nu se înșela. Avusese nevoie de toată stăpânirea lui de sine când trecuse pe lângă ea prefăcându-se că nu o vede.

Scotland Yard-ul și Departamentul Secret pentru care lucra el descoperiseră relativ repede că mortul găsit într-un iaz din apropierea proprietății lui sir Francis era detectivul privat Thomas Marchmain. Investigațiile ulterioare stabiliseră că acesta îl supraveghease pe fiul și moștenitorul marchizului și că vicontele era homosexual, motiv pentru care comisarul apelase la legăturile sale. Așa că Jeremy fusese invitat ca reporter al Curții la Blackenwell Manor. Nici măcar inspectorul Armitage nu știa cine era el în realitate. Sub un pretext oarecare, Jeremy trebuia să își prelungească șederea și să caute dovezi că marchizul fusese șantajat de sir Francis. Ceea ce Victoria bănuise deja după balul de la palat și comisarul nu voise la început să creadă.

Deja Jeremy își încălcase îndatoririle când tăinuise față de sir Arthur că Victoria fusese la Ivy Manor, și asta tocmai când fusese găsit cadavrul lui Marchmain. Ceea ce îl făcuse pe Jeremy să presupună că ea voia să facă investigații acolo. „Tu

ai depus un jurământ. Nu ai voie să-ți pui sentimentele înaintea datoriilor”, își spuse el.

Decise ca mâine-dimineață să ajungă în sat, de unde să trimită comisarului o telegramă, deși îi era silă să o facă.

În timpul dineului remarcase că ducele de Montague flirtase cu lady Isabel Bredon. Oare Victoria știa de asta? Își amintea cât se arătase de îndrăgostit de Victoria în timpul dineului de la Ivy Manor și cât de gelos fusese el apoi pe duce.

∵

— Mă duc puțin până în parc, îi spuse Agnes Victoriei. Noaptea este atât de frumoasă… dar voi reveni la timp. Nu trebuie să te temi că te las să muncești singură.

— Nici nu mă îndoiesc.

Victoria căscă și, în ciuda oboselii, schiță un zâmbet. Aveau în spate o altă zi plină de trudă fără de sfârșit. Între timp, în salon se servea desertul și Mrs. Ainthorp și majordomul dăduseră o pauză personalului bucătăriei. Agnes dispăru pe ușă. În timp ce se așezase pe un scaun, Victoria se gândea că tânăra de afară se potrivea după fire naturii și nu unei spălătorii umede și sumbre.

Noaptea trecută, Victoria căutase în biroul marchizului, dar nu găsise nimic ce ar fi sugerat un șantaj din partea lui sir Francis. Mai exista un dulap în care marchizul păstra scrisori și documente, asupra cărora ea putuse să arunce doar o scurtă privire înainte ca cei din casă să se trezească. Acest dulap voia să îl cerceteze cu mai multă atenție în noaptea aceea. Se putea ca marchizul să păstreze documentele compromițătoare într-un seif și șederea ei la Blackenwell Manor să se dovedească lipsită de roade. Victoria se hotărî să nu se gândească la acest lucru. La fel de puțin voia să și-i imagineze pe Randolph și Isabel stând unul lângă altul la masă și flirtând.

„Nu, nu este posibil ca Randolph să mă înșele chiar așa”, gândi Victoria. Pentru un moment se revăzu în dormitorul ei de la Ivy Manor. În pat cu Randolph. Existau doar ea și el, inima ei bătând să îi sară din piept și dorința ei de a i se dărui.

Victoria sări speriată. Constată că îi căzuse capul în piept și ațipise.

„Cel mai bine ar fi să ies și eu puțin în parc, ca să mă trezesc. Altfel am să adorm din nou în picioare, lângă spălător”.

Noaptea era într-adevăr frumoasă, după cum constată Victoria când se află în curte. Pe cerul plin de stele strălucea o lună aproape plină, poleind cu lumina ei argintie clădirea și parcul. Și mai era și cald. Mergea fără țintă. De pe pajiștea care se întindea între casă și lac putea să vadă salonul bine iluminat. Erau doar doamne acolo. Victoria o zări și pe mătușa Hermione, care pălăvrăgea cu cineva. Pe Isabel nu o văzu niciunde.

Pentru că lumina era aprinsă și în bibliotecă, Victoria presupuse că regele și domnii se retrăseseră acolo, ca să fumeze. Mai remarcă pe terasă și un bărbat plimbându-se dintr-o parte într-alta. Probabil un polițist. Ea se retrase în umbra unei tufe de rododendroni. Era mai bine să revină în casă prin grădina cu flori și apoi prin grădina bucătăriei. Altfel, polițistul ar remarca-o pe pajiștea luminată de lună.

Continuă să meargă spre lac pe la umbră. Cum era epuizată, ferigile, tufele imense de rubarbă și bătrânele tise îi păreau în lumina argintie ca o pădure sumbră din povești. Undeva în fața ei se deslușeau contururile deschizăturii în gard. Aproape ajunse acolo, când auzi din acea direcție voci. Se opri atentă și ascultă. Nu cumva să se afle polițiști acolo!

— Oh, vă rog, vă rog, lăsați-mă! se ruga o femeie.

— Nu te mai preface! În fond asta îți face plăcere, șopti un bărbat.

— Nu, vă rog…

Femeia suspină.

„Agnes”.

Victoria se năpusti. În plin avânt, se împiedică de o creangă și căzu. Fără să se mai gândească, apucă creanga.

— Liniștește-te, boarfa mică! pufni bărbatul.

Era Helmsley. Răsună o palmă. Apoi alta. Agnes plângea încet. Victoria ajunse de cealaltă parte a gardului viu. În lumina lunii văzu clar, ca într-un joc al umbrelor, silueta lui Helmsley, care o fixa cu corpul lui pe Agnes în gard. Cu o mână îi acoperea gura, în timp ce cu mâna cealaltă își făcea de lucru la pantaloni.

— Lăsați-o imediat în pace! strigă Victoria și îl lovi cu creanga cu toată puterea peste spinare.

El se răsuci spre ea. Degetele îi atinseră umerii. Încercă să se elibereze, dar o apucă de braț. Instinctiv, Victoria se răsuci. Helmsley își pierdu echilibrul și căzu la pământ. Scoțând un strigăt de furie, încercă să se ridice, însă Victoria îl mai lovi odată cu creanga. Îl nimeri în cap și acesta se prăbuși cu un zgomot surd.

— Hei, Arthur, pe unde umbli? auzi ea o voce de bărbat din partea cealaltă a gardului. Mai avem nevoie de cineva pentru o partidă de bridge.

— Agnes, trebuie să plecăm de aici, șopti panicată Victoria.

Dar Agnes doar suspina și nu se clinti. Victoria o apucă de mână și o trase după ea pe poteca îngustă dintre zidul serei cu flori și gardul viu. Spre marea ei ușurare, ușa din zid nu era încuiată. O târî pe Agnes după ea prin grădina cu sere. Abia când ajunseră la grădina bucătăriei Victoria îndrăzni să se oprească și să ia în brațe tânăra femeie. Lumina lunii se oglindea în geamurile răsadnițelor, făcându-le să pară acoperite de chiciură.

— Agnes, te-a…?

Vocea Victoriei cedă.

— Nu, mi-ai venit în ajutor exact la timp.

Agnes fu zguduită de o criză de plâns și se agăță de Victoria. În timp ce aceasta o ținea în brațe, o năpădiră gândurile. Poliția și cei din familia Blackenwell nu o vor crede niciodată pe Agnes dacă va spune că Helmsley încercase să o violeze, chiar dacă ea, Victoria, va depune mărturie. Agnes și-ar pierde slujba… și, oh, Dumnezeule… Ea nu va putea să declare nimic poliției, pentru că probabil ar cădea direct în mâinile inspectorului Armitage.

— Mă simt mai bine. Agnes se desprinse de ea și își șterse lacrimile de pe față. Trebuie să îmi schimb bluza, pentru că… bărbatul acela… mi-a rupt-o. Mă poți acoperi în acest timp în fața lui Mrs. Ainthorp?

— Desigur.

Ce fel de lume era aceasta, în care bărbați ca Helmsley puteau silui femei ca Agnes fără a fi pedepsiți? Furioasă, dar în același timp și tristă, se îndreptă împreună cu Agnes spre casă.

∵

Spre ușurarea Victoriei, în spălătorie nu era nimeni. Abia acum, pe lumină, putu să vadă cât de rău arăta Agnes. Fața îi era tumefiată de la loviturile primite de la Helmsley. Bluza îi era complet sfâșiată, iar în păr îi atârnau rămurele și ghimpi de la gardul din tisă în care fusese împinsă. Victoria o mai mângâie o dată protector pe spate și o însoți până la scara de serviciu. Apoi reveni în spălătoria bucătăriei. Ostenită, se sprijini de spălătorul din lemn. Privind ceasul din perete, constată că nu trecuse nici măcar o jumătate de oră de când ieșise în parc.

Încă mai era marcată de furia neputincioasă. Dacă Agnes îl reclama pe Helmsley, el va susține, pur și simplu, că aceasta consimțise să i se dea, dar

că apoi se panicase. Ea ar fi păcătoasa și ar fi pedepsită.

Victoria observă în treacăt că în bucătăria învecinată discuțiile încetaseră și se auziră scaune mutate din loc. Probabil că în încăpere intrase Mrs. Ainthorp sau Mr. Gravis. Și, într-adevăr, se auzi vocea majordomului:

— Din păcate, trebuie să vă dau o veste năucitoare. Unul dintre oaspeți a fost atacat în parc și bătut. Există temerea că el a dat peste un atentator care îl viza pe Maiestatea Sa regele. Scotland Yard va percheziționa clădirea. Veți răspunde toți întrebărilor poliției în sala de mese a servitorilor.

„Este de neimaginat că Helmsley are neobrăzarea să susțină că el a fost atacat”, gândi Victoria. De nu ar fi fost atât de furioasă, ar fi râs. Abia apoi își dădu seama ce însemna asta cu adevărat pentru ea: la interogatorii, inspectorul Armitage o va descoperi cu siguranță.

— Agnes, Cathy, veniți imediat aici! o auzi ea pe Mrs. Ainthorp strigând nerăbdătoare.

Se auziră pași apropiindu-se de spălătoria bucătăriei. Victoria se trezi din amorțeală și fugi la ușa ce da spre scara din spate. Apucă doar să închidă ușa după ea și o auzi pe Mrs. Ainthorp strigând-o iarăși pe nume. Ce ar fi să fugă afară prin intrarea din spate? Dar privind prin ochiul de geam al ușii, zări silueta unui bărbat. Ieșirea era supravegheată.

Victoria începu să urce treptele scării. Nu știa unde s-ar putea ascunde ori cum să părăsească clădirea. Pur și simplu, alerga orbește. „Așa trebuie să se simtă o vulpe fugărită de o haită de câini”, îi trecu prin minte. „Mătușa Hermione o să mă sfâșie de vie când o să afle că m-am infiltrat aici ca spălătoreasă de vase”.

Ajunsese la etajul doi, când auzi apropiindu-se de sus pași grei. Se gândi să alerge pe scări înapoi, în jos. Dar și de acolo urca cineva. Cuprinsă de

panică, deschise o ușă și își dădu seama că se afla pe culoarul unde erau camerele oaspeților. O luă în grabă de-a lungul culoarului, dar când întoarse capul văzu cum se mișca clanța ușii ce da în scara din spate. Și dinspre scara principală se apropia cineva.

Fără să se mai gândească, deschise ușa unei camere pentru oaspeți, se strecură înăuntru și închise ușa după ea. O lampă aflată pe o comodă împrăștia o lumină anemică. Inițial, crezu că în cameră nu se afla nimeni. Apoi auzi un oftat înăbușit din patul cu baldachin. Sub pături, două trupuri se mișcau ritmic. Victoria tocmai pricepuse că acolo doi oameni făceau dragoste, când femeia aflată dedesubt se încordă. Își înfipsese mâinile în spatele gol al bărbatului și scoase un țipăt. Părul ei lung și blond se împrăștie pe chipul desfigurat de extaz. Victoria înlemni.

„Isabel…”

Acum, și bărbatul gemu de plăcere. Era și el blond. În oglinda comodei, văzu chipul lui Randolph.

Victoria zvâcni înapoi. I se făcu rău. Simți clanța în mâna ei și fără să se mai gândească ieși pe culoar. Abia după câțiva metri văzu spatele unui bărbat, își dădu seama din nou că poliția percheziționa casa. În clipa următoare, o mână îi astupă gura și fu trasă într-o încăpere. Încercă să se elibereze cu o mișcare de ju jitsu. Încă buimacă, zări o mașină de scris pe un birou. Și geanta din piele ce zăcea alături pe podea îi păru cumva cunoscută.

— Pentru Dumnezeu, liniștiți-vă! Vreau să vă ajut! șopti Jeremy Ryder iritat. Dacă îmi promiteți că nici nu țipați, nici nu vă repeziți la mine, vă dau drumul.

Când Victoria dădu confuză din cap, Jeremy Ryder se retrase.

— De când știți că…? abia articulă Victoria.

— Că sunteți la ananghie? El zâmbi furios. Păi, de când a devenit clar că Armitage și oamenii lui vor percheziționa clădirea. Am fost la sala de mese a servitorilor și nu erați acolo. M-am gândit că încercați să scăpați pe scara din spate și v-am văzut dispărând în camera alăturată.

— Nu, eu mă refeream de când știți că sunt aici.

— De ieri după-amiază. Încă credeam că mă înșel, când v-am descoperit printre servitori. Apoi v-am mai văzut în parc, lângă lac.

Victoria vru să îl întrebe pe Jeremy de ce nu a trădat-o. Dar un ciocănit în ușă îi făcu pe amândoi să tresară.

— Ascundeți-vă undeva, îi șopti Jeremy.

Victoria se uită în jur. Dulapul cu haine era deschis. Își aminti că Jeremy păstra la Ivy Manor un pistol printre cămăși. Nu, nu avea încredere în el. Căută printre cămăși, simți etuiul din piele și arma și închise ușa dulapului după ea.

— Sir, îl auzi ea pe inspectorul Armitage, iertați-mă că vă deranjez. Însă trebuie să ne convingem că nimeni nu se află ascuns prin camerele oaspeților.

— Tocmai am făcut eu însumi un control amănunțit, răspunse ziaristul. În fond, nici eu nu îmi doresc să fiu surprins de vreun atentator și să fiu ucis. Vă pot asigura că, în afară de mine, aici nu mai este nimeni.

— Dacă spuneți, vă cred, se auzi din nou vocea inspectorului.

Ușa camerei se închise. Victoria vârî pistolul și etuiul în buzunarul șorțului ei și ieși din dulap. Jeremy stătea lângă ușă și asculta. O vreme, așteptară amândoi, în timp ce Victoria se întreba ce intenții avea Jeremy. În cele din urmă, el deschise ușa și cercetă cu privirea coridorul.

— Armitage a părăsit culoarul, șopti el. Veniți cu mine, vă scot de aici.

— Și cum veți face asta? V-aș putea aminti că toată clădirea este supravegheată?

— Aveți încredere în mine. Mai întâi agățați-vă de mine și ascundeți-vă fața în pieptul meu.

— Și de ce să fac asta? întrebă suspicioasă Victoria.

— Pentru ca eu să pot susține că sunteți o slujnică speriată, peste care am dat pe culoarul oaspeților și pe care o voi duce în siguranță în sala de mese a servitorilor.

— Bine, v-am înțeles planul.

Încă ezitând, ea se apropie de tânăr. El își petrecu brațul pe după mijlocul ei și ea își ascunse fața la pieptul lui. Așa traversară culoarul și coborâră treptele spre hol. Întâlniră unul dintre oamenii lui Armitage, care însă îl recunoscu pe Jeremy Ryder ca oaspete și îi lăsă să treacă fără probleme.

„Încrederea poliției în autorități are uneori partea ei bună", gândi Victoria caustic. După ce au ajuns în hol, Victoria înălță capul, dar îl lăsă rapid înapoi pe pieptul lui Jeremy Ryder, pentru că prin fereastra de lângă portal văzu un bărbat plimbându-se încoace și încolo prin fața clădirii.

— Afară este cineva, șopti ea.

— Nici nu mă așteptam la altceva. Stați lângă ușa de la intrare.

— Ce aveți de gând să faceți?

— Nu puteți măcar o dată să faceți ce vi se spune?

Jeremy Ryder oftă nerăbdător.

— Bine.

Victoria se furișă lângă ușa cea mare, în timp ce tânărul deschise un canat.

— Eu am observat de la etaj pe cineva fugind prin parc, îi strigă el polițistului mimând respirația tăiată.

— Da, sir? În ce direcție? întrebă polițistul.

— Către lac.

— Mulțumesc, șir, îl voi informa pe inspector.

Polițistul intră în fugă în clădire, fără să o fi văzut pe Victoria. Jeremy Ryder o apucă de mână

și o trase afară. În timp ce fugeau spre clădirile administrative, Victoria auzi fluierele polițiștilor.

Ea își reveni cu adevărat abia când Jeremy Ryder deschise ușa unui șopron. În întunericul din interior deslușì contururile unei trăsuri și a doua automobile mari, sclipitoare. Sesiză neclar că Jeremy se apropie de una dintre mașini și răsuci o manivelă. Un motor se trezi la viață duduind.

— Urcați în mașină! îi ceru el.

Victoria era atât de uimită, încât se supuse fără o vorbă. Imediat urcă și Jeremy la volan, lângă ea, și mașina se puse în mișcare.

Când automobilul trecu prin dreptul porții interioare, Victoria remarcă însemnele regale de pe capota motorului.

— Ați furat una dintre mașinile Rolls-Royce ale regelui, murmură ea speriată.

— Alte automobile nu sunt și ca să pregătim trăsura de drum nu avem timp. Jeremy îi aruncă o privire scurtă, în vreme ce conducea mașina pe aleea lungă, întunecată și străjuită de arbori. Și nu am furat automobilul, ci l-am împrumutat.

∵

Rulau pe un drum îngust de coastă. Într-o parte, jos, se întindea marea, o suprafață cu sclipiri întunecate și cu o fâșie lungă luminoasă în care se oglindea luna. Cu tot zgomotul făcut de motor, se distingeau și talazurile înspumate. De partea cealaltă a drumului erau câmpuri. Copacii deformați de vânt păreau în lumina difuză creaturi fabuloase. Înaintea porții exterioare, Jeremy îi ceruse Victoriei să se întindă pe canapea. Ceea ce ea făcu din nou fără vorbă. Însemnele regale de pe mașină făcură ca polițistul de la poartă să îi lase să treacă imediat.

Cele trăite în această noapte, inclusiv faptul că îi surprinsese în pat pe Randolph și pe Isabel, îi păreau Victoriei un coșmar. Că Randolph o înșelase și abuzase de buna ei credință avea să o doară enorm curând. Dar toate acestea încă îi

păreau ireale, oarecum străine. De asemenea, o mințise și Jeremy Ryder. Sigur, el o ajutase să fugă de inspectorul Armitage. Dar probabil că făcuse asta doar pentru a o preda comisarului ori altcuiva. Treptat, Victoria își recăpătă luciditatea. Și nu era dispusă să se încreadă în Jeremy Ryder înainte de a afla cine era el în realitate.

Vârî mâna în buzunarul șorțului și desfăcu încuietoarea etuiului din piele. Scoase arma și o îndreptă spre tânăr.

— Vreau să știu cine sunteți și ce joc faceți, Mr. Ryder, spuse ea.

Spre propria mirare, vocea îi suna foarte calm.

Jeremy Ryder tresări și Rolls-ul derapă ușor.

— Miss Bredon… Victoria, trebuie să vă atenționez că pistolul este încărcat, răspunse el după ce recăpătă controlul asupra mașinii.

— Asta știu și l-am dezasigurat. Așa că nu încercați să mi-l smulgeți din mână. Opriți acolo.

Victoria îi indică dintr-o mișcare a capului un loc de pe marginea drumului.

— Cum doriți.

Jeremy Ryder conduse cu atenție la locul indicat și opri motorul. Când Victoria privi pe geam, zări direct sub ea un povârniș stâncos ce cobora în mare. Spuma valurilor se transforma acolo într-o ceață fină, argintie. Ea ignoră senzația de gol din stomac și continuă să țină pistolul îndreptat spre Jeremy.

— Știu că jurnalist nu sunteți, Mr. Ryder. Și mai sunt convinsă că pe comisar nu l-ați vizitat pentru un prieten în dificultate. Așa că nu încercați să mă mai mințiți. Și țineți mâinile pe volan.

— Dacă vreți neapărat… Jeremy oftă și îi execută dispoziția. Sunt ziarist și lucrez pentru *Spectator*. Dar aveți dreptate, v-am mințit. Pentru că mai lucrez pentru un Departament Secret al Scotland Yard-ului.

— Cel fel de departament?

— Un serviciu secret. Fac parte dintr-o echipă care activează în Anglia pentru demascări și supravegheri. Acest departament a fost înființat de sir Arthur, care îl și conduce. Cu excepția ministrului de interne, nu știe nimeni că acesta există. Nici în interiorul Scotland Yard-ului nu ne cunoaște nimeni. De aceea nu v-am putut spune cine sunt.

Victoria avu nevoie de câteva momente pentru a asimila această informație.

— Dar de ce m-ați descusut cu privire la asasinarea lui sir Francis și la celelalte crime?

— Pentru că ne temeam că pe sir Francis l-a ucis un spion, ca să ajungă la informațiile culese de el despre membri ai înaltei societăți și ai nobilimii. Foarte mulți oameni au fost șantajați în acest mod de către puteri străine. Cu grave urmări pentru siguranța acestei țări. Între timp, am început să avem rezerve asupra faptului că vinovat de aceste asasinate ar fi un spion. Dar inițial așa se părea. De aceea sir Arthur a răspândit vestea că sir Francis ar fi fost ucis de radicali politici. Voiam ca respectivul criminal să se creadă în siguranță și astfel să devină neatent.

— Deci eu am avut de la început dreptate susținând că sir Arthur voia să distragă atenția de la adevăratul făptuitor, spuse Victoria încet.

— Da, firește. Lucru de care sirele nu era foarte încântat, spuse zâmbind Jeremy Ryder. Dar acesta redeveni imediat serios: Victoria, sper să îmi permiteți această intervenție confidențială, îmi pare foarte rău că v-am înșelat. Dar, pur și simplu, trebuia să îi comunic lui sir Arthur ceea ce dumneavoastră și majordomul dumneavoastră descoperiserăți. Plus că ați investigat cazul mult mai bine decât inspectorul Armitage și oamenii lui.

Regretul lui suna sincer.

— I-ați destăinuit comisarului că Hopkins și cu mine am fost la Ivy Manor?

— Nu, nu am făcut asta. Deși ar fi trebuit să o fac. Jeremy Ryder oftă iarăși. Și până acum nu l-am informat pe sir Arthur nici că v-ați infiltrat sub acoperire la Blackenwell Manor. Bănuiesc că între timp ați descoperit că vicontele este homosexual.

— Da.

— Dar și dacă m-ați împușca imediat, trebuie să îi comunic comisarului că v-am ajutat să fugiți și că am… împrumutat un automobil al regelui. Nu mai pot lucra mai departe pentru el mințindu-l, respectiv necomunicându-i lucruri importante.

— Înțeleg, răspunse încet Victoria. Sir Arthur vă va concedia?

— Așa bănuiesc.

— Îmi pare foarte rău.

— Apreciez compătimirea de care dați dovadă. Jeremy Ryder ridică din sprâncene și adăugă: Dar v-aș rămâne foarte îndatorat dacă nu ați mai ține pistolul îndreptat spre mine. Nu mă simt deloc bine.

— Oh, firește!

Victoria asigură pistolul. Îl vârî înapoi în tocul de piele și îl puse pe bordul mașinii.

— Mulțumesc… și doar pentru curiozitatea mea personală: De unde știați că am un pistol?

— V-am percheziționat camera la Ivy Manor. Victoria înghiți în sec, apoi adăugă pe un ton ferm: Lucru pentru care acum nu m-aș scuza. Am avut motive să vă suspectez.

— Aici trebuie să fiu de acord cu dumneavoastră.

Jeremy Ryder se rezemă de speteaza scaunului. Câteva momente domni tăcerea, întreruptă doar de zgomotul talazurilor.

— Ce veți face acum? întrebă în cele din urmă Victoria.

Tânărul își consultă ceasul de buzunar.

— Vă voi duce la St. Austell, de unde veți lua trenul de dimineață pentru Londra. Eu am să mă întorc la Blackenwell Manor. Altfel, inspectorul

Armitage va crede că eu sunt atentatorul căutat. Rolls-ul am să îl las în apropierea conacului, pentru ca poliția să îl găsească repede.

— Nu există niciun atentator.

Victoria îi povesti că Helmsley încercase să o violeze pe Agnes și că ea îl doborâse.

— Sunteți cu adevărat cea mai surprinzătoare tânără femeie pe care am întâlnit-o vreodată. Sunt bucuros că amândoi acum suntem de aceeași parte.

Jeremy Ryder zâmbi și Victoria se simți foarte ușurată. Din punctul ei de vedere, totul era clarificat între ei. A-l suspecta fusese mai împovărător decât crezuse ea și, în ciuda dezamăgirii produse de Randolph și a neplăcerilor de la care se aștepta în privința comisarului, în acest moment era foarte bucuroasă, aproape fericită.

— Chestiunea cu atentatorul mi s-a părut și mie ciudată, continuă Jeremy Ryder și clătină din cap. De ce să fi atacat el pe cineva în parc, și în acest fel să atragă atenția? Ce javră și acest Helmsley! În curând, cariera mea în serviciul secret se va încheia. Dar ca ziarist voi fi cu ochii pe el. Poate că se face vinovat de ceva, pentru care poate fi responsabilizat.

— Chiar i-o doresc, ripostă Victoria din suflet.

— Cum am spus, eu voi face tot ce am să pot. Iar acum propun să pornesc din nou motorul. Altfel veți pierde trenul.

În timp ce Jeremy Ryder răsuci manivela și trezi la viață motorul, Victoria remarcă faptul că spre est cerul devenea tot mai luminos. Oboseala îi trecuse. După cele câteva nopți cu puțin somn, acum se simțea trează și parcă plutea.

Cele câteva mile până la gara St. Austell fiecare le petrecu adâncit în gândurile lui. Totuși, tăcerea dintre ei era consensuală. De la un angajat adormit al gării, Jeremy Ryder îi cumpără Victoriei un bilet de tren. Pe peron mai erau un bărbat în vârstă în palton și costum, care moțăia, și câteva femei cu

găini în cuști și coșuri cu legume, care călătoreau până la cel mai apropiat târg.

În scurt timp, sosi trenul. Victoria vru să urce cu femeile la clasa a treia, dar Jeremy Ryder o reținu și îi deschise ușa unui compartiment de clasa a doua.

— Nu pot accepta asta, se împotrivi Victoria.

— Ba da, ați meritat. El zâmbi în timp ce își scotea haina și i-o punea pe umeri. Cred că în compartiment va fi frig. Acum, urcați.

— Veți trece pe la mine pe acasă, pentru a-mi povesti cum a decurs discuția cu comisarul, Jeremy? întrebă îngrijorată Victoria. Aș vrea să știu, de dragul dumneavoastră, și vă mulțumesc pentru ce ați făcut pentru mine.

— Am să vin, promise el ajutând-o să urce. Pentru mine a fost o plăcere să vă ajut să fugiți. Știți doar că îmi place aventura.

Închise ușa după ea și rămase pe peron până când trenul se puse în mișcare.

Victoria căută un loc pe una dintre băncile capitonate și strânse haina mai bine pe ea. Resimți liniștitoare atingerea tweedului aspru și izul ușor de tabac pentru pipă pe care îl degaja. După scurt timp, țăcănitul ritmic al roților și legănatul o făcură să adoarmă.

Capitolul douăzeci și opt

— Dacă vă înțeleg bine, Ryder, mi-ați tăinuit faptul că miss Bredon și majordomul ei se aflau doar la câteva mile la domeniul familiei Hogarth, în momentul în care a fost găsit cadavrul lui Marchmain? În afară de asta, ați omis să mă informați că miss Bredon s-a infiltrat ca spălătoreasă pe domeniul familiei Blackenwell, unde și-a vârât nasul în chestiuni care nu o priveau?

Vocea comisarului era amenințătoare.

— Da, sir, exact.

Jeremy îl vizitase pe sir Arthur acasă, seara târziu, imediat ce revenise la Londra. Comisarul purta o ținută neprotocolară, o jachetă neagră, pentru cină, și o cravată tot neagră. Chiar dacă la cină își fumase țigara de foi, nu avea o dispoziție mai bună, bănui Jeremy. Dar probabil că nu i-ar fi fost de niciun folos nici dacă comisarul ar fi fost bine dispus.

— Și, în plus, ați luat un automobil al Maiestății Sale pentru a o ajuta pe miss Bredon să fugă și a-l face pe inspectorul Armitage să creadă că presupusul atentator ar fi furat mașina.

Jeremy se aplecă în față din fotoliul în care ședea.

— Cu permisiunea dumneavoastră, sir, dar această concluzie a tras-o inspectorul.

După ce o dusese pe Victoria la tren, lăsase Rolls-Royce-ul regal, așa cum planificase, în apropierea conacului. Față de Armitage susținuse că părăsise parcul să caute atentatorul. Și fusese crezut.

— Iar acea spălătoreasă dispărută fără urmă, pe care Armitage o consideră complice a atentatorului, este, bănuiesc, miss Bredon?

— Da, așa este, sir.

— La Blackenwell Manor ați făcut ceva util, în afară de a crea haos? întrebă sarcastic sir Arthur.

— Am avut ocazia de a vorbi cu majordomul și cu menajera conacului, sir. Miss Wilcox nu a lucrat niciodată pentru familia Blackenwell. Comisarul pufni. Firește că vă înțeleg, sir, dacă mă concediați pe loc, declară calm Jeremy.

El mai recunoscu faptul că îi vor lipsi munca pentru serviciul secret al Scotland Yard-ului, emoțiile și încordarea pe care ele le presupuneau deseori.

— Concediere? Ați fi meritat să vă bag după gratii!

Comisarul se ridică, ieși de după biroul lui și începu să se plimbe încoace și încolo prin încăpere. Jeremy aștepta cu răbdare verdictul acestuia. Dar oricare ar fi sentința comisarului, chiar de l-ar condamna la închisoare pentru încălcarea jurământului de serviciu, nu regreta că o ajutase pe Victoria. Da, aceasta era cea mai remarcabilă tânără pe care o întâlnise vreodată. Curajoasă, grațioasă și puternică. Trebui să își rețină un zâmbet când se gândi cum îndreptase către el pistolul, în mașina regală, sus pe stânci, cum îl privise cu ochii ei verzi plini de hotărâre, cu chipul încadrat de părul roșu aprins. Cât de frumoasă fusese în acel moment!

— Ryder! Sir Arthur Stanhope se oprise în fața lui. Nu veți ajunge nici la închisoare și nici nu veți fi concediat.

Jeremy avu nevoie de ceva timp ca să înțeleagă ce spunea comisarul.

— Sir, vă sunt foarte recunoscător pentru generozitatea dumneavoastră. Dar pot să vă întreb cărui fapt i se datorează?

— Pe de o parte, dumneavoastră ați descoperit că Marchmain îl urmărea pe viconte pentru orientare lui homosexuală și că marchizul se află în Port Pool Lane. Iar pe de altă parte, ca jurnalist, prin educația primită la Eton și prin studiile la

Oxford, aveți cunoștințe diverse și care pot fi de folos. Și bunele dumneavoastră cunoștințe de limbă germană ne vor fi de ajutor probabil mai devreme ori mai târziu.

— Nu mi-o luați în nume de rău, sir. Jeremy îl privi cu sinceritate pe comisar. Dar eu cred că nu sunt acestea motivele reale pentru care ați decis să îmi permiteți să lucrez în continuare pentru departamentul dumneavoastră secret.

— Este posibil să aveți dreptate, Ryder. Comisarul îl privi un moment pătrunzător. Dar deocamdată trebuie să vă mulțumiți cu ceea ce v-am spus.

Victoria se afla din nou în fața cazanului de spălat vase, cu brațele afundate până la cot în apa fierbinte, când în încăpere răsună un sunet strident. În fața ei se înălța teancul format de vesela murdară. Nici nu apuca să cureţe o farfurie ori o tigaie, şi muntele de vase creştea la fel cum îi cresc unei hidre tot mai multe capete când i se tăiai unul. Asuda şi o durea spatele. O farfurie îi alunecă din mână şi se sparse cu zgomot de podea. Imediat se înfăţişă Mrs. Ainthorp şi îi arătă acuzator cioburile. Menajera se transformă în inspectorul Armitage, care îi zâmbea sarcastic. În mâini cu o cârpă de vase ca o cătuşă, acesta veni la ea şi spuse: „Hm… în sfârşit, te-am găsit, domnişorică!”

Victoria se trezi și clipi. Zări niște perdele din catifea vernil. Prin crăpătura dintre ele văzu coroane de arbori. Slavă domnului că nu se afla în magazia de bagaje de la Blackenwell Manor, ci în camera ei din Green Park. Micul ceas deșteptător de pe noptieră arăta ora douăsprezece. Cum era posibil? Ajunsese acasă pe la ora patru după-amiaza și le povestise lui Hopkins și lui Mrs. Dodgson pe scurt ce trăise la Blackenwell Manor. Moartă de oboseală, se întinsese apoi cu gândul să

doarmă până la cină. Oare Hopkins nu o trezise și ea dormise până a doua zi la prânz?

„Oare Jeremy se întorsese între timp la Londra și vorbise cu comisarul?”, se întrebă Victoria pe jumătate adormită. Nu și-ar ierta-o niciodată dacă ar avea probleme din cauza ei. Și mai era ceva ce o chinuia, ce se strecurase ca o durere surdă în visele ei. Își aminti brusc de chipul schimonosit al Isabelei când se zvârcolise în plin extaz sub Randolph. Nu, nu voia să se gândească la cei doi.

Din nou se auzi acel zgomot strident. Victoria înțelese că era soneria de la ușă. Hopkins nu era acasă, altfel ar fi deschis de mult. Coborî din pat, se duse în coridor și privi pe vizor, în fața ușii era Jeremy. Îi deschise imediat. Abia când îi văzu privirea surprinsă își dădu seama că era în cămașa de noapte și că părul îi cădea în dezordine pe față. Încercă pripită să își acopere decolteul cu mâinile.

— Miss… ăă… Victoria, își drese el glasul, am vrut doar să vă comunic că pot lucra în continuare pentru Departamentul Secret din Scotland Yard. Comisarul nu m-a dat afară. A trecut chiar cu vederea că am împrumutat Rolls-ul regal. Zâmbi slab și adăugă: Nici nu pot să cred ce noroc am avut.

— Mă bucur pentru dumneavoastră, îi răspunse Victoria cu un zâmbet. I se luase o piatră de pe inimă. Însă imediat își aminti că era îmbrăcată nepotrivit – *indecent* ar fi spus mătușa ei. Și spuse încurcată: Jeremy, nu vreți să intrați și eu să mă îmbrac între timp?

— Nu cred că ați luat micul dejun. Zâmbetul lui deveni mai larg. Avea căldură și umor, și Victoria constată din nou cât îi plăcea. Ce ați zice dacă am merge să luăm micul dejun la Fox and Hunt. Au acolo niște jumări de ouă cu șuncă minunate. Vă aștept afară.

Stomacul Victoriei răspunse cu un chiorăit lipsit de feminitate.

— Vă însoțesc cu plăcere, spuse ea imediat și apoi se retrase grăbită.

∵

Când peste puțin timp Victoria ieși din casă, Jeremy aștepta lângă o birjă la marginea străzii. O ajută să urce, îi spuse vizitiului adresa și urcă și el alături de ea.

— V-am adus jacheta dumneavoastră. Victoria îi dădu haina de tweed. Mi-a fost de mare folos. Fără ea aș fi înghețat noaptea, în tren.

Acum se simțea iarăși jenată.

Jeremy luă haina.

— Dar este călcată, zise el surprins. Și urma aceea mică de arsură de pe mânecă a fost îndepărtată.

— Probabil că Hopkins s-a ocupat de ea.

Cerul era înnorat, însă era totuși cald. Victoriei i se părea însă că frunzișul pomilor din parc se îndesise în zilele pe care ea le petrecuse în Cornwall. Vizitiul își îndemnă calul și ei depășiră o căruță încărcată cu butoaie și carul unei brutării.

— Inspectorul Armitage crede că fata de la spălătoria bucătăriei, care a dispărut brusc, este o ajutoare a atentatorului, îi zise Jeremy privind-o.

— Oh…

— Iar pe menajeră, Mrs. Ainthorp, am auzit-o spunând că acum își dă și ea seama de ce tânăra aceea era atât de neîndemânatică.

— Îmi pare rău că nu mi-am putut lua rămas-bun de la Agnes. Probabil că îmi voi închipui de acum înainte iadul ca spălătoria unei bucătării. Victoria râse, dar imediat redeveni serioasă. Așadar, acum știm că vicontele este homosexual și că tatăl său avea un motiv să-l ucidă pe sir Francis, în cazul în care era șantajat, lucru de care sunt încă ferm convinsă. Totuși, din păcate, nu avem dovezi împotriva marchizului.

— Investigațiile continuă. Comisarul vrea să îi vorbească lui Blackenwell deschis despre

homosexualitatea fiului său și să îl întrebe unde se afla la momentul crimei.

— Nu l-aș fi crezut capabil de asta pe sir Arthur, spuse Victoria descumpănită. În urma acestui gest, va avea necazuri. Marchizul este foarte influent. Nu va înghiți un asemenea tratament.

— În fond, comisarul, ca toți cei din clasa lui, se consideră subordonat doar dreptului. De ar fi fost altfel, nu aș fi putut lucra pentru el, ripostă Jeremy.

Lăsară în urmă Piccadilly Circus și treceau pe lângă părculețul din mijlocul Leicester Square și pe lângă Alhambra Theater, cu cupolele lui maure.

Jeremy adăugă gânditor:

— Asasinarea lui Marchmain și a lui Molly se explică în cazul în care marchizul ar fi făptuitorul. Dacă presupunem că Molly ar fi avut cunoștință de homosexualitatea vicontelui. Ceea ce nu ar fi fost imposibil, dat fiind legăturile ei cu tineri care se prostituează. Dar având în vedere faptul că miss Wilcox nu a lucrat niciodată pentru familia Blackenwell, nu văd niciun motiv ca marchizul să fi fost nevoit să o omoare.

— Sunteți foarte sigur de asta?

— Mrs. Ainthorp și Mr. Gravis au negat.

— Poate că între miss Wilcox și familia Blackenwell a existat o legătură de care cei doi nu știau nimic. Victoria oftă și continuă: Ah, de s-ar fi întors familia Carmichael și majordomul ei din călătoria în sud… Este posibil ca ei să ne ajute să aflăm mai multe.

— Am să mă interesez de asta. Homosexualitatea, care din păcate înseamnă o condamnare civilă la moarte, este în continuare motivul nostru cel mai puternic pentru crimă. Oricum, Jeremy o privi pe Victoria și adăugă: Vă rog ca dumneata și Hopkins să fiți atenți în investigațiile pe care le faceți. Asasinul este complet lipsit de scrupule. Sunt convins că el va ucide din nou, imediat ce se va teme că va fi descoperit. Dumneavoastră știți că noi suntem pe

urmele lui. Informați-mă cu privire la pașii pe care vreți să îi faceți.

— Da, așa voi face.

Străzile se aglomeraseră și birja înainta mai încet. Pe peretele unei case era un afiș mare al Geraldinei Adair în rolul Emiliei și Victoria se gândi la discuția avută cu actrița despre tatăl ei. „Jeremy ar fi fost gata să își riște cariera pentru mine”. Ea reveni la realitate și i se adresă lui Jeremy:

— Jeremy, eu încă nu v-am spus până acum motivul real pentru care vreau să îl descopăr neapărat pe criminal.

— Nici nu credeam că vă mână doar incapacitatea lui Armitage, răspunse tânărul ridicând din sprâncene.

Victoria îi relată despre afirmația lui sir Francis că toată viața împreună cu tatăl ei ar fi fost o minciună și că în urma cercetărilor pe care ea le-a făcut descoperise tot felul de inadvertențe.

— Am permanent coșmaruri, mărturisi ea. Mă visez copil în locuința în flăcări sau visez că tatăl meu mă ocărăște. Despre asta v-am mai povestit o dată.

— Tatăl dumneavoastră v-a surprins pictând și din cauza asta s-a înfuriat tare, nu?

— Da. Nesiguranța în ce îl privește pe tatăl meu îmi otrăvește viața.

— Înțeleg. Jeremy își puse mâna pe mâna ei, în timp ce vizitiul oprea birja. Erau în față la Fox and Hunt. Haideți să mâncăm și apoi vom judeca altfel.

∵

Victoria se întorsese acasă aproape fericită. Ea și Jeremy discutaseră despre orice, despre cărți și expoziții, pictură și fotografie. Și această conversație îi făcu bine. După ce luară micul dejun, ea s-a dus la *Morning Star* și a primit de la Mr. Parker sarcina să fotografieze „tot ce înoată în apă”, după cum se exprimase acesta.

— Noi suntem o nație de călători pe mare, miss Bredon. Iar cititorilor noștri le place să arătăm lucrul acesta. Deci fotografiați bărci și vase, după mine și hidrobiciclete ori colaci pentru înot. Pentru că noi, englezii, cu toate acestea înfruntăm valurile.

Victoria nu prea împărtășea entuziasmul național al lui Mr. Parker, dar iubea apa. Și pentru că însărcinarea îi lăsa atâta libertate, acceptă. Când intrase în bucătărie, Hopkins lustruia iarăși argintăria, iar Mrs. Dodgson stătea la chiuvetă și freca o oală. Cei doi schimbară o privire.

— Miss Victoria, regret foarte mult că nu am fost aici pentru a vă pregăti micul dejun, zise Hopkins.

— Nu face nimic. Am petrecut câteva ore foarte plăcute cu Mr. Ryder.

Oare i s-a părut sau vocea lui Hopkins fusese cam încordată?

— Trebuie să îmi povestiți neapărat pe larg experiența la spălătoria bucătăriei, interveni și Mrs. Dodgson.

Era, de fapt, o rugăminte de înțeles, dar atunci de ce menajera tot freca la oala care de mult era curată?

— Aș putea să văd ediția de prânz a ziarului? i se adresă ea lui Hopkins.

— Astăzi, ediția de prânz nu a fost difuzată, spuse Mrs. Dodgson cam repezită.

— Hopkins, Mrs. Dodgson, ce se petrece aici?

Victoria își înfipse mâinile în șolduri.

Hopkins oftă.

— Trebuie să îi spunem, Mrs. Dodgson.

— Ce să îmi spuneți?

Victoria îi privi scrutător pe cei doi. Hopkins scoase ediția de prânz a lui *Times* din spatele argintăriei.

— Îmi pare extrem de rău, miss Victoria, în expresia de pe chipul lui era un amestec de compătimire, regret și furie în timp ce îi întindea

Victoriei ziarul, dar *Times* scrie că ducele de Montague și vara dumneavoastră Isabel s-au logodit.

Victoria privea fix pagina despăturită. Acolo scria negru pe alb că „ducele de Montague și lady Isabel Bredon au onoarea să facă cunoscută logodna lor”.

— Ah, miss Victoria, cum de a putut ducele să facă așa ceva? Tocmai cu ruda dumneavoastră, se jelui Mrs. Dodgson ridicând mâinile.

Era mai mult decât putea Victoria să suporte.

— Mă simt bine, spuse ea. Dar acum aș vrea să rămân singură.

Își simțea picioarele ca de vată în timp ce se îndrepta spre camera ei. Închise ușa și se rezemă de ea. Mirată, constată că încă ținea în mână ziarul. Abia acum, după ce mai citi încă o dată anunțul, înțelese cu adevărat ce scria acolo.

I se făcu rău. Alergă în baie și vomă în toaletă. Și ca și cum astfel i se dezlegase un nod interior, începu să plângă necontrolat în timp ce aluneca sprijinită de faianță, până se opri cu capul pe genunchi.

∵

— Miss Bredon – Mr. Jarvis îi făcea agitat semne Victoriei din ghereta sa, când tânăra intră în hol –, această damă a întrebat din nou de dumneavoastră. Deoarece nu voia să plece, i-am permis să vă aștepte în grădină. Mr. Hopkins nu este acasă.

— Da, știu.

Hopkins plecase la Covent Garden, la cumpărături, în timp ce ea profitase de vremea însorită și de lumina bogată în contraste pentru a face fotografii în port. Bănuia că „această damă” era Caitlyn, pentru că Mr. Jarvis pronunțase cuvintele pe un ton oarecum suspicios. Mr. Jarvis scoase un plic de sub pupitrul lui și i-l dădu.

— Și mai devreme v-a fost lăsată și această scrisoare, mai zise el.

O clipă, Victoria sperase – deși se disprețuia pentru asta – că Randolph îi scrisese un bilet care să îi explice că logodna cu Isabel era o mare greșeală, că o iubea pe ea și cu ea voia să rămână. Însă pe plicul din hârtie velină era scris numele lui Constance. Puse plicul în poșetă. În ultimele patru zile, făcuse multe fotografii și aproape că uitase de Randolph, dar acum îi reveniră vechile sentimente. Lacrimile îi curgeau pe obraz. Le șterse repede și întoarse capul, pentru ca să nu se observe ce i se întâmpla. „Dar ce este cel mai rău, gândi deprimată Victoria în timp ce se îndrepta pe culoarul care ducea la grădină, este că Hopkins și Mrs. Dodgson mă tratează ca pe o convalescentă și umblă prin casă pe vârfuri”.

O ușă vopsită verde dădea în mica grădină de la demisol, despărțită de stradă printr-un grilaj din fier forjat. Caitlyn ședea pe o bancă din lemn, la soare, între ghivece cu hortensii, rododendroni și clematite înmugurite. Când o văzu pe Victoria, gura ei cu buzele rujate roșu-aprins schiță un zâmbet.

— Caitlyn, ai noutăți legate de asasinarea lui Molly? Ai aflat ceva despre posesorul butonilor? întrebă interesată Victoria, așezându-se alături de ea.

— Nu, din păcate, nu. Sunt aici în altă problemă. Câteva dintre noi, sufragetele, plănuim ceva. Mă refer la prostituate ca mine, și la muncitoare, femei necultivate și sărace. Sâmbătă are loc la Epsom derby-ul. Va fi acolo și regele. Vrem să împărțim fluturași și voiam să te întreb dacă vii cu noi. Femeile bogate fac pe ele de frică. Pentru că vor fi acolo, firește, o mulțime de polițiști.

Victoria tocmai voia să îi răspundă lui Caitlyn că mătușa și bunicul ei își vor ieși rău de tot din fire dacă ar afla că în prezența regelui ea împarte fluturași pentru dreptul de vot al femeilor, și că din acest motiv nu poate participa la acțiune, dar se

gândi și la Orla, abuzată de sadici ca sir Francis, și la Agnes, care fusese pe punctul de a fi violată, fără ca făptuitorul să se teamă că va fi pedepsit. Legile din această țară trebuie să fie urgent modificate. Ceea ce nu se va petrece atâta vreme cât doar bărbații puteau să aleagă. „Pe lângă asta, rudele mele încearcă deja să preia tutela asupra mea. Ce mi s-ar putea întâmpla mai rău?”

— Da, vin cu voi, îi spuse ea lui Caitlyn.

— Pe tine ne putem baza oricând, răspunse aceasta atingându-i brațul.

— Bordelul lui Molly este încă închis? se interesă Victoria.

— Da, pentru că nu s-a stabilit cui aparține. Fetele sunt cazate în alte locuri, îi anticipă Caitlyn întrebarea. Unele și-au închiriat camere. Orla stă la mine. Dacă tu ori prietena ta, acea lady, auziți de un loc de servitoare, ar fi drăguț să interveniți pentru Orla. Viața în mediul nostru nu este pentru ea. Chiar dacă nu mai este la cheremul unui individ atât de grețos ca sir Francis.

— Am să mă interesez și eu și am să îi spun și lui Constance, promise Victoria.

În comparație cu viața unei prostituate din East End, viața unei servitoare era probabil raiul pe pământ. Totuși, ea regreta că femeile sărmane puteau alege din atât de puține profesii.

— E un colț drăguț aici. Caitlyn își plimbă privirea peste plantele din ghivece. Dar mai bine plec. Am stârnit destulă vâlvă.

Ridică privirea spre grilaj, unde un bărbat mândru, îmbrăcat tot în negru, se holba fascinat la decolteul ei. Caitlyn îi făcu cu ochiul, ceea ce îl puse pe fugă pe individ.

În timp ce Victoria o conducea pe Caitlyn, stabiliră unde să se întâlnească sâmbăta următoare, pentru a merge la Epsom. Se despărțiră și Victoria urcă în apartament. Abia pe trepte își aminti de scrisoarea de la Constance și o scoase din poșetă.

Constance o întreba dacă nu ar fi dispusă să se vadă la un ceai, la Savoy.

Ar fi preferat să se ascundă în camera ei ori în camera obscură, dar știa cât de încăpățânată putea fi Constance. Precis aflase de logodna lui Randolph cu Isabel și voia să o consoleze. Dacă găsea un pretext și o refuza, Constance o va căuta acasă. De aceea Victoria se îndreptă către Savoy, fără niciun chef.

∵

Plante stilizate în tonuri pastel împodobeau pereții salonului pentru ceai. Mobilierul era în stil Empire. Canapele și scaune grațioase, verzi-albăstrui, încadrau mesele cu ornamente aurii. Aurite erau și capitelurile coloanelor, și bordurile plafoanelor. Constance ședea lângă una dintre ferestrele mari. Draperii eterice despărțeau lumea de afară de clienți. La Savoy domneau luxul și o atmosferă tihnită.

— Ce bine îmi pare că te văd!

Constance îi surâse Victoriei din tot sufletul. Purta o minunată rochie de după-amiază din mătase oranj-roșie și dantelă, care se potrivea foarte bine cu părul și ochii ei negri. În fusta și bluza ei simplă, Victoria arăta foarte ponosită.

— Am fost șocată când am aflat de logodna lui Randolph cu vara ta. Nu l-aș fi crezut capabil de așa ceva niciodată. Tu ai bănuit ceva? o întrebă cu blândețe.

— Mătușa mea a făcut o aluzie cum că Randolph ar fi interesat de Isabel cu puțin timp înainte să plec la Blackenwell Manor. Acolo i-am văzut pe cei doi împreună. Păreau foarte intimi.

Că pe Randolph și pe Isabel îi surprinsese în postură mai mult decât familiară îi va povesti poate lui Constance cândva, dar nu acum. Apăru un chelner, care le turnă ceai în cănile din porțelan foarte fin. Prăjiturile, tortulețele și sandvișurile frumos tăiate erau cu siguranță la fel de gustoase

ca acelea servite la Ritz, dar Victoriei îi pierise poftă de mâncare. Își bău doar ceaiul.

— Îmi este atât de rușine că m-am îndrăgostit de Randolph… izbucni ea. Ar fi trebuit să știu că nu este cu adevărat interesat de mine. Și mă mai cred deșteaptă și matură.

Era bucuroasă acum că putea să îi vorbească cuiva despre necazurile ei.

— De ce să îți fie rușine pentru că te-ai îndrăgostit de el? Constance o mângâie pe mână. Randolph este seducător. Deștept și cult. Ca să nu mai vorbim despre faptul că este bogat și că are o excepționala poziție socială.

— Și totuși…

— Invitându-te să călărițI, la National Gallery, și la prânz, ți-a dat speranțe. Și să nu uiți că voi v-ați cunoscut în Italia, în circumstanțe parcă special create pentru o poveste de dragoste romantică.

— Da, iar eu mi-am dorit atât de mult să putem continua această poveste de dragoste aici, la Londra.

Victoria oftă.

Constance lăsă brusc ceașca pe farfurioară, cu un clinchet sonor. Când îi urmări privirea, Victoria îl zări pe Randolph în compania unei doamne elegante, mai în vârstă, probabil o rudă, intrând în salonul pentru ceai. Stomacul Victoriei se întoarse pe dos. Slavă Domnului că mătușa Hermione și Isabel nu erau cu el. Nu ar mai fi suportat asta.

Ca și cum ar fi simțit că era privit de Victoria, Randolph întoarse capul și se uită spre ea. Ochii i se măriră brusc când o recunoscu. „Mă va ignora ori va avea curajul să vină la masa noastră?”, gândi Victoria. Nici ea nu știa de ce îi era mai teamă sau ce și-ar fi dorit. Randolph îi spuse ceva însoțitoarei lui, apoi traversă salonul și veni la masa ei, unde se înclină.

— Victoria, am putea schimba câteva cuvinte doar noi doi? întrebă el.

Victoria nu putu decât să confirme dând din cap. Era furioasă pe Randolph, dar în același timp se simțea fără apărare. Nu putea să îl expedieze, fără să afle ce avea să îi spună. Iarăși o fascina.

Constance se ridică.

— Te aștept în hol, zise ea și o bătu încurajator pe umăr.

Randolph luă loc în fotoliul ei.

— Am vrut să vă scriu că m-am logodit cu vara dumneavoastră, începu el. Dar nu am depășit stadiul de ciorne. Și să vă caut acasă nu am îndrăznit, convins fiind că nu mă veți primi.

Victoria și-ar fi dorit ca el să fi spus adevărul.

— Deci toate sentimentele dumneavoastră față de mine au fost mimate?

— Nu! El clătină din cap și o privi în față. Am fost și sunt îndrăgostit de dumneavoastră.

— Atunci de ce ați ales-o pe Isabel? Victoria se urî pe sine pentru nesiguranța care i se citea în glas. Când am ieșit călare în Hyde Park, mi-ați spus că felul meu neconvențional de a fi vă este pe plac.

— Și este adevărat. Vă găsesc atrăgătoare și șarmantă. Randolph oftă și continuă: Dar a fi neconvențional, din păcate, nu este tocmai avantajos în viața socială ori într-o carieră. Se potrivește în situații de excepție și în momente speciale, ca într-o călătorie sau un weekend la țară, cu prietenii, dar nu în viața cotidiană. Totuși, dacă v-ați hotărî să deveniți amanta mea, Victoria, aș aprecia cu mare bucurie.

Victoria îl privi mută pe Randolph.

— Îmi pare rău, Victoria, spuse el încet, parcă înțelegând cât de ofensatoare era propunerea lui. Nu am vrut să vă jignesc.

Victoria se făcu roșie ca focul la față și sări în picioare, în timp ce alerga spre hol, era cât se poate de conștientă că era urmărită de multe priviri. Nu puțini dintre clienți aveau cunoștință de flirtul ei cu Randolph și acum aflaseră și de logodnă. Dar mult

mai rău era că Victoria fusese pe punctul de a renunța la mândrie și respectul de sine și a accepta să îi devină amantă.

Capitolul douăzeci și nouă

Sâmbătă dimineața devreme, Victoria se întâlnit cu Caitlyn și cu celelalte sufragete care voiau să împrăștie fluturași celor veniți la Epsom Derby, în sălile de la Womens Social and Political Union. Aici și-au umplut buzunarele cu proaspăt tipăritele manifeste, apoi au luat metroul până la Gara Victoria.

În ultimele zile, Victoria lucrase intens, pentru a mai uita de Randolph. Pe Jeremy îl vizitase o dată la redacția ziarului *Spectator.* El nu făcuse progrese în investigarea mediului homosexual din East End, Scotland Yard-ul bătea pasul pe loc cu verificarea alibiurilor marchizului. Nici situația aceasta nu contribuia la îmbunătățirea dispoziției Victoriei. În fiecare noapte visa incendiul din locuință și se trezea sufocându-se. De aceea se bucura să ia o pauză pentru acțiunea de împărțire a fluturașilor.

Se strânseseră zece sufragete. Așa cum îi spusese Caitlyn, tovarășele sale de luptă erau prostituate și muncitoare. Femei pe care se vedea că au dus o viață aspră. Cu toate că se ferchezuiseră, îmbrăcămintea lor era modestă. Vorbeau în dialectul cockney ori aveau, precum Caitlyn, un puternic accent irlandez. Pe drum, în compartimentul aglomerat de clasa a treia, nu discutaseră despre acțiune, pentru că era prea mare pericolul ca să tragă cineva cu urechea și să anunțe poliția. Și totuși, cu excepția Victoriei și a unei alte femei, erau toate fără griji și nerăbdătoare.

Stând la fereastră, pe care se derula peisajul deluros, verde și primăvăratic din Surrey, când și când, își plimba privirea și asupra acestor femei. Marjorie – numele de familie Victoria nu i-l cunoștea – era o tânără muncitoare, înaltă, subțirică și foarte sensibilă. Nu participa la

discuții. Privea absentă înainte și uneori își frământa mâinile nervoasă.

— Ce este cu Marjorie? Este atât de tăcută, o întrebă încet Victoria pe Caitlyn, care ședea lângă ea.

— Ah, așa este ea tăcută.

Caitlyn ridică din umeri.

„Poate are probleme ca și mine”, se gândi Victoria. Nici ea nu era dispusă să ia parte la discuția celorlalte, care tocmai își dădeau cu părerea ce cal va câștiga cursa. Unele chiar pariaseră câțiva penny la bookmakerii din City. Și tatălui ei plăcea să asiste la cursele hipice și uneori îl însoțea și ea. Fusese prieten cu câțiva proprietari de cai de curse și de aceea ea putuse să urmărească chiar și cântărirea de dinainte de start. În copilărie îi plăcuse asta mult.

Era o vreme potrivită pentru curse, era însorit, dar adia și un vânt înviorător. Pe câmpuri și pe pajiști, luminile și umbrele se succedau cu repeziciune, când vreun nor acoperea soarele ori îl lăsa liber. Unul dintre oamenii de ordine era văr al unei fete din grup, o muncitoare cu păr negru, cu numele de Heather. Tânărul făcea parte din partidul comunist și voia să le strecoare pe femei sub acoperișul clădirii hipodromului. Dacă totul decurgea conform planului, în timp ce fluturașii se împrăștiau deasupra celor ce urmăreau cursa, ele apucau să iasă din clădire și să se amestece prin mulțime, înainte ca poliția să fi început căutările prin încăperi și pe culoare.

La Epsom coborâră din tren mai toți pasagerii. Pe peron era înghesuială și în timp ce treceau de bariera unde un controlor aduna biletele, Victoria fu împinsă în Marjorie.

— Scuze.

Victoria îi zâmbi acesteia când își recăpătă echilibrul.

Marjorie nu reacționă. Victoria trecu de controlor în spatele ei.

Și în afara gării era înghesuială. Ca totdeauna, în timpul curselor se organizau și iarmaroace. Victoria își croi drum printre dughene, carusele, tarabe cu gustări și dulciuri împreună cu celelalte femei și se bucura de atmosferă. Și-ar fi dorit să fi avut la ea camera foto și timp pentru a face fotografii.

Curând ajunseră la hipodrom. După ce la intrare prezentară biletele, se duseră la punctul de întâlnire stabilit – o dugheană din lemn cu pretențioasa firmă Twickenham, unde se vindeau sucuri și apă. Vărul lui Heather, un bărbat deșirat, de aproape patruzeci de ani, le aștepta deja. Fără a mai pierde timpul, acesta le conduse în clădire. Pe marginea pistei se adunaseră deja mulți oameni. Victoria aruncă o privire scurtă asupra fațadei hipodromului, unde se afla și intrarea principală și unde cei bogați, nobilimea și regele aveau loji. Într-acolo se îndreptau în grabă doamne și bărbați îmbrăcați elegant, în costume de culoare închisă ori în uniforme.

Ajunseră la o intrare secundară. Vărul lui Heather le conduse pe o scară îngustă până la un pod imens, în care erau depozitate scaune și mese. După ce acesta schimbă câteva cuvinte cu vara sa, dispăru. Caitlyn, foarte degajată, se duse la o lucarnă, o deschise și își scoase de pe umăr geanta plină cu fluturași.

— Poftim, aici este ca într-o lojă, spuse ea zâmbind.

Victoria veni lângă ea. Într-adevăr, de aici li se oferea o priveliște desăvârșită asupra pistei.

— Direcția vântului este favorabilă împrăștierii fluturașilor noștri, strigă o altă femeie.

Sufragetele se strânseră în jurul lui Caitlyn și al Victoriei. Băgară de seamă că lipsea Marjorie. Aceasta fusese văzută ultima dată la standul cu sucuri.

— Știe cineva unde este Marjorie?

— Probabil că a avut nevoie la closet, murmură o femeie mai în vârstă.

— Nu trebuia să folosească toaletele din clădirea hipodromului, interveni Heather. Simplu îmbrăcată cum este ea, ar sări imediat în ochi.

— Poate că i s-a făcut rău pe când mai eram afară.

— Marjorie este uneori ciudată. Dar cu siguranță că nu ne va turna, dacă de asta te temi.

Victoria se declară mulțumită de aceste răspunsuri, dar după puțin se simți iar neliniștită. Marjorie păruse atât de nervoasă și de absentă. Ceva nu era în regulă cu ea. Sau voia să se sinucidă?

Nu cuteză să dea glas temerilor ei, gândindu-se că celelalte ar fi râs probabil. Acum, toate sufragetele erau la lucarnele deschise. Se auzeau discuțiile și râsetele oamenilor de jos, din când în când acoperite de nechezatul unui cal.

Victoria nu mai rezistă. Părăsi podul și coborî scara. Cugeta înfierbântată. Marjorie în mod sigur nu mai era în clădire. Acolo ar fi fost imediat remarcată și dată afară. Ceva îi spunea că aceasta era afară, printre spectatorii cursei, printre spectatorii de vază.

„La locul în care se face cântărirea, acolo se înghesuie spectatorii înainte de cursă. Proprietarii cailor se mai uită o dată la animalele lor și schimbă câteva vorbe cu jocheii”. Ajunsese la capătul scării. Blocă clanța ușii secundare cu o batistă, ca aceasta să nu se închidă și ea să poată reveni în pod. Se asigură rapid că batista putea fi remarcată doar la o examinare atentă a clanței. Apoi plecă în pas vioi în spatele clădirii, spre grajduri, unde era și locul cântarului.

Așa cum bănuise, acolo era un grup mare de oameni. Vântul se juca cu penele și decorațiile florale de la pălăriile doamnelor și le unduia pardesiele. Regele discuta cu mai mulți bărbați. Un

armăsar negru era adus de la cântărire. Urma un cal ciocolatiu minunat.

Victoria nu o putu descoperi pe Marjorie nicăieri. Concluzionă ușurată că temerile ei fuseseră nejustificate. Acum, regele se îndrepta către cântar, calul ciocolatiu era evident al lui. Victoria tocmai voia să se întoarcă, când cu coada ochiului remarcă mișcare în imediata ei apropiere. Marjorie… Aceasta avea chipul foarte palid. Ținea în mână un pistol îndreptat spre rege.

Marjorie, nu! vru să strige Victoria, dar din cauza tensiunii nu îi ieși niciun sunet. Alergă spre tânără și aproape ajunse la ea, când aceasta trase. Oamenii țipară.

— Drept de vot pentru femei! strigă Marjorie.

Pistolul bubui pentru a doua oară. Regele căzu la pământ. Peste iarbă și pietre țâșni sânge. Marjorie rămase nemișcată, cu pistolul fumegând în mână.

— Marjorie! Suspinând, Victoria o zgâlțâia pe femeie. Ce ai făcut!?

Și ea, și tânăra femeie fură trântite la pământ de oameni. Victoriei îi alunecă geanta de pe umeri, se deschise, din ea săriră fluturașii, pe care vântul îi împrăștie imediat. „Acesta este sfârșitul”, mai apucă să gândească, după care simți cum i se puneau cătușele la mâini.

∵

Victoria ședea pe priciul ei și privea în întuneric. În celula vecină plângea o femeie. Era un plâns fără speranță, ca al unui animal rănit, care pe Victoria o impresiona mai mult decât dacă femeia s-ar fi dat cu capul de pereți și ar fi urlat.

Încă nu putea să realizeze ce se petrecuse. Spera doar că regele nu era grav rănit ori nu era mort. După ce ea și Marjorie au fost imobilizate, fuseseră închise în camere separate din clădirea hipodromului. Victoria a fost interogată de un inspector de la Scotland Yard și se bucurase inițial că acel inspector nu era Armitage. Dar ușurarea ei

se spulberă repede. Bărbatul înalt și ciolănos nu o crezuse că nu știuse de atentat. Ba, dimpotrivă, afirmase că nu Marjorie, ci ea trăsese cel de-al doilea glonț. În final, fusese dusă cu o trăsură cu zăbrele la închisoarea londoneză Holloway.

Când trăsura trecuse pe lângă clădirea hipodromului, Victoria remarcase alte câteva trăsuri-dubă, și în spatele unei ferestre zăbrelite o zărise pe Caitlyn. Deci și celelalte sufragete fuseseră arestate. Totuși, când, mai târziu, Victoria fusese fotografiată și i se luaseră amprentele digitale, și când o supraveghetoare posacă îi puse în brațe uniforma închisorii – o rochie dintr-un material aspru și negru –, nu văzuse niciuna dintre acele femei. Victoria presupuse că ele au fost duse într-o altă închisoare.

„Oricum este bine că Randolph nu m-a ales pe mine”, gândi ea cu amărăciune în timp ce fixa cu privirea patrulaterul cenușiu în care se ghiceau contururile ferestrei. „Cu o femeie învinuită că a atentat la viața regelui, nu s-ar fi căsătorit niciodată”.

Un clănțănit metalic la ușă o anunță că o supraveghetoare deschisese ferestruica glisantă și aruncase o privire în interior. Victoria ceruse de mai multe ori să poată vorbi cu Mr. Montgomery. Dar atât inspectorul care o interogase, cât și personalul închisorii o ignoraseră.

„Hopkins și Mrs. Dodgson nu au idee unde mă aflu eu”, își spuse îngrijorată Victoria. Dimineața le spusese că se duce la țară, să facă fotografii. Cu siguranță că bunicul și mătușa ei fuseseră de mult informați că era arestată. Firește că rudele ei cred că ea participase la atentatul asupra regelui și nu vor mișca un deget pentru ca ea să fie eliberată. În fond, atrăsese asupra familiei cea mai mare rușine. Numele familiei St. Aldwyn era astfel pătat pe vecie. Victoria spera din suflet că între timp și Jeremy aflase că ea fusese arestată și va interveni în favoarea ei.

Timp de câteva minute, plânsul din celula alăturată înceta, însă acum reîncepu. „Și ce se întâmplă dacă bunicul și mătușa mea reușesc să obțină ca numele meu să nu fie făcut public în legătură cu atentatul? Dacă ei mă vor face dispărută pentru totdeauna în această închisoare, fără să aibă loc un proces?”

Simți că se înăbușă. Se duse horcăind până la ușă și lovi în ea. Pe jumătate inconștientă auzi pași pe culoar. O cheie se răsuci în broască. Ușa se deschise, o supraveghetoare solidă intră în celulă și se răsti la ea:

— Hei, ce-i scandalul ăsta, liniștește-te ori o să ai necazuri cu mine!

Victoria nu reuși să scoată o vorbă. Încercă să tragă aer în piept, apoi se prăbuși și văzu negru în fața ochilor.

Când își reveni, afară era lumină. Privea din nou printr-o fereastră zăbrelită, dar care devenise mai mare. Pe urmă observă că peretele era alb și nu cenușiu. Se afla într-un pat metalic și era îmbrăcată cu o cămașă de noapte din pânză ordinară. După puțin timp se deschise ușa încăperii. O supraveghetoare, căreia deasupra buzei superioare i se mijea o mustăcioară neagră, intră și puse pe noptiera de lângă Victoria o tăviță din tablă.

— Aici este un dispensar? întrebă Victoria.

— Dar dumneata ce crezi? O fi cumva Ritz? mormăi femeia.

Victoria se simțea foarte slăbită. Doar la ideea că se afla într-un spațiu închis simțea o greutate pe piept.

— Vă rog, nu pot respira. Am nevoie de o pungă din care să respir.

Paznica dispăru fără să răspundă. Victoria auzi cum pe dinafară era tras un zăvor. Se strădui să respire calm și regulat și după un timp reuși să se stăpânească în așa măsură încât să privească și tava. Pe ea se aflau o cană cu ceai, o felie de pâine și un fel de terci din ovăz cu aspect nu prea

apetisant. Pentru că oricum nu îi era foame, sorbi din ceai. Era slab și nu avea niciun gust. Se gândi cu regret la gustosul mic dejun pe care i-l pregătea totdeauna Hopkins.

După un timp, supraveghetoarea reveni și îi ceru Victoriei să se ridice. Îi întinse un halat asemănător unui sac și o pereche de papuci prea mari. Apoi o conduse de-a lungul unui coridor lipsit de ferestre, slab luminat de lămpi cu gaz. Victoria trebuia să aibă grijă să nu se împiedice în papucii deformați.

În cele din urmă, supraveghetoarea deschise o ușă și o împinse într-o mică încăpere. Victoria aproape că izbucni în plâns de ușurare văzându-l în spatele mesei metalice, prinse în podea cu șuruburi, pe Mr. Montgomery, care la intrarea ei se ridică politicos în picioare.

— Miss Bredon, îmi pare deosebit de rău să vă găsesc în această delicată situație, zise el. Sper că v-ați revenit în urma crizei regretabile suferite.

— Da, mi-am revenit, confirmă repede Victoria înainte de a întreba: Cum se simte regele?

Ei i se păru că dură foarte mult până primi răspunsul.

— Se simte bine. Din cauza căderii a suferit doar o ușoară rană la cap. Împușcătura a fost cu un cartuș orb.

— Slavă Domnului.

— Mai rămâne totuși o chestiune foarte păcătoasă. Mr. Montgomery oftă. Suveranul acestei țări a fost atacat de miss Winters și s-a rănit cu această ocazie. Presa conservatoare vuiește și cere măsuri dure față de sufragete.

Victoria observă că îmbrăcămintea ei necorespunzătoare îl punea în încurcătură pe avocat și dacă situația nu ar fi fost atât de gravă, probabil că ea s-ar fi amuzat pe tema aceasta.

— Femeile celelalte, ca și mine, nu au știut nimic despre planul nebunesc al lui Marjorie, explică ea. În timp ce noi, în pod, așteptam o ocazie favorabilă aruncării prin lucarne a

fluturașilor, m-a cuprins brusc o senzație de pericol. Marjorie se comportase atât de bizar. Am căutat-o și când am găsit-o avea în mână acel pistol. Inspectorul nu m-a crezut că eu am vrut să înlătur ceea ce părea a fi cel mai rău lucru.

— Eu vă cred, miss Victoria, răspunse foarte serios Mr. Montgomery. Și chiar de nu ar fi așa, aș fi făcut totul pentru a vă elibera. De fapt, despre arestarea dumneavoastră m-a informat Mr. Ryder.

Un val de recunoștință o cuprinse pe Victoria. Pe Jeremy putea să se bazeze cu adevărat.

— Am fost nevoit să lupt cu îndârjire pentru a face uz de dreptul meu de a vorbi cu dumneavoastră, ca avocat și tutore.

Mr. Montgomery își drese glasul și privirea lui îngrijorată o alarmă pe Victoria.

— Ce se întâmplă, Mr. Montgomery? întrebă ea neliniștită.

— Mai întâi că instanța pentru tutelă, mă tem, nu va fi tocmai încântată de faptul că dumneavoastră luptați alături de sufragete. Chiar dacă putem dovedi că nu știați nimic despre atentat. Și apoi – el își drese glasul din nou – bunicul și mătușa dumneavoastră intenționează să vă declare alienată mintal și să vă interneze într-un ospiciu.

— Vă rog, Mr. Montgomery, spuneți-mi… spuneți-mi că glumiți, vorbi cu greu Victoria.

— Din păcate este adevărat. O privi el compătimitor. Am putut cel mult să obțin ca dumneavoastră să puteți rămâne momentan în arest.

Pentru prima oară de când se afla în închisoarea Holloway, acest loc nu i se mai păru chiar atât de îngrozitor. Exista o alternativă mult mai înspăimântătoare.

∵

— Ryder, ce este în capul dumitale!

Comisarul sări înfuriat din fotoliul lui. Jeremy îl ignorase pe majordomul îngrozit, care îi

comunicase că sir Arthur nu primește pe nimeni și năvălise în camera de zi a acestuia.

— Trebuie să vă vorbesc, șir, răspunse scurt Jeremy.

— Dragul meu, este mai bine să vă las singuri.

Soția comisarului, o femeie scundă, care se apropia de cincizeci de ani, își strânse speriată broderia la care lucra și ieși repede din încăpere.

Sir Arthur împături ziarul pe care îl citea și îl aruncă supărat pe măsuța din fața căminului.

— Este în regulă, Aldgate, poți pleca, i se adresă el majordomului. Apoi se întoarse către Jeremy: Presupun că teatrala dumitale intrare are o legătură cu miss Bredon.

— Miss Bredon nu a participat la aparentul atentat asupra regelui, se explică Jeremy.

— Inspectorul Meyers și niște martori sunt de altă părere.

— Miss Bredon și-a asigurat avocatul că ea nu are nicio legătură cu atentatul, și ea nu ar minți, susținu Jeremy pe un ton ferm. În afară de asta, în calitate de ziarist, am discutat cu un funcționar din Scotland Yard. Nu am să vă destăinui acum cu cine, veni el în întâmpinarea eventualei întrebări a lui sir Arthur. Nu îmi deconspir sursa. Am aflat de la el că miss Marjorie Winters a declarat în procesul-verbal al interogatoriului că nimeni altcineva nu mai știa de planul ei. În plus, am luat interviuri unor martori aflați în apropierea regelui la hipodrom. Cei mai mulți dintre ei sunt convinși că miss Bredon a vrut să o împiedice pe miss Winters să tragă în rege. El îl privi sfidător pe comisar și adăugă: Sper că între timp s-a verificat dacă pe pistol se află amprentele digitale ale lui miss Bredon și dacă pe mâinile ei sunt urme de praf de pușcă.

— Da, aceste măsuri au fost luate, confirmă sir Arthur Stanhope.

— Și nu s-au găsit nici amprentele ei, și nici urme de pulbere, nu?

Comisarul tăcu, ceea ce pentru Jeremy reprezentă un răspuns.

— Ia loc, Ryder.

Iritat, sir Arthur arătă spre fotoliul din fața căminului, care se afla lângă al său. Jeremy se supuse cererii. Aflase de la una din sursele lui din Scotland Yard – care îl cunoștea ca ziarist, și nu în calitate de coleg – de arestarea Victoriei. Și mulțumise cerului că nu fusese vorba de un atentat real. Chiar și așa, situația era suficient de gravă și el se temea că nu va fi ușor să o elibereze. O presupunere pe care Mr. Montgomery i-o confirmase îngrijorat.

„Ah, de ce Victoria trebuie să își facă mereu greutăți?" Jeremy era supărat pe Victoria, dar în același timp se gândea la ea cu tandrețe.

— Ministrul de interne vrea să se ia măsuri severe împotriva sufragetelor, întrerupse în cele din urmă comisarul tăcerea care se așternuse.

— Dar miss Bredon și celelalte femei nu au săvârșit nicio ilegalitate, cu excepția faptului că au pătruns fără drept în clădirea hipodromului, protestă Jeremy.

— Nu pot să fac nimic pentru miss Bredon.

— Sir, nu puteți sau nu vreți?

— Ryder – comisarul bătu cu palma peste speteaza fotoliului –, îți interzic un asemenea ton!

— Din ce mi-a relatat Mr. Montgomery, presupun că ducele de St. Aldwin va profita de ocazie pentru a se descotorosi de neascultătoarea lui nepoată. Vrea să o facă dispărută pentru totdeauna într-un ospiciu și a intervenit în acest scop pe lângă ministrul de interne. Jeremy se aplecă în față și îl privi foarte insistent pe sir Arthur. Dacă dumneavoastră nu mă ajutați să o pun în libertate pe miss Bredon, voi face public faptul că dovezi hotărâtoare în favoarea ei sunt ignorate.

— Nu vei îndrăzni, Ryder, pentru că în acest caz poți uita de cariera dumitale în Anglia, inclusiv de

cea de ziarist.

— Oh, voi face publice și cu totul alte chestiuni. De exemplu, că ani la rând un înalt funcționar din ministerul de interne a acționat ca șantajist cu aprobarea Scotland Yard-ului.

— Niciun ziar din Anglia nu va publica așa ceva.

Sir Arthur pufni disprețuitor.

— Aveți dreptate. Jeremy dădu din cap calm. Totuși, gazetele americane se vor repezi cu încântare să o facă. Parcă și văd titlurile. El făcu un gest larg cu brațul și continuă: „Guvernul englez ascunde dovezi! Nepoata unui duce, internată în ospiciu în urma mistificării realității și Guvernul englez tolera șantajiști în rândurile lui". Imaginea Angliei în lume ar putea suferi considerabil.

Comisarul nu ripostă, se uita doar fix în focul din cămin. Jeremy își plimbă privirea prin încăpere. Aceasta oglindea gustul obișnuit al înaltei societăți. Într-un colț erau ghivece mari cu ferigi înalte. Tapetul din mătase al pereților era într-o nuanță închisă de violet. Într-o vitrină se afla bustul lui Wellington, care, împreună cu feldmareșalul german Blücher, l-a învins la Waterloo pe Napoleon, o amintire patriotică asemănătoare tabloului din birou care reprezenta bătălia de la Trafalgar.

— Sir, spuse încet Jeremy, țara aceasta nu a ajuns mare cu minciuni și intrigi. Eu cred că dumneavoastră îl disprețuiați pe sir Francis la fel de mult ca și mine. Și că dreptatea și legea le aveți cu adevărat în suflet.

— Dispari, Ryder…

Comisarul îi aruncă o privire întunecată.

— Sir, miss Bredon…

Jeremy nu se lăsă intimidat.

— Am să văd ce pot să fac pentru ea. Acum pieri din fața ochilor mei!

Faptul că sir Arthur, chiar și atât de pornit, nu îl concediase, fu interpretat de Jeremy ca un semnal pozitiv.

Capitolul treizeci

— Aoleu…

Victoria murmură un blestem. Din nou se rănise la un deget. Într-adevăr, avea tot atât de puțin talent pentru muncile manuale ca și pentru cele casnice. Seara trecută fusese externată din infirmerie. Dimineața, o supraveghetoare îi descuiase ușa celulei și ea trebuise să se alinieze alături de un șir de deținute. Împreună cu vreo două sute de femei luase micul dejun într-o sală goală, enormă, mic dejun la fel de necomestibil ca acela din infirmerie. Apoi fusese repartizată într-un grup de arestate care coseau saci din țesătură aspră de in.

Într-o oră, Victoria terminase de cusut trei saci, în timp ce norma era de șase. O supraveghetoare ursuză o informase că dacă nu făcea norma, nu avea voie să iasă în pauză în curte. După două zile fără ieșire la aer proaspăt, Victoria tânjea după un colț de cer. La depășirea normei se acordau favoruri cum ar fi porții mai mari de mâncare. Dar cum toate prânzurile erau la fel de necomestibile ca micul dejun, și deci putea renunța la ele, nici nu era cazul să se gândească la așa ceva.

Se dedică iarăși cusutului sacilor. În sala de mese se uitase după femeile din grupul cu fluturașii. Spre regretul ei, nu zărise niciuna dintre ele, ceea ce îi confirma presupunerea că acestea fuseseră duse în alte închisori. Perspectiva de a fi închisă mai mulți ani era suficient de apăsătoare, dar gândul că familia ei ar putea să reușească să o interneze într-o casă de nebuni o panica de-a binelea.

„Nu te mai adânci în gânduri”, își spuse ea. „Concentrează-te mai bine asupra atelierului de cusut și privește-l ca și cum ai vrea să îl fotografiezi”. Pereții încăperii păreau murdari, iar podeaua era din lut bătătorit. Sus, sub acoperișul

din țiglă, se vedea un rând de ferestre cu zăbrele. În două dintre colțuri erau sobe mici din tuci, neîncălzite în acele zile de aprilie. Victoria presupuse că acestea nici nu ar fi făcut căldură. Probabil că în atelier iarna era un frig cumplit, iar vara era extrem de cald.

Cam patruzeci de femei ședeau la niște măsuțe din lemn lungi, compartimentate, aranjate în forma literei U. Toate purtau uniforma închisorii. Chipurile multora erau apatice, triste. De partea cealaltă a mesei, puțin într-o parte, ședea o femeie scundă, de vreo patruzeci de ani, care, cu corpul ei musculos și cu maxilarul inferior proeminent, semăna cu un buldog. La micul dejun, Victoria observase că aceasta luase porția de hrană a unei alte deținute. Supraveghetoarele fie că nu observaseră, fie că toleraseră gestul. Oricum, personalul închisorii cu care Victoria avusese contact până acum părea la fel de apatic ca deținutele.

Termină în cele din urmă de cusut sacul și speră că urmele degetelor ei însângerate nu vor atrage atenția. Apucă o altă bucată de pânză și începu să lucreze din nou. Victoria terminase două rânduri de cusături, când ușa atelierului zbură de perete. O supraveghetoare năvăli înăuntru și se duse la cele două femei care patrulau printre mese.

— La spălătorie s-a întâmplat un accident, strigă ea. O deținută și-a prins brațul într-un calandru. Avem nevoie de ajutor.

Victoria simți că i se face rău numai când auzi vestea. Ușa se închise după supraveghetoarele care plecară și se auzi cum era tras zăvorul. Deținutele începură să vorbească între ele în șoaptă.

— Este deja cel de al treilea accident la spălătorie, o auzi Victoria pe una dintre femei.

— Da, slavă Domnului că noi nu trebuie să muncim acolo, răspunse o alta.

Discuția se întrerupse brusc și când Victoria ridică mirată privirea, o văzu în fața ei pe femeia

cu chip de buldog.

— Desigur că nu ai nimic împotrivă ca eu să îți iau sacii, nu? zise aceasta cu un rânjet provocator.

— Ba da, am, răspunse Victoria calm.

— Ah, chiar așa? Asta nu mă convinge să nu o fac.

Deținuta privi în jur. Câteva femei râseră. Altele plecară privirea. Femeia luă sacii cusuți de Victoria.

— Pune-i jos.

Victoria se ridică în picioare. Avea nevoie să își facă norma, pentru a ieși la aer curat.

— Vai, ce frică mi s-a făcut de tine! o ironiză deținuta în timp ce ochii i se îngustau.

Din mâna ei dreaptă strânsă în pumn răsări un ac.

— Vrei să-ți turtesc mutrișoara aia drăguță, păpușică?

Victoria se retrase un pas, ca și cum s-ar fi temut și și-ar fi schimbat atitudinea. Îi era teamă, dar era și furioasă și era decisă să nu evite disputa.

— Ei, ți-ai băgat mințile-n cap? Adversară ei râse mulțumită. Și de acum, ca să fie clar, o să îmi dai totdeauna din sacii tăi.

Vru să treacă cu capul sus prin fața Victoriei. Însă Victoria întinse un picior, aceasta se împiedică și căzu la podea.

— Lepădătură afurisită!

Femeia sări în picioare și vru să se repeadă la Victoria, dar aceasta o evită cu dibăcie și adversară ajunse din nou la podea. Brusc, alături de Victoria se ivi o femeie, care încă de dimineață îi atrăsese atenția, fiind înaltă de doi metri și având, datorită umerilor lați și mâinilor imense, constituția unui bărbat.

„Cu femeia asta, realiză speriată Victoria, nu mă pot pune”. Însă, spre surprinderea ei, uriașa o apucă de guler pe adversară Victoriei, o puse pe picioare și o scutură cum scutură pisica un șobolan.

— Treci la locul tău, Moira, spuse ea cu o voce răgușită, profundă, și lasă fata în pace. Altfel ai de-a face cu mine.

— Bine, bine, Wallis, nu vreau necazuri, gâfâi Moira.

— Bine că am lămurit lucrurile.

Rânjetul cinic al lui Wallis dădu la iveală lipsa mai multor dinți, ceea ce o făcu și mai amenințătoare.

Acum, când pericolul trecuse, Victoriei i se înmuiară picioarele și ea se prăbuși pe scaun. Apucă din nou sacul la care lucra, dar mâinile îi tremurau atât de tare încât abia dacă mai putea ține acul între degete.

— Ia-i, cred că ai nevoie de ei. Wallis puse câțiva saci deja cusuți peste grămada Victoriei. Ne vedem mai încolo.

Ea îi făcu cu ochiul și se întoarse la locul ei.

După câteva minute, ușa se deschise și cele două supraveghetoare reveniră în încăpere.

— Fetelor, bine că aici a fost liniște, zise una dintre ele.

∵

Mulțumită sacilor dați de Wallis, Victoria și-a îndeplinit norma și a putut ieși în curte la aer. Totodată, a constatat că deținutele o tratau acum cu respect. Seara, la împărțirea cinei, câteva dintre ele s-au dat la o parte pentru a-i ceda locul în față. Victoria nu a vrut să accepte, dar Wallis, care se așezase după ea, i-a pus mâna pe umăr și a împins-o înainte.

— Aici nu trebuie să fii amabilă, îi șopti ea. Ți se va lua drept o slăbiciune.

Și la masă celelalte femei au păstrat distanța față de ele. Era interzis să se vorbească. Zăngănitul veselei din tablă producea un zgomot de fond și supraveghetoarele stăteau la capătul celălalt al sălii.

— Îți mulțumesc pentru că m-ai ajutat, șopti și Victoria, în timp ce ducea la gură lingura cu supă

de varză.

— Pe Moira nu o pot suferi, iar tu ai avut curaj. Wallis rânji. Și, în plus, te-am văzut cu Caitlyn în East End. Una dintre supraveghetoare privi în direcția lor, iar Victoria și Wallis începură să mănânce repede. Ce căuta o fată fină ca tine în East End? murmură Wallis după ce se convinsese că atenția supraveghetoarelor nu mai era îndreptată asupra lor.

— Încercam să aflu cine a asasinat-o pe Molly, răspunse Victoria la fel de încet.

Mai mult nu voia să spună.

Wallis îi aruncă o privire mirată. Nu mai puse întrebări, din cauza situației, ci doar murmură: Molly… și brusc fața i se întunecă.

— Ai cunoscut-o?

— Când eram tinere, eram prietene. Până când Molly și-a deschis prăvălia pentru nobili și a ajuns să facă bani. Wallis înmuie în supă o bucată de pâine, pe care apoi o vârî în gură. O mestecă, o înghiți și continuă: După aceea nu prea ne-am mai intersectat. Dar când aveam nevoie de câte o sticlă de gin ori de câțiva penny, treceam pe la ea. Mi-a părut rău când am aflat că cineva i-a luat gâtul și îi doresc asasinului să atârne într-o spânzurătoare.

— Molly era amestecată în niște șantaje. Știi ceva despre ele?

— Nu. Wallis sorbi din supă și râgâi. După care adăugă: Știu doar că Molly i-a făcut rost de un copil unei doamne fine.

— Ce spui? întrebă Victoria surprinsă.

— Sunt peste douăzeci de ani de atunci și nu m-am mai gândit la asta. Abia după crimă mi-am amintit.

Wallis se aplecă peste castronul ei și îi făcu Victoriei un semn abia sesizabil să facă același lucru. Victoria văzu că două supraveghetoare începuseră să se plimbe încet printre mese. Așteptă nerăbdătoare până când acestea se îndepărtară suficient pentru a nu mai percepe șoaptele.

— Una dintre târfele lui Molly a făcut un copil, pe care l-a luat o doamnă fainã.

— Doamna a adoptat copilul?

— Asta nu știu.

Victoria o privi fix pe Wallis și vru să îi pună multe alte întrebări. Dar ele reușiseră să atragă atenția unei supraveghetoare care rămăsese în capătul sălii, de unde urmărea deținutele. Aceasta veni în fugă la Victoria și la Wallis.

— Hei, voi două, țineți-vă gura, altfel vă duceți imediat în celulele voastre! urlă ea postată în spatele lor, și nu mai putură continua discuția.

∵

Întrebări fără răspuns o chinuiră toată noaptea pe Victoria. Ea spera ca dimineața, la micul dejun, să primească răspunsurile de la Wallis. Dar tot timpul în apropierea lor s-a aflat o supraveghetoare și nu au putu schimba nicio vorbă, în atelier, locul fiecărei deținute era bine stabilit. De aceea, nici acolo Victoria nu a mai avut posibilitatea să vorbească cu Wallis. Acum abia aștepta prânzul.

Dimineața târziu, o supraveghetoare intră în atelier și îi ceru Victoriei să vină cu ea. Această spera că Mr. Montgomery voia să îi vorbească, aducându-i vești bune, dar, spre mirarea ei, într-o cămăruță cu gratii la ferestre o aștepta mătușa Hermione, care îi ceru supraveghetoarei să plece și vânjoasa femeie dispăru imediat.

— Pentru mine este o noutate că îmi sunteți avocat, spuse sarcastic Victoria. Pentru că altfel nu aș fi avut voie să rămân singură cu dumneavoastră.

— Oh, dar eu am permisiunea directoarei închisorii. Mătușa Hermione făcu un gest cu mâna în timp ce o măsura cu privirea pe Victoria. Uniforma închisorii nu îți vine tocmai bine, remarcă ea. Dar probabil că se potrivește cu idealurile sufragetelor. Mătușa purta un elegant taior albastru-deschis, cu o bluză de mătase albă cu pliuri pe piept. Aceasta adăugă: Trebuie să fii într-

adevăr nebună. Că altă explicație nu există pentru a participa la atentatul asupra suveranului nostru.

— Nu a fost un atentat real și eu nu am participat la el! protestă Victoria. Eu am vrut să previn atentatul.

Mătușa ei îi ignoră spusele. Vorbi în continuare, ca și cum Victoria nu ar fi zis nimic:

— De aceea acum te voi însoți la așezământul de boli mintale St. Bernards. Sper că sufletul tău rătăcit va putea fi ajutat acolo.

— N… nu, asta… asta nu o puteți face! se bâlbâi Victoria.

— Afară sunt două supraveghetoare și un îngrijitor al așezământului, răspunse rece mătușa. Ori ești gata să îți aperi onoarea și să vii cu mine fără a opune rezistență, ori ei te vor duce cu forța la trăsură.

— Nu…

Victoria fu cuprinsă de panică.

Mătușa ei deschise ușa, fără ca ea să i se poată opune. Un bărbat înalt, chel, cu umerii și brațele unui luptător, și două supraveghetoare voinice intrară în cameră.

— Duceți-o pe nepoata mea la trăsură, ordonă cu sânge rece mătușa Hermione.

Victoria se retrase lângă perete. Știa că nu avea nicio șansă împotriva celor trei adversari.

— Veniți cu noi, miss, spuse îngrijitorul. Nu ne faceți necazuri.

Victoria încercă să îl evite. Dar acesta îi prevăzuse reacția. O apucă de brațe, i le răsuci la spate și o târî spre ușă.

— Nu, dați-mi drumul!

Disperată, îl lovi cu piciorul. Bărbatul păru că nici nu observă. Cele două femei o apucară pe Victoria de picioare. Ele și îngrijitorul mai mult o târâră pe coridorul închisorii până la o ușă grea, întărită cu metal, și de acolo într-o curte, unde aștepta o trăsură.

— Nu!

Victoria se împotrivi panicată. Din nou zadarnic.

Aproape ajunseră la trăsură, când Victoria auzi pași grăbiți. Apoi răsună vocea lui Mr. Montgomery:

— Dați imediat drumul pupilei mele! Prin dispoziție judecătorească, miss Bredon este eliberată neîntârziat din închisoarea Holloway!

Torționarii Victoriei se opriră, dar nu o eliberară. Ea reuși să întoarcă capul. Mr. Montgomery era însoțit de o doamnă înaltă, îmbrăcată în negru, cu trăsături severe ale feței. Avocatul ținea în mână un înscris, pe care îl prezentă lui lady Glenmorag.

— Miss Bredon a fost găsită nevinovată în cazul acuzațiilor privind participarea la un atentat împotriva regelui. De aceea se dovedește neavenită orice bănuială în privința sănătății mintale a lui miss Bredon. Dacă dumneavoastră, lady Glenmorag, și fratele dumneavoastră, ducele, aveți îndoieli cu privire la asta, miss Bredon este dispusă să se lase examinată de medici recunoscuți.

În sfârșit, îngrijitorul și cele două supraveghetoare îi dădură drumul Victoriei. În ochii acesteia apărură lacrimi. Doar prezența mătușii ei, în fața căreia nu voia să dea niciun semn de slăbiciune, o mai împiedică să înceapă să plângă.

∵

— Miss Victoria, niciodată nu am crezut că ați participa la un atentat având-l drept țintă pe rege.

Când Victoria ajunse acasă o oră mai târziu, Mrs. Dodgson se năpusti la ea și o strânse la piept. Și Hopkins lăsă impresia că ar îmbrățișa-o pe Victoria, însă se limită la a se înclina în fața ei.

— Miss Victoria, ce bine că sunteți din nou împreună cu noi! declară el plin de demnitate.

— Ah, chiar nu vă pot spune cât mă bucur să fiu din nou aici.

Victoria se eliberă din îmbrățișarea lui Mrs. Dodgson și îi zâmbi acesteia și lui Hopkins. „Da,

cei doi sunt familia mea”, își spuse ea. Nicicând locuința din Green Park nu îi păruse atât de frumoasă, ca după zilele petrecute în închisoare.

— Am pornit boilerul din baie, anunță Hopkins. Am bănuit că veți simți nevoia unei băi fierbinți.

— Minunat! Mulțumesc!

La eliberare, Victoriei i se înapoiaseră hainele și avea senzația că izul de stătut al pușcăriei încă o urmărea. Voia să scape de el cât mai repede posibil. După ce gustă din plin din luxul unei băi fierbinți și îmbrăcă haine curate, merse în bucătărie unde o aștepta un ceai servit într-un serviciu din porțelan și argint. Hopkins se întrecuse pe sine pregătindu-i tot felul de bunătăți. În închisoare, Victoria mâncase puțin, așa că se repezi înfometată la acele minunății, în timp ce le povesti prin ce trecuse.

Către seară, Mrs. Dodgson își luă rămas-bun. Aceasta era deja pe coridor, când cineva sună la intrare. Apoi Victoria auzi vocea lui Jeremy și se grăbi să îl întâmpine radiind.

— Jeremy, ce bine că ați venit! spuse ea cu căldură.

Mrs. Dodgson îl examină pe Jeremy cu o curiozitate neascunsă, ca și Hopkins, care o urmase pe Victoria, și care sub masca lui politicoasă se arăta mai mult decât interesat.

— Mr. Ryder, găsesc foarte cavaleresc gestul dumneavoastră de a o ajuta pe miss Victoria să fugă de la Blackenwell Manor, remarcă Mrs. Dodgson.

Victoria nu îi mărturisise lui Mrs. Dodgson că Jeremy subtilizase în acest scop automobilul Rolls-Royce regal și se temea de întrebări neplăcute.

— Hopkins, Mr. Ryder și cu mine vom discuta în bibliotecă, îi explică ea majordomului înainte ca Ryder să destăinuie amănuntele fugii, ori Mrs. Dodgson să se exprime și mai romantic. Ne-ați putea aduce vin de Porto și sherry? După care vă

rugăm să veniți alături de noi pentru a schimba opinii despre cazurile de crimă.

— Cum doriți, miss Victoria.

Hopkins se duse la bucătărie, în timp ce Mrs. Dodgson, regretând vizibil că nu își putea satisface curiozitatea, își luă rămas-bun încă o dată.

— Ce încăpere frumoasă, spuse Jeremy plimbându-și privirea pe pereții plini cu rafturi cu cărți.

— Da, și mie mi se pare la fel, răspunse Victoria în timp ce aprindea lampa cu petrol.

Puse lampa pe cămin, apoi se așeză pe canapeaua din piele, în timp ce Jeremy lua loc într-un fotoliu.

— Ah, Jeremy, începu ea stânjenită, Mr. Montgomery mi-a spus câte ați făcut pentru mine. Fără dumneavoastră nu aș fi acum liberă. Încă o dată m-ați scos din încurcătură.

— Hm… am impresia că treptat devine o obișnuință. Pe buzele lui se ivi zâmbetul atât de bine cunoscut de Victoria între timp. Dar, de fapt, eliberarea dumneavoastră o datorați comisarului. Acesta a intervenit prompt la ministrul de interne.

— Mi se pare greu de crezut.

Victoria avea vii în memorie cele două întâlniri cu severul și inaccesibilul bărbat.

— La drept vorbind, sir Arthur este omul dreptății, chiar dacă deseori este influențat de concepția sa conservatoare asupra lumii. Altfel de mult m-ar fi concediat.

— Caitlyn și celelalte sufragete, firește cu excepția lui Marjorie, sper că între timp au fost și ele eliberate?

— Din păcate, nu.

Jeremy clătină din cap.

— Dar eu sunt convinsă că nici ele nu au știut nimic despre așa-zisul atentat, protestă indignată Victoria. Acesta a fost exclusiv ideea lui Marjorie.

— Eu vă cred. Și înclin să accept că și comisarul vă crede. Dar tovarășele dumneavoastră

s-au opus vehement arestării. De aceea ministrul este decis să procedeze exemplar.

— Dar ele habar nu au avut că trebuiau să fie arestate pentru atentat, ripostă indignată Victoria. Cu siguranță că atunci când poliția a năvălit în pod, credeau că vor fi arestate pentru fluturași.

— Eu înțeleg acest lucru. Ministrul de interne însă nu. Jeremy ridică mâinile. Înainte de a vă întâlni pe dumneavoastră, nu m-aș fi gândit că vreodată am să sprijin adepte ale lui Mrs. Pankhurst. Însă voi interveni ca femeile să beneficieze de niște apărători buni, promit asta.

— Asta este, ca să o citez pe Mrs. Dodgson, foarte cavaleresc din partea dumneavoastră.

Victoria îi surâse îndatorată.

— În închisoare a fost foarte rău? întrebă îngrijorat Jeremy.

— Deși am fost închisă doar două zile, mi s-a părut că a durat mult mai mult. Consider că este îngrozitor să fii la cheremul deciziilor altora, iar tu însuți să nu poți lua nicio hotărâre. Victoria se înfioră și adăugă: Dar în închisoare am aflat ceva foarte ciudat.

Ea îi relată lui Jeremy ce spusese Wallis, anume că decedata patroană de bordel, în urmă cu peste douăzeci de ani, ajutase o doamnă din înalta societate să obțină un copil.

— Această Wallis ar trebui să fie întrebată mai multe. Am să încerc să obțin prin sir Arthur permisiunea de a vorbi cu ea.

— Aș putea să fiu și eu de față la această discuție? Nu că aș ține neapărat să mă întorc în închisoare… Victoria se înfioră din nou. Dar eu nu cred că Wallis va fi prea dispusă să vorbească deschis cu dumneavoastră.

— Cu siguranță, comisarul nu va fi entuziasmat de asta. Jeremy zâmbi cam strâmb. Dar voi face tot posibilul. Cercetările mele în privința butonilor de manșete ai presupusului asasin al lui Molly au rămas fără rezultat.

— Ce păcat…

În timpul micului dejun de la Fox and Hunt, Victoria îi făcuse o schiță a acestora.

Hopkins intră în bibliotecă ținând în mâini o tavă cu pahare, o sticlă de vin de Porto și una sherry. Victoriei i se păru că majordomul avusese nevoie de neobișnuit de mult timp pentru asta. Ori în mod intenționat îi lăsase atât timp singuri? Hopkins îi întrebă ce vor să bea, îi turnă lui Jeremy un sherry sec și Victoriei vin de Porto, își puse și lui tot sherry, apoi se așeză cu spatele foarte drept pe canapeaua de lângă cea a Victoriei.

— Îmi permiteți să vă întreb, sir, se adresă acesta lui Jeremy, dacă între timp a fost verificat alibiul marchizului de Blackenwell și dacă da, ce s-a descoperit?

— Da, noi am verificat alibiul, și încă foarte temeinic. Marchizul este exclus a fi criminalul, pentru că are alibiuri pentru toate cele patru crime. Și anume de nezdruncinat. La doar câteva ore înainte de balul de la Buckingham Palace, când a fost omorâtă miss Wilcox, el împreună cu soția luau masa, ce nostim, tocmai cu ministrul de interne, care, între noi fie vorba, numai bucuros nu a fost că marchizul era suspectat de crimă. La momentul în care sir Francis a fost omorât, marchizul se deplasa spre casă cu soția și a fost văzut de mai mulți martori. Noaptea în care Molly a fost omorâtă și-a petrecut-o cu amanta, al cărei nume firește că nu vi-l pot spune. Jeremy zâmbi larg și continuă: Iar în perioada în care Marchmain cădea victimă omorului, marchizul se afla la Paris. În cazul în care Blackenwell nu a acționat printr-un interpus, ceea ce consider că ar fi foarte puțin probabil, el poate fi exclus definitiv ca autor al crimelor.

— Și fiul lui, vicontele? interveni Victoria. Eu nu îl cred capabil de niște crime săvârșite cu atâta sânge rece. Dar dacă sir Francis l-a șantajat pentru

homosexualitatea lui, ar fi avut un motiv puternic să o facă.

— Când sir Francis era împușcat, se mai afla încă la palat. El are un alibi și pentru dimineața în care a fost omorâtă Molly. Lua parte la o petrecere sălbatică în Soho. Asta am stabilit-o prin cercetările mele. Au fost invitați, de asemenea, alți câțiva homosexuali și s-au consumat cantități mari de opiu. Din păcate, nu m-am bucurat de mai mult succes în acest mediu. Câțiva nobili care îl mai frecventează și au fost acolo puteau foarte bine să fie șantajați de către sir Francis. Dar au și ei alibiuri și nu intră la socoteală drept criminali.

— Atunci, în prezent, singura urmă pe care o avem ar fi remarca lui Wallis, spuse Victoria căzută pe gânduri.

— Noi încă nu știm unde a lucrat miss Wilcox înainte de a fi subretă la lady Carmichael, interveni Hopkins. Este posibil să ne ajute să avansăm și informațiile privitoare la locurile ei de muncă anterioare.

— Încep să cred că soții Carmichael sunt dispăruți undeva în sud și că niciodată nu vor mai reveni în Anglia.

Victoria oftă. Buna ei dispoziție se topea. Era abătută și se îndoia din nou că va reuși să descopere criminalul și să dezlege misterul legat de tatăl ei.

— Din păcate, trebuie să plec, pentru că am fixată o întâlnire, spuse Jeremy.

Victoria remarcă faptul că el o privea cercetător. Răvășită, constată că îi făcea plăcere să fie privită de el. „Într-adevăr, fuga noastră a fost romantică”, îi trecu prin minte. Înlătură hotărâtă acest gând.

— Imediat ce voi ști dacă mă puteți însoți la discuția cu Wallis, vă voi anunța.

— Mulțumesc, Jeremy, sunteți foarte amabil, răspunse Victoria busc jenată din nou.

∵

— Victoria, deodată ați devenit atât de tristă, îi spuse Jeremy pe când aceasta îl conducea la ușă.

— Mă gândeam că poate miss Wilcox era îngrijitoarea care locuia cu mine și cu tatăl meu în locuința din Holland Square. Și că probabil în acel incendiu trebuie căutat motivul tuturor acestor crime.

— Eu nu îmi pot imagina așa ceva, spuse Jeremy cu atâta hotărâre, încât Victoria se simți din nou ceva mai bine. Într-o galerie de artă din Sackville Street este expus un tablou pictat de Amelie Bredon, continuă el spre surprinderea ei. Mi-ați spus odată că mama dumneavoastră era pictoriță. Ar putea acest tablou să fie opera ei?

— Cu siguranță, răspunse emoționată Victoria. Din câte știu eu, nu mai există o altă pictoriță cu același nume. Oh, am văzut atât de puțin tablouri ale ei! Tatăl meu le-a ascuns de mine din motive pe care nu le înțeleg nici astăzi. Și imediat adăugă: Ați dori să mă însoți odată la acea galerie?

— Mi-ar face plăcere, răspunse zâmbind Jeremy.

Victoria îl privi cum cobora scara luminată cu lămpi cu gaz. Oglinzile mari de pe pereți reflectau silueta în costum de tweed. Pălăria îi acoperea cea mai mare parte din păr. Se vedea totuși că acesta era ciufulit ca totdeauna.

„Da, Jeremy este un prieten pe care nu aș vrea să îl pierd toată viața”, își spuse Victoria dusă pe gânduri, în timp ce închidea ușa și se îndrepta spre camera ei. Poate că el însemna mult mai mult. Dar la asta nu voia să se gândească în acest moment. Era încă foarte rănită de Randolph pentru a se îndrăgosti serios din nou. Ca să nu mai vorbim de faptul că nu știa ce simțea Jeremy pentru ea. Desigur că o plăcea și se putea baza pe el, îi dovedise deseori acest lucru. Ceea ce nu însemna că o și iubea.

Da, cel mai bine și cel mai sigur era să rămână prieteni.

Capitolul treizeci și unu

Dimineața următoare, Victoria primi de la Jeremy vestea că acesta obținuse permisiunea de a vorbi cu Wallis și că îl putea însoți. El propuse ca loc de întâlnire o ceainărie de pe Holloway Road. Victoria ajunse acolo înaintea lui. Ceainăria era mobilată simplu – la mesele modeste erau scaune din lemn, iar servirea se făcea în veselă din faianță groasă în loc de porțelan. Clienții acesteia erau muncitori, meseriași și personalul din micile prăvălii din cartier. Ceaiul era tare și avea gust bun. Victoria se așezase lângă o fereastră cu vedere la stradă. Era o zi de târg. Tarabele la care se vindeau vase de bucătărie, haine vechi și legume îi plăceau. După ce își goli ceașca, scoase blocul de desen și un creion din geantă și începu să schițeze scena. În ultimul timp, desena des și, cu toate că mereu se critica, constată că totuși făcea progrese.

În vreme ce se asigura că proporțiile și detaliile desenului erau corecte, gândul ei zbură la tabloul expus al mamei ei. Nu avusese voie să cunoască acest aspect important al personalității acesteia. Era furioasă pe tatăl ei, dar îi ducea și tare mult dorul.

Când Jeremy intră în ceainărie, strânse grăbită blocul. Îi displăcea ca alți oameni să îi vadă desenele.

— Vă rog să mă scuzați că am întârziat, spuse Jeremy. Dar au fost probleme la metroul de pe Northern Line. Plecăm?

— Da, cu plăcere, fu de acord Victoria, și plăti ceaiul.

Afară, pe stradă, îl întrebă:

— V-a fost greu să obțineți de la comisar permisiunea de a discuta cu Wallis?

Iarăși se simțea stânjenită față de Jeremy, dar, spre ușurarea ei, bărbatul nu părea să fi remarcat acest lucru.

— Sir Arthur nu a fost tocmai entuziasmat când i-am propus să mă însoțiți. Dar argumentul că Wallis va avea cu siguranță mai multă încredere în dumneavoastră, care ați fost deținută ca și ea, decât în mine, l-a convins în cele din urmă.

— De ce a fost, de fapt, închisă Wallis? fu curioasă Victoria. Nu am avut ocazia să o întreb.

— Este la fel de războinică precum sufragetele dumneavoastră, râse Jeremy și adăugă: A dat de pământ cu un client care a refuzat să o plătească.

— A fost o prostie din partea bărbatului, răspunse Victoria zâmbind. După ce o veți vedea pe Wallis, cu siguranță că îmi veți da dreptate.

∵

Închisoarea Holloway nu era departe. Clădirea din cărămidă fusese clădită în secolul al XIX-lea și era un exemplu elocvent de arhitectură victoriană supra-încărcată. Cu crenelurile, frontoanele și bovindourile sale, părea o cetate. Când poarta închisorii se închise după ei, Victoria făcu un atac de panică. Jeremy simți asta și îi zâmbi încurajator.

— Vă scot eu de aici, vă promit, șopti el.

Câteva dintre supraveghetoarele care îi însoțeau și le deschideau ușile coridoarelor închisorii o recunoscură pe Victoria. Totuși, acum o tratau ca pe o străină, lucru pentru care Victoria le era recunoscătoare. În cele din urmă ajunseră într-o mică încăpere de la etajele superioare. Wallis era deja acolo, la o masă din lemn plină de zgârieturi. În spațiul mic, părea și mai înaltă și voinică. În timp ce Victoria și Jeremy se așezau de partea cealaltă a mesei, două supraveghetoare se postară lângă ușă, deoarece aceasta nu era o discuție confidențială dintre avocat și clientul lui.

La ferestre erau zăbrele. Dincolo de ele, Victoria zări doar un zid înalt asigurat cu sârmă ghimpată. În această încăpere mică și îngustă îi era greu să respire. Jeremy îi atinse mâna într-un gest de încurajare.

Când intrară în cameră, Wallis îi măsura cu o privire distantă. Apoi se aplecă în față, se uită bine la ei și în priviri i se putu citi că o recunoscuse pe Victoria.

— Ești chiar domnișoara fină care a pus-o la punct pe Moira, șopti ea. Ești o spioană ori de ce ți-au dat drumul așa de repede?

Ambele supraveghetoare făcură un pas înainte alarmate, însă Victoria le făcu semn să nu intervină.

— Am fost acuzată că aș fi luat parte la un atentat împotriva regelui, explică ea. Dar apoi s-a stabilit că sunt nevinovată. De aceea am fost eliberată. Ți-am spus că încercam să descopăr cine a ucis-o pe Molly pentru că are legătură cu un secret al familiei mele. Mr. Ryder mă ajută, spuse ea arătând spre Jeremy.

— El este sticlete?

Wallis îl privi cu dispreț.

— Da, lucrez pentru Scotland Yard, interveni Jeremy calm. Și este vorba doar de lămurirea uciderii lui Molly. Nu vrem să vă facem niciun rău.

Wallis se lăsă iarăși pe speteaza scaunului, lucru pentru care Victoria îi mulțumi în gând. Încordată cum era, i se păruse amenințătoare.

— Mi-ai destăinuit că, în urmă cu mai mult de douăzeci de ani, Molly a ajutat o doamnă din înalta societate să obțină un copil. Este posibil ca lucrul acesta să nu aibă legătură cu omorul, dar poate totuși să fie un motiv pentru care Molly să fi fost ucisă. În orice caz, noi am dori să aflăm mai multe despre asta, să ne facem o imagine mai clară.

— Eu ți-am spus că aș vrea să îl văd pe ucigașul ei atârnând în ștreang. Dar dacă ajut un sticlete, mă aleg cu ceva?

— Am să intervin ca pedeapsa ta, din care mai ai de executat trei luni, să fie redusă cu cel puțin patru săptămâni, îi explică Jeremy.

— Bine. Wallis își dezvălui dantura plină de lipsuri într-un zâmbet satisfăcut. Chestia cu copilul îmi tot vine în cap de ieri. Era iarna, dar nu îmi amintesc exact anul. Trebuie să fie douăzeci, douăzeci și cinci de ani de atunci. Molly încă nu avea bordelul ei nobil, ci doar trei ori patru târfe care lucrau pentru ea. Dar știa deja să aprecieze ceva frumos.

— Ai spus că erai prietenă cu Molly, interveni Victoria.

— O mai ajutam când vreun tip voia să o tâlhărească în stradă. O vizitam în căsuța ei închiriată din Cannon Street. Beam amândouă câte ceva și discutam. În timpul unei asemenea vizite am aflat că Debra, o evreică rusoaică frumoasă de pica, una dintre târfele lui Molly, era grea.

— O evreică rusoaică cu numele de Debra? întrebă surprinsă Victoria.

— Molly îi zicea așa. În realitate, numele ei era altul. Wallis își dădu de-o parte o șuviță de păr rebelă ce îi căzuse pe față, și continuă: „Ce mai ghinion”, i-am zis lui Molly. Bărbaților nu le plac prostituatele gravide. Asta le amintește de propriii copii, plus că burta aia mare strică aspectul. Dar Molly a zâmbit mulțumită și a spus că totul este în ordine. Firește, m-am gândit că o va sili pe Debra să scape de sarcină. Când am revenit la Molly după câteva săptămâni, am auzit scâncind un nou-născut, iar Molly era distrusă pentru că Debra murise la naștere în urma hemoragiei. Dar cumva era și bucuroasă. Ceea ce m-a mirat. Și când din curiozitate am mai vizitat-o după două-trei zile, la ea veniseră în vizită o damă fainăși o altă femeie, ce părea a fi servitoare. Lui Molly nu prea i-a convenit că le-am văzut pe cele două. M-a băgat în încăperea alăturată. Dar după ce femeile au plecat, iar eu am întrebat-o pe Molly ce s-a întâmplat, mi-a răspuns că dama nobilă nu putea să facă copii și de aceea luase bebelușul Debrei.

Victoria avu nevoie de câteva momente pentru a digera ca lumea spusele lui Wallis.

— Tu crezi că dama intenționa să spună că bebelușul era propriul ei copil? întrebă ea.

— Eu așa cred.

— Era un băiețel ori o fetiță?

— Habar nu am. Wallis dădu din capul ei masiv. Molly nu a mai amintit niciodată despre chestiunea aceasta, iar eu uitasem complet. Dar când mi-am reamintit-o, mi-am dat seama că la scurtă vreme ea și-a extins bordelul.

— Vrei să spui că misterioasa necunoscută i-a plătit tăcerea? interveni Jeremy.

— Este posibil, nu? Ar fi ieșit un ditamai scandalul dacă s-ar fi aflat că progenitura unei familii din înalta societate este, de fapt, bastardul unei prostituate.

— Chiar așa este.

Jeremy spusese ceea ce gândise și Victoria.

— Wallis, ne poți descrie dama sau servitoarea ei? întrebă ea.

Wallis își mestecă buza inferioară.

— Asta s-a petrecut acum peste douăzeci de ani și eu le-am văzut pe cele două doar în trecere. Dar un lucru îl știu bine, își încreți ea fruntea, dama era blond-roșcată, de asta îmi amintesc clar. Niciodată nu am mai văzut un păr ca al ei. La lumina lămpii părea ca de foc.

„În camera lui miss Wilcox, eu și cu Hopkins am găsit o broșă împletită din păr blond-roșcat”.

— Și ce mi-a mai atras atenția, continuă să vorbească Wallis, este că înainte cu câteva zile ca Molly să fi fost omorâtă, am văzut-o din nou la ea pe dama fină.

— Cum așa? interveni iarăși Jeremy.

— Eu și cu Molly nu mai eram atât de apropiate, dar tot îmi mai dădea câte ceva de băut. Într-o seară mi se făcuse de o sticlă cu gin, dar nu aveam bani. De aceea m-am dus la bordelul ei. Tocmai intrasem în curte, când dinspre casă s-a

îndreptat spre mine o damă. Ea și-a tras în pripă gluga pe cap când m-a văzut și s-a înfășurat mai bine în mantou. Totuși, am apucat să remarc faptul că purta țoale faine.

— Era aceeași femeie care luase cu ea bebelușul lui Debra?

Wallis îi aruncă lui Jeremy o privire nerăbdătoare.

— V-am mai spus de câteva ori că a trecut mult de atunci. Dama pe care am văzut-o puțin înainte de moartea lui Molly nu era blond-roșcată, avea părul argintiu.

— Așadar, dama era mai în vârstă – nu o slăbi Jeremy.

— Da, și totuși arăta încă foarte țapănă.

„Cam așa s-ar putea exprima cineva mai grosolan despre mătușa Hermione", îi străfulgeră prin cap cu groază Victoriei, își amintea prea bine că, înainte cu câteva zile de moartea lui Molly, o văzuse pe lady Glenmorag într-o trăsură închiriată, în apropiere de bordelul lui Molly.

∵

St. Mary Magdalene Garden era un mic parc public în apropiere de Holloway Road. Din închisoare, Jeremy îi propusese Victoriei locul pentru a putea discuta nestingheriți. Treceau acum prin fața bisericuței în stil neogotic, care îi dăduse numele locului, ridicată peste un fost cimitir. Câteva pietre funerare din apropierea bisericuței, deteriorate de vreme, mai aminteau asta.

Căutară o bancă pe o alee secundară, sub teii bătrâni.

— Hm… Wallis asta este chiar impresionantă, întrerupse Jeremy tăcerea. Pe drumul până la parc fiecare fusese adâncit în propriile gânduri. Ați avut dreptate, a fost o prostie din partea clientului să își închipuie că ar fi putut să îi tragă clapa fără să o pățească. El zâmbi ușor și imediat redeveni serios: Cât despre amintirile lui Wallis, poate consumul de alcool o fi făcut-o să uite numărul anilor, dar ea și-

a dat seama cât se poate de bine că s-ar isca oricum un scandal dacă s-ar descoperi că odrasla unei familii de vază este, de fapt, copilul unei prostituate.

— Da, ar fi un motiv cel puțin la fel de puternic ca frica de a fi stigmatizat ca homosexual și a fi proscris. Hopkins și cu mine am găsit în camera lui miss Wilcox o broșă împletită din păr blond-roșcat. Eu cred că este foarte posibil ca aceasta să fi fost servitoarea acelei doamne de vază. La Blickling Hall, Hopkins a descoperit că miss Wilcox avea o puternică înclinație spre femei. Poate că era îndrăgostită de stăpâna ei și de acea a ajutat-o să transforme un bebeluș străin în propriul ei copil. Și ani la rând a păstrat tăcerea asupra acestui fapt.

— Când Molly i-a relatat asta lui sir Francis, el trebuie să își fi dat seama că a dat de o adevărată mină de aur. Jeremy clătină scârbit din cap și adăugă: Găsise o victimă a cărei existență putea fi distrusă cu o singură lovitură.

Victoria ridică privirea spre umbra unui arbore bătrân. Avu impresia că în fața ochilor îi apăru chipul lui sir Francis zâmbind batjocoritor.

— Înțeleg că asasinul lui sir Francis îl ura pe acesta atât de mult și se simțea atât de strâns cu ușa, încât l-a ucis, mărturisi ea încet, și îl privi pe Jeremy. Și deși sună groaznic ceea ce spun acum: nu pot să i-o iau în nume de rău celui care l-a ucis pe sir Francis. A fost un om perfid, josnic, care profita de slăbiciunile altora. Dar nu am nicio înțelegere pentru toate celelalte crime.

— Autorul crimelor trebuia să îi înlăture pe toți cei care știau ceva. Jeremy oftă și continuă: Wallis a avut noroc că el habar nu a avut că și ea știa ceva despre povestea asta. Altfel, nici ea nu ar mai fi în viață acum. Deci noi căutăm un bărbat cu rang și nume important, născut acum douăzeci, douăzeci și cinci de ani, care să fi avut foarte mult de pierdut dacă originea lui ar fi devenit cunoscută…

— Copilul Debrei ar fi putut să fie și fată, spuse Victoria.

— Draga mea Victoria, Jeremy ridică din sprâncene și îi aruncă o privire în care, cum i se păru ei un moment, se amestecau ironia și afecțiunea și care îi făcu inima să bată mai repede, cunoscându-vă, imaginea mea legată de femei s-a transformat foarte mult. Nici înainte nu considerasem femeile neajutorate, dar de când vă cunosc pe dumneavoastră, am aflat că femeile știu să umble cu armele și acum le cred capabile de crime săvârșite cu sânge rece. O femeie, care nu ar avea statura lui Wallis, nu ar fi putut să arunce cadavrul lui miss Wilcox în Tamisa. Și o femeie nu ar fi reușit să transporte cadavrul îngreunat al lui Marchmain până la iazul din apropierea domeniului lui sir Francis. De aceea sunt convins că avem de-a face cu un bărbat.

— Dar un bărbat ar fi vrut să își protejeze soția ori amanta de un scandal, ripostă Victoria, în timp ce în gând își spunea că afecțiunea din privirea lui Jeremy fusese doar o închipuire.

— Bun, asta ar fi o posibilitate, consimți Jeremy. Am să îl informez în detaliu pe comisar despre discuția noastră cu Wallis. El ar putea să mobilizeze câțiva polițiști care să scoată din registrul central pentru nașteri al Angliei și al Țării Galilor din Somerset House bărbații și femeile născute în perioada respectivă și care au o poziție socială înaltă. În ce mă privește, eu voi discuta cu colegii de la departamentul social. De regulă, ei sunt bine informați cu privire la cancanuri, chiar cu bârfe mai vechi. Poate că mi-ar putea furniza indicii ce ne-ar orienta către autor.

— În mod cert, Hopkins este o bună sursă. Ah, Jeremy, Victoria oftă, mai este ceva. Wallis mi-a mai spus că a văzut o doamnă mai vârstnică, distinsă, ieșind din bordelul lui Molly, puțin înainte de asasinarea acesteia.

— Da, îmi amintesc.

— Mă tem că este vorba despre mătușa mea Hermione, spuse întunecată Victoria.

— Doar nu crezi serios că mătușa ta este amestecată în patru crime.

Jeremy o privi consternat.

— Mda… pentru a-și proteja onoarea familiei, pe mine m-ar fi internat într-o casă de nebuni, continuă Victoria amărâtă. La scurt timp după asasinarea lui Molly, am văzut-o în apropierea bordelului, într-o trăsură închiriată. Mătușa mea nu ar fi folosit niciodată de bunăvoie a asemenea trăsură. Pentru ea, asta ar fi cam același lucru cu a călători într-un car cu bălegar, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Iar în East End, după câte știu eu, nu a mai fost niciodată. Deci ar fi trebuit să aibă un motiv foarte serios ca la scurt timp după asasinat să se afle acolo.

— Vreți să spuneți că mătușa dumneavoastră ar fi acea misterioasă doamnă blond-roșcată?

Jeremy nu părea convins.

— Nu, pe vremea aceea mătușa mea era blondă. Iar dacă miss Wilcox ar fi fost subreta ei, Hopkins ar fi știut asta. El cunoaște de mult timp familia tatălui meu. Victoria oftă iarăși, apoi continuă: Dar mătușa mea are de ascuns ceva legat de Molly. De asta sunt ferm convinsă. Ah, Jeremy, familia mea este cu adevărat groaznică. Nici nu îmi pot imagina că ar reuși să obțină tutela mea.

— Eu sunt cât se poate de convins că Mr. Montgomery va putea să împiedice asta. Jeremy îi surâse încurajator. Ce ziceți dacă după ce vorbesc cu comisarul, vă iau și mergem la galeria din Sackville Street, ca să vă mai gândiți și la altceva?

— Nu voiați să vorbiți cu colegii dumneavoastră de la rubrica social a ziarului?

— Cu ei mă voi întâlni oricum după ora șase, la Fox and Hunt. Nu, este mai bine să nu mă însoțiți, veni Jeremy în întâmpinarea propunerii încă nespuse a Victoriei. Sunt niște gentlemani care nu ar relata istorioare ieftine în prezența unei tinere.

Victoria își dădu ochii peste cap, dar, în cele din urmă, cedă.

— Da, mă bucur să văd galeria împreună cu dumneavoastră.

— Apropo de istorioare ieftine… Am dat de o acuzație pentru Helmsley. A fost surprins înșelând la cărți. Până acum, chestiunea a fost cunoscută doar într-un cerc restrâns. Am să o fac însă publică.

— Astfel, Helmsley va fi compromis. I-o doresc din tot sufletul, spuse Victoria cu năduf. Nu va mai fi invitat la casele mari și nu va mai putea agresa ori viola servitoare. Pentru că este absolut absurd ca un bărbat din înalta societate să își piardă onoarea dacă trișează la jocul de cărți, dar să nu și-o piardă dacă se ține după servitoare lipsite de apărare.

— În această problemă sunt întru totul de acord cu argumentația dumneavoastră feministă.

Jeremy îi surâse.

Victoria ar fi încercat să îl ia de braț, dar își aminti că făcuse asta cu Randolph pe treptele de la National Gallery. Roși fără să vrea și se gândi că era mai bine să renunțe.

Când Victoria se întoarse acasă, Hopkins nu era nici în bucătărie și nici în bibliotecă. Crezu că acesta ieșise, dar auzi zgomote în camera lui de la capătul coridorului. Victoria bătu la ușă și după ce i se răspunse „Intrați!” o deschise. Intrase acolo foarte rar, și numai când Hopkins fusese bolnav. Camera era mobilată spartan. Pe o comodă se afla o fotografie înrămată a fiului acestuia. Un tânăr arătos, semănând ca două picături de apă cu tatăl său, cu o privire sinceră, inteligentă. Lângă un fotoliu, pe o poliță, câteva cărți despre cazuri de criminalistică. Surprinsă, Victoria văzu un geamantan deschis pe măsuța de la capătul patului. Hopkins tocmai împăturea scrupulos o cămașă.

— Hopkins, aveți de gând să plecați într-o călătorie?

— Da, miss Victoria. Hopkins nu își putu ascunde o oarecare nervozitate. Acum o oră a sosit o telegramă de la Mrs. Collins, din Blickling Hall. Lordul, lady Carmichael și majordomul au revenit din călătoria în sud. Mă gândeam să apuc trenul de seară spre Cornwall. Aș putea astfel vorbi mâine-dimineață cu majordomul.

— Este o idee bună. Este și mai important acum să aflăm unde a lucrat miss Wilcox ca subretă înainte de a fi angajată la familia Carmichael.

Victoria îi relată lui Hopkins ce le povestise Wallis.

— Un tânăr ori o tânără de rang și cu nume, născuți acum douăzeci, douăzeci și cinci de ani… îmi vin câțiva în minte, până una, alta… Hopkins mai înghesui în geamantan o pereche de pantofi de schimb și șosete, apoi îl închise. Am să iau cu mine *Debretts*-ul. În timpul călătoriei cu trenul, voi avea la dispoziție câteva ore pentru a-l studia.

În acest ghid figurau cele mai importante personalități ale imperiului.

— Cumpărați-vă un bilet de clasa a doua, îi propuse Victoria. Bugetul nostru ar trebui acum să ne permită.

— Pot merge și cu clasa a treia, ripostă eroic Hopkins. Este chiar mai bine, ca pe timpul nopții, din cauza băncii tari, să nu adorm și să mă pot dedica lecturii. Și nu mă simt bine știind că în noaptea aceasta veți fi singură în casă, miss Victoria. Ce ar fi să mergeți la prietena dumneavoastră lady Hogarth? De altfel, ea a trecut pe aici și v-a căutat.

— Da, așa voi face.

Încă mai avea vie în memorie noaptea în care Hopkins plecase ultima dată la Cornwall și crezuse că cineva pătrunsese în casă. Nu avea niciun chef să retrăiască acea spaimă.

— Hopkins, aveți idee de ce mătușa Hermione ar fi contactat-o pe Molly? Să fi fost ea o apropiată

a doamnei care a luat copilul lui Debra și să o fi ajutat pe aceasta?

— Nu, nu mi se pare posibil. Hopkins făcu să țăcăne încuietorile geamantanului și adăugă: în ochii lui lady Glenmorag ar fi fost același lucru cu a permite accesul în aristocrația engleză diavolului în persoană. Dar sunt de acord cu dumneavoastră, miss Victoria, că mătușa are ceva de ascuns.

∵

Hopkins plecase de aproximativ o jumătate de oră la Gara Waterloo și Victoria tocmai împacheta câteva lucruri pentru petrecerea nopții la prietena ei, când cineva sună la intrare. Era Jeremy.

— Familia Carmichael și majordomul lor au revenit acasă, iar Hopkins ia primul tren spre Cornwall, îi explică ea agitată. Jeremy examină întrebător geanta ei. De aceea voi petrece noaptea la Constance.

— Mi se pare o hotărâre rezonabilă.

Jeremy îi luă bagajul și geanta cu aparatura foto și se îndreptară spre scară.

— Ce crede comisarul despre ideea că crimele ar avea legătură cu faptul că Molly ar fi dat copilul unei prostituate unei doamne din înalta societate?

— Era de mult sigur că asasinul trebuie să aibă o poziție socială foarte importantă. Totuși, sir Arthur nu a fost tocmai fericit să afle că autorul crimelor ar putea figura în *Debretts.* Probabil că în sinea lui spera la un alt făptaș. Jeremy zâmbi slab și adăugă: Dar a pus un angajat să cerceteze registrul de nașteri din Somerset House.

Traversară holul sub privirile curioase ale lui Jarvis și ieșiră în stradă. Era încă soare, dar bătea un vânt puternic, care biciuia coroanele arborilor din Green Park și împrăștia în aer petalele florilor ca pe niște fulgi de nea. Unui copil ieșit la plimbare împreună cu bona îi smulse pălăria de pai de pe cap și băiețelul alergă râzând după ea.

— Oh, Jeremy, sper atât de mult ca asasinul să fie găsit. Ca în acest fel să se clarifice de ce tatăl

meu m-a mințit și cine era misterioasa femeie din locuința noastră din Holland Park. Dar poate că vânez o himeră și crimele nu au nimic de-a face cu secretul tatălui meu.

Ea plecă privirea.

— Mi-ar plăcea să vă spun că secretul se va clarifica, dar nu pot să o fac. Jeremy se opri pe trotuar și îi puse mâna pe braț. Ignora faptul că trecătorii trebuiau să îi ocolească. Dar sper că veți descoperi adevărul. Iar eu voi face totul ca să vă ajut. Acum, haideți să mergem înainte să ne ia vântul pe sus.

El strănută și își îndesă mai bine pe cap pălăria cu picățele albe și verzi, în timp ce petale de flori i se agățau în păr.

— Scuzați-mă, dar arătați foarte comic, spuse Victoria râzând.

— Pe asta nu o consider un compliment.

Jeremy se încruntă.

Fără a se mai gândi, Victoria îl luă de braț și simți că era mai bine așa.

Capitolul treizeci și doi

Galeria în care se afla tabloul pictat de mama Victoriei era în imediata apropiere a Royal Academy of Arts. Sălile păreau mari și luminoase, tavanul înalt cu stucaturi era colorat și aurit. Expoziția avea ca temă „Peisaje și grădini”. Un angajat în costum negru le explică unde puteau găsi tabloul lui Amelie Bredon. În timp ce treceau prin săli, pe lângă vizitatori elegant îmbrăcați, care studiau operele de artă cu atenție sau doar se vânturau discutând, Victoria era foarte agitată. Îi era puțin teamă să vadă tabloul pictat de mama ei și era bucuroasă că Jeremy o însoțea.

Pictura era într-una dintre ultimele săli și, spre ușurarea Victoriei, în afară de ea și de Jeremy nu se mai afla nimeni acolo. Se apropie de tablou. Nu era foarte mare și avea un subiect cât se poate de obișnuit, un peisaj însorit, cu ogoare și pajiști tăiate de un gard viu și de arbori. În depărtare se vedeau norii oglindindu-se într-un râu. Jocul de lumini, umbre și culori era atât de viu încât îi tăia respirația. Avu impresia că o vede pe mama ei la marginea drumului, la umbră, lângă un șevalet, mânuind pensula pe pânză.

„Trebuie să fi fost fericită când lucra la acest tablou”, se gândi ea. Rămase mult timp privind peisajul, imaginându-și cum, poate, mama ei pictase simțind praful grâului și umezeala pământului de sub gardul viu. În cele din urmă, se întoarse către Jeremy, care se retrăsese puțin mai în spate.

— Am să mai vin pe aici, spuse ea încet, dar acum aș vrea să plecăm.

Părăsiră în tăcere galeria. Victoria era încă sub puternica impresie produsă de tabloul mamei ei și aproape că nici nu vedea celelalte tablouri expuse. Îi reținu privirea doar unul, în apropierea ieșirii, reprezentând o grădină cu garduri vii tunse, care

involuntar îi amintiră de parcul din fața conacului de la țară al lui sir Francis.

Afară continua să bată puternic vântul, umflându-i poalele pardesiului.

— Vă simțiți bine?

Jeremy se uita îngrijorat la ea.

— Da, mulțumesc că mi-ați spus că tabloul mamei mele este expus aici. Cred că acum o înțeleg pe Geraldine Adair. A fost una dintre iubitele tatălui meu și mi-a spus că poate el nu suporta să aibă în jur picturile mamei mele pentru că personalitatea ei se reflecta în ele mai puternic decât dintr-o fotografie.

Și fără să fie conștientă de ce făcea, se agăță din nou de brațul lui Jeremy.

— După ce am văzut tabloul, îmi dau și eu seama de asta. Jeremy dădu din cap. Mama dumneavoastră trebuie să vă fi semănat foarte mult.

— Cum v-a venit ideea asta? întrebă Victoria uimită.

El ridică din umeri.

— Femeia care a pictat tabloul trebuie să fi fost un om plin de viață și foarte sensibil. Puternic, hotărât, dar și vulnerabil.

— Oh… murmură Victoria. Și pentru a-și ascunde stânjeneala, adăugă: V-a atras și dumneavoastră atenția pictura de lângă ieșire? Văzând-o, m-am gândit la parcul lui sir Francis. Acele garduri vii tunse și aleile întortocheate și acea tisă în care se deschidea un portic se potriveau cu un caracter secretos și mincinos.

Jeremy o privi surprins și Victoria tocmai se pregătea să îl întrebe la ce se gândește când un automobil se opri claxonând lângă ei. Portiera se deschise și din mașină coborî Constance.

— Victoria, ce surpriză! zise ea. Am fost la tine acasă, dar era doar Hopkins.

— Știu, mi-a spus. Voiam să vin mai târziu la tine, la Hampstead, să înnoptez acolo.

Victoria își îmbrățișă prietena.

— Tocmai bine, pentru că Louis a plecat la Ivy Manor ca să discute cu arhitectul care se va ocupa de renovare. Din ce mi-a spus Hopkins, am înțeles că ai să-mi povestești foarte multe. Ea i se adresă apoi lui Jeremy: Mr. Ryder, desigur că nu aveți nimic împotrivă dacă vi-o răpesc acum pe Victoria. Aș vrea să mă ajute să caut un cadou pentru Louis.

— Firește că nu. Jeremy se înclină și îi șopti Victoriei: Vă voi anunța cum am noutăți.

Așteptă ca cele două femei să urce în automobil, apoi închise portierele. În timp ce mașina pleca, Victoria îl mai privi o dată pe Jeremy. I se părea încă îngândurat. Deodată își dori să fugă la el, să îl îmbrățișeze și să îl întrebe ce îi trecea prin minte în acest moment.

„Chiar dacă nu vreau să recunosc, el reprezintă pentru mine mult mai mult decât un prieten”, acceptă în cele din urmă Victoria.

∵

Puțin mai târziu, Daimlerul oprea în fața unui magazin de bijuterii din Bond Street.

— Aș vrea să îi dăruiesc ceva lui Louis ca mulțumire că va începe în curând renovarea la Ivy Manor, spuse Constance în timp ce coborau din mașină și se îndreptau spre intrare, printre vitrinele mari. Din păcate, în privința cadourilor, este conservator. De aceea mă gândeam că se va bucura de niște butoni pentru mânșete. Își dădu amuzată ochii peste cap și adăugă: Iar după ce eu termin cu asta îmi vei povesti, bineînțeles, totul pe îndelete. Nu pot să îmi închipui cum, după ultima noastră întâlnire, ai fost acuzată de participare la un atentat asupra regelui și ai stat la închisoare. Și reprezintă o noutate că tu și Mr. Ryder sunteți atât de apropiați.

Victoria murmură un răspuns evaziv, în timp ce un portar în livrea le deschidea ușa de la intrare.

Magazinul era elegant și modern. Pe podeaua din cahle de marmură albe și negre strălucitoare

erau așezate fotolii rotunde din piele roșie. În marile vitrine erau expuse doar câteva bijuterii, dar de calitate deosebită. Un angajat distins, mai vârstnic, le însoți pe Victoria și pe Constance, care evident era o bună clientă, într-o încăpere alăturată, mobilată ca și magazinul. În timp ce îi prezenta o gamă largă de valoroși butoni pentru manșete, Victoria se gândea la butonii purtați de prezumtivul asasin al lui Molly, cu privire la care investigațiile întreprinse de Jeremy la bijutierii din oraș nu conduseseră la niciun rezultat.

În final, Constance se decise pentru o pereche de butoni foarte simpli și totuși luxoși, care îi plăcură și Victoriei – niște cerculețe sclipitoare din argint fixate pe semiluni din aur.

Vânzătorul o asigură pe Constance că făcuse o alegere excelentă și se grăbi să ducă butonii spre a fi împachetați. Constance se așeză mai comod în fotoliul din piele și o examină câteva momente cu privirea pe Victoria.

— Deci, draga mea, cum merg lucrurile între tine și Mr. Ryder? întrebă ea apoi.

— Eu… eu cred că m-am îndrăgostit de el. Victoria oftă. Dar încă nu l-am putut uita pe Randolph. Și, în plus, nu știu dacă și Jeremy simte ceva pentru mine.

— Victoria – Constance clătină din cap –, trebuie să fii complet oarbă ca să te mai îndoiești de asta.

∵

Când Jeremy ajunse la Fox and Hunt, localul era deja plin. Dintre colegii lui de breaslă, recunoscu doar unul. Archibald Waugh era la bar și tocmai golea un pahar cu bere. Era un bărbat de vreo șaizeci de ani, care, datorită părului cărunt, buclat, obrajilor rotunzi și gurii mici, cu colțurile lăsate în jos, semăna cu un amoraș din picturile baroce. Archibald practica profesia aceasta de mult timp și știa toate bârfele.

Jeremy ocupă scaunul înalt de lângă el, care, din fericire, era gol.

— O bere lager pentru mine și una pentru Archibald, ceru el cârciumarului.

— Mulțumesc, Jeremy. Archibald îl măsură cu privirea. Am auzit că în ultimul timp ai fost văzut mai des cu Victoria Bredon, nepoata ducelui de St. Aldwin. Drăguță bucățică, chiar dacă puțin cam bizară. Este adevărat că bunicul ei încearcă să îi preia tutela?

Archibald chiar era bine informat. Jeremy ajunse la concluzia că de la colegul lui putea scoate o informație doar în schimbul alteia. Și Victoria în mod sigur nu i-ar lua-o în nume de rău dacă ar confirma zvonul.

— Da, este adevărat. Miss Bredon nu este în relații deosebit de apropiate cu familia ei.

Cârciumarul puse cele două beri pe tejghea și Jeremy ciocni cu Archibald.

— Ia spune-mi, de puțin timp mi-a ajuns la ureche că într-o familie de vază a nobilimii ori din înalta societate ar fi un pui de cuc, testă el terenul. Nu știu nimic altceva decât că puiul în cauză ar avea acum douăzeci, douăzeci și cinci de ani. Tu știi ceva de treaba aceasta?

Archibald își șterse spuma de la gură.

— Hm… eu ți-aș putea înșira până una-alta câțiva lorzi și câteva doamne al căror tată nu este cel care i-a conceput. Mai ales în așa-numitul „grup Kensington” din jurul fostului prinț de Wales se practica secretul lui Polichinelle.

Ușa pubului se deschise. O pală puternică de vânt umflă pardesiele și jachetele ce atârnau la garderobă și făcu să zdrăngăne paharele de pe raftul din spatele tejghelei. Stropii de ploaie loviră geamurile.

— Dumnezeule, ce vreme! Archibald strânse buzele.

— Nu, este vorba de ceva mai senzațional. Jeremy se aplecă spre colegul lui și coborî

conspirativ vocea. Nu este vorba despre un copil rezultat dintr-o poveste de dragoste, ci de un copil străin, dat drept plod al familiei.

— Provenit din altă pătură socială?

— Da, probabil dintr-una foarte joasă.

— Ar fi un scandal clasa întâia. Archibald scoase un fluierat. Am să mă mai gândesc, dacă îmi amintesc ceva.

— Mulțumesc.

Jeremy mai sorbi o gură de bere.

— Lady Isabel, vara Victoriei Bredon, ar putea fi.

Archibald îi făcu cu ochiul.

— Chiar așa? Nu știu ce să cred. Am văzut-o mai bine doar o dată, la o petrecere de weekend.

— Da, cred că se va mărita înainte de a se întâmpla o nenorocire. Archibald rânji și trase o dușcă bună din berea lui. Iar cu ducele de Montague a dat lovitura.

Jeremy se gândi melancolic: „Probabil că și Victoria crede același lucru”. Nu este de mirare că s-a îndrăgostit de Randolph. Nu, el nu putea concura cu atractivul, șarmantul și bogatul duce.

Archibald Waugh își luă rămas-bun și plecă. La o masă din încăperea din spate a pubului, Jeremy descoperi alți doi colegi. Dar nici ei nu îi fură de ajutor. Când părăsi localul, afară era întuneric. Ploaia încetase de puțin timp și caldarâmul sclipea umed în lumina felinarelor cu gaz, care se clătinau în bătaia vântului. O creangă ruptă căzu la picioarele lui Jeremy.

Se opri. Se gândi din nou la ce spusese Victoria despre parcul lui sir Francis. Cu această ocazie, își aduse aminte ceva ce până acum îi scăpase. Ceva despre tisa tunsă în formă de con. Privi absent creanga pe care vântul o împinse mai departe. Când vizitase parcul, se gândise și el că sir Francis trebuie să fi fost deseori acolo, cu toate că nu-i părea tocmai genul de iubitor de astfel de locuri.

Auzi un zgomot sec atunci când creanga lovi o cutie poștală. Deodată, lui Jeremy parcă i se luă un văl de pe ochi. Pașii lui pe podeaua din lemn sub tisă răsunaseră ca și cum dedesubt s-ar fi aflat o groapă. Acolo să își fi păstrat sir Francis însemnările? Nu fuseseră găsite, deși atât casa lui din St. James Square, cât și biroul din Whitehall și proprietatea de la țară îi fuseseră temeinic percheziționate.

„Louis este la Ivy Manor, se gândi el, aș putea să mă duc la Cotswolds, aș înnopta la el și mâine m-aș duce să văd tisa. Pe la prânz aș putea să fiu înapoi la Londra".

Își ridică gulerul hainei pentru a se apăra de vânt și se îndreptă spre The Strand, unde se afla un garaj care închiria automobile.

∵

Hopkins regreta hotărârea de a călători în Cornwall la clasa a treia. Furtuna doborâse un copac peste șine, motiv pentru care călătoria avea să fie mai lungă cu două ore. Ajunse epuizat dimineața în gara din Salcombe. Și nici din *Debretts* nu aflase mare lucru.

— Mr. Hopkins? i se adresă un bărbat în haine de vizitiu.

— Da, eu sunt.

— Perkins, de la Blickling Hall. Mrs. Collins m-a trimis, ca să vă aștept.

Starea de spirit a lui Hopkins se îmbunătăți imediat ce auzi numele menajerei. În trăsură ațipi, astfel că se simți ceva mai odihnit când ajunseră la conac. Când trăsura intră în ogradă, Mrs. Collins îi ieși în întâmpinare.

— Regret nespus întârzierea, se scuză ceremonios Hopkins, în timp ce se gândea pentru a nu se știe câta oară ce femeie arătoasă era Mrs. Collins.

— Da, furtuna și-a făcut de cap și aici, în parc. Mrs. Collins surâse și arătă câțiva pomi care se vedeau dincolo de acoperișurile clădirilor

administrative. Deși erau departe, se puteau totuși observa ramuri rupte din coroane. Dar veniți înăuntru, Mr. Hopkins. Trebuie să fiți flămând după o călătorie așa de lungă. Vi se va pregăti imediat micul dejun. În timp ce mâncați, veți putea vorbi cu Mr. Baker.

Hopkins nu se bucură în mod deosebit de sugestie, dar foamea îi învinse ezitarea. Mr. Baker se dovedi a fi un bărbat musculos, cu umeri largi, căruia, deși avea o constituție mai curând boxer decât de majordom, nu îi lipsea o anumită demnitate, după cum constată cu bunăvoință Hopkins. Chipul lui era încă bronzat după călătoria în ținuturile sudice. Ei schimbară în sala de mese pentru servitori câteva amabilități, în timp ce o fată de la bucătărie îl servi pe Hopkins cu ceai, pâine prăjită și omletă.

— Mrs. Collins mi-a spus că vreți să mă întrebați ceva despre miss Wilcox, spuse Mr. Baker plimbându-și privirea de la Hopkins la menajeră.

Hopkins o rugase pe Mrs. Collins să fie martoră și ea la discuție.

— Trebuie să vă cer scuze pentru că la ultima mea vizită nu v-am spus tot adevărul. Hopkins puse jos ceașca și o privi pe Mrs. Collins. Miss Wilcox și alți trei oameni au fost asasinați. Probabil că aceste crime au legătură cu un secret, cunoscut de miss Wilcox din timpul serviciului anterior. De aceea pentru mine este foarte important să aflu unde a lucrat ca subretă înainte de a veni la lady Carmichael.

— Doamne, ce îngrozitor… Mrs. Collins duse zguduită mâna la gură.

Și Mr. Baker păru afectat, dar își reveni repede. Apoi spuse:

— Miss Wilcox a servit în case extrem de respectabile, acesta a fost, pe lângă recomandările foarte bune, și unul dintre motivele pentru care a

fost angajată aici. Nu pot să cred că ceva legat de serviciile ei a condus la fapte atât de groaznice.

— Ați vrea totuși să îmi spuneți numele celor la care a lucrat miss Wilcox anterior?

— Dacă insistați… A lucrat ca subretă pentru lady Joyce Martingale – familia Martingale este, cum desigur știți, o veche familie de nobili din Northumberland. Iar mai înainte a lucrat mult timp pentru ducesa de Montague.

Hopkins încremeni. Întrebă încet:

— Sunteți sigur?

— Da, confirmă Mr. Barker. Mrs. Wilcox vorbea foarte rar despre fostele ei stăpâne. Dar din acele puține ocazii în care menționa ducesa, reieșea că îi era foarte atașată.

∵

Victoria se bucura din plin de seara petrecută cu Constance. După excelenta cină, stătuseră în fața căminului și discutaseră. Întreaga noapte fusese furtună. Arborii din grădină trosniseră în bătaia vântului, care se simțea foarte puternic aici pentru că Hampstad se afla pe o colină. Victoria dormise agitat. Visase incendiul și avusese și coșmarul în care tatăl ei îi interzicea furios să mai picteze.

Dimineața, Constance voia să participe la o întâlnire a organizației de binefacere din East End. Pentru că Victoria avea de gând să facă fotografii în port, plecaseră împreună în oraș cu Daimlerul. Furtuna se potolise și cerul era albastru, lipsit de nori, dar peste tot pe străzi se vedeau țigle smulse de pe case și ramuri de copaci.

Furtuna nu ocolise nici portul. Răsturnase macarale și câteva vase se loviseră de chei. Altele aveau catargele rupte. Victoria își croia drum printre muncitorii și matrozii care începuseră să repare stricăciunile, căutând locuri din care să facă fotografii fără a încurca oamenii.

Pagubele nu erau cu siguranță ceea ce Mr. Parker își imagina probabil sub mottoul „simbol al unei națiuni de navigatori”. Dar pentru Victoria

aveau un farmec aparte și realiză câteva fotografii ale vaselor avariate. Acestea aveau, în fond, și valoare documentară.

Vru să își scoată blocul pentru schițe și să deseneze, dar își aduse aminte că în apropiere locuia Caitlyn. Poate că Orla, pe care o primise la ea după asasinarea lui Molly, avea să-i dea vreo veste. Așa că se hotărî să o viziteze.

Caitlyn locuia într-o casă din cărămidă cu patru etaje, la ultimul nivel. Casa scării nu avea ferestre și era întunecată. Dacă existase vreodată aici o instalație de iluminat cu gaz, nu mai funcționa de mult. Victoria căuta atentă cu piciorul fiecare treaptă de lemn, care scârțâia. În spatele unei uși începu să țipe un sugar. Puțea a varză, excremente și a carne stricată. Prefera să nu știe ce era acel ceva moale, în care tocmai călcase. Era bucuroasă că ajunsese la ultimul etaj. O lucarnă oferea o lumină palidă.

— Orla! strigă Victoria și bătu la ușă.

Imediat, tânăra îi deschise.

— Ah, Victoria, tu ești, spuse ea zâmbind timidă. Și eu voiam să te caut.

— Ai vreo veste de la Caitlyn?

Victoria o urmă pe Orla în casă, o încăpere mică, cu plafonul în pantă, dar spre deosebire de casa scării, surprinzător de curată. Avea o sobă, o masă simplă din lemn, pe care se afla un coșuleț cu lucru de mână, și două scaune. O ușă dădea – bănuia Victoria – în dormitorul în care Caitlyn își primea clienții. Orla purta o rochie închisă până la gât, dintr-un material aspru, și nu era fardată. Părea foarte drăguță, gingașă și fragilă ca totdeauna și Victoria se bucură că ea nu mai voia să câștige bani ca prostituată. Cu siguranță că unei asemenea vieți nu i-ar mai fi rezistat mult. Moartea violentă a lui Molly avusese măcar o parte bună.

— Tu descurci acum, când Caitlyn este la închisoare, sau ai nevoie de bani? se interesă Victoria jenată.

— Caitlyn mi-a lăsat ceva mărunțiș și mai câștig ceva lucrând pentru o croitorie evreiască, răspunse Orla. Cusutul chiar îmi place.

Victoria își aminti că voise să o roage pe Constance să se intereseze de o slujbă pentru Orla. Poate că i-ar fi mai bine dacă lucra într-un salon de modă și ar fi fost mai fericită decât ca slujnică.

— Am primit scrisoarea aceasta de la Caitlyn. Orla îi întinse o foaie de hârtie. Bine că după moartea lui Molly, Caitlyn m-a învățat să citesc. Am înțeles ce scrie, cu toate că am avut nevoie de mult timp pentru asta.

Mândria cu care vorbise fata o mișcă pe Victoria.

Cu litere chinuite, Caitlyn scria că îi merge bine și că apărătorul ei nu părea căzut în cap. Ceea ce în limbajul ei însemna un compliment. Deci Jeremy reușise să îi găsească un apărător bun. Un cald sentiment de recunoștință o cuprinse pe Victoria și ea zâmbi involuntar.

— Tu i-ai dat lui Caitlyn desenele butonilor de manșete ai presupusului asasin al lui Molly, o auzi ea spunând pe Orla.

— Da, ce este cu ele?

— Monica, una dintre fetele lui Molly, este sigură că i-a văzut în urmă cu câteva zile, explică Orla. De aceea voiam să vin la tine.

— Mă poți duce la Monica?

Era posibil ca acum, după toate aceste săptămâni în care nu făcuseră progrese în aflarea asasinului, să dea brusc de o urmă promițătoare? Victoria se uita la Orla. Nici nu îi venea să își creadă urechilor.

— Acum, Monica lucrează într-un alt bordel. Mai bine o aduc pe ea aici. Aici puteți vorbi nestingherite.

— Bine, deci aștept aici, o aprobă Victoria ezitând.

După ce Orla plecă, se plimba nerăbdătoare prin cameră. Prin fereastră se vedea portul, unde o

macara răsturnată era ridicată cu ajutorul unui troliu cu cablu. Pe o etajeră descoperi un abecedar zdrențuit, un volum cu povestioare englezești și *Cum vă place* de Shakespeare. Caitlyn chiar se străduise să se cultive. Victoria se așeză la masă și încercă să citească din comedia lui Shakespeare, dar nu se putu concentra. După un timp regretă că nu o însoțise pe Orla. De ce dura atât să se întoarcă?

După aprecierea ei, trecuseră două ore până când, în sfârșit, auzi pași pe scară și voci de femei. Se repezi agitată la ușă. Femeia care o urma pe scări pe Orla avea puțin peste douăzeci de ani, păr negru, un ten foarte alb și ochi albaștri. Aceste trăsături și gura ei roșie, gura rujată din belșug, o făcură pe Victoria să se gândească la Albă-ca-Zăpada. Ca și Orla, era și ea foarte drăguță, și confirma aprecierea lui Wallis că Molly se pricepea să-și aleagă prostituatele.

— Îmi pare rău, am avut un client și a durat ceva până să pot pleca.

Monica se prăbuși pe un scaun.

— Oh…

Victoria simți că roșește. Spre surprinderea ei, tânăra femeie scoase o pagină împăturită de ziar din buzunarul pardesiului ei.

— Acum câteva zile mi-am cumpărat o plăcintă, spuse ea, și când am scos-o din ziarul în care era împachetată, am văzut fotografia asta.

Monica netezi pagina de ziar și o puse pe masă. Era unsuroasă și cocoloșită și trecură câteva clipe până Victoria distinse între texte fotografia în care apăreau Randolph și Isabel. Ambii purtau ținute de seară și surâdeau drăgăstos camerei foto. „Ducele de Montague și sclipitor de frumoasa logodnică a sa, lady Isabel Bredon, dau strălucire balului de binefacere din Cleredon House”, scria sub fotografie. Stomacul Victoriei se întoarse pe dos.

— Nu știu să citesc și nu îi cunosc, dar în fotografie i-am recunoscut. Îi știam de mult.

Monica arătă spre Isabel: Ea a fost de câteva ori cu un tip în bordelul lui Molly. Nu cu tipul din fotografie, ci cu altul și m-a angajat pentru o partidă în trei. Am fumat opiu. Cred că ideea cu „în trei” fusese a ei și nu a individului, pentru că el a fost cam crispat până să își facă efectul opiul. Monica ridică din umeri și zâmbi: Eh, era clar că blonda era damă fină, iar Molly mirosise o afacere și m-a lăsat pe mine cu cei doi în camera rubinie. Ne-a fotografiat în timp ce „lucram în trei”.

Victoria avu impresia că nu mai poate gândi. O șantaja Molly pe Isabel și de aceea se dusese mătușa Hermione la bordel? Acesta să fi fost motivul pentru care ea se certase cu Isabel la Blackenwell Manor?

— Cu o săptămână în urmă, blonda a venit cu bărbatul acesta. Monica îl arătă pe Randolph, la bordelul în care îmi fac veacul acuma. Spre deosebire de individul cu care venise anterior, ăstuia îi plăcea treaba. Acum eram chiar în patru, nu doar în trei. Ea a mai tocmit încă o prostituată în afară de mine. Am fumat din nou opiu. Când s-a terminat, eu am mai rămas în pat, cu ochii pe jumătate deschiși, și l-am văzut pe bărbat punându-și butonii la manșete. Și mi-au părut oarecum cunoscuți. Dar încă eram amețită de opiu. Abia când i-am văzut în ziar mi-am dat seama că erau butonii din desenul pe care mi l-a arătat Caitlyn.

Victoria înghiți în sec. Avea gura uscată și i se făcu rău. Abia șopti:

— Ești foarte sigură?

— Absolut.

Monica dădu energic din cap.

„Nu se poate ca Randolph să fie asasinul…” Avu senzația că o gheară i se înfipsese în piept și o împiedica să respire. „Monica trebuie că s-a înșelat. Ori poate că butonii au fost executați în dublu exemplar”.

Capitolul treizeci și trei

După un drum aventuros, plin de ocolișuri, pentru că din cauza furtunii multe străzi erau blocate, Jeremy ajunse la Ivy Manor pe la ora zece seara. Louis mai era treaz și se bucură să îl vadă. Ca și Victoria cu Constance, cei doi petrecură câteva ore agreabile în fața căminului.

Dimineața devreme porniră spre conacul lui sir Francis. Jeremy renunță să mai ceară ajutorul polițistului local. Deoarece mai fusese o dată la percheziționarea proprietății, se gândea că va fi recunoscut de grădinari. Și oricum avea alături de el o persoană respectabilă ca lordul Louis Hogarth.

Furtuna pustiise și parcul conacului. Pe aleea ce ducea la casă întâlniră câțiva grădinari, care cercetau stricăciunile. Jeremy le spuse că ar vrea să mai vadă o dată foișorul din tisă.

— Hm… tisa, șir… Grădinarul-șef, un bărbat osos de vreo șaizeci de ani, își dădu șapca pe spate și se scărpină în cap. Din păcate, trebuie să vă spun că va fi cam dificil. Un fag bătrân a căzut pe ea.

Louis trimise unul dintre grădinari la Ivy Manor, ca să aducă ajutoare, în timp ce el, Jeremy și grădinarul-șef, Mr. Bechum, se duseră la fața locului. Coroana fagului bloca intrarea în foișor.

Jeremy și Louis se apucară și ei de treabă. Împreună cu grădinarul, tăiară crengi și, în sfârșit, cu ajutorul unor cai, reușiră să elibereze intrarea. Jeremy cercetă podeaua mergând în genunchi, în timp ce Louis îi lumina cu un felinar. La un moment dat, simți o scândură ceva mai lată decât celelalte și descoperi o fantă. Introducându-și degetul, ridică o porțiune din podea.

— Se pare că am dat de o trapă.

Jeremy îi zâmbi epuizat lui Louis, dar mulțumit. Se zări un capăt de scară. Cu un felinar în mână, Louis începu să coboare. Jeremy îl urmă.

— Dumnezeule… murmură Louis.

Și Jeremy privi în jur. Se aflau într-o încăpere rotundă, zidită, cu diametrul de aproape trei metri. Pe pereți erau rafturi. Pe acestea se aflau casete metalice inscripționate cu nume. Mai era și o masă din piatră, pe care se zărea o cruce.

— Pe timpul reginei Elisabeta, domeniul aparținea unei familii catolice, spuse Louis. Probabil că aceasta folosea încăperea drept capelă.

— Foarte posibil.

Jeremy înclina din cap în timp ce citea numele de pe casete. După cum se așteptase, printre acestea erau multe nume cunoscute. Tocmai descoperise numele „Bredon” pe una dintre casetele înguste, când auzi vocea lui Louis:

— Doamne, se pare că și Randolph era șantajat de sir Francis.

Jeremy se întoarse către acesta:

— Știi ce vârstă are ducele?

— În decembrie i-am sărbătorit la clubul lui cea de-a douăzeci și cincea zi de naștere. De ce te interesează asta? întrebă mirat Louis.

Piese disparate de puzzle întregeau rapid în mintea lui Jeremy o imagine. Acesta înțelese îngrozit: „Victoria este în pericol!”

∵

— Îmi pare rău, sir. Angajatul poștei din satul de lângă Blickling Hall îl privi cu regret pe Hopkins. Nu pot să transmit telegrama. Firele telegrafice cu Londra au fost rupte de furtună. Vor fi reparate probabil cel mai devreme în seara aceasta.

— Știți unde se află cel mai apropiat telefon? îl întrebă Hopkins pe Mr. Baker, care îl însoțise cu trăsura.

— Cred că la Sutton House. La o distanță de aproximativ douăzeci de mile, în apropiere de Fowey, îi explică Mr. Baker.

În discuție interveni și angajatul poștei:

— Și multe legături telefonice au fost afectate de furtună.

— Trebuie să anunț pe miss Victoria și poliția londoneză, spuse Hopkins hotărât. Iar dacă legăturile telefonice sunt și ele distruse, nu mai am decât să iau de la Fowey un tren spre Londra.

Părea încrezător, însă se simțea mai neajutorat decât fusese vreodată în toată viața lui. Parcă era amețit. Asasinul trebuia să fie Randolph!

∵

„Randolph nu poate fi asasinul…”

Victoria se întorsese acasă. Vântul începuse să sufle din nou și aducea nori dinspre vest. Cu toate că în soba din bucătărie mai ardea focul, îi era frig. „Mai trebuie să existe o pereche de butoni identici. Ori poate că desenul făcut de mine după datele furnizate de Brenda era eronat și Monica a confundat butonii lui Randolph cu cei ai asasinului”. Da, una din cele două variante trebuia să fie cea adevărată. Orice altceva era de neimaginat.

Satisfăcută de explicațiile găsite, Victoria intră în camera obscură pentru a scoate din aparatul de fotografiat filmul cu imagini ale portului după trecerea furtunii. Tocmai aprinsese lampa cu lumină roșie și deschisese aparatul, când lovi cu brațul o etajeră. Câteva mape care conțineau fotografii se împrăștiară pe jos. Victoria bombăni. Cum de putuse să fie atât de neîndemânatică! Se aplecă pentru a ridica fotografiile. Printre imaginile pentru *Morning Star* erau și cele cu amprentele digitale însângerate pe care ea și Hopkins le luaseră în dormitorul lui Molly.

Un moment, Victoria rămase aplecată spre podea. Aruncase vederile și scrisorile de la Randolph după ce aflase de logodna cu Isabel, dar mai avea mica pictură cu apeductul din Perugia, pe care i-o dăruise cu câteva săptămâni în urmă. O luase de pe perete, însă nu o lăsase inima să o arunce, așa că o surghiunise într-un colț greu accesibil al dulapului cu haine.

„Aș putea să iau amprentele digitale și să le compar cu cele din fotografie. Atunci aș avea certitudinea că Randolph nu este asasinul”.

Victoria adună fotografiile de jos. Apoi luă pulberea de grafit a lui Hopkins, pensula lui moale și lupa din bibliotecă și aduse totul în bucătărie. Acuarela rezemată de peretele dulapului cu haine, în spatele pantofilor, o luă cu o batistă, pentru a nu amesteca amprentele. Alungă furioasă amintirile zilelor petrecute cu Randolph la Roma și în Perugia și aduse și tabloul în bucătărie.

Între timp, acolo se făcuse atât de întuneric, încât trebui să aprindă lampa cu petrol. Pulberea de grafit se întinse ca o negură peste apeduct și peste peisajul din fundal și scoase în evidență amprentele. O pală de vânt puternică trecu printre pomii din parc și pufăi prin crăpăturile ramei ferestrei. Ca din depărtări, Victoria auzi coroanele arborilor foșnind în timp ce privea concentrată prin lupă. Niște amprente mici proveneau cu siguranță de la mâna ei, dar una mai mare părea a fi a degetului gros al unui bărbat.

Victoria o compară cu amprenta din fotografie. Nu se potrivea. Mută lupa asupra altei amprente de pe tablou. Nici cu aceasta nu se potrivea. Într-un colț al tabloului descoperi totuși o altă amprentă de deget gros. Aceasta era altfel decât cele cercetate deja. Liniile, crăpăturile pielii compuneau o dantelă de vârtejuri și pe partea stângă era o mică crestătură, ce părea a fi o cicatrice a unei răni.

„Amprentele din dormitorul lui Molly au forma unor vârtejuri”, își dădu seama Victoria. Pe fotografie nu văzuse și o mică crestătură? Emoționată luă în mână fotografia. Modelul vârtejului corespundea cu cel din amprenta de pe tablou, crestătura se afla la ambele amprente exact în același loc. Victoria refuza să accepte ceea ce vedea.

— Deci, în cele din urmă, ai descoperit.

Victoria încremeni. Era vocea lui Randolph? Spera că doar își imaginase. Dar când se întoarse încet, îl văzu stând în ușă. În mână ținea un cuțit și o măsura cu o privire aproape amuzată.

— Așază-te! îi porunci el. Știu că practici ju jitsu, am fost avertizat. Dacă încerci să țipi ori să mă ataci, îți tai gâtul.

„Ca lui Molly…”

Victoria se lăsă ascultătoare pe scaun. Auzi iarăși foșnind pomii din parc și zgomotul roților unei trăsuri și copitele cailor pe stradă. Mr. Jar vis era jos, în hol. În celelalte locuințe se aflau oameni. Dar toate acestea se aflau extrem de departe.

— Te-am văzut cu Monica ieșind dintr-o casă de lângă port, zise Randolph. Mi-am amintit de noaptea în care eu, cu ea, cu Isabel și o altă târfa ne-am dedat plăcerilor. Și atunci am înțeles. Am considerat că era mai bine să te urmăresc.

— De când știi că eu…

Cuvintele ieșeau cu mare greutate de pe buzele Victoriei.

— De când v-am văzut pe tine și pe Hopkins pătrunzând în bordelul lui Molly. A fost distractiv să urmăresc eforturile tale, ale lui Hopkins și ale lui Ryder.

— Noi am stabilit între timp că asasinul s-a născut în urmă cu aproximativ douăzeci de ani și că este copilul unei prostituate. Comisarul este informat. Angajați ai lui cercetează documentele. Este doar o chestiune de timp până când vei fi descoperit.

— Nu cred.

Randolph râse. În privirea lui se citea superioritatea.

„Am să mor aici, în această locuință în care totdeauna m-am simțit apărată și la adăpost”. Victoria deveni lucidă. Dar ea voia să trăiască și să iubească, să picteze și să se bucure de anii pe care îi mai avea în față. Era încă atât de tânără. Nu va

ajunge niciodată la majorat. În ea se trezi disperarea și furia. Trebuia să găsească o posibilitate pentru a scăpa de el. Dar capul ei era gol.

— Cât timp v-a șantajat sir Francis? se auzi ea întrebând.

— Acum mai puțin de un an, după o festivitate a partidului conservator, a venit într-o încăpere unde discutam cu niște deputați și mi-a cerut să ne vedem între patru ochi. Îmi cunoștea ambițiile și nu ar fi putut găsi un motiv mai bun să mă descurajeze. Randolph se rezemă de servantă. Cuțitul din mâna lui reflecta lumina lămpii precum odinioară o făcuse argintăria lustruită de Hopkins. Apoi continuă: Când a susținut zâmbind că mama mea nu ar fi ducesa de Montague, ci o prostituată, i-am râs în față și am vrut să îl dau afară. Dar mi-a spus atunci, cu același rânjet disprețuitor, că nu se putea ca la câteva luni după ce soțul ei a murit într-un accident de vânătoare, ducesa să îi nască un fiu, un moștenitor. Deși timp de trei ani, cât durase mariajul lor, nu avuseseră copii. Fără acest moștenitor, ea ar fi pierdut toată averea, posesiunile ducale și ar fi trebuit să trăiască dintr-o rentă modestă.

Randolph își trecu mâna peste frunte. În soba din bucătărie trosni cu putere un buștean. Un sunet care în liniștea din casă îi păru Victoriei un foc de pistol. Apoi bărbatul își continuă povestea:

— După aceea, sir Francis m-a întrebat dacă niciodată nu mi-a atras atenția faptul că nu semăn deloc cu părinții mei și mi-a arătat o fotografie a acelei prostituate. Era ca și cum m-aș fi văzut în oglindă. După câteva secunde de tăcere, Randolph adăugă: Am înțeles brusc ceva. Mama mea nu m-a iubit niciodată. Nu este ceva neobișnuit ca femeile nobile să aibă o relație distantă cu copiii lor. Dar mama mea, *pretinsa* mea mamă, mi-a fost totdeauna complet străină. Pentru ea eram un obiect, un mijloc pentru atingerea unui scop. Asta

am simțit de mic copil. Nu am încercat niciun regret când a murit. Pe atunci aveam cincisprezece ani.

Împotriva propriei voințe, Victoria simți un val de compătimire față de Randolph.

— De ce nu ai încercat să treci peste acest scandal? întrebă ea tristă. Tu ești chipeș, ești deștept și ai șarm. Cu talentul tău ai fi putut să îți construiești o viață proprie, fără bogăție și fără titluri.

— Aici, în Anglia? Asta nu o crezi nici tu.

Randolph râse amar.

— Ai fi putut să pleci într-o altă țară.

Randolph clătină din cap.

— Titlul și bogăția mi se cuvin. Dacă sir Francis nu și-ar fi vârât nasul și nu ar fi scos la iveală adevărul despre originea mea, eu aș fi trăit până la sfârșitul zilelor fericit și mulțumit cu tot ce aveam. M-aș fi căsătorit cu vara ta, Isabel, aș fi avut un moștenitor, și poate chiar aș fi reușit să devin prim-ministru. Că doar atât de mulți copii din cercurile nobile sunt pui de cuc. Toți știu asta și nimeni nu se sinchisește. Dar de mine și-ar fi bătut joc.

— Cum i-ai găsit pe Molly, pe miss Wilcox și pe Marchmain? întrebă Victoria.

— Am avut ajutorul unui om.

— Și tu l-ai omorât și pe el?

Tăcerea lui Randolph era un răspuns pentru ea. „Este nebun, îi trecu Victoriei prin cap. Se încordă când veni la masă alături de ea. Privirea lui căzu pe tabloul presărat cu pulbere de grafit. Îl atinse aproape drăgăstos.

— În Italia m-am îndrăgostit cu adevărat de tine, zise el, și am regretat mult că nu ne-am apropiat mai mult.

Victoria nu simțea decât scârbă.

El o privi duios și pe un ton blând spuse:

— În camera ta obscură va avea loc un accident. Filmele și chimicalele vor lua foc. Nu va dura

mult, îți promit asta.

„Vrea să mă ardă de vie”, pricepu Victoria. Era zguduită de oroare în timp ce o idee îi trecu prin minte. Își duse mâinile la piept, gemu și se prefăcu că se lupta să respire.

— Te rog, scânci ea înainte de a se prăbuși cu pieptul pe masă, ca și cum și-ar fi pierdut cunoștința.

— Vino cu mine! spuse Randolph din nou cu tonul lui înfiorător.

Când el se aplecă pentru a o ridica, Victoria se ridică, îl surprinse și reuși să îl facă să își piardă echilibrul. Se lovi de masă, cuțitul îi zbură din mână și căzu pe podea. Victoria îl recuperă, vru să fugă la ușă, dar Randolph își reveni și îi tăie calea.

— Scorpie afurisită!

Ochii i se îngustaseră de furie.

Victoria ținea bine cuțitul în mână. Atunci observă panicată că lampa cu petrol se răsturnase. Petrolul aprins curse pe masă și picură și pe podea.

Randolph îi remarcă frica. Chipul lui frumos se schimonosi într-o mască de zâmbet diabolic.

— Înainte de a incendia biroul lui Marchmain, am cotrobăit nițel pe acolo. Găsind un dosar cu numele Bernard Bredon, nu am putut rezista să nu îl răsfoiesc.

Fără a o pierde din ochi pe Victoria, se duse la sobă, o deschise, și cu un vătrai scoase lemn și cărbuni aprinși, pe care îi aruncă pe jos. Fumul se amestecă cu cel al petrolului care ardea. În câteva secunde se aprinse și dulapul bucătăriei.

Victoria se retrase lângă perete. Fumul îi pătrundea în plămâni, o sufoca. Pe obraji îi curgeau lacrimi în timp ce încerca disperată să respire.

— Mama ta nu a murit de febră, cum te-a făcut tatăl tău să crezi. A făcut rujeolă și a înnebunit. Tatăl tău nu s-a îndurat să o interneze într-un sanatoriu și ea a rămas să trăiască în Holland Park, cu o îngrijitoare. Mama ta a declanșat incendiul,

din greșeală. Ea a fost și cea care te-a salvat din locuință.

Pe Victoria o lăsară picioarele și se prelinse pe lângă perete. Vru să strige, vru să îi urle în față lui Randolph că minte. Că niciodată tatăl ei nu ar fi făcut așa ceva. Dar de pe buze îi ieși doar un scâncet. Cuțitul îi alunecă din mână. Era aproape leșinată când Randolph o apucă de păr și o târî pe podea.

Teribila durere provocată când mâna stângă trecu peste o flacără o făcu să țipe strident și să se zvârcolească. Dădu din picioare și îl lovi pe Randolph.

— Lepră mică și proastă!

Cu fața schimonosită de ură, o lovi în față și durerea aproape o făcu să își piardă cunoștința. Victoria mai simți că era ridicată și aruncată pe umăr.

„Am să mor, am să mor în propria mea cameră obscură”. Nu mai simțea furie, ci numai o profundă tristețe.

∵

După o călătorie nebunească, în care scosese din mașina închiriată tot ce putuse da aceasta, Jeremy ajunse seara la Londra. În sinea sa spera că liniile telefonice funcționau și că Louis reușise să anunțe poliția. Și se ruga ca Victoria să fie în siguranță.

Însă când ajunse în dreptul locuinței din Green Park, spre marea lui disperare, nu zări niciun polițist. Parcă pe trotuar și dădu buzna în hol, unde Mr. Jarvis îl privi consternat.

— Chemați poliția! îi strigă Jeremy în timp ce urca în fugă scările.

— Sir, totuși, vă rog…

— Faceți ce v-am spus… În locuința lui miss Bredon se află probabil un criminal!

Lui Jeremy i se păru că dură o veșnicie până ajunse la etajul al treilea. În locuință era liniște. Vru să sune, când deodată sesiză fumul ce se strecura pe sub ușă.

Nu, nu se poate să fi ajuns prea târziu… Se aruncă disperat în ușă. O iubea pe Victoria, o dorea. Fără ea, viața îi părea goală, searbădă. Nu era posibil să nu o mai vadă niciodată, să nu îi mai audă vocea și râsul.

Brusc, o auzi pe Victoria țipând. Se mai repezi încă odată cu umărul în ușă, cu toată puterea. Și, în fine, aceasta se deschise.

∵

I se păru ca prin vis că ușa casei zbura în aer. O voce familiară urlă:

— Dă-i drumul Victoriei, Montague!

Era vocea lui Jeremy… Ca prin ceață, Victoria văzu că Jeremy ținea în mână o armă.

Randolph o lăsă pe Victoria să cadă și cu un strigăt se năpusti asupra lui Jeremy. Zgomotul unui foc de armă făcu să vibreze aerul. Randolph îi aplică o lovitură lui Jeremy în bărbie și acesta se clătină. Lumini și umbre produse de flăcări tremurau pe pereții vestibulului. Acestea îl lipseau pe Randolph de orice urmă de umanitate, făcându-l să pară un demon. El se luptă cu Jeremy și apucă mâna în care acesta ținea arma.

Victoria încercă să se ridice, dar nu mai avea putere. Randolph scoase un strigăt triumfător când reuși să îi smulgă pistolul lui Jeremy, dar înainte de a fi apucat să îl îndrepte spre acesta, Jeremy îi aplică un pumn în stomac, care îl făcu să se frângă horcăind.

— Victoria…

Jeremy ajunse lângă Victoria și o ridică.

Capul Victoriei se sprijini pe pieptul său. Ea simți pe obraz materialul aspru al jachetei lui și se liniști. Ca prin ceață, își dădu seama că Jeremy o ducea în jos pe scări. În holul de la intrare îl văzu pe Mr. Jarvis, care îi privea speriat, apoi spuse ceva ce ea nu înțelese.

Afară, Victoria respiră ușurată aerul proaspăt. În depărtare se auzeau sirena unei mașini a pompierilor și șuieratul fluierelor. Cioburi de sticlă

și un strigăt sfâșietor îi făcură să ridice privirile. Randolph stătea pe pervazul ferestrei cu brațele întinse. Pe cerul serii, acestea păreau aripile unui înger al morții. În clipa următoare îl văzură cum se prăbuși. Zgomotul surd provocat de strivirea lui de pavaj o făcu pe Victoria să leșine.

∵

Pe Victoria o durea mâna stângă ca și cum încă mai era în flăcări. Auzi sunetele produse de potcoavele cailor pe caldarâm și simți un clătinat de parcă s-ar fi aflat într-o trăsură în mers. Și un ușor iz de tabac de pipă. Haina lui Jeremy… Când deschise ochii, Victoria îi zări chipul îndreptat deasupra ei. Avea capul în poala lui.

— Vă doare… te doare mâna tare? întrebă el.

— Cumplit.

Ea încercă să zâmbească, dar nu reuși.

— Te duc la un doctor, prieten de-ai mei, și apoi în Hampstead, la Constance și Louis.

— Tu de unde știai că Randolph…?

Victoria auzi din nou strigătul strident și zgomotul cioburilor de geam, și începu să tremure.

— Astăzi după-amiază am descoperit ascunzătoarea secretă a lui sir Francis. Se află pe domeniul lui de la țară, sub tisa tunsă ca un con. Când am găsit acolo o casetă pe care era numele lui Randolph, în minte mi s-au rânduit toate datele.

Victoria privea felinarele stradale aprinse ce se perindau prin fața ferestrei cupeului și fațadele caselor cu arbori bătrâni și înalți în fața lor. În ciuda sau poate tocmai datorită durerilor din braț, era lucidă. Întoarse capul puțin, ca să îl poată privi pe Jeremy în ochi.

— Jeremy, eu te iubesc, șopti ea, dar nu pot să fiu împreună cu tine. M-am îndrăgostit de un criminal odios și… înghiți în sec, dar îi mărturisi… dacă nu ar fi intervenit Hopkins, s-ar fi întâmplat și mai mult. În afară de asta, am aflat de la Randolph, care a găsit documentele din biroul lui Marchmain, că tata m-a mințit cu privire la

momentul morții mamei mele. Ea a trăit împreună cu noi, bolnavă psihic, în Holland Park. *Ea* era misterioasa femeie cu vălul pe chip. *Ea* a fost cea care a provocat incendiul și *ea* m-a salvat. Mă simt atât de pângărită de Randolph și de înșelată de tatăl meu… Eu însămi nu mă mai pot suferi… și… Ah, Jeremy, iartă-mă că te asaltez cu trăirile mele. Probabil că tu nu simți nimic pentru mine.

Victoria se opri încurcată.

— Firește că pentru o femeie care îmi este complet indiferentă mi-am riscat eu cariera și viața și am și gonit înapoi la Londra cu o viteză nebună ca să o salvez. Și evident că pentru o femeie care nu înseamnă nimic pentru mine am năvălit într-o locuință în flăcări și m-am luptat cu un criminal odios.

Jeremy surâse și pentru câteva clipe Victoria uită de mâna care o durea, atât era de fericită.

— Sunt atât de proastă… murmură ea.

— Uneori, da.

— Îmi dai puțin timp?

— De cât ai tu nevoie, răspunse el drăgăstos.

Epuizată și fericită, Victoria închise ochii și când Jeremy îi luă mâna sănătoasă și o mângâie, își împleti degetele cu ale lui.

— Chiar dacă te-am rugat să îmi acorzi ceva timp, ar fi bine dacă m-ai săruta, șopti ea. Altfel nu pot să înțeleg toate aceste…

— Crede-mă, te iubesc…

Buzele lui Jeremy îi atinseră gura. Sărutul lui era blând și pasional în același timp, familiar și totuși tulburător, și Victoria uită definitiv de mâna care o durea.

∵

— Este foarte amabil din partea dumneavoastră că mă căutați acasă, i se adresă Jeremy comisarului.

În camera dezordonată ca de obicei, sir Arthur părea cam stingher, dar cumva și mai puțin sever și rezervat decât de obicei, ba chiar aproape uman.

— Ai vorbit cu miss Bredon, Ryder?

Comisarul se așeză într-un fotoliu, de pe care, prevăzător, Jeremy mutase cărțile.

— Da, sir.

Victoria se refăcea în Hampstead, la Constance și Louis. Stătea în pat, cu spatele sprijinit în perne, într-una dintre camerele pentru oaspeți. Era încă foarte palidă și puțin zăpăcită de opiul pe care trebuise să îl ia pentru domolirea durerilor, dar Jeremy o găsise minunată și răpitoare.

— Cum se simte miss Bredon?

— Bine, abstracție făcând de durerile de la mâna cu arsuri. Cum desigur vă puteți imagina, nu a fost de acord cu planul guvernului de a ascunde că ducele de Montague a fost fiul unei prostituate și autorul unui triplu asasinat.

Comisarul pufni, ceea ce în cazul lui părea ceva între un oftat și un mârâit.

— Dar miss Bredon este de acord cu un târg.

— Care ar fi acela?

— Ducele să fie declarat oficial asasinul lui sir Francis și să se lase să se înțeleagă că acesta îl șantaja pentru trișat la jocul de cărți. Pentru o asemenea înșelăciune și-ar fi pierdut onoarea.

— Și ce pretinde miss Bredon drept compensație a faptului că celelalte crime ale lui Montague și circumstanțele nașterii lui nu ar mai fi făcute publice?

— Ea ar dori ca miss Caitlyn și celelalte femei, care nu au participat la atentatul care l-a vizat pe rege, să fie eliberate din detenție. În plus, prostituatelor să li se atribuie, în măsura în care ele și-o doresc, o sumă de bani care să le ajute să ducă o viață modestă. Iar spălătoreasă de la Blackenwell Manor, Agnes este numele ei, să primească o bursă la Kew Gardens, pentru a fi instruită ca grădinar.

— În privința bursei, guvernul poate fi cu ușurință convins, remarcă sec comisarul. Acesta tăcu câteva momente, apoi întrebă: Te vei căsători

cu miss Bredon, Ryder? Să nu îmi spui acum că sentimentele tale nu mă privesc pe mine.

Privirea lui Jeremy se plimbă prin încăpere. Iubirea lui pentru Victoria era o aventură. Cu suișuri și coborâșuri, cu momente și frumoase, și dureroase, dar era exact aventura pe care și-o dorise mereu.

— Da, mă voi căsători cu miss Bredon, sir. Dacă ea va dori asta.

Epilog

Victoria păși prin poarta din fier forjat de la Highgate Cemetery, după care urmă o alee mărginită de arbori, mausolee și morminte mici – îngeri din piatră, cruci și imitații de urne funerare. Mormintele nu erau împrejmuite, ci aliniate pe o pajiște, în iarba înaltă. Totdeauna, Victoriei îi plăcuse că se integrau astfel în natură. Plouase, drumul și iarba erau încă umede, dar acum soarele se ițea dintre nori.

În poșetă avea scrisoarea de la tatăl ei, pe care ar fi trebuit să o primească la majorat. Mr. Montgomery i-o înmânase mai devreme, deoarece era de părere că, după groaznicele evenimente prin care trecuse în ultimele săptămâni, avea maturitatea necesară citirii ei.

— Tatăl dumneavoastră, miss Victoria, îi spusese el mâhnit, ar fi fost cu siguranță de acord.

Bunicul ei își retrăsese solicitarea de a prelua tutela. Un act decent, după Mr. Montgomery, determinat de faptul că fusese informat despre activitățile Isabelei prin East End. Oricum, familia lor era nevoită să depășească șocul aflării faptului că logodnicul lui Isabel era un asasin. Guvernul fusese de acord să negocieze cu Victoria și cu Jeremy și făcuse public faptul că Randolph îl omorâse pe sir Francis. Și cealaltă pretenție a Victoriei fusese îndeplinită. Nu îl ura pe Randolph, ci avea doar dispreț și oroare față de faptele sale, și ușurare că acesta murise sărind de la fereastră.

Ea părăsi cărarea și urcă prin iarba înaltă o colină mică. Pe mormântul tatălui ei era o modestă gresie, pe care erau gravate doar numele lui și anul nașterii și al morții. Victoria se așeză pe o bancă din apropiere. Trecuseră abia două săptămâni de când o atacase Randolph. Trebuise să rămână la pat mai multe zile și se simțea încă epuizată. Scoase din poșetă scrisoarea și, înainte să deschidă

plicul și să o citească, privi un moment scrisul tatălui ei, cu caracterele arcuite și zvelte.

Iubita mea fiică Victoria,

Când vei citi această scrisoare, vei fi majoră. Înainte de a fi matură, nu am vrut să îți încredințez adevărul: te-am mințit în privința morții mamei tale. Ea nu am murit de febră, cum te-am făcut pe tine să crezi, ci abia patru ani mai târziu, de pojar.

Mama ta a fost marea iubire a vieții mele, bucuria mea și sprijinul meu. Noi, Bredonii, suntem o familie ai cărei membri sunt binecuvântați cu multe talente și suntem înclinați a gusta viața până la ultima ei picătură. Cealaltă parte a noastră, cea întunecată, este atracția spre melancolie și patimă. Eu am fost, de fapt, un om optimist, însă mă cuprindeau din când în când melancolia și o pornire funestă spre alcool și opiu. Îți scriu la timpul trecut, pentru că probabil mai am de trăit doar câteva zile.

Dragostea mamei tale m-a salvat de partea mea întunecată. Mama ta a iubit viața fără să caute extazul, ca noi, Bredonii. Ea vedea minuni peste tot – în natură, în lucruri foarte simple ca un obiect ori ca o rază de lumină ce pătrunde prin fereastră – și le fixa în tablourile ei. Până acum, eu am cunoscut doar minunile științei și fascinația sumbră a morții. Nașterea ta a fost cea mai mare minune dintre toate și dacă nu te-aș fi avut pe tine, probabil că după moartea ei aș fi devenit victimă sigură a viciilor.

În 1891, spre sfârșitul verii, am călătorit în Elveția, în concediu, unde voi două, tu și mama ta, v-ați îmbolnăvit de pojar. Erați amândouă în convalescență, când mama ta a vrut neapărat să facă o plimbare, pentru a picta munții. Eu m-am împotrivit, dar ea tânjea atât de mult după natură. Voia să se reapuce de pictat, ceea ce pentru ea era la fel de important ca aerul. Deși știam că nu este bine, în cele din urmă am cedat – marele meu eșec

ca medic. Boala a recidivat. A făcut apoi o meningită. Câteva zile s-a luptat cu moartea. A supraviețuit, dar cu prețul unei alienări mintale.

Ar fi trebuit să o internez într-un sanatoriu, unde ar fi primit tratamentul pe care starea ei îl impunea, dar nu am vrut să mă despart de ea. Am mutat-o împreună cu o îngrijitoare într-o aripă izolată a locuinței noastre din Holland Park, ascunsă de tine și de servitori. În fața lumii și a ta am susținut că murise și într-un anume fel așa se și întâmplase. Aveam impresia asta mai ales când picta, deseori ore la rând, uitând complet de sine. Însă tot ce reușea să facă erau niște mâzgăleli de copil. Nu mai suportam să îi văd tablourile în care era oglindită atât de mult adevărata ei viață. Le-am strâns și le-am depozitat. La majorat, acestea îți vor fi predate.

Știu că față de tine mă fac vinovat nu doar de minciună. Mi-am dat seama că ție îți plăcea să pictezi și ți-am interzis să o faci, pentru că îmi aminteai atât de mult de mama ta.

A venit apoi ziua în care, din nefericire, bona ta și îngrijitoarea mamei tale au părăsit în același timp locuința din Holland Park și mama ta, din neatenție, a provocat incendiul. Deși cu siguranță mintea nu îi permitea să te recunoască, sunt sigur că sufletul ei a simțit cine ești și i-a dat forța și curajul să te salveze. Îmi dau seama că, prin egoismul meu, aproape v-am omorât. De rușine, te-am mințit cu privire la cauza incendiului și am susținut că eu te-aș fi salvat. Tot din rușine am continuat să te mint în toți acești ani. Nu există nicio justificare pentru modul în care am acționat. Nu pot decât să te rog să mă ierți.

Când mama ta, la doi ani de la incendiu, a murit de gripă într-un sanatoriu, am fost acolo. Cu siguranță că nu prea ți-o mai amintești, dar ea te-a iubit foarte mult.

Nu doar că semeni leit cu mama ta, dar ai moștenit toate calitățile ei și sunt sigur că acestea

te vor conduce bine prin viață. Să te văd crescând a fost marea mea bucurie și marele meu noroc, cu toate că nu te-am meritat.

Cu toată dragostea,
Tatăl tău.

După ce a citit scrisoarea, Victoria a mai rămas un timp pe bancă. Începu să plouă. Acum îl putea înțelege mai bine pe tatăl ei. Era mișcată de cât suferise în acești ani din cauza minciunii. Nu, nu era eroul care crezuse ea atâta vreme, strălucitul, charismaticul savant. Era un om care greșise, avusese slăbiciuni, cu părți bune, dar și rele.

Se duse la piatra funerară a tatălui ei. Rupse scrisoarea în bucățele mici și privi cum vântul le împrăștia peste pajiștea umedă. Iarba și florile luceau în lumina soarelui, iar bucățelele de hârtie păreau petale de flori. Nu îl iertase complet pe tatăl ei, dar se simțea din nou aproape de el și știa că îl iubea. Aluziile otrăvite făcute de sir Francis nu mai aveau nicio putere asupra ei.

∵

Victoria îl găsi pe Hopkins în sufrageria casei lui Constance și al lui Louis. Îl invitaseră să stea la ei până când casa din Green Park era renovată. Asigurarea pentru incendiu va acoperi probabil doar minimul necesar. Dar după ce trecuse prin atâtea, Victoria nu voia să se mai amărască și cu asta.

Hopkins purta mănuși albe și cu o linie corecta distanța dintre farfuriile din porțelan, paharele din cristal și tacâmurile din argint. Mijlocul mesei era decorat cu un suport pentru lumânări și un buchet mare de orhidee.

— Hopkins, v-aș ruga să îmi explicați ce faceți, spuse Victoria surprinsă. Aranjarea mesei este totuși în sarcina majordomului lordului și al lui lady Hogarth. Sau aveți cumva de gând să mă părăsiți și să îi luați locul lui Jenkins?

— Glumiți, miss Victoria. Hopkins se întoarse spre ea. Părea agitat. Îmi permit să ofer o mică petrecere, pentru că am semnat un contract: rețetele lui Mrs. Ellingham au să apară sub forma unei cărți. Foarte bine plătită. Atât de bine încât putem renova complet locuința. Iar după consultarea cu lady Hogarth, îmi permit să vă fac și un cadou.

El îi arătă o cutie mare, plată, împachetată în hârtie satinată, aflată pe un scaun.

Victoria o despachetă curioasă și o deschise. În ea se afla rochia de seară de care ea se îndrăgostise la prezentarea de modă de la Harrods.

— Oh, Hopkins, mulțumesc mult… Victoria radia. Am să port rochia chiar în seara asta.

Hopkins se concentră asupra paharului de cristal pe care îl muta la locul potrivit.

— Printre oaspeți se va afla, de asemenea, Mr. Ryder. Am presupus că aș avea consimțământul dumneavoastră.

Pe Victoria o încercă un profund sentiment de fericire. Pe Jeremy nu îl mai văzuse de câteva zile. Abia acum își dădu cu adevărat seama cât îi lipsise.

— Mă bucur mult să îl văd pe Mr. Ryder, spuse ea zâmbind.

Postfață

La scrierea unui roman istoric, partea frumoasă este că autorul sau autoarea este liber, ceea ce nu se întâmplă în cazul unei cărți de specialitate ori a unui text jurnalistic. Eu mi-am luat libertatea de a mă abate de la realitatea istorică acolo unde am considerat util pentru compoziția dramatică, tensiune ori pentru dezvoltarea contextului.

În vizita pe care am făcut-o în primăvara anului 2006 la Bristol am descoperit în cartierul Clifton o placă comemorativă a sufragetei Annie Kenney. Curioasă, am căutat numele la biblioteca din apropiere și am aflat că mișcarea sufragetelor a fost foarte activă aici. Aceasta a fost sursa de inspirație pentru lupta Victoriei pentru drepturile femeilor.

Adunarea sufragetelor din Caxton Hall de pe 13 februarie 1907 este un eveniment istoric, la fel și marșul ulterior spre Parlament. Polițiști călare au încercat să oprească demonstrația și au intervenit în forță, ca să nu spunem violent. Motivul manifestației și, de fapt, al radicalizării Womens Social and Political Union (WSPU), conduse de Emmeline Pankhurst, a fost nerespectarea promisiunii electorale a partidului liberal, în ciuda asigurărilor date în campania electorală, liberalii, care în 1906, conduși de Henry Campbell-Bannerman, au ajuns la putere în urma unei victorii răsunătoare, nu și-au ținut promisiunea de a introduce dreptul de vot pentru femei.

Se spune că Emmeline Pankhurst a fost o personalitate foarte carismatică, dar și foarte dominatoare, care, cu excepția fiicelor ei, Christabel, Sylvia și Adela, nu suporta nicio altă femeie în conducerea WSPU. Membrii WSPU proveneau în majoritate din mediul burghez. Annie Kenney a fost singura femeie din muncitorime care a ajuns o personalitate importantă în WSPU.

Era prietenă cu Christabel Pankhurst. În 1905 și 1906 a încercat să îl determine pe Winston Churchill – pe atunci parlamentar liberal de frunte – să facă o declarație politică la Manchester în favoarea acordării dreptului de vot pentru femei. De fiecare dată, ea a fost scoasă din sală cu forța. În noiembrie 1909, la Bristol, sufrageta Theresa Garnett l-a lovit pe Winston Churchill cu un bici pentru câini. Violet, alb și verde au devenit, mai târziu decât în cartea mea, culorile sufragetelor.

Celebra cursă de cai Epsom Derby are loc în iunie ori în iulie, nu primăvara. În timpul cursei din 1913, sufrageta Emily Wilding Davison a încercat să prindă un șal în culorile sufragetelor de harnașamentul lui Anmer, calul regelui George al V-lea. Prinsă însă sub calul care a căzut, a fost rănită și a murit câteva zile mai târziu.

Din 1907 până la Primul Război Mondial, când Emmeline Panckhurst a decis să stopeze acțiunile militante, pentru a-și ajuta țara, activitățile sufragetelor au devenit tot mai radicale. În 1914, sufragetele au săvârșit atentate cu incendierea unor opere de artă și clădiri ca Britannia Pier din Great Yarmouth, Norfolk. De aceea sir Arthur Stanhope – comisar al Scotland Yard – suspectează sufragetele de uciderea lui sir Francis Sunderland. Însă ambii bărbați sunt personaje fictive. La începutul secolului al XX-lea nu a existat la Scotland Yard un comisar baronet. Pe atunci, comisarii erau, de regulă, la încheierea perioadei de serviciu trecuți în rândul nobilimii, primind titlul de sir.

Guvernul a mușamalizat scandalul Cleveland Street din 1889, în care au fost implicați bărbați homosexuali din înalta societate. De aici m-am inspirat în uciderea lui sir Francis.

Este un fapt istoric că anarhiști italieni și ruși au căutat refugiu în Marea Britanie la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea. Nu sunt ficțiuni atentatele cu bombe ale

republicanilor irlandezi din anii 1880 și 1890, despre care se vorbește când comisarul o interoghează pe Victoria în prezența mătușii și a bunicului ei.

Balurile debutantelor aveau loc în sezonul londonez mai-iunie. Perechea regală nu a călătorit prin statele din Commonwealth în mai iunie 1907, așa cum se povestește în carte, pentru a putea muta balul în februarie. De regulă, o debutantă era prezentată de către o rudă mai vârstnică. La asta nu am renunțat. Debutantele intrau însă în palat printr-o intrare secundară. Folosirea scării mari de către Victoria și rudele ei este născocirea mea. Mi-am permis libertăți și la descrierea interiorului palatului.

Jeremy Ryder lucrează în *Camera rubinie* pentru „un strămoș" al Serviciului Secret Intern Britanic MI5, care a fost înființat de fapt în 1909, și nu în 1907.

Pentru tatăl Victoriei, dr. Bernard Bredon, am luat ca model celebrul medic legist Bernard Spilbury. Între altele, în 1910, Spilbury a făcut vâlvă cu cazul dr. Crippen, dovedind cu ajutorul unei cicatrice rămase după o operație de apendicită că leșul ciopârțit al femeii găsit în pivnița doctorului era al soției acestuia, Cora.

Piesa *Emilia* și actrița Geraldine Adair sunt rod al imaginației mele. Pentru Expoziția Turner, pe care Victoria și Randolph au vizionat-o, am ales drept cadru National Gallery, deși în 1907 nu a existat acolo o asemenea expoziție.

Nu a existat ziarul *Morning Star* în anul 1907. Publicația din cartea mea nu are nicio legătură cu *Morning Star* întemeiat ulterior, în anii '30.

Aș dori să mai fac o precizare, pentru mai buna înțelegere a textului, despre nobilimea britanică, al cărei statut diferă de al celei din Europa continentală. În Marea Britanie sau în Anglia, cum i se spune în timpul în care se petrece romanul, titlul și demnitatea de pair, deci și dreptul de a

avea un loc în Camera Superioară, le moștenește doar primul fiu. De exemplu, ca al treilea născut al ducelui de Marlborough, Randolph Churchill – tatăl lui Winston Churchill – era lordul Randolph Churchill. Însă, din punct de vedere legal, el era cetățean și de aceea putea să candideze ca deputat în parlamentul englez. În schimb, unui marchiz și unui earl li se spune lorzi, dar față de lege ei sunt pairi și nu pot candida pentru Camera Inferioară. Stricto sensu, în acest caz, lord nu este un titlu în sine, ci va fi utilizat pentru adresare directă unui marchiz și unui earl, în timp ce „lord" pentru fiii mai mici ai unui duce este aproape un titlu onorific.

În istoria britanică, mai ales în secolul al XIX-lea, se întâmpla mereu ca pairi, deci membri ai Camerei Superioare, să devină prim-miniștri. Ei erau numiți de parlament, nu aleși direct de popor.

În secolul XIX-ea, în Marea Britanie a fost perioada marilor progrese tehnice. În unele părți ale Londrei, iluminatul public cu gaz exista de la 1812. Primul metrou a circulat în 1863. În anul 1891 a fost pusă în funcțiune uzina electrică de la Depford, care furniza curent electric pentru centrul Londrei. Deja la 1844, Stowe, reședința de la țară a ducelui de Buckingham, dispunea de nouă toalete cu apă curentă, o baie cu duș și patru camere de baie cu apă curentă rece și caldă. În 1907 existau deja boilere electrice pentru apă caldă, ca acelea descrise în camera de baie a Victoriei și a lui Hopkins. Firește că acesta nu era standardul general, ci era un lux rezervat caselor celor bogați.

Soba la care gătește Hopkins este una din tuci, alimentată cu gaz și lemne. Sobele începutului de secol XX aveau deseori dimensiunile dulapurilor de bucătărie și erau prevăzute cu compartimente pentru păstrarea caldă a preparatelor și cu un mic rezervor pentru apă caldă.

La sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea existau numeroase aparate

fotografice și, de asemenea, un mare număr de fotografi amatori. Unele aparate foloseau atât film, cât și până la o duzină de plăci foto din sticlă. Acestea din urmă puteau fi introduse în interiorul camerei cu ajutorul unui mic comutator sau prin apăsarea unui buton. Laboratoarele pentru developat din drogherii erau ceva obișnuit în orașe. Până în 1920, lumina electrică nu a fost foarte răspândită. A developa și a copia fotografii la lumina cu gaz era foarte complicat. De aceea am ales pentru Victoria și Hopkins o locuință cu electricitate, chiar dacă aceștia, din motive financiare, nu prea o utilizau.

Rubrica susținută de Hopkins sub pseudonimul Mrs. Ellingham la *Morning Star* este inspirată de *Book of Household Management* al Isabellei Beeton, o carte de bucate și bestseller pentru administrarea bugetului din secolul XIX-lea, retipărit cu regularitate până prin anii ’50. Hopkins însuși are predecesori printre majordomii literaturii britanice, printre alții Bunter, majordomul lordului Peter Wimsley, nobilul detectiv ieșit din condeiul lui Dorothy L. Sayers.

Pe la sfârșitul secolului al XIX-lea, prepararea industrială a alimentelor, de care Hopkins este nemulțumit, a cunoscut un avânt exploziv. Se practica și cultivarea extensivă a legumelor și fructelor. Între timp, noi am cunoscut partea negativă a acestui lucru, dar în secolul al XIX-lea acesta a reprezentat o binecuvântare, pentru că putea aproviziona cu hrană populația în continuă creștere. Cu siguranță că gospodinele și bucătăresele au fost încântate să folosească supele și preparatele din carne procesată industrial, pe care puteau să le gătească mai ușor.

În perioada în care are loc acțiunea romanului *Camera rubinie*, forța de muncă era ieftină. Servitorimea din gospodării avea nu rareori ziua de muncă de șaisprezece ore. În lumea bună britanică, cina de regulă se servea foarte târziu, pe

la ora opt ori nouă seara. Marile baluri durau până dimineața. De aceea în jurul orei cinci sau șase dimineața li se servea oaspeților un mic dejun fastuos. Ceea ce pentru servitori nu însemna altceva decât patruzeci de ore de muncă fără somn.

În Marea Britanie, astăzi, au voie să intre într-un pub doar adulții. S-a legiferat asta în 1923 prin Liquor Act. În 1907 nu exista această prevedere legală.

Proprietățile rurale mari dispuneau în secolul al XIX-lea – și a rămas valabil până la al Doilea Război Mondial – de grădini pentru bucătării și de sere extinse, care aprovizionau tot anul gospodăria cu fructe și legume proaspete, precum și cu flori. Un minunat exemplu al unor asemenea grădini de zarzavat și parcuri sunt Lost Gardens of Heligan, din St. Austell, în Cornwall. Când le-am vizitat în octombrie 2014, în sere creșteau pepeni galbeni, precum și rubarba uriașă – așa cum am descris în romanul meu –, care se găsea și în alte parcuri și grădini din Cornwall. Este o plantă care poate să treacă de doi metri înălțime și nu trebuie confundată cu rubarba comestibilă.

Din 1896, femeile puteau învăța în Kew Garden meseria de grădinar, așa cum Victoria i-a spus spălătoresei Agnes.

Blackenwell Manor este inspirat de proprietatea Llanhydrock din Cornwall, iar Blickling Hall de proprietatea Antony aflată, de asemenea, în Cornwall. La descrierea tisei de pe moșia lui sir Francis, în care s-a tăiat un foișor, m-a inspirat uriașa tisă aflată în parcul din Antony.

Descrierile din timpul călătoriei cu trenul de la Londra până în Cornwall reprezintă rodul propriei mele fantezii, ca și descrierea străzilor și clădirilor londoneze, cum ar fi cea în care își avea sediul *Spectator,* foaierul de la Vauxhall Theatre sau saloanele pentru ceai de la Savoy, ori magazinele de la Harrods. În anul 1907, la Londra exista doar închisoarea Holloway. În ce privește vremea,

temperaturile din primăvara anului 1907 le-am luat din diagrame. Puternica furtună de la sfârșitul romanului este rod al fanteziei.

Câteva ultime cuvinte despre sufragete: Dacă aș fi trăit în vremurile în care se petrece acțiunea din *Camera rubinie,* probabil că aș fi considerat-o pe Emmeline Pankhurst o persoană dificilă, așa cum o consideră și Jeremy Ryder. Multe dintre acțiunile sufragetelor le-aș fi considerat poate discutabile. Dar cercetând lupta lor pentru dreptul femeilor de a vota m-am lămurit încă o dată că dreptul universal la vot este un superior câștig democratic, nu unul de la sine înțeles.

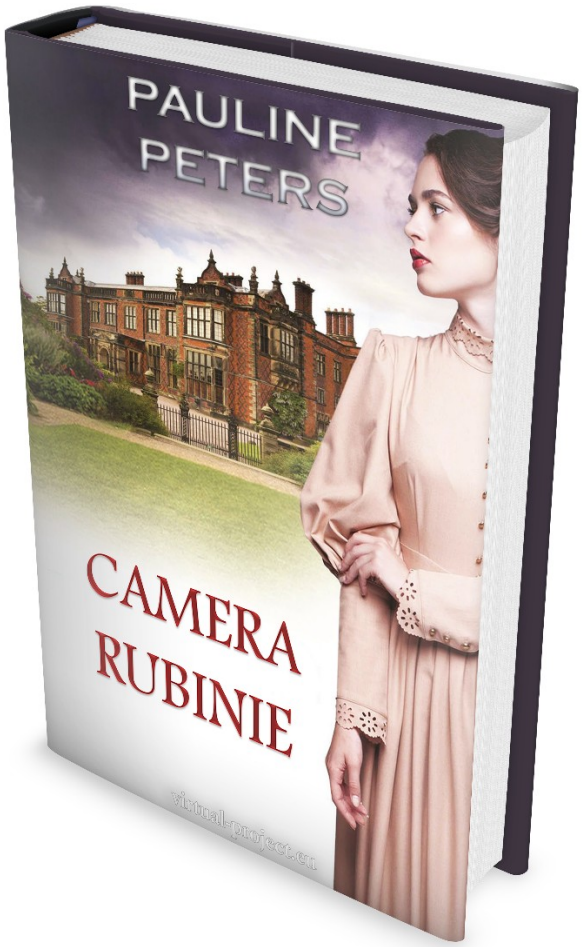

virtual-project.eu

[1] Accent specific clasei muncitoare din Londra.

[2] milă - unitate de măsură pentru distanțele terestre egală cu 1.609,3 m (n.red.).

[3] Kaiserwetter (germ.) = o vreme cu soare strălucitor.

Table of Contents

Capitolul întâi
Capitolul doi
Capitolul trei
Capitolul patru
Capitolul cinci
Capitolul șase
Capitolul șapte
Capitolul opt
Capitolul nouă
Capitolul zece
Capitolul unsprezece
Capitolul doisprezece
Capitolul treisprezece
Capitolul paisprezece
Capitolul cincisprezece
Capitolul șaisprezece
Capitolul șaptesprezece
Capitolul optsprezece
Capitolul nouăsprezece
Capitolul douăzeci
Capitolul douăzeci și unu
Capitolul douăzeci și doi
Capitolul douăzeci și trei
Capitolul douăzeci și patru
Capitolul douăzeci și cinci
Capitolul douăzeci și șase
Capitolul douăzeci și șapte
Capitolul douăzeci și opt
Capitolul douăzeci și nouă
Capitolul treizeci
Capitolul treizeci și unu
Capitolul treizeci și doi
Capitolul treizeci și trei
Epilog
Postfață

Table of Contents

Capitolul întâi 2
Capitolul doi 12
Capitolul trei 27
Capitolul patru 36
Capitolul cinci 46
Capitolul șase 53
Capitolul șapte 62
Capitolul opt 77
Capitolul nouă 88
Capitolul zece 99
Capitolul unsprezece 112
Capitolul doisprezece 127
Capitolul treisprezece 134
Capitolul paisprezece 150
Capitolul cincisprezece 163
Capitolul șaisprezece 175
Capitolul șaptesprezece 195
Capitolul optsprezece 212
Capitolul nouăsprezece 226
Capitolul douăzeci 240
Capitolul douăzeci și unu 254
Capitolul douăzeci și doi 265
Capitolul douăzeci și trei 279
Capitolul douăzeci și patru 287
Capitolul douăzeci și cinci 303
Capitolul douăzeci și șase 313
Capitolul douăzeci și șapte 327

Capitolul douăzeci și opt 342
Capitolul douăzeci și nouă 357
Capitolul treizeci 370
Capitolul treizeci și unu 384
Capitolul treizeci și doi 397
Capitolul treizeci și trei 410
Epilog 424
Postfață 429